

Hào Môn Diệm (Tục)

Contents

Hào Môn Diệm (Tục)	1
1. Chương 1-1: Thư Gửi Độc Giả	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	7
4. Chương 3	12
5. Chương 4	18
6. Chương 5	24
7. Chương 6	28
8. Chương 7	35
9. Chương 8	41
10. Chương 9	48
11. Chương 10	53
12. Chương 11	59
13. Chương 12	64
14. Chương 13	70
15. Chương 14	75
16. Chương 15	79
17. Chương 16	84
18. Chương 17	91
19. Chương 18	97
20. Chương 19	102
21. Chương 20	110
22. Chương 21: Phiên Ngoại Thứ Nhất	114
23. Chương 22: Phiên Ngoại Thứ Hai	120
24. Chương 23: Phiên Ngoại Thứ Ba	126

Hào Môn Diệm (Tục)

Giới thiệu

Đây là bộ Tục của bộ Hào Môn Diệm Thể loại: đam mỹ tiểu thuyết, hiện đại, cường cường. Dịch: anh QT xương iêu :”x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-mon-diem-tuc>

1. Chương 1-1: Thư Gửi Độc Giả

Để mọi người đợi lâu, thật xin lỗi! Quả tình cuốn này đã phải thiên hô vạn hoán đình đám dữ lắm mới xuất bản được. Om lâu như vậy, thật cũng lo lo, e văn phòng và các bạn độc giả không thêm thông cảm cho nữa,

chịu đựng được tánh bê tha của tôi, mọi người thật là tốt bụng quá, từ sau xin hứa sẽ không kiểm có vậy nữa.

Văn này lúc viết đã bị bí ghê gớm, lâu lắm không viết A Cận, ngưng tay a. Mà nữa, nhà có con mọn, thời gian tâm trí đều bị phân tán ít nhiều. Mới nghĩ, thật đáng sợ, viết từ ngày thiếu nữ đến giờ thành thiếu phụ. Nghĩ kĩ rồi, thật hạnh phúc, viết từ hồi đó tới giờ, các bạn vẫn ở bên tôi.

Thời gian tôi dành để viết về anh em “Thạc quả Cận tồn” là lâu nhất, lòng cũng có nhiều tình cảm, nhiều khi buồn tay tự nhiên lại muốn viết về họ, rồi thấy nhớ nhớ, giống như đã thành thói quen mất rồi, không viết thấy khó chịu, viết dài quá tự mình lại phát hoảng. Cuốn tục này, tôi đã giữ trong lòng rất lâu. Vốn muốn nói, nếu các bạn đọc thấy phần truyện này có đôi chỗ không thống nhất với phần trước, mong hãy rộng lòng thứ lỗi, vì khi viết cuốn tục, tôi không hề mở cuốn trước ra coi lại, sợ đọc rồi là tiêu luôn tự tin viết tiếp, ha ha ha

~Cơ mà cuối cùng, dưới sự hối thúc của anh chị em tiểu biên tập và sự cổ vũ của bạn bè, sách đã viết hoàn. Tuy lúc viết cũng lo lắng nhiều, dù sao so với cuốn đầu được hoan nghênh như vậy, cuốn tục này lại chưa hề được đăng trên mạng (*Du: hình-như Hào Môn Diệm ban đầu là một tác phẩm trên mạng của Xuân đại, sau đó mới được xuất bản, cái này ừ chắc đâu, ta nói mò ó =))~), nhưng lòng tôi vẫn tràn đầy hy vọng đoạn tiếp theo về A Cận và Tiểu Fi này sẽ không làm những độc giả cố tri của Hào Môn Diệm cảm thấy dư thừa và nhàm chán.

Trong cuốn tục, tôi vẫn muốn nói nhiều hơn về Tiểu Fi, cuối cùng thành ra số lần xuất hiện của anh ta lại bị cắt giảm thê thảm, vì anh ta vốn bận rộn a... Lúc trước thật tình tôi tính viết chuyện thế giới riêng của hai người, blah blah~ sau lại thấy tạm thời rất không nên, bởi vậy đành để cho bọn họ làm ăn giải trí, vân vân~ Phần đóng đưa ngoài luồng cũng hơi nhiều, vốn định lược bớt, sau chợt nghĩ thêm một cô gái xuất hiện cũng tốt, đăng giúp A Cận giữ được lòng tự ái của mình, rồi tiếp tục đi gieo rắc phong lưu bữa bãi, vậy là tôi để nguyên không lược nữa (này là loại lý do kỳ dị gì a)...

Đại để không có gì đặc biệt, cứ thoải mái thưởng thức, mọi người đọc rồi vui vẻ là được. Dù sao khúc cuối đã để cho Tiểu Fi cầu hôn, tuy Trần Cận vẫn ngúng nguẩy cự nự, còn nói người ta đầu óc có bệnh, nhưng A Cận kiêu kỳ dễ thương vậy mới đúng là tình yêu vĩ đại của Tiểu Fi a

~Sang năm mới, ta cùng nhau cố gắng nào! Các bè bạn đu bám A Cận, năm mới này, chúc các bạn mỗi người mỗi may mắn vui tươi!

2. Chương 1-2

Biệt thự Harvey tại một làng nhỏ phía Nam Tây Ban Nha.

Bên khung cửa kính sát sàn, mười gã đàn ông mặc đồ đen cao to vạm vỡ đứng chật cứng khúc hành lang ngoài phòng khách vốn rất chi rộng rãi, và đứng một đầu chính thị là Lý Thăng đương mặt mày vắn vẹo coi bộ hết sức tức khí.

Đại Lý phải cầm đầu đám huynh đệ yêng hùng đứng ngoài chờ đại ca xuất hiện cũng chẳng lạ gì. Bất quá làm đình đám đến nước này, để ngần này người châu chực thì lại thành chuyện khác, cứ trông cái cách hằn rớt ruột chốc chốc lại nhìn đồng hồ đeo tay là đủ hiểu: tình hình kỳ này không mấy lạc quan, nhắm chừng trước mắt khó mà thấy đại ca nhà hần bò ra được.

Trợ tá Jason Hạng bộ phái đến vốn định vào trao đổi một số công việc với đại ca Xích bộ, bất quá phải ngồi chờ dài đến giờ, mãi không thấy ai ra, hần ta cũng bắt đầu nhấp nhồm không yên.

Lý Thăng quệt mồ hôi, lĩnh qua một bên, hỏi nhỏ tay vệ sĩ chuyên liên lạc: “Mày chắc chắn đại ca vẫn ở trên chứ?”

“Đúng a, Đại Lý ca.”

Lý Thăng sầm mặt, nghiêng răng thì thào: “Có lộn không hả! Giờ trưa còn tắm với tấp, hai tiếng rưỡi đồng hồ rồi! Hai tiếng rưỡi đấy...”

“Đại Lý ca, đại ca ảnh mà tắm là ghét bị quấy rầy lắm, anh cũng biết còn gì, bao nhiêu lâu ảnh không được đụng nước rồi, giờ mà vào làm phiền ảnh, không chừng đại ca xông ra liều mạng với cả đám tội mình mất!”

Câu này coi vậy mà là thật chứ không phải nói giỡn... làm thân đầu sai đầy hiểm nguy chưa nói, mà nếu cả gan tước mất thú vui của sếp trên thì thật là tối kiến, cơ mà một đám đực rựa khí thế phùng phùng đứng ngu mặt chờ mãi giữa trời nắng chang chang thế này cũng thật xốn mắt a.

“Aizz, thôi bó tay rồi!” Đại Lý vò đầu bứt tai, hắn không đi làm gương cho tội đàn em, còn đứa nào dám giờ đầu chịu tội nữa, “Tao lên đây, để ổng nói chuyện thẳng với Giang đại ca của Hạt bộ luôn cho xong, chờ mãi phí thời giờ chứ ăn giải gì.”

“Đại Lý ca, vậy thời xin mời anh vô!” thằng nhỏ còn khoa trương nghiêng mình cúi chào đủ chín chục độ.

Cần thiết phải làm trò thế không hả?! Chưa chi Đại Lý đã thấy áp lực nặng nề, hắn định thần lại, chỉnh trang cổ áo, rồi hùng hồn sải chân bước vào. Xét cho cùng, giữa lúc hết sức nhạy cảm này, đầu thằng nào tình nguyện làm bia đỡ đạn, chỉ còn hắn đủ vai vế tư cách, thôi thì tới luôn.

Bước thang máy kiểu Phần Lan lên tầng ba, cửa vừa mở ra đã thấy một hồ nước nhân tạo rộng mênh mông. Chỗ này không chỉ đơn giản là gạch men lát với những món trang trí gốm sứ đủ màu sắc, mà cái hồ tắm mát-xa ngoại hạng chứa đựng cả bầu nhiệt huyết của kiến trúc sư bậc nhất, đương chìm trong hơi nước mờ mờ, và hương thơm thoả sức thấm đẫm từng chân tơ kẽ tóc này, còn thể hiện một cách trắng trợn nhu cầu xa xỉ hóa tột độ việc tắm rửa của quý chủ nhân.

Sau khi nghe Lý Thăng liều mạng trần tình, gã đàn ông cường tráng điển trai đã ngâm mình trong hồ đến sắp sửa tróc da kia chỉ hơi nhướn mày, lười biếng nói: “Sao Giang Uy không tự đến mà nói a, mắc gì sai ba đứa lâu la đến quấy rầy tao.”

Một gã đàn ông đẹp như tạc, đường nét cơ thể có thể gọi là hoàn hảo, bất quá gương mặt ửng đỏ, thái độ bướng bỉnh, khí chất kiêu ngạo, khiến hắn dù ngâm mình trong nước cũng không thể giấu được vẻ quyết liệt đầy công kích toát ra rõ rệt xung quanh. Đây chính thị là sếp sòng của Xích bộ, Trần Cận bá đạo độc nhất vô nhị trong lịch sử, “Thằng Jason bên Hạt bộ đang chờ dưới lầu, Giang đại ca nói ảnh không liên lạc được với anh, đã sai người sang Marocco chờ rồi, nhưng hành trình của Xích bộ bí mật quá nên bị lỡ mất chúng ta, cuối cùng ảnh chỉ còn cách cử người đến đây đón đầu, tôi nghĩ chắc ảnh có việc gấp lắm.”

“Hứ! Thằng chả thì gấp gấp gì, tìm tao đòi nợ thì có, mượn xài có vài ba thứ đồ ranh mà keo kiệt, làm như người ta xẻo thịt ổng không bằng. Rồi rồi, bảo người của Hạt bộ về đi, giờ tao gọi cho Giang Uy luôn đây.”

Mượn gì cũng phải trả chứ bộ. Đạo lý ấy là đương nhiên, bất quá Đại Lý đâu dám máy mồm nói ra, mấy bữa thần kinh đại ca đương nhạy cảm hơi quá đà, hai tháng trời lặn lội trên biên giới đã hại hắn thành ra mở miệng nói thôi cũng lăm le nổi khùng, bởi vậy giờ cứ tránh nói năng bậy bạ chọc giận hắn là sáng suốt hơn cả.

Đại Lý cung cúc khom lưng dằng cái di động cá nhân đã bị tắt ngóm mấy ngày nay của đại ca lên. Cánh tay đối phương từ đầu tới giờ vẫn vất trên thành bể chậm rãi giờ lên, nhận điện thoại mà tay ướt rượt, hắn lại ngoắc ngoắc cho nhân viên xoa bóp và em phục vụ thoa dầu ra ngoài.

Một phút sau, đầu dây bên kia bắt máy.

“Uy ca, có vụ trà nước gì mà tìm thằng em gấp vậy a?”

“Thằng nhãi này bây còn dám chơi ú tim với anh! Cầm của anh bây hơn chục nghìn đô thiết bị rồi lặn không sủi tấm thể à, biết anh vận chuyển được từ Việt Nam sang cho cậu nguy hiểm thế nào không hả hả?!”

Bên này đã có người tay bịt lỗ tai, tay giờ điện thoại xa ra cả mét, hết mấy giây hắn mới nhơn nhơn đập lại: “Đồ của anh nữa cái tôi cũng chưa thêm mó vào đâu, mẹ nó chứ, niêm phong còn chưa bóc kia kia! Qua bên đó như cái mồ hoang, tôi còn đang định kiếm anh đòi lại cả tiền lời lẫn xăng xe đây này.”

Giang Uy sừng sốt chưng hững, neho neho mắt hỏi: “Thằng này, cậu đi Tunis thật đấy à? Ở bên gái nhảy chắc ngon hử?”

“Ngon cái đầu anh! Ra tận biên giới Algeria Sahara, thiếu điều thấy cực quang rồi, còn tưởng sẽ gặp ma nữ sa mạc cơ đấy. Hai tháng trời không được tắm, chết người được đấy anh biết không hả!”

Giang Uy phì cười, “Ra ngoài vừa an toàn vừa ấm thân thể, người ta muốn đi còn chẳng được, bây giờ than thở gì nữa a.”

Đương sự càng được thể sừng sộ, “Giờ thằng này thè lưỡi là ói ra cát đây này, anh tưởng sướng lắm đấy!?”

“Cậu thích ra trận cho máu lửa thì đi ôm chân lão Gallo Ge bên Bắc Mỹ đi, nghe nói thằng chả cứng cậu dữ lắm.” Giang Uy vừa nói vừa cười thầm, chỉ cần tưởng tượng ra cái mặt sầm sì của Trần Cận là đủ cho hắn sướng rơn người, “Cậu biết đạo này bảy bộ thì đến bốn bị điều đi làm nhiệm vụ mật không? Giờ cậu lại được an nhàn vậy, nếu không phải anh quá biết cậu rồi, chắc còn tưởng cậu có ô dù gì ở trên.”

Nghe ra được ý đồ trong giọng Giang Uy, Trần Cận tức điên người: “Anh còn dám chọc ngoáy kiểu đó, coi chừng tôi xử luôn mở đồ mặc toi của anh, cho ra làm pháo hoa giữa sa mạc luôn.”

“Này bây giờ có dọa anh nghe, dám làm ẩu thì chờ coi anh thành quỷ cũng không tha cho bây đâu!”

“Hê, tính từ mặt anh em hử, nhìn coi từ hồi chơi với anh tôi xơ mũi được tí gì nào.”

“Thằng vô lương tâm này! Cứ vênh vào đi, đợi đó đến bữa hội quân ở Nam Mỹ, anh sẽ xem đứa nào là đứa không xơ mũi được tí gì.”

Rốt cuộc Trần Cận cũng leo lên bờ, tiện tay cầm cái khăn tắm Đại Lý đưa cho quần quanh eo: “Coi bộ tháng sau tụ tập mới nhiều trò hay à.”

“Cả bọn Phong, Hỏa, Lộ kín như bưng cũng ra mặt đấy, người của ba bộ ấy bình thường toàn hoạt động ở Nam Mỹ, kỳ này lại hẹn tập hợp ở Peru, nghe nói có cả cảnh sát quốc tế nhe, thể loại chim đầu đàn Hào Môn như bây kỳ này dám ăn đạn đầu tiên lắm à”

“Tôi biết tổng Uy ca anh lâu lâu vẫn ưa làm thầy bói, nhưng có đoán trúng anh cũng im giùm đi, bộ không nói ra thì anh chết hử!”

“Chắc chắc, cậu biết anh có giỏi an ủi ai đâu mà, nói láo nó khó lắm a” Giang Uy hứng chí ra sức xỏ xiên tiếp, ai bảo thằng nhỏ này mượn đồ không chịu trả. Còn dám giở giọng lưu manh với hắn

“Vâng anh được lắm.” Trần Cận sàu đời hỏi dò, “Đừng có bắt nạt nhau đi, thằng em đi ăn cát hai tháng trời ở cái xó khỉ ho cò gáy ấy rồi, biết tin tức gì đâu, kỳ này Phosa đích thân ra mặt tổ chức họp, tổ Trung Đông và Bắc Mỹ cùng chủ trì, vợ vẫn là bốc thăm đi bắt trùm thuốc phiện hay qua Colombia đánh du kích như chơi, đến lúc ấy lại trầy vi tróc vảy, có mà thoát được.”

“Bây đang trừ cho Hạt bộ tội này trúng quả đấy hả?”

“Cờ thì phải truyền tay nhau phát chó bộ”

“Mồm miệng mắm muối. Bữa đó mà xui xẻo thể thật, anh đương tính có khi kiếm đạo nào gia nhập thôi, đừng xăm lấy cái thánh giá trước ngực, cho yên tâm.”

“Lại làm ba trò đen tối rồi chứ gì, bộ không phải anh kiếm được vài em ma giáo ở Salt Lake làm bồ nhí rồi hử? Thôi đi vô đạo với mấy em đi, cơ mà nhớ cột cái khóa trinh tiết vào” Trần Cận dài giọng, rồi phát phơ lượn đi vào phòng thay đồ.

“Càng ngày bây càng đáng ăn đập.” Giang Uy vừa cười mắng vừa đổi chủ đề, đá xoáy lại rất chi không nề nang: “Mà này chú em, mấy bữa đi biệt xứ, có hỏi thăm gì ai đó không đó?”

“Ai a?”

“Thì thằng cha cao to đẹp mã đó đó, cái thằng anh gặp trong phòng cậu ở khách sạn hôm bữa chứ ai.”

Rốt cuộc Trần Cận cũng giật mình, nhận ra mình bị Uy ca chiếu tướng chết chắc rồi, nào giờ ai biết cha Giang Uy này dám trắng trợn vậy đâu, hắn cau mày, đưa mắt liếc trần nhà một hồi, mắt vài giây mới gào lên: “Đồ tọc mạch a! Tôi hỏi han gì ông không mắc khỉ gì đến anh hả!?”

Quả nhiên là chọc giận được Trần Cận, hắn chỉ chờ có vậy thôi a, Giang Uy rất chi thỏa mãn: “Ai bảo bây quơ hết cả trai lẫn gái mà không chịu cho anh biết sớm, hại anh đến giờ mới dám tin đây, bắt quá khẩu vị bây cũng được chứ bộ, gã đẹp mã đó đến anh còn thấy là hàng xịn mà, chắc một số ngón ấy ấy khác cũng

không tầm thường há?” có thể cột được chân Trần Cận, lại còn là một thằng đực rựa, ghê gớm đa! Không có bản lĩnh, ai dám cả gan chứ

Hai mắt Trần Cận đã lóe tín hiệu nguy hiểm, giọng hắn đột nhiên lạnh như đá: “Anh nói đủ chưa? Nói xong thì cúp máy.”

Đầu dây bên kia không hiểu sao Giang Uy cũng rung mình ớn lạnh, vậy là hắn quyết định chơi bài lùi.

“Ok, anh im đây, cơ mà đừng có biến thủ hàng của anh đó, Jason nó đã qua bên cậu rồi, liệu mà xử cho xong đi.”

Hai hôm sau, Trần Cận dẫn vài người thân tín về Marid, còn lại đều cho đến Nam Mỹ trước chờ lệnh.

Vào thành phố lúc này thật như về với thế giới loài người, hắn lựa một cửa hàng chuyên thời trang, mua vài cái áo mỏng và áo khoác xịn xịn, tạm thời quẳng hết nỗi rầu ròi vì phải nằm vùng biên giới. Quả nhiên người dây thần kinh que củi có khả năng sinh tồn ngoan cường hơn thiên hạ hơi bị nhiều.

Cùng lúc ấy, một máy bay tư nhân đáp xuống căn cứ không quân Torrey, rồi một đội bảy xe được quân cảnh vệ quốc gia Tây Ban Nha hộ tống ra khỏi căn cứ, rồi bánh đến một địa điểm bí mật.

Andre Fiennes ngồi trong chiếc xe thứ tư, nhắm mắt nghỉ ngơi, sáu tiếng đồng hồ trước hắn vừa được cấp dưới báo cáo lại tình hình gần đây của Xích bộ.

“Chưa xong thủ tục qua biên giới, sau khi đội bảo an đến chi viện, Xích bộ có thể trở về, hiện nay họ đang qua Tây Ban Nha.”

“Bố trí máy bay cho tôi đến Marid.”

Trợ lý Norman không nhịn được phải hỏi lại: “Ngay bây giờ ạ?”

“Ừm, bây giờ.”

“Nhưng hôm nay ngài phải dự tiệc tối của thị trưởng Guillain Lang.”

“Hủy đi, ba tiếng nữa xuất phát đi Marid.”

“Dạ.”

Biết cấp trên đã quyết rồi, Norman lập tức chấp hành chỉ thị mau lẹ như mọi khi. Phải đảm bảo an toàn, bí mật cho chuyến đi này, rồi còn bao nhiêu công vụ theo sau nữa, bất quá Fiennes cũng chẳng lạ gì chuyện ấy.

Trước kia chưa bao giờ hắn hỏi đến chi tiết hành trình, nhưng từ khi có người đó, hắn luôn tìm mọi cách tạt ngang rẽ tắt, thậm chí lăm khi còn đuổi nhau vòng quanh trái đất.

Cũng không hiểu vì sao, hơn hai tháng xa nhau này hình như đang dài thành vô tận. Từ nhiều ngày nay hắn đã nhận ra mình càng lúc càng nhớ nhung hơn, chuyện này đối với một người nắm quyền lực thao túng trong tay mà nói, quả không hay ho gì.

Lúc đó nếu không phải tổ Bắc Mỹ ra mệnh lệnh đích danh, không đời nào hắn để Trần Cận đến vùng biên giới lạnh lẽo heo hút đó làm nhiệm vụ. Tình hình hiện giờ càng ngày càng căng thẳng, chỉ cần nghĩ chuyện người đó sẽ rời khỏi tầm mắt mình bất cứ lúc nào, tự nhiên cảm giác lo lắng bất an lại chực cuộn lên trong hắn. Mà càng như thế đầu hơn là, cái tên ưa chống đối đó đến giờ vẫn quyết giữ tính ương bướng không thể rên giữa nỗi, nhốt hắn vào ***g hắn sẽ chết, thả hắn tự do ra ngoài lại lo hắn bị kẻ khác cắn chết.

Cứ nghĩ gần đây hắn liên tục lập chiến công, ngày càng có uy tín trong Hào Môn, vậy cũng tức là sẽ ngày càng có khả năng bị giao nhiệm vụ nguy hiểm, Fiennes thật không sao vui nổi.

Đành rằng vẫn luôn chuẩn bị tâm lý, nhưng thật tình chuyện này quá sức trái ngược với ý đồ ban đầu của hắn.

Người đó đang ra sức cố gắng để được kề vai sát cánh chiến đấu cùng hắn, nhưng đồng thời quỹ thời gian cho họ gặp gỡ cũng bị nuốt chửng luôn trong công việc, ví như những lần gặp gỡ riêng tư bằng mọi cách thế

này, cũng đã thật hiếm hoi, điều đó đủ khiến Fiennes thấy hết sức bất mãn. Hắn thì cố hết sức tìm cơ hội hợp tác, còn tên đó thì trơn tuột như trạch, nhốt lại không được, chỉ còn cách tự mình ra tay.

Cứ nghĩ đến bộ dạng nhiệt tình hăng hái xông pha, đấu tranh anh dũng của Trần Cận, là hắn lại bồn chồn rảo bước lo lắng trong phòng làm việc. Mỗi một lần mạo hiểm như vậy đều có thể thành ra đủ thứ sự cố rủi ro khiến hắn đau đầu hốt hoảng.

Dù là thủ lĩnh Hào Môn bản lĩnh và đầy quyền lực như hắn, cũng khó mà không thở dài ngao ngán vì gã tình nhân ngang ngược ấy.

Trong khi đó, Trần Cận vẫn không hề hay biết khắc-tinh của mình đang không quản xa xôi, nhân lúc đêm tối đến đánh úp khách sạn nơi Xích bộ nghỉ lại, sắp tâm cho hắn một niềm vui bất ngờ to to nhỏ nhỏ.

Fiennes gạt hết đám lâu la mọi khi vẫn kín đáo theo đuôi hắn, rồi cứ thế một mình đi thẳng đến phòng Trần Cận. Giờ này đang có A Kiến và Đại Vỹ, người của Xích bộ đứng trực ngoài cửa, cả hai đều từng đụng độ sếp lớn, thành ra vừa thấy Fiennes xuất hiện, họ cũng hơi giật mình.

Bọn họ cũng biết Fiennes là người của tổng bộ, chưa nói địa vị có lớn hay không, chừng đó là đủ để bọn họ tuyệt nhiên không dám động vào, cơ mà kỳ diệu hơn ấy là, người này hình như có quan hệ rất chi lý kỳ với đại ca nhà họ...

Ấy là chuyện nửa năm trước, không ít đồng chí đã phải xui xẻo chứng kiến cảnh đại ca bị gã đàn ông điển trai to cao hoành tráng này bắt ngờ ôm hôn ở bể bơi, lần đó mới thiệt là kinh hồn a, trời long đất lở vạn tiễn xuyên tâm a, cả đám A Kiến, Đại Vỹ rồi tụi thằng Tom cùng lúc hóa đá tại trận.

Mà pha kinh dị hãi hùng ấy rốt cuộc... rốt cuộc không một thằng đàn em nào dám xông vào ngăn cản.

Đã vậy, kỳ bí hơn nữa là lần đó tuy đại ca có nhảy dựng lên thật, nhưng cuối cùng vẫn để gã đàn ông táo tợn này bình an vô sự rời khỏi Xích bộ. Chắc hắn cũng thấy bị mất mặt trước đám đàn em, nên kể từ đó gã đàn ông tên Fiennes đã nghiêm nhiên bị xếp đầu sổ đen chuyện-không-được-phép-nói trong Xích bộ, thằng nào dám mách mồm nhắc trước mặt đại ca, thằng đó sẽ ăn đủ.

Nhưng lúc này vị không-được-phép-nhắc đó đang đường hoàng đứng trước mặt bọn họ một lần nữa, bọn đội trưởng tôm tép trong Xích bộ đâu dám coi thường, vậy là A Kiến cố giấu sự lúng túng, lựa lời từ chối: “Gần đây đại ca làm việc căng quá, hiếm lắm mới có dịp thư giãn một chút, hay ngài đợi tôi vào báo cho anh đã?” miệng nói xong cũng không hiểu vì sao tự mình thấy chột dạ, liền lén lén né khỏi cái nhìn bình thần nhưng đầy uy quyền của hắn ta.

Cái lối vòng vo ngọt nhạt này vốn đã đáng ngờ lắm rồi, đã vậy cửa còn đương mở hé, đứng bên ngoài vẫn thấy được trong phòng đèn tối mờ, mùi hương thoang thoảng bay ra, ngoài mặt Fiennes vẫn lạnh lùng thản nhiên như cũ, nhưng trong lòng hắn đã thấy nặng nề, rốt cuộc hắn can cả Đại Vỹ và A Kiến lại: “Không cần dẫn đường, tự tôi vào tìm được.”

Đại Vỹ thầm la không xong rồi, vội vàng quay ra bấm máy gọi ông anh Đại Lý hồng kêu viện binh tiếp cứu, trong khi ấy A Kiến đương định lắp bắp đánh động cho đại ca đã bị Fiennes bịt miệng ngay tắp lự.

“Suyt.” Fiennes ra hiệu cho hắn không được nói.

Lúc này Trần Cận vẫn hồn nhiên chưa ý thức được nguy hiểm đã đến sát sườn, hắn còn đương nằm dài trên giường, đầu tùy tiện nghiêng qua một bên, tay phải bị cột vào thanh giường trạm trổ bằng một cái tất tơ tằm, không mặc một tí gì, nguyên khoảng lưng trần được tinh dầu hoa hồng thoa bóng loáng đầy khêu gợi, những đường cong được duỗi dài khoan khoái, tư thế trông qua mới thật hưởng thụ và quyến rũ tột độ.

Những ngọn nến được thắp thành hai vòng tròn bao quanh hắn, như thể một nghi thức thần bí nào đó đang diễn ra, hai mắt Trần Cận còn bị bịt bằng một dải lụa đen, và một nàng chuyên viên xoa bóp ăn bận hết sức thoáng mát đương nửa ngồi trên đùi hắn, chậm rãi ve vuốt một bên sườn Trần Cận.

Hầu như đã lịm đi vì được mát-xa, hắn khẽ nhếch môi, lười biếng nói đầy thỏa mãn: “Lại ấn trên vai đi.”

Lúc ấy trong đầu Trần Cận đương nghĩ, món phục vụ đặc biệt tại trùm vùng này giới thiệu quả là hay thiệt, hơn hẳn mấy bận hắn thử ở nông thôn Tây Ban Nha, tuy bên này mấy em bày hơi nhiều trò để tăng giá, ví

dụ như thấp nển rồi mặc bikini này nọ, cơ mà xét cho cùng tay nghề mát-xa thành thạo miễn chê, chơi giả SM cũng thú vị chứ bộ, muốn được ba tiếng đồng hồ cũng không tệ.

Em chuyên viên mát-xa thấy một gã đàn ông phong độ ngồi ngồi hùng hồn bước vào phòng thì rất ngạc nhiên, đã vậy ánh mắt sắc bén của đối phương còn nhắm thẳng vào cô em, khiến người từng trải như cô ta cũng phải phát run, người đàn ông này toàn thân đều toát ra vẻ quyền uy nghiêm nghị, lại thêm mấy gã vệ sĩ chạy theo sau mặt mũi căng thẳng, ra sức ra hiệu bảo mình coi chừng áo quần, cô ta lập tức hiểu ý.

Mọi khi dù cũng là đáng bắt hảo đến đâu, nhưng khách hàng của các cô không hiếm những nhân vật quan trọng trên chính trường, hay thậm chí là đại ca xã hội đen, vì vậy những lúc nhạy cảm quan trọng, chỉ cần nghe ra mùi bất thường, lập tức họ sẽ cúi đầu, nhảy xuống giường nhanh như chớp, và rút êm khỏi phòng một cách hết sức biết điều.

Fiennes nhìn theo A Kiến dẫn chuyên viên mát-xa ra ngoài rồi, hắn cũng ra cửa, ra hiệu cho mấy gã đi cùng đang đứng chờ đầu hành lang, ý rằng: kể từ giờ, không cho một ai vào.

Trong phòng đột nhiên im ắng khác thường, ban đầu Trần Cận vẫn còn mơ mơ tỉnh tỉnh, đến khi phút giằng co căng thẳng nghẹt thở đã trôi tuột qua từ thuở nào, hắn mới ngạc nhiên nhận ra. Ban nãy nghe như có một luồng gió mát mát sượt qua lòng bàn chân hắn, vốn tưởng ấy là cô em đi lấy thêm đạo cụ gì mới, hắn cũng không để ý, bất quá một hồi lâu sau vẫn không nghe thêm động tĩnh gì, mới thấy bất thường.

Mở bừng hai mắt đang lim dim nhắm dưới dải lụa đen, ý thức đương mơ màng cũng tỉnh táo lại ngay tức khắc, trong người tự dưng cảm thấy chút hụt hẫng, mùi dầu thơm và khối xông quả là khiến sự nhạy bén và cảnh giác của hắn sút kém thê thảm, đến giờ mới nhận ra được có gì không ổn nhờ bản năng.

“Sao lâu thế, làm gì vậy...” Trần Cận đang chực giơ tay trái lên kéo dải băng mắt, bất ngờ cánh tay hắn bị chụp lại giữa chừng, ngay lúc hắn định vùng dậy phản ứng lại, đối phương đã kịp thành thạo bẻ quặt cổ tay phải hắn, rồi giật cái tắt tơ tằm đầu giường quần liền vài vòng trên tay hắn, lực mạnh đến kinh người.

Hiếm hoi lắm mới có lúc Trần Cận lơ là như vậy, mà chưa gì đã bị người ta cho đo ván, hắn thật tức tối hết nói. Trong số người quen biết của hắn, kẻ có thể khống chế được hắn trong chớp mắt thế này đâu có nhiều, hơn nữa thủ đoạn thuần thục và sức mạnh đến vậy thì chỉ đếm trên đầu ngón tay.

3. Chương 2

Mùi tinh dầu thơm ngợp khắp phòng khóa lấp cả mùi vị trên người kẻ mới xuất hiện, nhưng hơi thở nóng rực của hắn ta phả bên tai hắn, lưng dần dần cảm nhận được sức ép nặng nề của một cơ thể khác, đợi đến lúc hoàn toàn bị đè dể xuống, Trần đại ca bắt đầu líu lưỡi: “Tiều!! Giờ ông dám động vào tôi! Rồi mai tôi sẽ cho ông không ngẩng được mặt lên nhìn trời đó!!”

Bàn tay ấm áp gợn gợn vết chai của người đó vuốt dọc theo đường hõm sống lưng duyên dáng của hắn, cảm giác nham nhám ma sát trên làn da trơn tuột khiến hắn rùng mình run rẩy như bị điện giật, trái tim đột ngột nện thình thình cuống quýt gấp N lần, luồng khoái cảm rần rạt chạy trong từng mạch máu, lập tức hắn nghe một tiếng nổ bùng long trời lở đất trong màng nhĩ.

Những bắp cơ trên cánh tay vì gồng quá sức mà trần cứng lại, tấm lưng săn chắc bóng láng dưới ánh đèn mờ tối càng gợi cảm đến khó nói nên lời, giống như một pho danh tác nghệ thuật đột nhiên bị rải đẫm màu tình ái, mê hoặc và phóng túng.

Gã đàn ông xinh đẹp hoang dã mà trần đầy sức sống này, toàn thân mỗi một li da thật đều như được gọt giữa chần chu tỉ mỉ, thêm một chút là thừa, bớt đi một chút thành ra thiếu, cái lưng duyên dáng đã bị hắn vài vết sẹo, càng khiến người đang chiêm ngưỡng xót xa, bất quá cũng làm ai đó bị kích thích thêm đôi phần.

Sức nặng trên lưng mới dần xuống một giây, rồi chợt biến mất, Trần Cận thở phào, ngoài miệng vẫn nhìn không được la lối cảnh cáo đối phương: “Tháo ra ngay! Mẹ nó, tôi bảo anh tháo ra nghe chưa?!”

Ai ngờ đầu đáp lại hắn lại là một nụ hôn phớt ngay miệng, đến đây thì Trần Cận thật khóc không ra nước mắt, kêu trời không thấu gọi đất không hay a, nào thân hắn có phải mỹ nhân ngực căng mông mẩy đâu,

đường đường một thằng đàn ông hai mét mốt, oai phong lẫm liệt ngồi ngồi, ừ thì có cỏi tuột hết đồ ra cho người ta mát-xa thật đấy, cơ mà mắc gì lại nổi thú tính với hần a, có cần thiết phải ham hố đói khát kinh dị vậy không a?!

Ba tháng nay hần đã không được mó vô đồ-mặn rồi, nhịn tới nhịn lui, về đến thành phố thấy gái đẹp chân dài lượn như bướm bướm cũng rộn ràng chứ bộ, hần đã phải hành xác cuộc bộ đường chợ năm tiếng đồng hồ dạng nguôi ngoai bớt đó biết chưa biết chưa thể là quá quá đứng đắn, quá quá đàng hoàng rồi còn gì nữa.

Chưa nói hại bọn Đại Lý một khóc cha khóc mẹ, khổn khổ còn hơn bị lôi ra làm bao cát dợt chương, đời thuở nhà ai phải huỳnh huých vận động thay phát tiết nhu cầu, mới nghe đã thấy tệ hại rồi.

Ngờ đâu vừa tùy tiện xả hơi một cái, hưởng thụ non nửa giờ xông hương êm dịu đã đụng trúng đồ xấu bụng chuyên lợi dụng tình hình này! Nay dù thằng này có đẹp trai đến xịt máu mũi thật đó cơ mà làm gì phải hấp tấp vội vàng đến thế hả?!

Đã định chửi um lên rồi, cho cả làng cả tổng lâu một lâu hai nghe được ráo, dặng tụi nó nhào vô lôi thằng chả ra dần cho một trận. Giờ mà choảng nhau thật á hả, đảm bảo tụi đàn em sẽ đập cửa xông vào cứu nguy ngay tấp lự, bất quá bộ dạng tư thế đang như này, rồi không bị coi là đồ biến thái giờ chứng chơi SM mới lạ.

Mà càng chắc cú hơn là, thằng cha ấy đã dẹp hết tụi đàn em của hần ngoài cửa rồi. Mà không hiểu sao bọn đó nó ngu như heo vậy, không biết xoay sở gì hết, cổ mở miệng ra ú ớ đánh động lấy một câu cho hần hay, có phải giờ hần không khổn khổ như này không.

Phen này là Trần Cận ức a, đợi đến lúc hần bắt đầu nghĩ được cách đối phó, thì tên *** ma kia đã lại bò lên đè dí hần xuống lần nữa, mà rõ ràng là vừa tự thoát trắng trơn áo quần.

Dù từng phải chịu bao nhiêu trò kích thích, cũng chưa bao giờ bị kích đến mức hần nghĩ mình sắp thua trắng đến nơi, bất quá lần này... e là khó mà nói chắc được, vì hần sắp... sắp đỡ hết nổi rồi!

Nhân lúc đầu óc hần đang xoắn xuýt loạn ngẫu, một tay đối phương đã luồn xuống đỡ dưới thắt lưng săn chắc của hần, còn tay kia trắng trơn mò mẫm xuống bụng dưới hần một cách hết sức dè tiện, bắt lấy thứ đã tích đầy năng lượng đến căng cứng của hần, Trần Cận nghiêng rặng cổ kiềm chế, rốt cuộc vẫn nhịn hết nổi phải gầm khê: “Fiennes, anh coi chừng, không buông ra là thằng này điên lên đấy!”

“Dưới này của cậu không phải đã điên rồi ư, đã bao lâu... không được chạm vào cậu rồi, cậu nhớ tôi chứ?” Giọng đối phương nghe ra chút khàn khàn, dù thân thể rõ ràng đang rạo rức khao khát, nhưng hần vẫn chưa vội làm đến bước cuối cùng, hần muốn hưởng thụ cảm giác được ôm ấp vuốt ve người đàn ông này. Sau một hồi mân mê trên ghẹo dầy kỹ xảo, Fiennes đột nhiên nhấc eo Trần Cận lên cao, cúi xuống đưa lưỡi lướt qua vùng mẫn cảm tột độ trên đùi hần, quả nhiên chỉ sau một giây sự phản kháng của Trần Cận đã hoàn toàn tan rã.

“Ngoao! Anh học... học ở đâu ra cái... trò này?!” Dù nhìn không thấy cũng phải hung dữ quay ngoắt cổ lại.

Đối phương khêu gợi đáp: “Cậu nói xem?”

Nhịp thở của Trần Cận dần dần hỗn loạn, thậm chí đã muốn hỗn hển nặng nề: “Ha... mẹ nó không phải anh đi học hỏi... tụi tình nhân của anh chứ hả?”

Fiennes cũng phải hết sức kiềm chế dục vọng dâng ngập trong mình mới giữ được giọng không quá run run: “Tôi đã nói tôi không thích họ, giờ tôi chỉ có mình cậu.”

“Anh tưởng tôi ngu mới tin anh!”

Vì nhìn không thấy, thành ra trong đầu hần đương cấp tốc hiện lên hình ảnh cơ thể nam tính quen thuộc đây gọi cảm đó, làn da nóng bỏng, và cặp mắt nâu rừng rực ham muốn độc chiếm, mỗi lần bị hần ta nhìn chăm chú, khát vọng yêu đương cuồng loạn dấy lên trong lòng soi rọi trong ánh mắt hần, khiến Trần Cận trong một khoảnh khắc đã không thể nhận ra chính mình.

Sự thỏa mãn mãnh liệt đến khó tưởng tượng khi lên giường cùng Fiennes là thứ hần chưa từng được nếm trải cùng bất cứ cô gái nào, tuy hần vẫn luôn chống cự trước sự chiếm hữu của Fiennes, nhưng phản ứng

sinh lý quá sức chấn động và xúc cảm như muốn thiêu rụi mọi niềm mong mỏi trong hắn đã trở thành bằng chứng chân thực nhất cho sự bại trận của chính hắn, dù Trần Cận không phục, cũng không thể không thừa nhận chỉ có Fiennes mới có thể khơi dậy những khoái cảm ấy.

Chỉ sau một giây, thân thể đã bị ép lặt lại, rốt cuộc Trần Cận cũng được nằm ngửa ra hộp một ngệm không khí trong lành, mà hơi thở nóng rực ẩm ướt của đôi bên vẫn vẫn vương cuộn lấy nhau.

Chống cự và đồng tình lẫn lộn đầy mờ ám, hai môi dính quện như không như có, rồi lại chia lìa, đổi thành một lối đấu tranh ngấm ngầm thay phát tiết, chỉ là một nụ hôn, nhưng vô tình đã đủ khơi gợi những xao động phóng túng, những dục vọng bị tan chảy lơ lửng phơi bày, đầu lưỡi mê mải quần quýt trong khoang miệng, vật lộn mứt lấy nhau, tiếng ngậm khẽ đầy thỏa mãn bật ra từ sâu trong cuống họng... cho đến khi thân dưới đôi bên áp sát, nơi đó đã nghe sôi sục như dung nham bỏng rẫy.

Bàn tay Fiennes vẫn giữ chặt trên đầu Trần Cận, ra sức giằng mái tóc đen đã mọc dài hơn trước của hắn, những ngón tay thô bạo chà xát sau gáy hắn, ép đôi phương xoay đổi góc độ nụ hôn, để nước bọt nhiều xuống qua khóe miệng, dục vọng tham lam mà vội vàng hấp tấp lan tỏa khắp toàn thân, những nhu cầu từ sâu thẳm tâm hồn đều ồ ạt tuôn trào, dần dần không còn nằm trong tầm kiểm soát của hắn nữa, cả người hắn như đã phi chênh đường ray, để tự do đắm chìm theo cảm xúc.

Chẳng biết từ lúc nào nụ hôn đã trượt dần xuống xương quai xanh, dọc theo bờ vai đến dưới nách, Trần Cận không nhận được bật ngửa cổ lên, ầm ạch thở dốc. Cho đến khi bờ môi rà đến trước ngực hắn, Fiennes mới giơ tay tháo dây trói cho Trần Cận, hai cổ tay vì gãy giữa quá sức mà xây xát đỏ ửng vừa được tự do, lập tức hắn giật dãi khăn bịt mắt xuống, rồi vòng tay siết chặt tấm lưng đối phương.

Fiennes vừa ngẩng lên, bốn mắt nhìn nhau! Lòng ngực nở căng vì đối phương, trái tim hầu như muốn nhảy vọt qua cổ họng, đến khi họ hấp tấp nhào đến ôm nhau lần nữa, hai môi tìm được nhau, để tình cảm cuồng nhiệt mê mải chỉ thuộc về riêng hai người trời đất, thân mật đến đáng sợ giữa hơi thở giao hòa.

Hứng chịu toàn bộ trận dày vò ngọt ngào dai dẳng, ý chí bị đục khoét mục ruỗng từng chút từng chút một, khiến trong khoảnh khắc Trần Cận như bị lọt thỏm giữa màn sương mù, thân thể luôn nhanh chóng phản bội hắn, căn nguyên thúc giục hắn sa vào cơn mụ mị lắm khi vượt quá giới hạn chịu đựng của Trần Cận, nhưng... tự hắn vẫn để mình bị mê hoặc.

Bờ môi Fiennes một lần nữa trượt xuống bụng dưới hắn, hai mắt vừa dần thích nghi được với ánh nền của Trần Cận lại hoa lên như bị ảo giác, làm tình với Fiennes giống như một trò giằng co xô đẩy, xấu hổ, tự ái, thống khổ, sung sướng, tất cả đều bị phơi bày trần trụi, rồi chúng thỏa thê lẫn lộn, giằng xé lẫn nhau cho đến phút cuối cùng, chỉ còn lý trí đã vỡ tan thành từng mảnh nhỏ hoàn toàn bị chìm lỉm trong bể dục khôn cùng.

Giống như giờ này, sóng tình cuộn trào mãnh liệt rồi cuộc đã chiến thắng nỗi ngượng ngùng nhục nhã, khoái cảm mài mòn hết tự tôn, khiến thống khổ cũng vơi đi không ít, lại một lần nữa, kẻ luôn sáng suốt khôn ngoan như Trần Cận cũng không giữ được mình ngã vào một vòng luẩn quẩn, rồi mờ mịt mù quáng trong lãnh địa tình cảm mà hắn hoàn toàn không hiểu biết, để hầu như không kịp ngừng lại thở dốc trong vòng tay nhau.

Không cần biết nên hay không nên, chỉ là có xứng đáng hay không xứng đáng. Đến khi bị Fiennes giơ tay bắt cảm, có ý bảo “thích thì bắt đi”... Trần Cận cũng cúi trừng mắt: “Tôi không phải đàn bà.”

“Chưa bao giờ tôi coi cậu là đàn bà, dù tôi có muốn cũng không thể a, cậu... hoang dã thế này.” Fiennes hiểu từ đầu đến cuối hắn vẫn cố chấp chuyện mình đường đường là đàn ông lại bị thượng, đột nhiên lòng hơi chùng xuống, bất quá hắn càng thêm kích động nâng cao mông Trần Cận lên, rồi cúi xuống ngậm lấy vật đã căng thẳng dựng đứng của hắn, thỏa mãn nghe tiếng hắn thở dốc vì kinh ngạc, rồi buông mình ngã vật xuống giường thở hổn hển.

Lòng ngực Trần Cận đập phồng kịch liệt, hắn nôn nóng rướn người lên, để mình ngập sâu hơn trong khoang miệng ấm áp của Fiennes, miệng không ngừng bật ra những tiếng thở gấp gấp khó nhin, hình ảnh bên dưới quá sức kích thích hắn, trước kia có lần tự làm bằng tay, Trần Cận đã từng tưởng tượng đến lúc Fiennes dùng miệng làm cho mình, mà thật tình với thứ khoái cảm đủ khiến cả linh hồn lẫn thể xác đều tê dại triệt để này, hắn ném thử một lần đã muốn mê mẩn.

Khi đầu lưỡi của đối phương khiêu khích trên đỉnh dục vọng, máu huyết toàn thân hấn đường như đều dồn tụ xuống, để bị nuốt trọn trong sự ẩm ướt ấm nóng, Trần Cận cắn răng, trăn mình kìm giữ tiếng thét kinh hoàng, vừa thăm rửa xả kỹ thuật của Fiennes càng lúc càng bá đạo, vừa nôn nóng đưa đẩy thất lưng, nhấn vào thật sâu rồi chơn chơn rút ra, nhiệt tình vô hạn, cổ họng dày vò chèn ép khiến hấn trong phút chốc hoảng loạn điên cuồng như một con thú hoang bị vây khốn.

Và đến khi tay Fiennes khê mân mê chà xát hai trái cầu, thì Trần Cận đã chạm đỉnh khoái cảm, nhưng đối phương quả nhiên là ác ma chuyên hành hạ hấn, ngay lúc hấn chực ra đến nơi thì hấn ta dừng lại, cứ như vậy hết lần này tới lần khác, đến khi cả người hấn bắt đầu run bần bật không kiềm chế nổi.

“A... đủ rồi!!”

Lập tức Fiennes buông hấn ra, nhẹ nhàng quệt miệng, hai con ngươi đã bị nhuộm thành nâu tối tràn đầy dục vọng chiếm hữu, hấn chậm rãi cúi xuống, xấu xa thì thăm bên tai Trần Cận như thôi miên: “Chưa đủ, sao có thể đủ được...”

Ngọn lửa rừng rực bùng lên từ bụng dưới, mồ hôi ào ạt thấm qua từng lỗ chân lông, hai thân thể lại một lần nữa áp vào nhau, đôi bên đều không kìm được bật ra một tiếng rên rỉ, Fiennes thật tình cũng đã chịu hết nổi tình thế giằng co này, bên dưới liên tục bị chà xát e rằng không thể chống đỡ thêm một đợt khiêu khích nào nữa.

Bởi vậy hấn trực tiếp lần một ngón tay vào sau mông đối phương, cũng vì lâu lắm không làm, nơi đó đã chật đến mức chỉ đủ cho đúng một ngón tiến vào, Trần Cận lập tức ngoác miệng cự nự: “Đồ khốn... anh còn dám làm càn vậy nữa từ sau đừng mơ tưởng bỏ được lên giường thẳng này!!”

Đột nhiên Fiennes trườn xuống, cúi đầu đưa lưỡi liếm dọc theo rãnh mông hấn, bị kích thích quá độ, Trần Cận cũng giật nảy mình, trong lòng không khỏi xỉ vả um sùm: Chết tiệt!! Thâm độc quá sức... thủ đoạn của thằng cha này giờ đúng là vừa cao siêu vừa đề tiện không thể tả, đúng là xấu xa độc địa tận xương tủy mà!

Không hiểu vì sao, lúc này toàn thân Trần Cận lại run rẩy không sao khống chế nổi, cái cảm giác bồng bênh trên thiên đường để thuận phục tất thấy này... thực là trải nghiệm ái tình tốt đỉnh mà một gã đàn ông trưởng thành có thể chịu đựng.

Chỉ cần nghĩ rằng hấn ta là Diêm, là người kiểm soát tối cao của Hào Môn, kẻ thống trị biết bao nhiêu con người, một gã đàn ông vĩ đại đến vậy, lại sẵn sàng ở trên giường hấn, phục vụ hấn bằng những hành động trắng trợn đáng xấu hổ thế này, đó là sự thỏa mãn quá độ xen lẫn mâu thuẫn khó tưởng tượng, là sức mạnh hầu như lấn át hết mọi mơ mộng khát khao trong hấn, hấn thực sự nghĩ mình sắp bị Fiennes giết chết rồi.

Bị hành cho hai hiệp như này, sức chiến đấu coi như cạn ráo rồi, giờ không chỉ ý thức bị quấy đảo đến mê muội, hấn còn không thể hiểu mình đang ú ớ những gì nữa: “Rốt cuộc anh có muốn làm không hả, hay để tôi đập anh xuống giường... anh chơi đủ chưa hả... a... ưm...”

Fiennes cũng biết hấn đã bị dồn đến cực hạn, nhất thời lòng cũng rạo rực thêm, hấn thở dốc, gấp gấp chen vào giữa hai chân Trần Cận: “Cưng... tôi thực sự rất nhớ cậu.”

“Mẹ nó, ai là cưng của anh!! A...”

Vừa dứt lời, sau mông đã bị vật to lớn nhấn tới, mọi loại mâu thuẫn giằng xé cùng lúc tan tành giữa cơn vật lộn ganh đua mãnh liệt, đến khi Fiennes vắt một chân hấn lên vai mình, rồi chậm rãi mà cương quyết dần mạnh đến, lồi vào chặt khít đến đau đớn lập tức hút siết lấy linh hồn hấn, không chừa một giây thỏa hiệp.

Mồ hôi chảy thành dòng trên trán hấn, Fiennes vỗ vỗ cái mông săn chắc tròn mẩy của Trần Cận, nói nhanh đầy ý đồ: “Thả lỏng ra, đừng siết chặt vậy...”

“Ưn!! Anh cứ tự giơ mông ra, thử xem cho biết! A!” Lời trả treo của Trần đại ca chưa chi đã bị đập tan nát, tiếp đón hấn sau đó là một trận tấn công cướp đoạt như mưa bão, ác liệt điên cuồng không để cho hấn mấy may kháng cự.

Cơn đau phía sau đầu dễ dàng biến đi được, có chăng là phải hứng chịu những đợt thúc tiến liên tục đến tê dại, trong khi Fiennes hăm hở dồn hết bao nhiêu ngày nhung nhở của hấn xuống thân dưới, cấp tốc rướn mạnh thất lưng, say sưa mê mải hưởng thụ sự thỏa mãn chỉ mình Trần Cận có thể đem đến cho hấn. Bằng

kinh nghiệm làm tình trước nay, hẳn ra sức tiến tới theo những góc độ Trần Cận ưa thích nhất, vừa khổng chế tốc độ mạnh nhẹ, vừa chậm rãi xâm nhập, cảm nhận được chính mình đang run rẩy trương căng bên trong hẳn.

“Đây phải không...”

“Ừm...”

“Đây tới rồi...”

“Đợi đã... A...” đến khi bị đụng trúng nơi đó, nhịp thở của Trần Cận lập tức rối loạn, hẳn phải bật ngửa cổ lên mới đủ sức hít hơi thở dốc, Fiennes nhận ra phản ứng tích cực của hẳn, ngay tức khắc hẳn chăm chăm dồn sức tấn công đúng điểm đó, càng lúc càng mãnh liệt, phần mập hợp giữa bọn họ không ngừng phát ra những âm thanh ma sát ướt át mà phóng túng, cho đến khi căn phòng lộng lẫy xa xỉ tràn ngập tiếng rên rỉ đắm khoái cảm của Trần Cận, Fiennes biết đối phương đã hoàn toàn đắm mình rồi.

Làm tình với Fiennes, là ngồi trên tàu lượn siêu tốc, không ngừng đập tung giới hạn, ban đầu còn hoang mang né tránh, cuối cùng luôn phát hiện ra mình chỉ phí công, niềm sung sướng trong linh hồn vượt xa mọi nỗi khó chịu về thể chất, từ chỗ miễn cưỡng đồng tình như tự hành hạ mình dần dần trở thành sẵn sàng đón nhận, rốt cuộc là hoàn toàn đắm chìm buông thả, hẳn thoải mái đến bắn liên tục vài lần mới ngừng, và cũng chỉ có Fiennes mới có thể khiến hẳn điên cuồng quăng bỏ cả bản thân mình trước một gã đàn ông như vậy. Dù rằng sau mỗi lần thể này, hẳn đều chỉ ước có ai đó phang cho mình một gậy cho mất trí nhớ bếng cho xong, thà vậy còn hơn phải nhìn cái mặt mãn nguyện sau cao trào của thằng cha Fi đó, ánh mắt tham lam ham hố như đồ chết đói vừa được đãi bít-tết miễn phí của hẳn ta, bộ dạng vừa đắc ý tràn trề vừa nhơn nhơn như không của hẳn ta, thật không khác gì đang tuyên bố: cả đời này cậu sẽ bị tôi đè, đừng bao giờ hòng ngoi lên được.

Khó chịu a, đủ đường khó chịu a.

Ừ thì làm tình rất sướng, nhưng hể là làm với Fiennes, rồi bao giờ hẳn cũng bị dày vò chết thôi. Cả thể chất hay tinh thần đều phải bồi bổ kinh dị mới đủ sức làm một phen, chưa nói cái đồ Tây dâm này căn bản không hề biết “kiềm-chế” là gì, chưa bao giờ hẳn ta chịu làm một lần rồi thôi. Mà càng quẫn hơn là... mỗi lần thể này ngày hôm sau chỉ bước một bước chân hẳn cũng buộc phải nhớ đến... tổn-thương-sâu-sắc đằng sau.

Đời Trần Cận hẳn đen đủi đến nhường nào mới bị một thằng đực rửa quần chân rít rịt, đã thế tự thân hẳn cư nhiên không hề có phản xạ bài xích, cuối cùng còn lo mình chơi hơi bị hăng say quá đà, rồi không còn đường nào yên ổn rút lui khỏi tình thế trông thì tưởng êm đẹp nhưng thật ra là rối rắm hãi hùng này, đứng lý ra Fiennes là đối tượng nguy hiểm hàng đầu Trần Cận hẳn phải ra sức mà né a, sao mà hẳn sơ suất quá thế!

Rõ ràng biết từ sau khi tự phơi bày thân phận, Andre Fiennes đã xài mọi cách quyến rũ, rù quyến mình, ấy vậy mà Trần Cận hẳn còn ngu si ngớ ngẩn đắm đầu vào.

Và rồi sau đó là để cho hẳn ta tùy tiện tới tới lui lui, vô duyên vô cớ chường mặt đến chỗ mình một cách hết sức bá đạo, ngang nhiên chi phối suy nghĩ của mình, đến khi khùng lên tính phản công một cái, hẳn ta lại xài ba chiêu giường chiếu cao siêu tung hỏa mù hại hẳn nhìn trắng đen lẫn lộn. Mỗi lần sợ hết hồn tính xua hẳn ta cút đi, lại bị cái trò chiêu hàng dụ dỗ của hẳn dọa cho quên sạch bách.

Đã vậy những lúc không thấy mặt nhau, rất kỳ diệu bí hiểm là gã này còn chiếm dụng luôn cơ số tế bào não quý giá của Trần đại thiếu gia hẳn. Thậm chí vô nhà tắm, đi cầu, chạy bộ, hay thi thoảng đá lông nheo với mấy em ngoài phố cũng chợt nhớ đến đồ chết tiệt đó!

Thật tình lo khéo tài nguyên cơ thể chăm bẵm chín chu của mình cứ xài phí như vậy rồi sẽ cạn ráo, ngộ nhờ vì ảnh hưởng của thằng cha này, mà từ rày ấy không nổi với em nào khác, thì đúng là hận sao cho hết, thiên lý ở đâu a, thế nhưng khi hẳn nhận ra hình như tình hình hiện giờ đang mon men bò theo cái hướng tệ lậu ấy thật, thì hẳn lại hoàn toàn không nghĩ ra cách nào thiết thực hiệu quả một tí dặng ngăn chặn hậu quả.

Từ khi lằng nhằng với Fiennes, không những hẳn không hề ấy ấy với ai khác, mà hể chỉ cần rục rịch một cái, là lại nghĩ: ngộ nhờ tin gió bay xa để Fiennes nghe được, rồi liệu hẳn ta có mất hứng với mình, rồi ra

lệnh điều tuốt mình ra sa mạc chắn lạc đà, tiện thể đóng cửa kiểm điểm không đây, vậy thì chí nguy đa

Chỉ có mình Trần Cận hẳn biết bộ mặt thật của Fiennes, bề ngoài thì ra vẻ đàng hoàng lắm đấy, thật ra bản chất quá lắm chỉ là đồ chủ nô phong kiến biến thái điên khùng ưa chiếm hữu.

Đừng thấy người này thường ngày làm bộ là doanh nhân anh tài chính kịch đứng đắn không bắt nạt người già con nít mà lắm, kinh qua sự thẩm định hết sức đáng tin cậy của Trần Cận, thằng chả đích thị là đồ thoái hóa biến chất đạo đức suy đồi. Làm người đứng đầu Hào Môn, đàn em dưới tay đều là hạng sẵn sàng bán mạng, chộc vô hấn rồi hậu họa khó lường, Trần Cận thâm tính, chắc vô số người đã bị cái mặt lý tưởng lẫn vóc dáng hoành tráng của Fiennes làm lệch lạc tư tưởng rồi tin rằng hẳn ta mới thật chính nghĩa mới thật hoàn hảo rồi.

Nếu không phải lần trước trông thấy bộ dạng khó ưa lúc Fiennes cặp kè với gái xuất hiện trước công chúng, hẳn còn không biết loại hàng hot như mình cũng biết ghen tị, đã vậy còn đi ghen tị với một người phụ nữ, chưa nói bị kinh hoàng sưng sốt ghê gớm, mà nếu vụ đó tái diễn thêm vài lần nữa, chỉ e sẽ có ngày hẳn khùng lên quyết tâm đi đập thẳng cha đã khuấy đảo lộn tung phèo đời hẳn đó. Chắc chắn, giờ mới hối hận hình như quá trễ rồi a...

4. Chương 3

Bất quá sau khi Trần Cận rút-xong-kinh-nghiệm xương máu, hẳn quyết định tự giác dậy điệm cho kín mối quan hệ cá nhân với sếp Fi. Vả lại mặc nhiên coi lối hỉ nộ ái ố vừa khác người vừa khó hiểu của mình quy kết thành quen quá rồi coi như chuyện bình thường, rồi sinh ra ham muốn khống chế Fiennes quá thể đáng, vậy khác gì bị hoang tưởng tự ngược này này nọ nọ đâu, hơn nữa Trần Cận hoàn toàn chắc chắn rằng hẳn không ưa có người giạt mất đồ hẳn ưa mất trước khi hẳn kịp hạ quyết định chính thức nên giữ hay nên quăng.

Mà không chừng hồi đó tị nạnh cũng chỉ là do tính hiếu thắng nổi lên tác quái, hại hẳn không thể thừa nhận mình cũng có khi bị người ta bốn cột. Có điều trên đời này những kẻ có tư cách bốn cột Trần Cận hẳn, e rằng tên Fiennes phải được xếp hàng đầu. Cũng vì thế mà đây là lần đầu tiên hẳn chịu nhượng bộ những cảm xúc của chính mình.

Tuy giữa bọn họ tồn tại không ít bất đồng, trật chĩa khắp khiêng. Cuộc sống thường ngày hay những mối quan hệ xã hội dù lâu lâu có điểm chung, nhưng cũng là một trời một vực, Fiennes là con cưng của ông Trời rồi, hô mưa gọi gió như trở bàn tay, nguy hiểm quanh hẳn không phải theo lối người thường có thể tưởng tượng nổi. Còn hẳn, bất quá chỉ là một gã phong lưu lang bạt không cách nào trối mình vào một gia đình yên vị mà thôi.

Đã biết rằng vị trí của mình trong Hào Môn chẳng đáng gì, đúng ra cứ tránh xa thật xa đám ăn trên ngồi trốc cho yên mạng, hưởng hồ người này là Boss lớn kịch kim.

Nhưng từ đầu bọn họ gặp gỡ nhau trong tình huống mập mờ như thế, nhắc trông qua hẳn đã coi Fiennes như đồng bọn hợp tác thường thường, chắc, có lẽ ấy chính là vụ bung xung chết người nhất trong cuộc đời không mấy yên ổn của Trần Cận hẳn.

Và một trong những hậu quả từ vụ đó, là nảy nòi ra ý đồ hồng được cùng hội cùng thuyền nhìn chung một hướng với đối phương. Rốt cuộc là ngộ ra khả năng phán đoán tuyệt vời lẫn sức hấp dẫn chết người của hẳn ta giữa kỳ thi Scotch, để rồi bị vo viên chết dí trong lòng bàn tay hẳn hết đường chạy thoát.

Trong lúc hai người mây mưa thả phanh trong khách sạn giữa Marid, thì tụi đàn em Xích bộ đang cuống ruột loay quay như kiến bò trên chảo nóng.

Lúc Lý Thăng nhận được điện thoại khẩn của Đại Vỹ rồi chạy học tốc về đến khách sạn thì đã là 30 phút sau sự-cố, hẳn chỉ kịp thấy phòng đại ca bị một đám vệ sĩ từ đội bảo vệ chuyên nghiệp của Hào Môn đứng che chắn kín mít, gã nào gã nấy chức vụ đều cao hơn bọn hẳn vài ba lon.

Tuy biết đại ca và tay nước ngoài từng sỗ dồ có quan hệ thân tình không tầm thường, nhưng đột nhiên xuất hiện, lại còn đổ một đồng người chặn cửa như sẵn sàng đón địch đến nơi, làm sao hắn không nôn nóng cho được. Bất quá dù gì Đại Lý cũng là hạng dồi dào kinh nghiệm kiến thức cao xa, thành ra hắn bình tĩnh hơn bọn A Kiến nhiều. Hắn bảo mọi người chớ nên làm gì vội vàng manh động, cứ chờ xem tình hình đã, chắc gã nhân vật quan trọng đó không làm khó dễ gì đại ca đâu.

Rốt cuộc đám người Xích bộ đứng cầm chốt trong khách sạn quyết định đau thương cổ thủ tiếp cùng đám vệ sĩ đội bảo vệ trên hành lang.

Mà vì thật tình đứng chờ mãi cũng chán, vậy là một đám bắt đầu túm tụm vô góc tán chuyện vài câu.

Đại Vỹ vò vò đầu, ra bộ rất chi đau thương ai oán: “Đại ca không sao chứ hử? Sao không nghe động tĩnh gì hết trơn vậy!”

A Kiến liền buông một câu nghe giật mình: “Mày còn chưa chứng kiến đó, chắc chắc cái gã tổ Trung Đông ấy vừa trông thấy em gái nhảy ngồi cạnh đại ca, hai mắt ổng long lên muốn tóe lửa luôn, trời ơi hãi vô cùng!”

Đại Vỹ thì thảo hỏi: “Ủa không phải nhân viên mát-xa hử? Làm nào thành gái nhảy mày?”

“Mày đừng có móc máy ba cái tẹp nhẹp đi!”

“Mà nhiệm vụ bảo vệ nhân vật quan trọng của tổ Trung Đông có còn là của đại ca nữa đâu. Mắc gì cứ mò tới hoài vậy, này tao thấy nó cứ là lạ...” cái đầu thật thà như đất của Đại Vỹ bắt đầu tư tưởng đến cái loại âm mưu nhĩ nhằng hết sức khó đỡ.

A Kiến vỗ đùi cái đét: “Đại ca! Đại ca... này không phải đại ca bị cái ông Fi kỳ bí đó tóm được nhược điểm chết người nào chứ! Không chừng dù phải chịu ầm ỨC dữ lắm, nhưng vì ảnh lo nghĩ đến toàn cục, nên đành hy sinh thân mình...”

“Phì phì phì. Đúng là thú vị thật, mày đương nhây phim Quỳnh Dao a, chứ bộ đại ca mình là loại người gì hử, bị người ta chèn ép mà ảnh chịu chặc? Thử có thằng nào dám chơi ảnh coi, mới mon men nghĩ thôi chặc đã bị ảnh chặt nát be tay chân rồi.” Đại Lý nhin hết nổi phải ngắt ngang màn đoán mò nghe thì láo toét nhưng hình như hơi bị tinh-tế này. Người thẳng thắn như Đại Lý, lúc to tiếng phản bác hình như cũng tự thấy mình hơi đuối lý.

A Kiến càng nói càng thì thảo: “Cơ mà chui vô phòng bàn chuyện tay đôi kiểu đó đó, không giống phong cách đại ca a, hơn nữa lần trước rõ ràng ảnh bị người ta... hơ... hôn. Bao nhiêu đứa thấy còn gì, chuyện lớn vậy, đại ca lại chịu nhin, rõ là kỳ tích a! Người đó không những còn sống an toàn, giờ lại dám nhốt ảnh ở trống không cho ra, anh bảo xem có lạ lùng không!”

“Này coi vậy nhưng ổng là người của Trung Đông đó!” Đại Vỹ tâm hồn trong sáng đã bắt đầu đỏ mặt vì câu chuyện đương bị xoay qua hướng khó đỡ, hắn quyết định tìm bằng được lý do bảo vệ thần tượng: “Đại ca mà chịu nhin ổng nhất định là có nguyên nhân! Chắc là vì có gì mắc mớ khó nói...”

Mặt Đại Lý đã muốn đen thui xám xịt, ngồi nghe bọn đầu heo này đoán già đoán non thật đến nhức não, thà hắn cầm miệng không thêm nói nữa cho xong. Bằng vào hiểu biết về Trần Cận bao năm qua của hắn, hắn tin rằng không đời nào có chuyện đại ca vì “mắc mớ chuyện khó nói” mà không dưng cúp cụp như mèo vậy.

Gã Fiennes của tổ Trung Đông đó rõ ràng lai lịch không tầm thường, hồi đầu mới biết chuyện hắn ta qua lại với đại ca, hắn cũng đã nhờ cậy các mối quan hệ điều tra gã đó, kết quả là chỉ tìm được vài thông tin trên thương trường về hắn ta. Còn lại chức vụ hay phạm vi quyền lực của thằng chả trong Hào Môn như nào tuyệt nhiên không thể moi ra được.

Sau này thấy thằng chả cứ quán nhằng nhằng lấy đại ca. Lại còn năm lần bảy lượt gây hấn với Xích bộ, còn Trần Cận vốn tính tình bất hảo, lớn gan bộc trực, ấy vậy mà hề gặp gã đó thì cứ nường tay lên xuống, đã thế còn nhân nhượng dung túng cho đối phương mạo-phạm mình liên mấy bận, bởi vậy Đại Lý cũng dần hết muốn lo lắng cho tình hình đại ca nhà mình nữa. Hắn bắt đầu xác định có lẽ Fiennes đó là một chiến hữu đại ca ưa thích dữ lắm, cứ trông mối quan hệ mắc mớ phức tạp của bọn họ giữa Hào Môn mà nói, khéo hắn ta lại chính ta nhân viên tình báo mật cấp trên Hào Môn gài vô Xích bộ.

Nói chung, tuyệt đối sẽ không có chuyện Đại Lý chê bai hay nghi ngờ gì quyết định và những mối quan hệ của đại ca, thậm chí hẳn sẽ còn hăng say tô vẽ cho mọi loại ý đồ của Trần Cận nữa kia.

Trong khi ấy, ở trong phòng đã có người vì làm ăn high quá độ mà dậy hết nổi, bắt quá hẳn vẫn chưa quên sạch bách tội đàn em số khổ đương châu bên ngoài. Trần Cận nằm ngửa, hai mắt trống rỗng uể oải hiêm có, nhưng trong đầu hẳn vẫn đang âm thầm xet xet tính toán. Làm nào đuổi được con ác ma bự tổ chẳng trên giường này đi, dù gì đêm nay ngoài cửa không chỉ có người Xích bộ, chắc chắn còn cả đám tai mắt của Fiennes tụ tập ở đó nữa, bảo hẳn cứ thế này ở cả đêm với thằng chả, rồi sáng mai mở cửa ra... trước mặt bao nhiêu người, oan ức cỡ này hẳn có nhảy vô Hoàng Hà cũng gột không sạch a.

Mà mối quan tâm chủ yếu của Fiennes giờ này hoàn toàn không liên quan gì đến mớ bong bóng trong đầu Trần Cận, hẳn đương nằm nghiêng, mặt mày đầy hàm ý, phờn phơ ngấm ngấm mái tóc bị mồ hôi dính mướt lộn xộn trên trán vì làm tình quá độ của Trần Cận, tự nhiên khiến hẳn có thêm đôi phần ngứa thớ quặn rũ khác thường, còn sống mũi thẳng tắp và đôi môi mỏng bạc bẽo, mỗi chút mỗi toát ra vẻ khêu gợi mê hoặc đậm vị dục tình chưa tan. Trái tim Fiennes cũng vì vậy mà thoáng đập lồi một nhịp.

Hắn nhịn không nổi đưa ngón tay tự do vuốt dọc theo những đường cong săn chắc trên cơ thể Trần Cận, ánh mắt tràn đầy yêu thương nuông chiều.

Trần Cận chỉ thấy những nơi bị Fiennes sờ mó tự dưng nghe râm ran buồn, thành ra hẳn bực bội trừng mắt: “Tôi không phải chó mèo nhà anh nhé, đâu ra kiểu thích thì sờ rầm, xong chán lại thả rông hở?”

“Ba tháng không được thấy cậu, cậu nhớ tôi không?” Thật tình hẳn cũng hết cách nói thẳng ra rằng chính hẳn đã nhớ nhung đến mức bất chấp công việc đáp chuyen cơ đến đây.

Vâng, nhớ cũng có gặp được quái đâu, thằng này còn đang xót thay cho Hào Môn “Diệm” đường đường phải mò đến biên giới ăn cát cùng tôi đây.

Bụng thầm nghĩ vậy, bất quá nói ra miệng lại thành ra đầy mùi châm chích: “Tôi phải chân long tong chạy theo anh đâu, có gì mà tính toán?”

“Nếu đêm nay tôi không tới, có phải cậu định chơi SM với cô gái nhảy kia luôn không hả? Tôi không biết sở thích của cậu ghê gớm vậy đấy. Muốn chơi mấy món đó, cứ nói với tôi được rồi, tôi sẵn sàng phục vụ cậu.”

Trần Cận tức muốn phì cười: “Anh hót cái khỉ gì a! Bộ anh tưởng ai ai cũng biến thái như anh hở. Người ta coi vậy nhưng là nghệ nhân mát-xa xịn, tôi tốn hết ba ngàn đô mới mời được đó! Vậy mà anh đuổi đi cái một.”

“Chỉ đến để xoa bóp thôi sao? Sao tôi lại thấy như cô ta đang khêu gợi cậu nhỉ.”

“Bụng dạ hẹp hòi thì đừng chê bai người ta chuyên nghiệp quá sức đi.”

“Cậu thoát y trần truồng, trả tiền cho người ta đến đụng chạm trên người mình, là vì dư thừa nhu cầu không được phát tiết sao?” Fiennes nhắc đời, khê cọ cọ lên bụng dưới Trần Cận, lúc sau thì cả miệng lưỡi tay chân cùng hăm hở công thành chiếm đất trên ngực hẳn, “Nếu tôi không tới, rồi cậu sẽ đáp lại cô ta phải không?”

“Hừ, anh chơi chưa đủ nữa hả? Bữa nay không tính cho thằng này ngủ luôn a?” trước lối xâm lược gian manh thâm hiểm này, dục vọng lại nhịn không nổi ngóc ngóc dậy, Trần Cận cũng muốn nổi điên, “Tôi vốn là loại hạ lưu đó đó, anh không ưa thì đừng có dây vào! Chẳng lẽ cứ phải làm tôi nhục mặt anh mới sung sướng hả?!”

“Trần Cận, chúng ta chỉ vừa bắt đầu mà thôi.” nói rồi đột ngột mút mạnh yết hầu hẳn, rồi khê thì thâm bên tai hẳn, “Tôi muốn cậu, chỉ thuộc về một mình tôi.”

Trần Cận vừa bứt rứt đẩy ra, vừa ghì chặt vai Fiennes, mồm miệng vẫn không ngừng chọc ngoáy gây sự: “Anh không nghĩ một thằng đàn ông đang hoàng khỏe mạnh, quặn rũ vô chừng như tôi lại đi giữ mình rín rịt vì anh đấy chứ? Mà nữa, vì một gốc cây mà cho qua cả bãi cỏ non ngon lành, này tự anh có thấy tiếc hùi hụi không hở?”

Fiennes vụt ngẩng lên, hai tròng mắt rực cháy ngọn lửa tham lam như một con dã thú đang chực vồ mồi, giờ này còn long lên như muốn thiêu đốt tất thấy: “Xem ra hôm nay tôi phải đốn cây làm cổ đến nơi đến chốn rồi.”

“Ồ nè nè... tôi cảnh cáo anh nha, đừng có làm bừa!! Nè nè!! A...” Sếp à, người ta giỡn chút thôi a a a a...

Cảm giác điên rồ một lần nữa lan khắp toàn thân, trải nghiệm xung động tột cùng và nguyên sơ đến vậy. Nhất định là vì bị ánh mắt trong suốt quật cường pha lẫn nhiệt tình mãnh liệt của Trần Cận làm chấn động tâm trí, dục cảm cuồng loạn trong hân cũng được một phen tuôn trào vô độ. Trần Cận luôn có cách dùng cơ thể khiến cho hân nếm vị đắm chìm mù mị.

Mỗi lần dẫn mình vào trong hân, Fiennes đều có cảm giác mọi dục vọng nguyên thủy nhất trong hân đều muốn trỗi dậy. Khi ôm siết nhau trong vòng tay, hấp thụ thân nhiệt sốt nóng bỏng rẫy của đối phương, khoang miệng cắn nuốt hơi thở trầm khàn đầy vị nam tính nơi hân. Và hân sẽ sa chân đến vô tận.

Là thứ gì ràng buộc họ vào nhau, khiến họ không thể chia lìa, niềm khao khát lẫn nhau bức thiết đến chồng chéo, gắng sức đến mức sẵn sàng hiến dâng tất cả linh hồn, nâng niu gìn giữ những xung động run rẩy không thể kiềm tìm nơi bất cứ ai khác, mọi lạnh lùng kiềm chế ngày thường đều dễ dàng tan vỡ trước đối phương.

Lối làm tình của bọn họ đang càng lúc càng điên cuồng, hầu như ngang tàng thô bạo, hai người vít nhau ngã lún xuống thảm, hoàn toàn không buồn nhớ vừa xong làm sao mình còn nằm trên giường, chỉ biết vì tình hình chiến sự kịch liệt quá độ, cả thất lưỡng lẫn cánh tay đều sắp tê dại đến nơi.

“Tôi thấy người dư thừa nhu cầu không được phát tiết là anh ấy...?” Khó khăn lắm mới lấy lại được nhịp thở, Trần Cận chỉ cảm thấy nản như vừa bị mắc bẫy.

Nghĩ lại Fiennes nằm trên lưng hành mình cả nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng lại vất vả vì hân ta, tự ái đương nhiên nổi lên nghiêm trọng, nhất thời hân thấy mặt không chịu được, thành ra liền nằm thẳng đơ nhắm mắt giả chết cho xong.

Fiennes vòng tay ôm hân từ sau lưng: “Cậu không muốn tôi ở lại qua đêm hả?”

Trần Cận mở trừng mắt, im lặng một hồi mới lười biếng mở miệng đuổi khách: “Biết rồi thì biến lẹ đi.”

Đối phương lại thản nhiên nói: “Cậu sợ gì nào? Chẳng lẽ người của cậu còn chưa biết quan hệ của chúng ta?”

Trần Cận cười khẩy quay đầu lại, có chút tức khí: “Biết cái con khỉ. Quan hệ khỉ gì mà xô nhau vô giường.”

“Cậu để ý chuyện người khác biết hay không sao?”

“Không phải tôi để ý, chẳng qua tôi e ngộ nhớ đám già đầu ở Hào Môn nghe ngóng được, rồi Trần Cận tôi chết trăm tỉ lần cũng không đủ cho mấy ông hả giận.”

Fiennes cũng chẳng buồn coi giả thiết ấy ra gì. Hân nói dừng dừng: “Họ không dám làm vậy. Tôi sẽ không để bất cứ ai động vào cậu.”

“Anh có là sếp sòng cũng đâu có chuyện đầu têu lạm quyền được hở. Anh biết thừa còn gì, cấp trên từ tổng bộ chỉ cần gậy cái lệnh con con là đủ cho cả đám Xích bộ tụi này đi Siberia làm môi cho cọp rồi. Hai tháng trời mài mặt ở sa mạc còn không phải vì có người muốn đe tôi đừng có vênh váo quá hả, này anh nói xem tôi có nên ngoan ngoãn nghe lời không. Đỡ khỏi sau này đập mìn nổ banh xác còn không tự biết?”

Fiennes ghé bên tai hân, cười khê: “Cậu là người dễ chịu nghe lời vậy sao?”

“Tôi cũng chẳng định để người ta cho rằng mình cứng đầu vậy vì có lắm ô dù, tôi càng không ưa anh nhúng tay vào những vụ tôi nhận trong Hào Môn, đó là cách của tôi.”

“Cậu đang uy hiếp tôi ư?”

“Anh nghĩ vậy thì là vậy. Có phải chưa uy hiếp bao giờ đâu.”

Đôi môi Fiennes đã dán chặt trên vành tai hân, giọng nói với âm sắc trầm trầm quyến rũ làm màng nhĩ Trần Cận muốn tê dại: “Cậu chỉ cần nhớ rằng, khi cần làm gì cho cậu, không bao giờ tôi do dự.”

Dù là loại đàn ông thần kinh que củi như Trần Cận cũng hiểu rằng câu hứa hẹn vừa rồi hàm chứa bao nhiêu sức mạnh. Lòng hân cũng được thể rung động ra trò. Bất quá ngoài mặt vẫn bày ra bộ dạng phớt lờ rất chi ngứa mắt: “Thôi chả dám nhận lòng tốt của anh đâu, đợi được anh chường mặt ra đỡ giùm tôi đã chết ngóm từ đời nào rồi.”

“Cậu không thể nói gì dễ nghe chút nhỉ?”

“Tưởng sếp lớn Fi nhà anh nghe hót hay mãi rồi.”

“Chắc.” Fiennes cười lắc đầu, hần thật tình hết cách rồi. Mà e là từ giờ cũng đừng hòng nghe được một câu nhún nhường nào của Trần Cận, nếu ngày nào đó đối phương chịu cúi mình lấy lòng hần, người đó cũng không còn là Trần Cận hần thích nữa.

Fiennes cười cười vừa cứng chiều vừa bất đắc dĩ. Cúi xuống hôn phớt vành tai hần rồi ngồi dậy: “Tôi phải đi rồi, phải bay về tổng bộ ngay. Gần đây có người của Cục tình báo trung ương đeo bám Hào Môn ráo riết, bọn họ muốn chúng ta tiếp tục điều quân cho lực lượng bảo an.”

“Tội Pháp hử? Đám đó là rách chuyện nhất trần đời. Suốt ngày lôi ba trò hợp tác hữu nghị ra dọa, mà rõ là dụ dỗ áp bức thiên hạ.” Trần Cận bò dậy, chậm rãi bước xuống nhặt cái áo khoác tằm màu xám cạnh giường lên mặc vào người, “Sếp Fi nhà anh trăm công nghìn việc vậy, ngồi máy bay xa xôi đến tận đây không phải chỉ để lên giường với tôi đấy chứ?”

“Những chuyện điên cuồng tôi làm vì cậu đâu chỉ mỗi thế này.” Fiennes nháy mắt đen tối với hần, rồi nhặt quần áo lên, ung dung mặc.

Da mặt cao su của Trần Cận cũng chẳng vì vài câu ve vãn cỡ đó của hần mà rung rinh tí gì, hần chỉ ngồi nghiêng nghiêng đầu có vẻ khó ở, nhưng không nói câu nào. Một phút sau, hần mới nhận ra hôm nay Fiennes không mặc đồ nghiêm túc như mọi khi, mà là áo phông cotton trắng và quần rằn ri rất hiếm thấy, để lộ cánh tay cường tráng trắng đều đặn. Dưới lớp vải áo, những bắp cơ phồng nhộp nhàng theo từng cử động, hai chân dài rắn chắc phối cùng đôi giày quân dụng cổ ngắn thật tình hợp hết sức. Mặt da giày xước xát coi bộ hơi bị lỗi thời, bất quá vẫn mang sức quyến rũ dày dặn thuần thực hết như chủ nhân của nó.

Đường nét gương mặt quay nghiêng của Fiennes vô cùng nam tính, vài lọn tóc ngắn ngang ngược chia chia bên thái dương, cặp mắt thâm trầm dễ khiến người ta ảo tưởng rằng hần thật đa cảm, trông hần giờ này có lẽ là ôn hòa vô hại hơn bao giờ hết, Trần Cận thầm than trời: ai biết được cái gã là lượt trông như ngôi sao điện ảnh Hollywood này lại là trùm sò tổ chức lính đánh thuê dẫm máu chuyên phục vụ chính trường chứ, mà kể ra ba màn kinh hồn ấy người thường cũng đâu có cơ hội thưởng thức đâu.

Trần Cận quay lưng đi ra quầy bar mini, rót một ly whisky. Nhấp hai ngụm rồi mới cầm ly rượu bước tới trước mặt Fiennes khi ấy đang đeo thắt lưng: “Đây không dư sức tiễn đâu đấy.”

Đối phương đưa mắt nhìn hần, có chút dịu dàng: “Chỗ đó, còn đau không?”

Hứ! Thăng cha này đúng là giỏi chọc đúng chỗ nhạy cảm a. Hần hít hơi lần nữa, đảm bảo cơn khùng được dẹp xuống yên yên rồi mới miễn cưỡng nhếch môi cười: “Ổn.lắm.lắm.rồi.”

Fiennes cũng biết gã đàn ông này đặc biệt ưa mạnh miệng. Bất quá chỉ nên chọc giỡn chút chút, tuyệt đối không nên đùa quá tay, bằng không một khi đã nổi máu trả thù không đời nào hần ta biết nương tay là gì, bởi vậy hần liền khéo léo nói qua chuyện khác.

“Trước khi tập hợp, có lẽ các cậu sẽ bị phái đi Brasil, Rio đấy, tránh được là tốt nhất.”

Trần Cận vừa nghe xong lập tức nhảy dựng lên như được chích máu gà (), nhìn thẳng vào Fiennes, tên kia vẫn giữ vẻ bình thản thờ ơ vô tội, như kiểu hoàn toàn không ý thức được mình vừa lơ đãng tiết lộ một tin mật kinh thiên động địa.

Chắc chắc, giả bộ mới hay chứ.

Trần Cận nhếch môi cười tà: “Anh bữa bãi thật đấy. Thôi thì vì tình cảm giữa tụi mình, tôi không đi tố anh với tổ Trung Đông đâu, coi như tôi chưa nghe gì nghe”

Fiennes mỉm cười. Hần biết Trần Cận bản chất tinh tế, nhưng cũng không ngờ hần ta phản ứng nhanh nhạy vậy. Mà này cũng là điều khiến hần lo lắng nhất, lắm khi phản ứng nhanh hơn suy xét, chuyện đó với một kẻ sống giữa Hào Môn hung hiểm mà nói, chỉ là trí mạng.

“Tôi chỉ muốn nói với cậu, Rio không phải thắng cảnh du lịch như nhiều người nghĩ đâu.”

Trần Cận cũng nhận ra sự nghiêm trọng đặc biệt trong giọng điệu của hắn, thành ra hơi ngạc nhiên, rồi cuộc không khỏi cảm thấy nặng nề: “Có thể tôi sẽ phải đi Peru một chuyến, trước hôm họp, Palio rất hay âm thầm ra mệnh lệnh ban đầu cho các phân bộ, tôi e là kể cả đi Brasil hay bất cứ thành phố nào khác cũng chẳng phải chuyện hàng phân bộ tụi tôi quyết được.”

“Cậu biết rõ tình hình ở đó chưa?”

“Nghe qua rồi. Một số khu ổ chuột bị bọn trùm địa phương chiếm đóng.”

Fiennes tiếp lời: “Hiện giờ bọn cầm đầu tiếp quản những khu này càng ngày càng trẻ, chúng hoàn toàn không biết đến luật lệ, cũng rất dễ phòng người lạ, đi ngoài đường cũng có thể lãnh đạn bất cứ lúc nào.”

“Anh không muốn tôi khinh địch chứ gì. Tôi biết chừng mực.” Trần Cận nghe ra sự thân thiết trong lời hắn, cũng có chút xúc động: “Coi bộ anh có kinh nghiệm quá ta, hồi trong lính thủy đánh bộ chắc từng hỗ trợ CIA đột kích vùng đó rồi hử?”

“Hồi trong lực quân có dẫn đội trinh sát sang biên giới Pakistan tiêu diệt cứ địa của chúng. Lúc giao chiến đã có thương vong sinh mạng, đó là lý do tôi không bao giờ muốn cậu phải mạo hiểm dẫn thân ra chiến trường. Michael là tay súng bắn tỉa rất xuất sắc, khi cậu làm nhiệm vụ ở Nam Mỹ, tôi sẽ cử anh ta sang chỉ viện cho cậu.”

Trần Cận nhướn mày: “Anh nói mặt cá gỗ á hả? Cha coi chừng bảo ổng giữ súng ổng cho yên nghen, tôi chỉ lo ổng hận tôi dữ quá, rồi nhân lúc rối ren là ra tay diệt khẩu luôn nghen.”

Michael “Ve Gió” lấy lừng thiên hạ, nếu hắn nghe được có người nghi ngờ cả tài bắn súng lẫn đạo đức của hắn kiểu này, dám hắn ỏi ra búng máu tức chết được, bất quá nếu kẻ xài xể hắn là Trần Cận, chắc hắn sẽ đổi qua trốn mắt hằm hè rồi quay đi coi như không nghe không thấy.

Chỉ có Fiennes đủ miễn dịch với lối giỡn nhả của Trần Cận, cũng là người duy nhất không bị nổi điên vì bản tính coi trời bằng vung của hắn: “Đến Rio, nhớ kỹ lời tôi nói.”

“Nếu đợt họp này không phải chỉ để dần mặt tụi tôi, mà anh vẫn không muốn tôi bị chọn, vậy là nhiệm vụ mới đặc biệt nguy hiểm phải không?” Hắn tiến lại gần Fiennes, cho đến khi hai chóp mũi chỉ còn cách nhau đúng 1 cm, “Nếu sợ nguy hiểm, thì đâu phải là Trần Cận này. Tôi cũng có một câu phải nhắc anh. Có những chuyện, đã không nên can thiệp thì đừng nhúng tay vào là hơn. Muốn làm kẻ lãnh đạo thì không thể đầu trò phá luật đâu.”

“Chà, trông tôi giống như cần người ta nhắc nhở vậy sao?”

Trần Cận nhìn hắn khiêu khích: “Tôi lại rất sẵn lòng nhắc nhở anh thường xuyên đấy.”

Fiennes đoạt lấy ly rượu trên tay hắn, uống cạn. Giữa lúc Trần Cận còn nghi hoặc nhìn nhìn, đột nhiên Fiennes chụp lấy gáy hắn, áp môi rót số rượu trong miệng qua đôi môi đang hé mở vì quá kinh ngạc của hắn.

Một phần chất lỏng tràn qua khóe miệng, chảy thành dòng xuống cái cằm cương nghị của Trần Cận, rồi chậm rãi men qua xương quai xanh, thấm vào cổ áo choàng tắm.

“Ừm...” Trần Cận chật vật né người ra rồi mới đủ sức hít hơi thở dốc. Dè đâu Fiennes lại tiếp tục liếm dọc một đường theo dòng rượu chảy trên cổ hắn.

Chuông báo động trong não bộ lẫn ***g ngực Trần Cận lập tức réo inh ỏi, hắn nén giọng khóc thét: “Không phải chứ... nữa hả!?”

Nửa tiếng đồng hồ sau. Một lần nữa Trần Cận nằm sấp trên giường, áo khoác tắm xộc xệch tuột tận khuỷu tay, chỉ còn che được một khúc dưới thắt lưng, cả người rã rời không còn gì để nói. Giờ giá kể hắn còn một tí tí sức lực, tí tí tí tí thôi, chắc chắn hắn sẽ chồm dậy đập văng gã bạt mạng cầm thú đó ra cửa.

Bụng thăm vái trời may mà ngày kia mới phải đi Nam Mỹ, nếu ngay ngày mai, thật tình hắn không biết mình có thể bỏ dẫy xốc đủ tinh thần đương đối phó với mấy lão cáo già trên tổng bộ không nữa.

Fiennes cột giày xong, cúi xuống hôn trán Trần Cận, rồi quay lưng đi thẳng ra cửa, không dám nấn ná thêm, hắn thực sự sợ mình sẽ không đi nổi.

Bất quá ra đến cửa, hắn vẫn không nhận được phải quay đầu lại, nhìn cái người có thể khiến hắn điên đảo, rồi lẩm khi không biết phải làm sao đang nằm bẹp dí trên giường, đột nhiên cất giọng nói đầy quyền uy: “Vì cậu, tôi không ngại phá vỡ bất cứ luật lệ nào.”

Bụng dạ Trần Cận được một phen rung rinh ầm áp ra trò, bất quá ngoài miệng vẫn ương bướng đáp: “Biển đi.”

Khi gặp lại đã tình nguyện để mình bùng cháy không chút kiềm chế, thì khi chia tay họ cũng cố tránh bằng được những màn ướt át lê thê, làm như chẳng có gì đáng bận tâm, dù phải không ngừng dằn nén những xúc cảm phức tạp trong lòng, là thứ xung động không thể nói thành lời, là sự nôn nóng cồn cào khi thậm chí chưa kịp xa nhau, là quá nhiều xúc cảm, để giờ này trong giây phút xây dựng lại với nhau, buộc phải tạm thời chôn kín.

Trần Cận trong mắt Fiennes, luôn mang một vẻ cao ngạo đến lộng lẫy, hai người bọn họ vốn là những con sói điển hình. Tin tưởng lẫn nhau, nương tựa vào nhau, nhưng không thể nào chia sẻ mọi thứ, độc lập đến cùng, không thể khống chế được. Kẻ mạnh và kẻ mạnh, muốn sánh bước bên nhau, thật khó tránh khỏi phải bức bách đối phương chịu nhún mình thỏa hiệp.

Đến khi bọn họ bắt đầu vô thức ngừng bước vì nhau, tức là họ đã kề vai nâng đỡ nhau, cũng tức là trói buộc lẫn nhau. Đó là điều họ đang dần dần quen thuộc.

() được chích máu gà: cái này vốn là một phương pháp chữa bệnh cổ xưa của TQ, người ta tiêm máu gà trống vào người để chữa bệnh và bồi bổ cơ thể (tiêm xong thì mẩn chấy luôn con gà 8->), tác dụng đến mức nào thì Du không rõ (nghe nói ở mình cũng từng có bác bác sĩ ở nhà tù Côn Đảo hồi xưa áp dụng với các đồng chí tù nhân, xong thấy hiệu quả dữ lắm:-\$). có thời đây là một phương pháp rất rất thịnh hành, cơ mà đến giờ hình như ít người xài đến nó 8-

5. Chương 4

Ngay sau khi Fiennes đi khỏi, Trần Cận bắt đầu có chút trầm tư. Gã đó chẳng khác gì bọn đàn ông bình thường, đến hồi han tình nhân trót quớt vài câu, xô nhau lên giường xong là bỏ đi. Thế nhưng, trong lòng hắn ta, rõ ràng mối quan hệ này không hề đơn giản vậy, không hiểu có phải tự hắn đang lừa dối mình không, cơ mà Trần Cận lại cũng nghĩ kiểu gặp gỡ như keo dính này, kể ra cũng hợp lý.

Cuộc sống của hắn mới thật đặc sắc, dăm bữa lại bị sóng động đất của tên đó quét vèo qua một lượt. Tinh thần bồi bổ cả mấy tháng trời mới yên ổn lại tí chút cũng bị thăng chả khuấy tung cái mọt.

Nghe thấy tiếng chân chạy vội vã đến gần phòng mình, Trần Cận lập tức chống tay cổ bò dậy ngồi lên cạnh giường. Đến lúc đó hắn mới nhận ra không những tứ chi mình bủn rủn, mà cả đầu óc cũng muốn lơ mơ trương phình lên.

Bởi vậy, đợi đến khi Đại Lý và A Kiến hùng hồn xông vào phòng ngủ lớn, bọn họ đã được chứng kiến một màn kinh hoàng khó tả:

Đại ca ở trần nửa người, phô bày cơ thể khêu gợi hết sức, ánh mắt thoáng lộ vẻ chán chường uể oải, đầu tóc rối bù mất trật tự. Và còn mất trật tự hơn nữa... ấy là quá nửa drap giường và chăn gối đã bị kéo rũ xuống thảm, cách đó một quãng là nền đang cháy, không gian thì lẫn khuất vì dục tình hăng hăng mặn... lại thêm những dấu vết đỏ hồng trên người đại ca...

Bình thường vẫn nhìn chán mắt Trần Cận ở trần, nhưng cái kiểu nửa kín nửa hở này thật khiến người ta không thể không tưởng tượng ra đủ thứ quái dị mờ ám trong đầu, huống hồ Trần đại ca giờ này thậm chí trông còn quyến rũ mê hoặc hơn đứt tụi trai nhẩy khêu gợi trong quán bar nam bên đường, toàn thân phát tán đầy vẻ yếu đuối gợi cảm, mà coi bộ hắn đâu thêm tự nhận ra...

Mọi khi đã quen thấy Trần Cận mạnh mẽ đầy nam tính, giờ dùng cái lại chứng kiến bộ dạng hão huyền đáng sợ này, thật tình Đại Lý như bị phang một gậy giữa đầu, đến khi ì ạch quay đầu lại nhìn thẳng A Kiến

sau lưng, mới thấy tình hình thằng nhỏ còn bi đát hơn mình, nó đã trợn tròn hai mắt đứng ngây đờ như tượng từ bao giờ.

Đại Lý thầm phác một dấu thập trong bụng. Còn may hấn đã linh cảm từ đầu nên chỉ dẫn mình A Kiến theo, chứ không để cả đám tụi nó thấy đại ca... như này, rồi có muốn lấp liếm cũng không xong.

“Ai cho tụi bay vào!” đang dở cơn mơ mộng thì bị quấy rối, Trần Cận có chút bực bội, nhào người dậy, trừng mắt tức tối.

Biết thừa cũng vì tụi nó lo lắng cho mình, nên vừa thấy Fiennes đi là chạy ngay vào hỏi thăm, nhưng cái kiểu xồng xộc tông cửa ấy thật khiến Trần Cận điên tiết, dù hấn không đến mức là loại đại ca ưa lấy le bằng mẽ ngoài với đàn em, nhưng bộ dạng thảm hại “chưa kịp dọn dẹp hậu quả” này bị người trong nhà bắt gặp, đã thế cái bọn bỏ đi đó còn ngơ mặt đứng nhìn trần trối vậy... có bảo hấn cố thể chứ cố nữa hấn cũng không giả bộ tỉnh bơ được.

Giá kể như trước kia, đại khái hấn sẽ tùy tiện cười cợt cho qua, nhưng vấn đề là, giờ một nửa li hứng thú làm điệu bộ phục vụ quần chúng hấn cũng không có, Fiennes ào đến ào đi như gió lốc, và giờ thì hấn cũng chẳng hiểu mấy ngày tới đây phải mượn cái gì tiêu khiển đặng giúp đầu óc mình yên ổn lại nữa.

Quát lác được một câu, tự nhiên một hồi không thấy đứa nào đáp lại, Trần Cận cũng hết cách với tụi nó, rốt cuộc hấn chán đời nói: “Tụi bây xem chán chưa hở? Thích xem đàn ông ở trần thì về tự mở AV mà xem.”

“Hở?! Ai nha đại ca...” cuối cùng A Kiến cũng hoàn hồn, vội vàng xông lên, “Trời ơi cái ông đó bọn em không cần được a, rồi anh không sao chứ hở?! Ông đó ổng... ổng...”

“Mày là heo hở? Tao bị làm sao thì giờ còn ngồi đây tán hươu tán vượn với mày được chắc!” Trần Cận kéo áo choàng tẩm lại, lừ mắt ý bảo Đại Lý dẫn A Kiến ra ngoài đi, “Tao đi tắm đây, từ giờ không đứa nào được vào hết.” đoạn hấn đứng dậy tính bỏ đi, mà ai biết đâu mới hùng dũng bước được nửa bước chân đã vấp vào đồng tử, lao đảo suýt ngã.

Thấy đại ca luôn nhanh nhẹn khỏe khoắn bị cập rập vậy rõ là chuyện lạ, cơ mà nếu còn bị đối phương bắn tia bằng ánh mắt hung hãn độc địa như muốn bóp cổ chết tươi mình như lúc này... ấy cũng lại là vấn đề.

“Bọn em... bọn em ra trước a! Có việc gì anh cứ gọi, gọi cái là... vô liền.” Đại Lý cúi xuống dập tắt mấy ngọn nến đương cháy xung quanh, ngừa hỏa hoạn, rồi hấp tấp lôi A Kiến chạy ra ngoài. Đến lúc sắp ra khỏi cửa, như là sức nhớ chuyện gì, hấn lại vội vàng thì thảo với lại: “Đại ca, đại ca Tony Lưu bên Thanh bộ nhần, sáng mai bọn họ đến Marid, rồi mời anh đi ăn sáng đó.”

“Ha. Lão quỷ dở Tây dở Tàu ấy mà biết ăn sáng hở. Hài dữ.” nghe nói Tony Lưu hẹn mình, bộ mặt đương cau có mới giãn giãn được ra một ít, hấn không ngờ Thanh bộ cũng lẹ tay vậy, không hiểu bọn ở Peru đang tính tiến trước hay kê đường lùi sau đây.

Nghĩ đến khúc rầy mơ rê má đó, Trần Cận lại đổi ý: “Ồ thằng chả có lòng thể thì cũng được, bảo ổng sau 3 giờ chiều đi, giờ nào khác ngày mai tao cũng phải ngủ hết.” kỳ thực trong bụng Trần đại ca đã bắt đầu lần mò lẫn tẩn nẩy ý đồ với lão Tony. Vì ở đất Nam Mỹ này, lượng vũ khí dự trữ của thằng chả coi bộ dư giả hơn Giang Uy bên Hạt bộ, ở thì tất nhiên là động cơ đen tối ấy tạm thời hấn sẽ chưa để đối phương biết vội.

Giờ đến mai nhất quyết phải ngủ bù cho đủ mới hy vọng bỏ được đây, hồi này đã phải ngủ nghê vạ vật bao nhiêu lâu, vừa xong còn Fiennes hành hạ thế, giờ nhón chân bước một bước cũng nghe nhũn nhẹo cả người.

Trong khi ấy, Fiennes đã trở về trụ sở bí mật của mình, tẩm tấp nghỉ ngơi chưa đầy ba tiếng đồng hồ rồi lại lên máy bay riêng, bay ngược về nơi xuất phát.

Phóng mắt nhìn những tòa nhà đang lùi lại xa dần, lòng hấn đột nhiên thấy còn cào nao nao. Cho đến lần tiếp theo gặp lại, sẽ còn bao nhiêu ngày, thậm chí... bao nhiêu tháng nữa đây?

Nếu không phải là Trần Cận, thật tình có lẽ hấn đã không thể kiềm chế được dục vọng cưỡng bức, cột chặt người đó bên mình rồi. Xung quanh có bao nhiêu người dụ dỗ sẵn sàng cho hấn chọn, vậy mà hết lần này tới lần khác hấn chỉ nhìn thấy cái tên khó chiều đó.

“Tiên sinh, cà phê của ngài đây.” là trợ lý riêng của Fiennes, có lẽ không ai rõ hành trình sắp tới của hắn hơn Norman.

Cuộc đời Norman cũng khá thăng trầm, tốt nghiệp học viện quân sự Hoa Kỳ, khi đi làm nhiệm vụ cơ động ở tiểu bang Bắc Carolina thì lọt vào mắt xanh đội trưởng đội bảo an của Hào Môn tại Châu Âu. Vậy là trở thành sĩ quan tham mưu, trong một sự cố bất ngờ, anh ta chưa xin ý kiến tổng bộ đã tự ý sử dụng lệnh điều động cấp hai, kịp thời giải thoát được hai quan chức cấp cao của tổng bộ trong vòng 2 tiếng đồng hồ.

Sau vụ đó, anh ta bị xử phạt, rồi lại được Phosa chú ý đề bạt lên cấp trên. Nhờ khả năng xử lý công việc xuất sắc, cuối cùng Norman được cử vào vị trí kề cận Fiennes, trở thành sĩ quan phụ tá cấp bậc cao nhất Hào Môn.

Bình thường, để không làm lộ địa vị thật của Fiennes, Norman luôn gọi hắn là “tiên sinh”.

“Thượng tá Farrell của Cục điều tra Liên bang đại diện cho Tổng cục quốc gia muốn đàm phán trực tuyến với ngài.”

Fiennes day day hai mắt. Norman liền bật màn hình cho hắn.

Gần đây phía chính phủ luôn theo rết bọn họ, trước khi phát động quân lệnh Đỏ tiếp theo, Hào Môn đã phải điều không ít người đến Nam Mỹ phối hợp điều tra mà đầu đầu nhất là... trong đó có cả Xích bộ.

Đã cho cả Michael sang đó, mà vẫn lo lắng không yên được, dù sao với cá tính của Trần Cận, cận chiến không có lợi chút nào.

Khu ổ chuột Brazil vốn không phải địa bàn của Hào Môn, bởi vậy Fiennes không dám chắc mình có thể tiếp cứu hắn kịp lúc như vài lần trước. Đến khi Farrell trong bộ quân phục chỉnh chu xuất hiện trên màn hình, Fiennes chỉ hơi gật đầu: “Thượng tá, nghe nói ông tìm tôi rất gấp.”

Giọng điệu Fiennes rất nhẹ nhàng, dáng ngồi ung dung thoải mái, gương mặt hầu như không biểu cảm, nhưng dù qua màn hình vệ tinh, đối phương vẫn nhanh chóng cảm giác được khí thế hùng mạnh của hắn.

Bởi vậy, bất kể đeo quân hàm cao cấp, quyền lực đầy mình, hay lớn tuổi hơn hắn vài thập kỷ, đối phương vẫn phải xưng hô hết sức lễ độ: “Xin Fiennes tiên sinh thứ lỗi. Tôi cũng mong giải quyết cho xong việc này, tình hình rất khẩn cấp rồi.”

“Ông đã thay mặt FBI và cảnh sát quốc tế đàm phán với Hào Môn, tức là chúng ta đang trên cùng một chiếc thuyền. Vấn đề không phải là tôi không lo lắng, mà là chúng tôi vẫn cần xác minh lại mức độ an toàn của chiến dịch. Tôi không định để quân của mình một đi không trở lại, Hào Môn không thể tùy tiện vùng người đi dọn dẹp hậu quả cho các ông.” Fiennes nói rất bình thản, nhưng hoàn toàn không che giấu sự uy hiếp trong lời lẽ.

“Vậy theo ý ngài thì... ngài muốn chúng tôi rút thêm quân tinh nhuệ sao?”

“Trình sát đã dùng đội lính đánh thuê của Hào Môn rồi, chúng tôi đảm nhận hầu hết những vùng nguy hiểm nhất. Nhưng phối hợp truy lùng cũng muốn viện quân của chúng tôi thì không được, chẳng lẽ cả lãnh đạo Brazil và liên minh Châu Âu cũng chỉ đủ sức điều động cảnh sát quốc tế thôi sao?”

“Đã có một lệnh điều động Xanh rồi, FBI cũng đã tiếp nhận.”

Fiennes gõ gõ ngón tay trên tay vịn bọc da mềm mại, trầm ngâm nói: “Tìm Danny Herman cho tôi.”

“Danny Herman? Tay người Đức khó chiều ấy à? Cả tôi cũng không dám chắc sẽ mời được anh ta.” Đến thượng tá Farrell cũng đã nghe nói người này từng có rắc rối với Hào Môn, vậy mà Fiennes lại nhắc đến hắn ta ngay lúc này, thật không hiểu đang có ý đồ gì.

“Không phải anh ta giờ đang gặm nhấm hào quang quá khứ trong hậu trường hả? Còn có thể kiêu căng được sao?”

Thượng tá có vẻ hết sức khó xử: “Đúng là anh ta khá nổi tiếng nhờ kinh nghiệm phục vụ FBI trước kia, nhưng có thể vì tuổi tác còn quá trẻ, nên từ khi chuyển sang cảnh sát quốc tế vẫn chưa lập được công trạng gì đáng kể, tôi không thể đảm bảo đó đúng là người ngài muốn đâu. Ở đây chúng tôi có thể điều cho ngài nhân viên kỹ thuật giỏi nhất.”

“Thượng tá, tôi chắc chắn về chuyện này. Sau khi chốt hành trình, tôi cần Danny Herman đích thân đến Nam Mỹ.”

“Liệu có... nóng vội quá không?”

“Nóng vội? Vậy ai vừa nói tình hình rất khẩn cấp rồi? Chẳng qua tôi muốn một nhân viên điều tra liên bang đã lỗi thời của các ngài thôi, yêu cầu như vậy cũng là quá đáng à? À, hay là... gần đây anh ta lại khiến các vị đau đầu vì những vụ xâm nhập thông tin khách hàng rồi?”

“Không không, tôi không có ý đó. Tôi sẽ báo cáo lên ngay, rồi trả lời ngài trong thời gian sớm nhất.” đương nhiên là bực bội vì sếp lớn Fi không dừng nghĩ đến gã đó, nhưng ông ta vẫn phải làm theo.

“Được. Thế thì phiền thượng tá vậy. Có điều tôi vẫn có thể cho Herman thời gian suy nghĩ, nếu bản thân anh ta không muốn, tôi cũng không ép, không phải chỉ có mình anh ta làm được.” điềm đạm nói xong, Fiennes cũng ra hiệu cho trợ lý kết thúc cuộc đàm thoại.

Đến chừng 10 phút sau, hần cứ thế chống tay trên trán, ngồi yên không nhúc nhích.

Trông cấp trên có vẻ đau đầu nghĩ ngợi vậy, sĩ quan trợ lý cũng không dám mở miệng quấy rầy, bằng vào sự hiểu biết của Norman với cấp trên sau nhiều năm phục vụ, anh ta đoán rất có thể Fiennes còn đang nghĩ về cuộc gặp vừa xong ở Marid với người đó, cả Norman cũng phải để ý đến chuyện này, dần già anh ta đã cảm nhận được Leslie Trần của Xích bộ đó quan trọng với sếp mình đến mức nào. Trước kia đã ba bốn lần bị Fiennes lệnh cho tìm hiểu tình hình Xích bộ, rồi thì gần như ngày nào cũng phải báo cáo đều đặn. Giờ anh ta có muốn giả bộ không biết cũng khó.

Chưa kể có mấy phen tình hình căng thẳng, Fiennes đều mặc kệ lời ra tiếng vào, dùng quyền lực của mình cố tình viện trợ cho Xích bộ, hôm trước bắt quả mới nghe tin người đó trở về từ biên giới, vậy là nhịn không được hai bữa đã vội vàng chạy đi gặp hần ta, lúc ấy Norman thật tình không khỏi nghĩ thầm “quả nhiên là thế”.

Để gặp được đối phương, sếp lớn của anh ta không ngại công việc bộn bề, sẵn sàng hủy hẹn với thị trưởng, rồi cất công bay sang Marid, rõ ràng ngày hôm sau phải dự hội nghị thượng mại thượng đỉnh ở Châu Âu, thành ra giờ mới chợp mắt được một hai tiếng đồng hồ, trời chưa sáng hần đã lại vội vàng lên chuyên cơ trở về.

Norman thật không hiểu nổi cái gã phương Đông thô lỗ ấy có gì đặc biệt để hấp dẫn được một “Diệm” cao vời vợi, luôn sống giữa dàn đàn người đẹp đến thế. Đánh rằng về chuyện giới tính, anh ta biết Fiennes không nề hà cả hai giới, nhưng đối tượng là người đồng tính, hình như Fiennes luôn chỉ dừng lại ở mức có cảm tình mới mẻ, trước giờ chưa bao giờ thấy hần để tâm nhiều hay có ý định phát triển quan hệ lâu dài với cậu thanh niên đẹp mã nào, chứ nói gì đến một gã đàn ông trưởng thành.

Tên Leslie Trần đó đã phá vỡ mọi chừng mực thông thường, ừ thì hần ta mặt mũi điển trai, vóc dáng tiêu chuẩn thật đấy, nhưng so với vô số người đẹp cả nam lẫn nữ vẫn xuất hiện quanh Fiennes, hần ta quá lắm cũng chỉ được xếp hạng bình bình, vừa đủ chấp nhận được mà thôi, người muốn giành giật vị trí tình nhân của Fiennes nhiều như cá diếc qua sông, nhưng chưa một ai có thể giống như Leslie Trần, vừa ra tay đã trúng mục tiêu, lập tức khiến Fiennes bỏ bê công việc, điên đảo tâm hồn vậy.

Thân là thủ lĩnh Xích bộ, nhưng người này hoàn toàn không có nửa li âm trầm mưu mẹo, chưa nói đến công trạng bụng bét của hần ở Hào Môn thôi thì liên tu bất tận, nghe qua đã thấy ghê gớm kinh người, nói thật có chọn trúng ai cũng đỡ đỡ hơn chọn hần ta.

Vậy là Norman lâu lâu lại thầm thấy khó hiểu, rốt cuộc gã Leslie Trần đó là thần thánh phương nào, có thể khiến thủ lĩnh Hào Môn luôn quyết đoán vững vàng say đắm đến thế? Dễ dàng nhìn ra được để bảo vệ hần ta, Fiennes đã gây ra không ít mâu thuẫn, hiềm khích. Quan hệ giữa bọn họ người ngoài nhìn vào rất khó để định hình, cả trợ lý thân cận như anh ta còn nhìn không ra, thì chắc chắn chẳng ai hiểu được.

Lại nói tên Danny Herman đó vốn là một đối thủ không đội trời chung của Fiennes, nổi tiếng là một kẻ lạnh lùng, giỏi công nghệ, chỉ một mình anh ta đã hầu như xâm nhập được mọi hệ thống tường lửa của chính phủ, từng bị nhà cầm quyền liệt vào danh sách đối tượng bị quản thúc đặc biệt. Sau này được mời vào FBI, trở thành một thanh tra bàn giấy.

Người này không giống những hackers khác, kinh nghiệm thực chiến của anh ta rất phong phú, dám liều lĩnh đối đầu với các thế lực lớn, anh ta vẫn luôn cho rằng mối quan hệ giữa Hào Môn và chính phủ không những có nhiều điểm đen tối, mà còn liên quan trực tiếp đến hoạt động buôn lậu vũ khí trái phép, thậm chí việc Fiennes là nhân vật chủ chốt của Hào Môn anh ta cũng đã nghi ngờ từ lâu, mà chính vì vậy anh ta đã phải ném không ít cay đắng.

Không hiểu vì Danny Herman quá tò mò hay có lý do nào khác, nhưng anh ta nhất quyết không buông tha vụ Hào Môn, còn dám tiếp cận cả Fiennes, kết quả là hai người từng chính thức đối đầu trên mạng Internet.

Sau đó không biết thắng thua ra sao, nhưng có thể cấp trên của Herman không chịu nổi rắc rối hơn nữa, họ chuyển anh ta từ FBI sang làm nhân viên kỹ thuật hậu trường của tổ chức cảnh sát quốc tế, thuộc bộ phận chuyên xử lý khiếu nại, lần này thì coi như đàn áp được Herman, anh ta đã chịu yên phận hơn nửa năm.

Vụ việc kỳ này hệ trọng như vậy, trước sức ép của Hào Môn, không vị chóp bu nào dám nghĩ đến chuyện lôi nhân vật đình đám đó ra, ngờ đâu chính miệng Fiennes lại nhắc đến anh ta, đòi dùng anh ta lần nữa, lại còn đề đi Nam Mỹ với danh nghĩa trợ giúp Hào Môn. Ngoài mặt thì như thể đang muốn xóa bỏ mọi hiềm khích cũ, nhưng thực ra chẳng khác gì tự cài một quả bom hẹn giờ vào nội bộ mình.

Không phải lại liên quan đến Leslie Trần ấy nữa chứ? Cả Michael cũng bị điều đi, Norman nghĩ không chừng cấp trên đang muốn kín đáo trao cho người đó cả tay chân thân tín lẫn đối thủ chắc tay nhất, đến nước này thì thật là... nuông chiều quá thể.

Sáu tiếng đồng hồ sau, Norman bước vào phòng làm việc của Fiennes lần nữa.

“Tiên sinh, đây là danh sách nhân viên dự bị ngài yêu cầu.” vừa trình tài liệu lên Norman vừa thấy lo lắng, thành ra anh ta lén liếc mắt chờ phản ứng của sếp.

Quả nhiên, Fiennes hơi nhướn mày, ánh mắt bắt đầu lấp lóe tia bất mãn.

“Có cả Hỏa đường và Xích bộ à?”

“Vâng, họ đã nhận chỉ thị rồi, sẽ dời ngày đến Peru, tạm thời đóng ở St. Paul chờ lệnh.”

Bảo “chờ lệnh” thì ý tứ quá, cứ nói thẳng ra là để lãnh đạn trước có lẽ chính xác hơn, đương nhiên Fiennes là người đầu tiên biết rõ mọi chuyện, vì thế hẳn mới cố tình tiết lộ cho Trần Cận những chi tiết quan trọng, vốn hẳn đã ngầm muốn ngăn Trần Cận đến Rio chấp hành mệnh lệnh cuối cùng. Mà ở lại St. Paul cũng chẳng tốt đẹp gì, hẳn biết rõ một khi Trần Cận vướng vào vụ này, khả năng để Xích bộ dứt được khỏi Rio là quá nhỏ.

Dù toàn bộ chiến dịch đều do chính hắn và các lãnh đạo cấp cao của tổng bộ vạch ra, nhưng những việc nhỏ như điều động nhân viên hẳn không bao giờ phải để tâm đến, luôn luôn là Phosa của tổ Trung Đông và tham mưu Woody sắp xếp, bọn họ vẫn lựa chọn người rất phù hợp, vì thế Fiennes rất ít khi lo ngại hay can thiệp vào kế hoạch của họ, nhưng việc họ liên tiếp dùng Trần Cận đã bắt đầu khiến Fiennes mất bình tĩnh.

Tuy giờ vẫn chưa công bố chi tiết hành trình, nhưng đã bị vào danh sách, rất khó tránh được xoáy nước.

Đến lúc đó, mật lệnh đã phát ra rồi, không còn cách nào cứu vãn được nữa. Đương nhiên, không nói đến tình cảm riêng tư, cái lý do “e rằng cậu ta sẽ bị thương” hoàn toàn không có chỗ đứng giữa một Hào Môn nổi tiếng sống trong nguy hiểm thế này.

Thôi được, dù rằng hẳn rất ít khi hồi hân, nhưng chuyện liên quan đến Trần Cận, hình như Fiennes luôn phải tiếc nuối: đúng ra không nên dễ dàng chiều ý cho hắn ta tự do như vậy, nghề nghiệp của bọn họ, không bao giờ phân biệt địch xa hay địch gần, đâu đâu cũng có địch mà thôi.

Xem ra, lúc cấp bách vẫn phải hành động để ngăn cản tình hình chuyển biến quá xấu, tuy Trần Cận không bao giờ muốn có người nhúng tay vào công việc của hắn, nhưng từ lâu trái tim bọn họ đã đập cùng một nhịp, bảo hắn ngồi yên chứng kiến, hẳn không làm được.

Có lẽ trước kia quá kiêu ngạo, cứ cho rằng mình là thủ lĩnh thì có thể dễ dàng đảm bảo an toàn cho Trần Cận, nhưng sự thực là... ở Hào Môn không bao giờ có an toàn.

Nếu phải để Trần Cận rời khỏi Hào Môn, cũng tức là chấp nhận để mất mối dây gắn kết linh hồn duy nhất của mình, sức hấp dẫn của Trần Cận khiến Fiennes ngay cả những lúc hệ trọng nhất cũng không sao chi phối tư tưởng của hắn. Lắm khi, tôn trọng điều hắn lựa chọn lại là cách ủng hộ cao nhất Fiennes có thể dành cho hắn, bất quá thì thoảng xài một vài thủ đoạn đặc biệt để đảm bảo hắn không gặp điều gì bất trắc, cũng chẳng có gì đáng trách.

Phía bên kia Trái đất, Trần Cận vừa nhận chỉ thị không lâu, giờ đương ngồi yên chờ đợi trên cái sô-pha bên cửa sổ ban công, đôi chân dài gác trên bàn trà, giữ tư thế thoải mái nhất có thể, hắn vuốt vuốt cảm ngẫm nghĩ về những việc chưa hoàn thành.

Thấy Đại Lý vào, hắn uể oải mở miệng nói: “Chắc mình còn phải chờ dài ở đây bảy tám ngày nữa, chán chết đi được, bên Tony có việc cần nhờ vả, tao nhận rồi đó.”

Chắc chắn đại ca lại vừa gạt “đồ” của người ta, giờ tính trả nợ bằng tình nghĩa. Đại Lý lo lắng ra mặt: “Đại ca à, anh đang nói vụ France Noir hở? Bọn đó là răn độc ở St. Paul a, phiêu lưu lắm.”

“Sợ anh bây không nói chuyện được, rồi bị tụi nó đập cho hở? Yên tâm đi, quá lắm tao cũng chỉ đi đàm phán giùm hai nhà đó vụ ăn chia thôi, bọn đó rùng rình dữ lắm, chấp nhận trả phí cũng cao, để đó coi như cho tụi bây làm quỹ phúc lợi xài dần.”

Đại Lý thiếu điều khóc toáng lên: “Đại ca à...”

“Rồi rồi, ra ngoài đi dạo thôi. Cái đất đi đâu cũng gặp ông trùm này, kể ra cũng ngon ăn chứ bộ.” Trần Cận phui phui đầu gối, đứng dậy xốc lại thắt lưng, “Đi thôi. Gọi tụi thằng A Kiến nữa.”

Đến Brazil mới biết chỗ này hợp với Trần Cận hắn đến mức nào... bất kể ngoài đường hay bãi biển, đâu đâu cũng thấy dòng người mặc đủ màu sắc rực rỡ. Đại Lý thì mừng rơn thầm nghĩ: Cuối cùng đại ca cũng không còn lạc lõng giữa đám đông nữa rồi! (dù rằng ai đó đâu thềm biết, nào giờ hắn vẫn cho rằng thẩm mỹ của thiên hạ có vấn đề)

Cho đến khi gã đàn ông thứ năm mặc đồ xanh lá chói lói như tấm biển quảng cáo lượn qua mặt bọn họ, cuối cùng Trần Cận cũng nhin hết nổi, hắn quay lại hỏi: “Này Đại Lý, hình như tao mặc đồ xám xịt quá hả?”

Đúng thật là... “Đại ca đang đi đàm phán hòa giải a, mặc màu sáng quá không hay lắm.”

“Ờ cũng phải, ở đây mà đòi nổi bật, chắc không mặc gì quá.” Trần Cận nói rồi cười khẩy, lại bĩu môi đi tiếp.

Đến đó thì đàn em đặc lực của Trần Cận, Minh Hào gọi cho hắn: “Đại ca, hai hôm nữa bọn em đến nơi, có gì anh cứ bảo nhé.”

“Ok, ở đó chờ đi, có lệnh trên thì đi theo, bên này không phải lo.”

Đại Lý đứng bên cạnh có chút lo lắng: “Brazil loạn thế này, mai mình đi đàm phán, có cần bảo mấy đứa theo không ạ?”

“Theo á? Theo là thế nào? Dắt díu một lũ đi cùng, rồi tao làm ăn kiểu gì được nữa! Mà không biết mấy thằng nhãi ở đó vắt mũi chưa sạch đã dắt lưng AK47 cả ngày lông nhông ngoài đường xả đạn tiêu khiển hở?”

“Đại ca thì sáng suốt lắm! Nhưng để anh đi xông pha một mình như thế, tụi tôi thấy không quen a.”

“Nằm vòng ngoài chờ tin của tao đi, nhớ có va đựng chỗ nào, mày cứ đi báo ngay cho Tony Lưu, tự ổng sẽ nghĩ cách.”

“Vâng.”

Đành rằng Trần Cận đang rảnh việc, nhưng ở đất lạ này, hắn cũng chẳng định nhận nhờ vả riêng của ai, bất quá hai nhà đang xích mích hiện nay đều là tập đoàn tài chính đỡ lưng cho Tony, giờ Tony đang có công vụ, không thể ra mặt tham gia đàm phán với bọn họ, hắn ta đành tìm một người bạo gan mà mình tin tưởng được đi thay, và hiển nhiên Trần Cận đang nghĩ lại St. Paul lúc này là lựa chọn lý tưởng.

Trần Cận trời sinh táo bạo, nên hắn cũng chẳng nề hà gì, có điều coi bộ hắn vẫn tự đánh giá hơi thấp khả năng đựng chuyện của mình.

6. Chương 5

Chị em chú ý =)) đây (lại) là chương Cận thứ hai trong ngày =)) và bữa này xê chỉ có 2 chương này thôi hông có đến 3 dư combo bữa rầu đâu =)) ở cơ mà chị em nào lại tung tẩy vô đây mờ chưa coi=))) khô thân, làm biếng quá nên cứ up combo 2,3 chương một lúc là lại fải hú hét đồng bào x”))))

Bốn giờ chiều ngày hôm sau, một mình Trần Cận bước vào ổ tò vò “Washington DC” trong truyền thuyết của France Noir, đường vòng ngoằn ngoèo, hàng lớp tòa nhà với lối kiến trúc không thành một thể thống gì, những hình vẽ sơn nguệch ngoạc đủ màu trên phố, ấy là cảnh tượng quen thuộc ở mọi khu ổ chuột, và “Washington DC” chiếm đóng ngay trên vùng sườn núi dễ cổ thủ khó tấn công này.

Hôm đó, Tony không cách nào liên lạc được với Trần Cận, mười phút trước, hắn vừa nhận được tin tức chính quyền địa phương sắp tiến hành bí mật bao vây “Washington DC”, với France Noir mà nói, những tình huống bất ngờ kiểu này hắn ta vẫn luôn có sự chuẩn bị đề phòng, cũng đâu phải lần đầu bị đánh úp, nhưng đối với Trần Cận đang một thân một mình ở trong đó, thì đây quả là khởi đầu cho tai họa.

Tony cuống điên người, hắn đâu có lường được chuyện xung đột phe phái này, đối phương lại là đại ca Xích bộ, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, làm sao hắn tránh được tội vạ. Mà giờ hắn không thể tự ý cho người lên núi cứu viện được, chưa nói có lên bây giờ cũng không kịp nữa!

Trong khi ấy, Trần Cận vẫn hồn nhiên không hay biết gì, hắn hăm hở bước qua cánh cổng sắt sặc mùi nguy hiểm, trước tiên là bị lục soát khắp người, sau đó là nói mật khẩu, vài phút sau thì được gặp France Noir như ý muốn. Đối phương là một gã trung niên lùn lùn, để ria mép cá trê hình chữ bát.

Trần Cận ngồi xuống đối diện với hắn ta, bắt đầu bàn bạc, dụ dỗ người ta bằng giọng Tây Ban Nha lơ lớ, bất quá gã Brazil ranh mãnh này từ đầu đến cuối vẫn quyết không chịu nhún nhường.

Bởi vậy, Trần Cận bắt đầu uốn lưỡi, nói ngoài việc thay mặt người khác đến đàm phán, chính hắn cũng muốn bàn chuyện buôn bán với hắn ta. Hắn muốn có một số vũ khí, nhưng hiển nhiên là France Noir không đời nào nhúng tay vào buôn súng ống, hắn ta ưa chất gây nghiện hơn, phương tiện vận chuyển hiệu quả, nguồn khách luôn dồi dào hơn nguồn hàng, hắn ta lo ngại vũ khí là món quá “nóng”, dễ bị chính phủ để mắt đến, vì thế một năm trở lại đây hắn chỉ dùng người trong đường dây dẫn mối, làm vậy an toàn hơn nhiều so với việc đích thân ra mặt nhập xuất hàng.

Trần Cận thầm nghĩ: mặt mũi mình bảnh vậy, đàn ông hoàng vậy, bộ dạng thành thật vậy, đương nhiên không giống bọn tẹp nhẹp tầm tầm rồi, nếu thẳng chả không tin cả mình, thế chắc chắn là từng bị thằng đẹp trai nào nó gạt rồi! Mà chắc phải lãnh vố nào đau dữ lắm, ví dụ như em út cứng nhất bị nó giết mất chẳng hạn

Nói chuyện một hồi, rát cổ bỏng họng rồi, trời đất thì nóng nực, trà nước bùng ra mời không uống là không phải phép a thế là hắn uống, hình như có bỏ thêm gì lạ lạ, hắn cũng đành nuốt thôi. Loại có thể lực như France Noir này, không đề phòng hắn ta không được, mà đề phòng quá đà, hắn ta lại khinh mình chẳng có tí ti bản lĩnh gì.

Đến khi cuộc đàm phán bắt đầu dễ thở hơn một chút, thì nghe Rầm! một tiếng, cả tòa nhà rung bần bật, chén trà trên bàn sóng sánh tràn ra non nửa. Trần Cận nhảy dựng lên như bọn trong nhà, thẳm rửa quý tha ma bắt. Tiều, giờ này chắc không phải bắn pháo bông giúp vui rồi, hay lại thằng ngu nào xui xẻo nào đập trúng mìn...

“Ra xem có chuyện gì!” France Noir không còn bình tĩnh được nữa, hắn quát bọn tay sai chạy ra xem tình hình. Cùng lúc ấy, một đám vệ sĩ cầm súng xông ra từ phòng trong và cửa ra vào, nhanh chóng đứng quây quanh France Noir.

France Noir chờ một hồi không thấy ai vào báo cáo, lại tức tối chửi bới: “Bọn mày ở ngoài chết hết rồi hả?!”

Đến lúc đó mới có một gã thất thủ lao vào: “Đại ca, bọn khốn dưới núi đánh lên...”

“Mẹ kiếp! Lại đến nữa!” France Noir giận dữ hỏi, “Có trực thăng không?”

“Không có.”

“Được lắm. Mẹ cha chúng nó chứ! Hôm nay tao sẽ cho chúng nó rứt vôi! Không đánh trả, chúng nó còn tưởng France Noir này là thằng ăn hại!” đột nhiên như nhớ ra chuyện ra, hắn trở tay về phía Trần Cận, vậy là ai đó đã biết bữa nay ra cửa quên coi lịch Hoàng đạo rồi

“Mày ở lại đây, đừng dại manh động.” rồi hất đầu, ý bảo để lại hai gã vệ sĩ, “Coi chừng nó.”

Này không định nghi mình dắt cớm đến chỗ? Ngẫm lại coi đời nào vậy được. Có đầu óc chút xíu cũng đủ hiểu, hắn ở đây hao nhiều nước miếng vậy, đầu lý nào để mời cho tụi cớm vô làm bung bét hết lên a, hơn nữa France Noir vốn chẳng cung cấp được một đầu mối nào có ích cho hắn cả, mà nói trắng ra là làm ăn láo toét quá không ai thêm tin tưởng quan hệ cùng.

Khỉ! Đương yên đương lành tụi cớm lại xông vào, thằng khốn France Noir này suốt ngày ngồi nhà uống trà ăn hại thì không lên mà đánh, giờ hắn mới đến ngồi chưa ấm chỗ bọn họ lại xông xộc lên đòi bắn nhau, cần thiết phải thế không a!! Sao nhìn đường nào cũng thấy như muốn gây sự với Trần Cận hắn vậy a...

Lúc này hắn coi vậy nhưng tay không tác sát, rõ ràng là yếu thế a. Mẹ nó chứ, chỗ này của France Noir có khi có cảnh sát cắm sẵn thật, chứ không sao bảo đánh là đánh tuốt tuốt luôn vậy, nè nói gì thì nói thằng này cũng là nằm vùng a! Chớ có vội ra tay với anh em a, súng đạn không có mất đầu à, bắn bậy bạ thì đừng trách hắn tự vệ không suy nghĩ nghen!

Bất quá nghĩ lại, dù cớm vùng này trang bị tệ lậu đến đâu chắc cũng không kém tụi lưu manh vườn này chớ... Trần Cận coi vậy nhưng tin tưởng vào cảnh sát địa phương lắm, hắn đâu định trở thành nạn nhân vô tội duy nhất mất mạng trong vụ xung đột này.

Trước mắt cứ chờ coi tình hình chiến sự kịch liệt ra sao hẵng quyết định vậy, một phút sau, khi chậu cây cách đó hơn năm mét vỡ tan tành, thì Trần Cận nghĩ chắc lui đi thì hơn, hắn cũng không định để gương mặt đẹp trai kinh người của mình bị thương, trong khi ấy hai gã canh chừng đứng hai bên hắn cũng bắt đầu hoang mang, rõ ràng tình hình khó đoán bên ngoài đang khiến chúng rất căng thẳng.

Một trong hai tên cuối cùng nhịn hết nổi, liền nói: “Tao ra ngoài xem sao.”

Tên còn lại không phản đối, hắn ta sốt ruột chia súng về phía Trần Cận, mặt mày nhăn nhó hết sức khó coi.

Đúng lúc ấy, chậu hoa gần họ hơn nữa lại vỡ tan, đất ẩm văng ra, Trần Cận vội bị đất bắn trúng mắt, vội vàng gập người ôm mắt, chân bước loạng choạng xiên xẹo, rồi thừa dịp xô đổ gã vệ sĩ còn lại đương chưa kịp nhận rõ tình hình.

Đối phương hoảng hồn, có vẻ rất bức tức vì gã con tin rắc rối, tính vùng dậy túm cổ Trần Cận lôi đến một chỗ an toàn hơn. Nhưng ngay phút sơ hở, hắn ta đã bị Trần Cận thô bạo quét chân, rồi lãnh trọn một đám như trời giáng. Hắn ta không kịp kêu một tiếng, Trần Cận đã nhanh nhẹn đứng dậy, vung tay chém ngang gáy hắn.

Tên vệ sĩ rên lên, rồi ngã sập xuống sàn, trước khi ngắt đi ngón tay hắn vẫn kịp bóp cò súng theo bản năng, nhưng trong hoàn cảnh âm ỉ lúc này, tiếng súng của hắn hoàn toàn không khiến ai chú ý.

Trần Cận đoạt được khẩu súng trường, hăm hở ra khỏi phòng, lâu lắm không gặp súng đạn sờ sờ trước mũi thế này, hơn nữa giờ hắn vừa phải giữ mạng vừa phải tránh tụi cớm, đúng là một vụ xui xẻo xa xỉ.

Dựa vào kinh nghiệm tập huấn riêng và tham gia Scotch trước kia, trong đầu hắn lập tức phác ra được một đường rút lui khá hiệu quả, nhưng trong tình huống tên bay đạn lạc thế này, muốn giữ được từ đầu tới chân coi bộ phải thận trọng cực kì.

Để tránh làm bị thương dân thường, hỏa lực chỉ tập trung chủ yếu vào Washington DC, thành ra dù đã có một số tay chân bảo vệ, France Noir cũng khó mà rời khỏi khu vực này, chỉ còn cách ở lại sau vòng tuyến phòng ngự, hăm hè tìm kế thoát thân.

Đến khi Trần Cận mon men đến gần chúng, bọn phục kích tại vị trí thuận lợi trong vòng tuyến cũng phát hiện ra hắn, bất quá ngay trước khi France Noir kịp giơ tay ra lệnh cho đồng bọn làm thịt “cái đuôi”, Trần Cận đã bất thần giương khẩu súng trường lên, nhắm bắn thẳng góc chết chéch 30 độ trước mặt, động tác thoăn thoắt lanh lẹ, không nhìn ra một chút do dự.

Gã đàn ông dùng vũ khí hạng nặng nấp đằng đó kêu lên một tiếng, rồi ngã khỏi tường bao thấp, nhưng chỉ chừng vài giây sau, hắn ta lại ngoan cường chồm dậy, nhờ công sự che chắn để phản công, Trần Cận quyết đoán bắn thêm một phát súng, lần này trúng bả vai đối phương, vì cự li quá gần nên dù có áo chống đạn cũng không thể đỡ được cơn đau, đối phương lập tức buông rơi khẩu súng trên tay.

Thấy gã cảnh sát kia ngã xuống, có vẻ France Noir đã đổi ý tức thì, vội vàng ngăn bọn đàn em tiêu diệt Trần Cận, rồi quay lại nhìn hắn, ánh mắt lẫn lộn cả tia kinh ngạc lẫn tán thưởng.

Góc chết vừa rồi không ai phát hiện được, nếu không phải Trần Cận ra tay, e rằng người đầu tiên trúng đạn là gã vệ sĩ thân cận nhất của France Noir, cũng tức là hắn ta rất có thể sẽ phải gờ tay chịu trời ngay sau đó.

Ở tù mấy tháng chẳng là gì, nhưng nếu France Noir bị hạ bệ, cấp dưới lục đục xáo trộn, rồi sẽ có một gã trùm tiếp theo lên thay ngay lập tức, mọi mối quan hệ lại phải móc nối lại từ đầu. Rốt cuộc tình hình vẫn u ám như cũ.

Cảnh sát muốn trừ hại cho dân Trần Cận hẳn chẳng phản đối, trừ không được gốc rễ cũng coi như quy kết hậu quả cho lịch sử, nhưng mở trường hai mắt nhìn quân của đối phương càng ngày càng dồi dào tinh nhuệ, ấy là lỗi của bọn họ, lại còn để cho người nước ngoài là hắn phải gờ súng tự vệ, đúng là kỳ cục quá thể.

Bất quá Trần Cận giờ cũng đang toát mồ hôi lạnh, chính xác là hắn vừa bắn cảnh sát, bất quá hắn đã tính toán tầm bắn rồi, phát đạn không đến mức chí mạng, áo chống đạn cỡ đó hẳn là đỡ được. Đương nhiên, đau thì phải chịu thôi quá lắm thì sau này hắn sẽ vui lòng xách giỏ hoa quả đến nhà an ủi gã đó, tiện thể xã giao ít lời

Mà nếu vừa xong không bắn, rồi hắn cũng chết. Ngay trước đó France Noir đã có sát khí rõ ràng rồi, tại hắn đến cũng đúng lúc quá cơ, thằng chả lại là loại đa nghi chết người. Mà vừa xong chỉ ít cũng tạm thời khiến hắn ta bớt cảnh giác đi, đằng sau này kế hoạch đàm phán của Tony còn đường tiến tiếp.

Ngay lúc hắn chuẩn bị theo đoàn người rẽ sang hướng khác, thì đột nhiên ngoài rào thép xuất hiện một bóng người thấp bé. Trần Cận cũng kinh ngạc, một đứa nhỏ a! Trên lưng thằng nhỏ là một khẩu AK47 nòng nhỏ hệt như trên tay hắn, bộ dạng rõ ràng là đang kiệt sức, khẩu súng quá nặng với nó, dù có không cưỡi cò cũng chuẩn bị đè bẹp nó đến nơi.

Trần Cận ngửa mặt lên trời thở dài thượt, cần thiết phải đen vậy không a, cứu con nít trên chiến trường... trời ơi trời có phải việc của hắn đâu! Bất quá cuối cùng hắn vẫn cắn răng quay lại, xăm xăm xông vào khu vực hỏa lực đang quyết liệt nhất. Thật đúng là ông tổ con, nếu bữa nay hắn bỏ mạng ở đây vì thằng nhóc đó, rồi tội đàn em Xích bộ của hắn nhất định sẽ nghĩ Trần đại ca điên xừ nó rồi nên được Thượng Đế vời lên trển sớm sớm cho yên thiên hạ.

Vâng vâng, Fiennes, anh đoán đúng rồi đó, tôi lại làm chuyện bậy bạ đây, đó cứ trách tôi đi... nếu bữa nay còn sống lết về được, chỉ bị đến què cụt thôi, thì từ sau không chừng tôi sẽ suy nghĩ đáng chấp nhận mớ ý tưởng bá đạo của anh đó...

Có thể nói Trần Cận đã băng qua rừng tên bể đạn để tiến lên, cũng may hành động của cảnh sát cũng có phần răn đe hăm dọa, chứ nếu họ quyết dồn người ta vào đường chết, càng hăng hái phản kháng càng dễ chế chùm, thương vong cũng nghiêm trọng hơn nhiều, dù sao chính phủ đâu định gánh trách nhiệm nếu có chuyện đôi bên cùng bại trận.

Những điểm đen thế này lâu nay đã như ung nhọt cắm rễ trên đất nước, muốn nhổ tận gốc quả là nan giải, nhưng cũng không thể giương mắt làm ngơ cho bọn chúng ngày càng hoành hành, bởi vậy cứ lâu lâu chính quyền lại cho quân đến càn quét.

Rio còn có chuyện xã hội đen bắn rơi trực thăng của cảnh sát, bởi vậy những khu ổ chuột ở Brazil cũng lấy chuyện đầu gấu cón đồ bắt tay nhau để truyền tai đời đời.

Khi Trần Cận đến nơi, vật lưng đứa nhỏ xuống, hàng rào thép trước mặt đã đổ sập. Đứa nhỏ còn định giãy giụa, nhưng ngoài đầu lại thấy một gã đàn ông lạ hoắc, vậy là nó cứ thế tròn mắt nhìn, mặt mũi thế này rõ là chỉ mới 12, 13 tuổi.

“Ngơ mặt cái gì! Chạy mau lên.” Trần Cận túm thằng nhỏ chạy đến một góc khuất gần đó, dựa lưng vào tường bao, hần mới vừa thở vừa cố hỏi chuyện nó: “Nhỏ này, sao lại ở đây! Giờ đi theo tao, đừng có chạy lung tung!”

Bộ dạng của đứa bé rõ ràng ngoài kinh hoàng còn có vẻ rất ngoan cường, nó hỏi bằng tiếng Tây Ban Nha: “Mi là ai?”

Trần Cận biết giữa lúc sống chết này, hần chẳng có quyền gì chỉ trích thằng bé, hần liền giơ tay phạt ngang cổ mình, trầm giọng hỏi: “Nhóc con, có sợ chết không?”

Không hiểu thằng nhỏ nghe có hiểu không, chỉ thấy nó lắc đầu thật nhanh.

“Tao đếm một... hai... ba, chúng ta chạy đến cái cột đằng kia.” Trần Cận chỉ chỉ trước mặt, “Đếm theo đi, một, hai, ba...”

Ngay lúc ấy, bảy tám cảnh sát có vũ trang xông vào cổng, thằng bé sau lưng Trần Cận cũng hoảng hồn, xách súng lên theo bản năng, định bắn ra oai. Kết quả là mấy gã cảnh sát thấy nguy hiểm, lập tức giơ súng lên bắn trước.

“Dừng lại...!!” Trần Cận la lên thất thanh.

Cánh tay phải thằng bé ăn một phát đạn, khẩu súng trường rơi khỏi tay. Trần Cận đứng trước mặt hần đã thả súng xuống giơ tay đầu hàng ngay từ đầu, nhưng vừa thấy thằng bé đau đớn ngã xuống, hần cũng nhin hết nổi, vội vàng quay lại đỡ nó dậy.

“Mẹ kiếp các người điên rồi hả?!! Nó chỉ là một đứa bé!” một gã cảnh sát định chạy đến đỡ lấy thằng nhỏ, chưa gì đã bị hần thúc tay gạt ra, cơn giận không tên trong người càng lúc càng ngùn ngụt.

Thành ra ba bốn cảnh sát nữa xông vào, ra sức giữ hần lại, Trần Cận cũng lãnh mấy đòn ra trò.

“Đưa nó vào viện đi!!” hần vẫn gầm lên chưa chịu yên.

Có lẽ đã quá quen với những đứa nhỏ lầm đường lạc lối để mưu sinh, rồi bỏ mạng đầu đường xó chợ, mấy gã cảnh sát đều chẳng tỏ ra xúc động chút nào.

Được lắm, bọn đầu gỗ này chọc giận hần rồi, thật sự chọc giận rồi.

Bị đưa về sở cảnh sát, Trần Cận lập tức bị điệu vào một phòng giam xám xịt vôi vữa, lắp cửa song sắt, trong phòng có vài dây ghế băng, và ngồi đối diện hần còn một đám đầu gấu dơ hầy đất cát.

Trần Cận trầm nghĩ, lâu lắm rồi không được qua đêm trong nhà giam, đời hần cũng từng bùng dữ a. Thiết bị liên lạc thì không mang, cũng chẳng có cơ hội nói một câu bảnh bao: Tôi là du khách Mỹ, tôi có quyền giữ im lặng chờ luật sư đại diện của tôi

Tối hôm đó hần ở trong nhà giam thật, giữa đêm suýt chút nữa ngủ gục mất hai bận, cuối cùng thì bị hai gã cảnh sát áp giải sang một phòng kín lấy khẩu cung.

Mẹ nó chứ! Không cho thằng này tắm rửa chợp mắt, tính chơi vu oan giá họa phỏm, bọn cảnh sát Brazil nghe nói giỏi chơi bẩn lắm, cứ nhằm chỗ nào dễ đau mà nhìn không thấy là tụi nó thui thui à.

Trần Cận làm ra vẻ nhũn nhèo không ngồi dậy nổi, ý đồ chính là câu giờ, người ta hỏi tiếng Anh thì hần đáp tiếng Tàu, người ta đập bàn đập ghế chửi bới thì hần rúm ró ngồi yên hỏi xin miếng nước.

Trong bụng Trần Cận cũng thừa hiểu, cứ thế này rồi sẽ còn ăn đòn nhiều, giờ bọn họ chưa làm dữ chẳng qua vì còn chưa hết kiên nhẫn thôi.

Bất quá lúc ấy gã thẩm vấn đã nổi giận: “Thằng khốn này! Kiểu này giờ khó cạy miệng nó đây, để xem hai ngày nữa không cho ngủ mày còn chịu được không. Gọi hỏi lãnh sự quán đi!”

Trần Cận vẫn cười nhạt, bụng lại có chút đắc ý: bọn hèn hạ này chắc biết mình không phải hạng tầm thường rồi, cơ mà ngại quá đi à hồ sơ của Leslie Trần trong nước trong sạch lắm a, thiếu điều được ịn thêm huân chương công dân danh dự nữa thôi à! Đại ca đây coi vậy mà có vài tấm hộ chiếu đó, không biết tụi bây thích tra tằm nào. Nào tra đi, tra xong ra đây tao nhận tội cho!

Bất quá liên tục bị áp lực tra hỏi, lại thêm không được ngủ nghỉ tử tế, sức hần cũng đỡ hết nổi, ý thức đã bắt đầu mờ mịt, Trần Cận lắc đầu nhắm tít xem đã bao lâu rồi, từ bữa bị bắt chắc phải hơn hai ngày hai đêm rồi chứ? Nhưng cũng nhờ kiểu hành hạ thể xác này, đầu óc hần dần dần lại sáng suốt ra, hần bắt đầu dẹp tất cả những sự việc mới xảy ra qua một bên, giờ chỉ chăm chú tập trung giữ sức để chống chọi tiếp.

Ngay lúc hần nghĩ lại sắp bị hỏi tiếp, thì một gã cảnh sát xông xộc thò đầu vào phòng thẩm vấn.

“Đã bảo không việc gì thì đừng vào mà!?” gã cảnh sát to con chức vụ cao hơn bậc bội quát.

Tay cảnh sát mới xuất hiện nói lo lắng nói: “Cục trưởng đến.”

Đối phương ngẩn người, vội cầm áo khoác đang vắt trên lưng ghế, mặc vào người: “Đứng ngoài canh thẳng này, lát tôi quay lại.”

Chỉ hai mươi phút sau, hai gã cảnh sát vào đưa Trần Cận trở lại phòng giam ban đầu, thoáng khí, có băng ghế và song sắt, được ngủ gật, được xin nước uống, được hỏi đi toilet, mà kỳ dị hơn nữa là, lại còn là một phòng giam riêng, ngoài cảnh vệ đi tuần ngoài hành lang, không có một ai đến quấy rầy hần, điều kiện sung sướng quá đi. Bất quá Trần Cận cũng chẳng thêm tin ấy là do lương tâm bọn họ vừa thức tỉnh.

Một dự đoán chậm rãi hình thành trong đầu hần, và càng lúc càng hiển hiện rõ nét. Có điều ngay khi hần định suy nghĩ sâu hơn, đầu óc đã lại một phen rối rắm bít bùng.

7. Chương 6

Năm rưỡi chiều hôm đó, hai chiếc trực thăng đáp xuống tầng thượng tòa nhà cao nhất trong khu vực quanh sở cảnh sát. Fiennes một mình bước xuống, theo sau là bốn gã vệ sĩ, một sĩ quan trợ lý, một luật sư, đội trưởng đội cảnh vệ đích thân dẫn người ra đón hần.

Fiennes cau mày, không nói năng gì, thái độ lạnh lùng nghiêm nghị, hần vững vàng bước xuống khỏi tòa nhà, đi thẳng vào sở cảnh sát, không lâu sau đó, nhờ đề nghị của luật sư đi cùng, một mình hần được vào phòng giam trong khu B. Bước dọc theo hành lang vào đến phòng giam tối tăm tận cùng, cuối cùng hần đã thấy gã tình nhân bướng bỉnh cứng đầu của mình.

Trần Cận đương ngồi uể oải, một chân co trên ghế, gục trán xuống cánh tay vắt ngang đầu gối, cả người tựa vào vách tường, áo mặc trên người vốn đã là màu đỏ sẫm nên khó nhìn ra bụi bặm bám dơ đến mức nào, ống quần thì rách thủng lỗ chỗ. Trông qua không thấy có thương tích gì đáng kể, chỉ là vẻ chán chường yếu đuối ấy rốt cuộc vẫn khiến hần xót xa đến không đành lòng.

Phải, là xót xa, có gì hần vẫn lại xót xa cho cái người này lần nữa? Chứng kiến hần gây đủ chuyện rắc rối, chứng kiến hần lao đầu vào nguy hiểm, chứng kiến hần hết lần này đến lần khác khiêu khích sự kiên nhẫn của mình, để rồi vẫn xót xa thương tiếc hần, không cách nào nhắm mắt làm ngơ trước hần.

Hai ngày trời gọi liên tục, lần nào cũng nghe báo tắt máy, đột nhiên Tony Lưu của Thanh bộ chạy về St. Paul, rồi sau đó tai mắt hần cố tình phái đi ngầm bảo vệ Trần Cận cũng liên lạc về xin hỗ trợ, nói rằng hần đang ở đây.

Tốn bao nhiêu thời gian đàm phán với chính quyền địa phương, còn phải dùng thế lực của Hào Môn gỡ tội cho hần, đến khi đôi bên cùng xác nhận hần là cơ sở ngầm hợp pháp, họ mới cho nộp tiền bảo lãnh.

Sự cố bất ngờ này nếu để người khác giải quyết, khả năng sẽ mất thời gian hơn nhiều, bàn qua bàn lại phải vài tuần lễ may ra mới xong được, mà chính vì lo lắng trong thời gian bị bắt giữ, bằng vào tính tình Trần Cận, không chuốc vạ vào thân mới lạ, thành ra Fiennes lại phải đích thân xử lý. Dù có phần rối ren cấp bậc thật, nhưng có thể đảm bảo trong vòng ba ngày Trần Cận sẽ được thấy ánh mắt trời.

Liệu hần có quá dễ dãi với Trần Cận không? Hết cách rồi, dù sao chính hần cũng đã dần quen với lối dung túng quá đà ấy. Vậy nên càng lúc Trần Cận càng không buồn coi hần ra gì, còn chính bản thân hần có lẽ cũng không còn là “Diện” trong sự sùng bái của Trần Cận nữa.

Fiennes thăm mặc niệm, rồi chặc lưỡi tiếc nuối, im lặng đứng nhìn con thú hoang đang cuộn mình tự chữa thương kia một hồi lâu, đoạn hần quay lại, đưa mắt về đầu hành lang, viên cảnh sát đằng đó lập tức tiến đến mở khóa buồng giam. Tiếng chìa tra ổ lách cách vang lên, lập tức đánh động gã đàn ông đang ngồi thu lu trong góc.

Làm quỷ gì nữa không biết! Mới đặt mông ngồi còn chưa ấm chỗ đây, bọn này không biết chán a! Lần này tính bắt hần húp tương ớt hay ngồi ghé hùm () a? Chợp mắt chưa đầy chục phút đã lại mò đến hành hạ nhau, bộ tính vờn hần chết tươi luôn hở hở?

Hần ngẩng phắt đầu dậy, cặp mắt hung dữ đầy phần nộ, trong khoảnh khắc rõ ràng đã tức giận không kiềm chế nổi, Fiennes đột nhiên rúng động, lần cuối cùng hần bắt gặp một ánh mắt như vậy là khi nào chứ? Quá lâu rồi, hần căn bản không thể nhớ được từng có ai đối với mình như thế.

Tình cảm ác liệt dữ dội này quả thật đã hoàn toàn xô đổ phòng tuyến kiên định hần vạch ra với tất cả mọi người, để đến giờ dù gặp bao nhiêu biến cố, hần cũng không một lần có ý định buông tha người đó, tự Fiennes còn cảm thấy mình đang sa lầy trong niềm đam mê cuồng nhiệt đến kiệt sức này.

Liệu Trần Cận có từng phản bội tình cảm của hần không? Bản thân Fiennes biết mình không có quyền ngăn cản Trần Cận theo đuổi những người khác phái, dù trong lòng hần không hề muốn thế, nhưng hần không định nói ra. Có lẽ vì làm vậy khiến hần trở nên quá... yếu thế. Chính hần cũng chưa hề tuyên bố sẽ tuyệt đối giữ mình, thì sao có thể đòi Trần Cận làm thế vì hần.

Fiennes không quen đau đầu suy nghĩ về những điều cực đoan viễn vông ấy. Mà hần tình nguyện tin tưởng, tin rằng người tên gọi Trần Cận ấy đang thật lòng với mình, và thực ra điều đó khiến hần an tâm hơn nhiều so với một lời hứa.

Vì không thể đoán được Trần Cận đang nghĩ gì, lắm khi người ta sẽ cho rằng đầu óc hần đơn giản và thẳng thắn, nhưng thực tế ấy đều là vỏ bọc tự vệ của hần, dù có lúc hần có vẻ lười biếng như gấu ngủ đông, hay sinh động sắc bén như một con báo hoang dã. Còn Fiennes thì đã quyết định đón nhận sự thách thức ấy.

Trong khi đó, ngay lúc ánh mắt đụng trúng gã đàn ông đứng bên kia song sắt, sóng tư duy của Trần Cận đã chết đứng tức thì, ý niệm duy nhất le lói sót lại trong não hần là: lý gì quá nửa những lần đụng độ thẳng chẵn, hần đều phải lằm lằm dơ hầy thế này a?!! Trời à tôi xin ông đó! Cho người ta xuất hiện đẹp trai hoàn hảo trắng một tí giùm đi a!!

Ánh mắt Fiennes như tia sét bắn phá hần không khoan nhượng, hại Trần Cận hoảng hồn mất mấy giây, quên hẳn luôn mình có phải đang tức tối hay không, mà kể ra cứ làm bộ nhơn nhơn đáng ghét đối phương nhận mặt trước chắc cũng được há, liệu hần có nên nháy nháy đánh động thẳng chẵn tí chút? Hay thôi cứ nói thẳng ra, rằng vụ này là bất ngờ lỡ trốn thôi, sếp Fi a Anh đừng có vì mết tôi quá rồi làm gì quá khích a...

Bất quá tình thế lúc này thật hại hần ức muốn ói máu, đúng là hiển không cho Fiennes cơ hội lên mặt cứu vớt thiên hạ, giờ hần không thêm được-cứu-vớt thì rõ là điên, mà thêm rồi chẳng hóa ra thẳng ngớ ngẩn. Càng nghĩ càng tức không chịu được, thành ra Trần Cận quyết định ngoan cố giữ nguyên bộ mặt ngáo ngơ, ý là tỏ rõ lập trường kiên định hùng hồn quyết không bị khuất phục của mình.

Mà đáng ghét nhất là Fiennes hoàn toàn không buồn phối hợp với hần, vừa gặp ánh mắt hần xong là hần ta quay ngoắt đầu, bỏ đi cái mặt.

Ô tiêu, mới đó mà làm thiệt hở! Trần Cận vốn còn định ngồi ì lại, bất quá chân căng đã kịp ngứa ngáy, lập tức chồm dậy nhảy ra khỏi phòng giam, chạy theo, cuối cùng là trợn mắt nhìn Fiennes thần nhiên rời khỏi hiện trường trong vòng vây vệ sĩ lâu la và tụi nhân viên sở cảnh sát, không buồn quay lại liếc hần lấy một cái.

Trần Cận bực bội bĩu môi, bất quá tự hần cũng không biết trên mặt mình lúc này đang là một nụ cười rất chi nhạt nhẽo, chính thế, Trần Cận cười nhạt, đích thị là hần đã gây rắc rối rồi, cả Fiennes cũng chẳng hơi đâu tính toán với hần nữa.

Fiennes nghe gì, thấy gì, không có nghĩa hần ta sẽ tin tất cả, mọi điều hần làm, nếu cần biết sự thật, hần ta có thể biết bất cứ lúc nào, còn đang yên lành việc quái gì Trần Cận hần phải cuống cuồng nhảy căng lên

cho mệt, căn bản là vô nghĩa.

Được rồi, hẳn cũng nghĩ thông rồi, nào giờ bọn họ vốn không thể bằng vai phải lứa, càng không có chuyện tầng tầng vun đắp tình yêu mùi mẫn như ai, bản thân hẳn vĩnh viễn không thể diễn vai hiền lành ngoan ngoãn, hay giả tạo hoa mỹ...

Gã cảnh sát vừa vào mở còng, thấy hẳn vừa xong mặt mùi hầm hè, giờ lại nhếch môi cười hết sức quái dị, tự nhiên cũng hời hợt, thành ra vội giục: “Xuống tầng hai làm thủ tục đi, đăng ký xong thì nhận lại đồ đạc của anh.”

Sao bỗng dưng văn minh lương thiện dữ vậy, cần dứt a? Để làm khỉ gì nữa?! Từ sau cứ nhớ lấy chớ để bọn cớm mắt mù này thộp được là khôn ngoan hơn cả.

Cái tên Trần Cận, giống như một thổi nam châm, dễ dàng thu hút mọi sự chú ý của Andre Fiennes, đó là toàn bộ những gì tự hẳn cảm giác được lúc này.

Dù rằng không muốn hẳn quá khơi gợi người khác phái, quá gây sự phiền phức, quá liều lĩnh bất cần, nhưng Fiennes vẫn quyết định cho chính mình một cơ hội, để biết rốt cuộc mình có thể làm được đến đâu. Trần Cận, là người duy nhất trên cõi đời này khiến hẳn muốn dừng chân, thỏa hiệp.

Làm một kẻ đứng trên bao kẻ khác, biết che giấu vui giận cho mình, biết mỉm cười âm trầm hiểm hóc, khiến người ta cảm thấy mình cao sang cũng tốt, mà tạo dựng được ấn tượng lạnh lùng quyết đoán càng tốt hơn, xét cho cùng tất cả chỉ là hình tượng và ảo giác, để không ai biết được rốt cuộc hẳn là loại người gì, hẳn cần phải tạo cho mình một vẻ ngoài khó đoán.

Đương nhiên Andre Fiennes sẽ không để lộ nhược điểm trước bất cứ ai, bởi vậy hẳn luôn cương quyết giữ cự ly an toàn với mọi người, mà Trần Cận, thì hiển nhiên là ngoại lệ.

Cảm giác nhớ nhung bức bối đến nản lòng, nỗi lo lắng thường trực đến quặn đau, cùng cả xúc cảm ám áp pha lẫn sự đồng điệu khó hiểu đang khuấy đảo trong cơ thể, rốt cuộc hẳn hoàn toàn rơi tòm vào thế giới biệt lập đầy kích thích, với những trải nghiệm hết sức con người mà hẳn tưởng chừng mình vĩnh viễn sẽ không có cơ hội chạm đến.

Lòng hẳn rối loạn vì người đó, rồi lâu lâu ý chí lại lung lay dao động vì đối phương, thậm chí lắm khi không kiềm chế được mình cảm thấy ghen tị với bất cứ ai hay thứ gì khác có thể thu hút sự chú ý của hẳn ta, hẳn vừa cảm thấy quá sức lạ lẫm trước những lo âu bối rối, trước kích tình mãnh liệt ấy, vừa bị mê hoặc như người mắc nghiện, dù phải trả giá bằng chính danh dự của mình cũng không mấy may định vùng thoát khỏi tình thế mà kẻ khác hẳn sẽ cho rằng hết sức nguy hiểm.

Chỉ có Trần Cận được chứng kiến con người thật của hẳn, và cũng chỉ trước Trần Cận hẳn mới hoàn toàn buông thả, không che giấu một chút gì bản thân mình.

Thôi được, Fiennes thừa nhận, rất có thể đến một ngày hẳn sẽ bị Trần Cận vứt bỏ. Đối phương là một trái bom hẹn giờ, và cả hẳn cũng chẳng nắm chắc được gì để khiến quan hệ giữa họ tiến triển thêm thuận lợi.

Mối quan hệ đầy cam chịu thế này, rốt cuộc lại chưa từng được họ chính thức đưa ra bàn luận, bởi vậy những lý do khiến họ kiềm chế lẫn nhau càng lúc càng không còn thuyết phục.

Mà đáng buồn là, bất luận hẳn có trong tay bao nhiêu quyền lực, thân làm kẻ đứng đầu Hào Môn, vẫn còn những nghĩa vụ căn bản hẳn phải đảm đương, quanh hẳn không thể thiếu một vài bóng hồng dù chỉ là hình thức, kể cả khi dự tiệc tùng cũng cần một thực nữ đoan trang đi bên mình.

Chưa nói trong đại hội cấp cao ba tháng trước, đám lãnh đạo còn công khai đưa chuyện hôn nhân của hẳn ra bàn luận, họ đề nghị hẳn thỏa hiệp, hy sinh quyền lợi lớn nhất của mình cho Hào Môn, tuy hẳn hoàn toàn có thể lơ đi coi như không nghe không thấy, nhưng hôn nhân đích thực là sân khấu lý tưởng cho chính trị và thương trường cùng thăng hoa, cũng là cách ru vỗ lòng người hữu hiệu...

Nếu là những tình nhân như trước kia, có lẽ hẳn sẽ không ngại ngần nhẹ nhàng vỗ vai đối phương, nói thản nhiên và nghiêm nghị rằng: “Anh không thể kết hôn với em, em chấp nhận thì hãy ở lại, còn nếu không, anh có thể cho em một hộ chiếu mới.”

Nhưng giờ, hấn thích Trần Cận, vài câu nói cửa miệng nhạt nhẽo không đủ qua mặt người đó, thậm chí sẽ chỉ khiến hấn vượt mặt Trần Cận vĩnh viễn. Đến khi Fiennes ý thức được mình có thể vì một gã đàn ông mà vứt bỏ bao nhiêu thứ, hấn mới chính thức thừa nhận mối tình này sao mà liều lĩnh.

Luôn luôn chỉ muốn được gặp hấn đến thế, nhưng mỗi chút mỗi giả vờ thờ ơ bình thường, để rồi mỗi lần Trần Cận gặp nguy hiểm, Fiennes lại chần chừ thấy ảo giác như họ sắp phải chia lìa, và rồi càng thêm nôn nóng hòng kiểm soát hấn.

Fiennes vẫn là một kẻ đầy lý trí, hấn buộc mình phải suy nghĩ, rằng liệu giữa họ có thể có tương lai hay không, mà giả như không có, thì trò chơi tình ái họ đang tiếp diễn nguy hiểm đến mức nào.

Khi Trần Cận bước ra khỏi sở cảnh sát, hấn vô thức giơ tay che bớt ánh mắt trời rọi xuống mặt, dù không muốn thừa nhận lắm, nhưng quả tình lúc đi xuống cầu thang hấn đã nghe chân hơi bủn rủn, không sao thì chớ, mà hễ gặp xui xẻo rồi thật không biết đâu mà kể, cả việc được ăn no ngủ đủ cũng thành ra xa xỉ, làm đại ca đến ngưỡng như hấn rồi sao vẫn xúi quẩy vậy không biết.

Xuống nửa chừng bậc thềm ngoài sở, hấn chậm rãi ngẩng lên nhìn dàn xe thùng kiểu cổ đồ bên kia đường, tự dừng ngừng chân không bước nữa. Trần Cận hơi nheo mắt, rồi hất hất cằm, tùy tiện quét mắt nhìn một lượt bọn vệ sĩ đeo kính đen làm mặt ngẫu nhiên hàng cạnh xe, giây tiếp theo, ánh mắt hấn lia đến kính cửa xe, người ngồi trong cũng đang nhìn hấn, bốn mắt chạm nhau, Trần Cận cứ thế đứng đờ nhàn với hấn ta, điềm nhiên và nhiệt liệt.

Đôi bên giằng co chừng chục giây đồng hồ, đột nhiên Fiennes đẩy hé cửa xe, rồi ngồi ngã lưng lại ghế. Tài xế đằng trước đã hiểu ý, lập tức bước xuống mở rộng cửa, giơ tay tỏ ý “mời” Trần Cận vào.

Trần Cận thở dài, ở thời hạo hấn không chấp chuyện tẹt nhẹp, tự anh vác xác đến đón tiếp, mà đằng nào bữa nay thiếu gia đây cũng ươn người, lười vậy taxi, nể mặt anh tí chút vậy.

Trần Cận miễn cưỡng leo lên xe, rồi nhũn nhèo ngã vật người ra ghế, bộ dạng hưởng thụ hết chỗ nói.

Fiennes thần nhiên hỏi: “Sao không mang thiết bị liên lạc theo?”

“Tụi nó soát người giữa ban ngày ban mặt đó, tôi đâu định để nó bắn cho thành tổ ong vò vẽ.”

“Vậy để cảnh sát xả đạn vào người cậu thì an toàn hơn à?”

“Tình hình lúc đó làm sao đứng chôn chân đợi cứu viện được, đám tai mắt anh sai bám theo tôi cũng vậy thôi, thách tụi nó nhảy vào đỡ đạn giùm tôi được đấy.”

Fiennes khẽ nhíu mày nhìn gương mặt quay nghiêng đầy vẻ mệt mỏi của hấn: “Cậu biết giờ cậu trông thế nào không?”

Trần Cận lừ mắt liếc lại hấn, cự lại: “Vâng vâng, đúng là tôi lại gây chuyện đó, giờ anh cần thiết phải bỏ đá xuống giếng nữa không?”

“Biết sai là được.”

Trần Cận nghe hấn nói vậy, tự nhiên cong môi hậm hực, ánh mắt trong suốt bỗng bình, rồi bật cười lâu lâu: “Mẹ nó chứ, thiếu chút nữa là...”

“Cậu tính trách cảnh sát nữa à?” Fiennes nhích người sang, nhìn hấn chăm chú, “Ý mình thành thạo súng ống, giỏi đánh lộn rồi một thân một mình hành động. Ai cho phép cậu tính chuyện làm ăn cá nhân? Nếu tổ Trung Đông điều tra được, lại sẽ thành một đồng rắc rối.”

Cơ bản là Trần Cận không thể lơ đi ý quan tâm tha thiết trong ánh mắt hấn ta, thành ra câu cãi lý chưa kịp bật ra đã phải nuốt lại, bất quá vẫn không bỏ được thói mạnh miệng: “Có phải chưa làm bao giờ đâu.”

“Thi thoảng xây xát là chuyện bình thường, nhưng suýt nữa cậu đã chết vì người một nhà rồi, thế này rõ ràng là kế hoạch cho chính mình của cậu có quá nhiều sơ hở. Tôi đã bảo cậu phải tự bảo vệ mình tử tế chưa hả? Cậu coi lời tôi nói như gió thoảng qua tai vậy à?”

“Sếp à, tính ra oai thì chọn lúc khác coi! Người ta cũng biết tự ái chứ bộ.”

“Đã biết là không thể dạy được cậu...”

“Gi...” bất quá Trần Cận chưa kịp nói hết câu, những lời còn lại đã bị Fiennes nuốt gọn, môi lưỡi lại kịch liệt chiến đấu, sóng ngầm cuộn trào ập tới, nguyên do chính cũng là không hề đề phòng, nên tình ý nồng nàn càng không sao khống chế nổi, hoặc có lẽ vì quá quen thuộc với hơi thở của nhau, nên bản năng trong họ trong thoáng chốc đã điên cuồng bùng cháy.

Hai cơ thể đột ngột dán sát lấy nhau, lập tức khiến đôi bên rùng mình run rẩy, từng đợt sóng triều mãnh liệt cuộn lên như bão tố. Trần Cận thật có chút luống cuống, không biết đã bao nhiêu bận bị cưỡng-hôn rồi, vậy mà mỗi lần tim hắn đều phải đập loạn xạ lên thế này, đến cả sự thân mật cũng bị cảm giác hồi hộp vây bủa, trong khi càng ngày hắn càng sẵn sàng chào đón những cơn hoang mang đầy mê đắm ấy. Mà bất luận đến gần Fiennes đến mức nào, hắn chưa một lần dám nghĩ người đó thuộc sở hữu *** của mình.

Bàn tay Fiennes đã muốn gấp gấp lần xuống mơn trớn trên ngực Trần Cận, thành thạo cởi từng cúc áo sơ mi của hắn, đầu ngón tay lúc dịu dàng lúc thô bạo ve vuốt vùng cơ bụng đang trăn trối vì căng thẳng của hắn, trong khi đầu óc Trần Cận thì đương rồi teng beng với ý tưởng cảnh tỉnh gã Fi gì gì đó rằng thì làm ơn nhớ giùm họ đang ở đâu đi, đằng trước còn có bác tài kia kìa, kính ngăn còn không thèm bật lên, rồi anh cần thiết phải xài chiêu này dọa chết người ta không hả hả hả?! Rốt cuộc cái người này có biết như nào là “tình thế” không hả trời?!

Giờ hắn thật không còn sức đâu để chống cự nữa, hắn chỉ muốn có gì nhét vào bụng, trước tiên lo ăn đã, tình tiết tính sau. Bất quá cơ thể đàn ông đúng là bất trị, mới đó mà cả người hắn đã muốn rạo rực khô nóng, tiếng thở dốc yếu ớt chốc chốc lại bật khỏi cuống họng, hắn mở trừng hai mắt, cảm nhận được Fiennes đang nhảy cẫng liếm láp trên động mạch nơi cổ mình, rồi lại mê mải rà môi trượt xuống...

Rồi, đủ rồi! Sắp bị khiêu khích đến lộ bêm bản chất rồi... có điều hắn vẫn dám nói mình chưa có điên, mấy ngày trời không được ăn uống tử tế, sức lực hao tổn nghiêm trọng, thành ra không đời nào hắn định để Fiennes hưởng-lợi trên xe kiệu này, ngộ nhỡ thẳng chả thực hiện được hết ý đồ, rồi đằng sau đằng trước đều có vài cái xe, để ai biết chuyện sao hắn cất được đầu lên nữa.

“Nè, anh... anh biết mấy ngày tôi không được tắm không hở? Xê ra, đừng có ấy... ấy ở đây...”

Fiennes ngẩng lên, rồi thoáng buông lỏng cánh tay, chăm chú nhìn hắn bằng ánh mắt nhẩn nại đầy hàm ý, mà đại khái ý là: Tôi coi như cậu đang xấu hổ vậy.

Trần Cận thầm lừ mắt xem thường: “Anh có nước đấy không?”

“Tủ lạnh trong xe có rượu vang.”

“Ai đời nhét rượu trong xe hở? Rõ bọn lăm tiền.” lần nhàn xong vẫn vơ lấy một chai, khui nút uống luôn, hắn sắp chết khát rồi.

Hết chừng nửa chai, hắn ngừng lại, tự dưng quay qua hỏi Fiennes: “Êu, anh mang tiền không?”

“Hở?”

“Tiền mặt ấy, trong túi anh có tiền mặt không?”

Túi áo Fiennes lúc ấy chỉ có một tập séc: “Tiền mặt thì không có.”

“Hết hiểu nổi tụi châu Âu giàu sụ mấy người, mấy đồng tiền lẻ cũng không chịu giắt theo! Mắc gì keo kiệt vậy a, chứ vô quán xong lờ luôn tiền bo của người ta hở?”

“Tiền bo? Ý cậu là...” Fiennes rút ra một tờ mười đô, “Chùng này à?”

“Tiều, chứ bộ anh tưởng tôi mở miệng ra là đòi anh cả trăm ngàn chắt? Nghĩ tôi là ai hở!” nói rồi giật luôn tờ giấy bạc trong tay hắn, rồi bật thiết bị thông tin, gọi tài xế, “Đỗ xe lại giùm cái!”

Tài xế nhấn phanh giảm dần tốc độ, quay lại nhìn Fiennes, thấy sắp lớn không phản đối, ông ta mới tấp xe vào dừng bên đường.

Trần Cận mở cửa nhảy xuống, chạy tót về phía tiệm bán đồ ăn nhanh gần đó, hăm hở gọi hai cái hot dog, rồi mỗi tay một cái, đưa lên miệng ngoạm nham nhở, chặc chặc... quả nhiên thấy thỏa mãn ngút ngàn, rốt cuộc dạ dày cũng không phải kêu réo inh ỏi thảm thiết nữa.

“Thưa ngài, chỗ đó hết mười hai đô.”

Trần Cận đương nhai đầy một mồm: “Ồ... gì?”

“Thiếu hai đô nữa.”

Trần Cận rú ầm lên: “Kiểu gì ấy, nhồi có cái giảm bông rồi đòi mười hai đô, ông tính ăn cướp à!”

Chủ quán là một ông chú để ria mép nói đặc giọng Úc, ông ta lạnh mặt trở trở biển hiệu, rồi hùng hổ huơ tay với hắn: “Mười hai đô la, thưa ngài!”

Trần Cận ngồi bệt xuống bồn hoa trên vỉa hè, ngang ngược đáp: “Ông ra xe kia mà đòi tiền, đây không có đâu.”

“Chiếc nào?”

Nhìn bên kia đường, mấy chiếc xe thùng xa xỉ hết mức đang đậu thành hàng thẳng tắp, rõ là dọa người. Thằng nhỏ coi bộ rách mướp này không phải tính chơi ông ta đấy chứ?

“Cái giữa, hồi thằng cha ngồi ghế sau ấy, chả thiếu tiền tôi đó.” Trần Cận vừa nhai ngấu nghiến vừa khua tay chỉ bừa.

Ông già thật tình cũng không cam lòng để mất hai đô la, thành ra quyết băng qua đường, mà vừa chực đến gần cửa xe đã thấy ba gã mặc đồ tây đen bước ra khỏi xe trước xe sau, hăm hè theo dõi ông ta.

Vậy là chủ tiệm hot dog tịnh không dám đến gần nữa, cứ thế đứng cách xe hai mét, vừa giơ hai ngón tay chữ V vừa gào lên: “Anh kia thiếu tôi hai đô la, hai đô!”

Đương nhiên Fiennes nghe thấy, hắn thở dài một tiếng, thật cũng chỉ mình Trần Cận có thể khiến hắn mất mặt vậy, đoạn hắn bình tĩnh mở cửa bước xuống, rồi rút một tờ mười đô ra đưa cho ông bác: “Xin lỗi, khỏi cần trả lại.”

Nói xong liền bước sượt qua ông ta, tiến tới bồn hoa cạnh xe hot dog, lúc ấy Trần Cận mới ngẩng đầu lên, miếng bánh trong miệng còn chưa kịp nuốt đã thấy Fiennes đang phăm phăm đi về phía mình, hại hắn thiếu điều chết ghen.

Này đừng có ý y người ta thế được không hở, cứ tôi đi đâu cũng phải nhằng nhằng bám theo là như nào?

Bất quá Fiennes vẫn rất ung dung, hắn chẳng nề hà bộ đồ đặt riêng xa xỉ trên người, cứ thế ngồi luôn xuống cạnh Trần Cận.

“Cậu đói thì về khách sạn ăn cũng được, thứ này đâu ngon lành gì.”

“Đồ lắm tiền như anh sao hiểu được sự kỳ diệu của đồ ăn bình dân chứ.”

“Mở miệng ra là nói đồ lắm tiền, bộ giờ cậu thiếu tiền lắm hả?”

“Ấy là tôi giàu nghĩa khí, trả cho tụi đàn em nhiều nhiều chút, tụi nó mới có động lực bán mạng chiến đấu.” Trần Cận bật cười, “Coi anh kia, mới nhìn là biết gian thương rồi.”

Fiennes thấy hắn ra vẻ yêu tiền dữ vậy, cũng cố tình chọc: “Lần này để bảo lãnh cậu ra, tôi tốn không ít đâu đấy.”

Lập tức Trần Cận nhăn mặt xót ruột, coi bộ muốn nuốt không trôi, đột nhiên hắn giơ tay quàng vai Fiennes: “Chắc chắc, tụi mình thân nhau vậy, tiền chuộc bớt cho người ta hai chục phần trăm đi, rồi chờ đó về tôi sẽ ký séc trả cho anh, tôi là không ưa thiếu tiền ai đâu à.”

Fiennes tiện thể định giơ ngón cái quệt chút sốt cà chua dính trên khóe miệng cho hắn, vừa lúc Trần Cận buông tay khỏi vai hắn, ngã người ra sau tránh được cử chỉ thân mật ấy, bộ dạng hắn cứng đờ ngay tức khắc, cái mặt nhe nhớn mọi khi cũng muốn đỏ bừng: “Anh coi chừng nha, người của anh đang nhìn kia kìa, tính làm gì hở.”

“Bọn họ có biết cũng không dám nói bừa.” Fiennes lại nhìn qua, “Cái này ngon vậy hả?”

“Nè.” Trần Cận chìa cái hot dog gặm dở còn có một phần ba ra, ý bảo hắn giỗi thì tự ăn rồi biết.

Fiennes cũng rất chi nghiêm túc, hần kéo tay Trần Cận lại, cúi xuống cắn thử một miếng, chậm rãi nhai nuốt.

“Sao?”

“Không ngon lắm.” ấy là Fiennes ăn ngay nói thật, hot dog ở đây không giống món hần đã ăn ở Châu Âu chút nào.

Trần Cận phì cười: “Tôi thấy ngon vì tôi đang đói a, chứ anh tính a đua với ai.”

“Cậu không nên ở lại St. Paul nữa. Xem ra France Noir đã phạm đến cơ quan cảnh sát đầu não rồi, chỗ này cậu cũng thấy đấy, trắng đen lẫn lộn, vụ tấn công lần đó có lẽ chủ yếu là để loại trừ ông ta, thế nên tốt nhất cậu đừng để bị cuốn vào.”

“Tiều! Thảo nào, bữa đó tôi đã bảo sao mà xui thế được.”

“Thanh bộ sẽ phải giải quyết phần còn lại, tạm thời cậu không cần tham gia nữa.”

Trông thái độ nguy hiểm của Fiennes, trực giác mách bảo hần kỳ này Thanh bộ không xong rồi, thôi tốt xấu cũng nên giải vây cho Tony Lưu tí chút, đỡ khỏi Thanh bộ thành nạn nhân cho ai đó giận cá chém thớt.

“Tony bên đó chẳng qua cũng vì muốn chuyện làm ăn thuận lợi hơn thôi, trước giờ ổng giúp tôi nhiều lắm đó, đừng làm rầy rà ổng quá.” nói năng nhún nhường yếu thế vậy, thật tình không giống phong cách Trần Cận lắm, thậm chí lại có vẻ như đang xin xỏ hộ ai, hay đương tự giác hối lỗi sao sao đó, tự nhiên trong đầu Trần Cận bắt đầu nảy ra một gã hùng hồn giậm chân đấm ngực.

Fiennes đáp ngay lập tức: “Yên tâm, anh ta sẽ không sao.”

Ha... chỉ chờ mỗi câu này của ông anh thôi nha ờ cơ mà... đối phương kết thúc vấn đề nhanh gọn vậy, tự nhiên hần lại thấy mình đuối đuối lý, rốt cuộc cảm giác gượng gạo miễn cưỡng này là sao đây...

“Tôi sắp sang Argentina vài hôm, đến sát ngày hội nghị, cậu đi cùng tôi chứ?”

Này cần thiết phải trắng trợn vậy không a, lại tính mượn việc công lo chuyện tư hử!? Trần Cận nhin hết nổi hít vào một hơi, rồi cười lạnh: “Giờ thì tôi hiểu rồi, thật ra anh thích tôi gấp rắc rồi lắm phải không, cứ hể tôi loạng quạng bị làm sao, là anh có thể thừa cơ công khai lôi tôi về làm...” khúc đầu là tức quá phải nói, bất quá còn mấy chữ “nệm-giường-cho-anh” thật mất mặt quá không thể xì nốt ra được.

“Làm gì cho tôi?” Fiennes hỏi vặn lại, mặt mày tỉnh bơ ngây thơ vô tội, chỉ có Trần Cận dư biết bụng dạ hần ác ma nhường nào.

“Anh đủ rồi nha!”

Fiennes mỉm cười, trầm giọng dịu dàng hỏi: “Bao lâu chúng ta không hẹn nhau rồi nhỉ?”

Lần này Trần Cận đã không còn nhảy dựng lên vì kinh dị nữa, hần nhếch môi cười rất chi nam tính, tà tà đáp: “Hẹn à? Tính đi vô quán hay câu lạc bộ quyền Thái? Chơi xì dách cũng được luôn a”

“Về khách sạn... cớ đồ nói chuyện phiếm với tôi, cũng được.”

Trần Cận giả bộ hết nổi, hần thụi một cú vào bả vai Fiennes: “Tiều...”

Hai người đứng dậy, vo giấy gói quăng vào thùng rác, Fiennes nhìn theo hướng nhìn của Trần Cận, có chút nghiến ngậm: “Suốt ngày lẫn lộn đánh giết, cậu không thấy mệt mỏi sao?”

“Không-thấy-gì-hết.” mệt ngần đó chứ mệt nữa cũng không bằng bị loại quỷ háo sắc bự tổ nhà anh bám như keo, hần tiện thể nói mát: “Mà cái đồ trùm sò chuyên sai người ta đi lẫn lộn đánh giết mới phải có vấn đề chứ”

“Coi vậy nhưng tôi chuộng hòa bình hơn kia. Trần Cận, lên tổng bộ đi.”

“No bụng rồi, về, tôi muốn ngủ.” Trần Cận lập tức chặn đứng câu chuyện đang ngấm ngấm chuyển biến theo chiều hướng nguy hiểm.

Trong khi ấy, sĩ quan trợ lý Norman ngồi xe trước đã muốn toát mồ hôi lạnh, anh ta đương dùng ánh mắt hết sức giả-bộ-bình tĩnh để nhìn chăm chăm sếp lớn cao quý của mình ngồi bệt vĩa hè cạnh cái tên lồi thoi lếch thếch kia, lại còn cùng ăn thể loại hot dog ba xu ấy nữa!

Anh ta chú ý tới ánh mắt Fiennes nhìn tên đó, trầm tư và chăm chú, mà ẩn giấu sau sự bình lặng là vô số làn sóng phức tạp đang cuộn trào mãnh liệt, chỉ vậy là đủ khiến Norman nghĩ... sự hiện diện của người đó rõ ràng đã ảnh hưởng mạnh mẽ đến sức phán đoán của ông chủ anh ta.

Đoàn xe lại rỗng rần trở về khách sạn Fiennes ở, ban đầu vốn định đi tắm kiểu Thổ trước, nhưng giờ e Trần Cận mệt quá hưởng không nổi, thành ra hẳn đưa thẳng Trần Cận lên phòng mình nghỉ.

Việc đầu tiên Trần Cận làm là xông thẳng vào chiếm cứ phòng tắm hơi. Fiennes thay áo khoác ra, rồi ngồi trong phòng họp nhỏ kiểm tra tài liệu trên máy tính, khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ sau, nghĩ có gì không ổn, hẳn đứng dậy trở vào buồng ngủ chính, ngần ngừ trước phòng tắm một lát, rồi đẩy cửa bước vào.

Thực tế là, hẳn lo lắng không hề thừa, trong căn phòng ngập hơi nước, Trần Cận gác một cánh tay trên cạnh bồn tắm, đầu ngoẹo qua một bên, và đương thả nhiên... ngủ.

Gương mặt hẳn giờ này trông mới thật nhu hòa yếu đuối, khiến Fiennes thoáng nghe lòng mềm nhũn, cánh tay hẳn còn dôi chỗ trầy trụa nhìn thấy được, nước đã nguội từ lâu, may nhờ có hơi giữ ấm, ngủ thế này nhẹ thì cảm lạnh, nặng hẳn là chết đuối.

Fiennes lẳng lặng đứng nhìn hẳn hết nửa phút, rồi cuộc sấn bước đi vào. Cũng mặc kệ bộ đồ trên người sẽ bị nước ngấm nhàu nhĩ, hẳn vục xuống nước, xốc Trần Cận dậy, rồi ôm hẳn ra khỏi phòng tắm.

Trần Cận khê lằm bằm khó chịu, không nghe được ra hẳn đang nói gì, nhưng rõ là còn chưa tỉnh ngủ. Chợt hẳn mở bừng mắt, mà vừa trông thấy Fiennes, hai mắt lại chậm chạp nhắm nghiền lại, ngủ tiếp.

Lau người cho Trần Cận, động tác của Fiennes mới đầu còn nhẹ nhàng, rồi dần dần càng lúc càng thô bạo, rồi cuộc hẳn hầu như phải gồng mình kiềm chế, mới giữ được nhịp hô hấp đều đặn lại như thường.

Sau đó Fiennes cởi bộ đồ ướt trên người ra, rồi cũng chui vào chăn, nằm sau lưng vòng tay ôm lấy Trần Cận. Hẳn vùi mặt vào mớ tóc ngắn bướng bỉnh trên gáy Trần Cận, hít một hơi thật sâu, để mùi hương của ánh dương mãnh liệt ngợp đến...

Khiến tâm hồn hẳn yên bình và say đắm, mùi hương chỉ thuộc về một mình Trần Cận.

ghế hùm (theo từ điển Lạc Việt): là hình phạt tra tấn thời xưa, người ngồi trên ghế dài, duỗi thẳng chân, đầu gối bị trói chặt vào ghế rồi bị đệm gạch dưới gót chân, đệm càng cao thì càng đau (mà theo ta hiểu là đau đầu gối a, đệm cao thêm nữa chắc tiêu khớp gối oo hợ... còn gì là chân dài của Cận đẹp chai oó

8. Chương 7

Cũng đã nửa năm trôi qua, đây là lần đầu tiên được ôm hẳn ngủ. Fiennes tự thấy mình hoàn toàn không phải loại người ưa dài dòng viễn vông, thậm chí có nhiều khi hẳn lạnh lùng đến đáng sợ, chuyện cần dứt khoát tuyệt nhiên không bao giờ chần chừ do dự. Nhưng sự thực chẳng qua không một ai có thể thấu hiểu hẳn, ngoại trừ Trần Cận... người luôn sẵn sàng đập tung ***g thép kiên cố hẳn bày ra quanh mình.

Người này không sợ hẳn, không đùa bỡn với hẳn, chỉ đơn giản tin tưởng, cảm nhận và hy sinh vì hẳn. Có được tình cảm của một người như thế là may mắn, hay có lẽ duyên phận cũng phần nào là số mệnh.

Đêm hôm đó, Trần Cận ngủ rất say, hẳn cảm giác như có một đôi cánh đang bao bọc quanh mình, những phiền lông vũ ẩm áp mà vững chãi, hẳn chìm trong một cơn mê tưởng như vô tận, rũ khỏi hẳn mọi sự đề phòng cảnh giác, cho hẳn được bình yên, êm ả.

Khẽ tựa tựa mình, vòng tay siết trên người chợt lỏng ra một chút, ánh sáng le lói len qua rèm cửa sổ khiến hẳn nhận biết được giờ đây là tảng sáng. Ngủ vẫn chưa đủ, nhưng tinh thần đã được thư giãn hơn nhiều.

Vừa quay đầu lại, sau gáy đã bị ghìim cứng, miệng bị khóa chặt, Trần Cận giật thót mình, mơ hồ mở mắt ra, đầu tiên đối phương khê khằng đưa lưỡi lướt qua bờ môi khô ráo của hắn, rồi lực mạnh dần, qua một lát đã thành ra búng bình, cổ chấp muốn trượt vào sâu hơn, đầu lưỡi đó khéo léo trườn qua khe giữa hai hàm răng hắn, để nụ hôn trở nên nóng bỏng và cuồng nhiệt, ý thức hỗn độn khiến Trần Cận quên rằng mình phải phản kháng, hắn cứ thế để mặc cho hơi thở quen thuộc đầy mê hoặc ấy bao bọc lấy mình.

Hai môi chà xát, đầu lưỡi quấn lấy nhau, khát khao nhục cảm trong hai cơ thể cùng rạo rực, họ hấp tấp chiếm hữu khoang miệng nhau, Trần Cận đột ngột mở bừng mắt. Giữa ánh sáng nửa mờ nửa tỏ, là gương mặt đẹp đến nghen thở và cặp mắt nâu tối sâu thẳm giờ đang ngợp trong thèm muốn.

Fiennes vẫn cúi xuống khê cắn vành tai hắn, liếm láp đường vân xoắn ốc trong tai, rồi thừa lúc hắn cố nhúc nhích xoay người lại để ập đến lần nữa, ép cả người trên người hắn, thân dưới đã nóng rực cứng rắn cứ thế áp trên đùi Trần Cận, nhịp thở của Trần Cận càng lúc càng nặng nề, hắn cảm giác như mình bị vây bủa giữa mùi hương của Fiennes, để linh hồn hoàn toàn mất kiểm soát, không sao vùng dậy né tránh nổi.

Vừa mở miệng ra, đã nghe giọng mình khàn đặc đến khó tin: “Ai cho anh leo lên giường tôi?”

“Đây là giường tôi chứ.”

“Anh hử cái là lên cơn vậy, mắc gì tôi tự chui đầu vào rọ không biết...” trò cạ cạ xát xát của Fiennes đã có tác dụng, ham muốn trong người hắn bắt đầu vọt lên, Trần Cận ngửa đầu khó nhịn, yết hầu khê trượt theo những lượt nuốt khan, “Bộ anh khinh tôi là thằng ngốc hả? A...”

Một bàn tay Fiennes âu yếm vuốt ve ngực hắn, tay kia đã muốn lần xuống xoa nắn dưới bụng Trần Cận: “Thật tình... tôi cũng đầu khôn ngoan hơn cậu.”

Lực mạnh như vậy, tức thì Trần Cận xoay mình chồm dậy, dè ngược lại Fiennes đương bị bất ngờ chưa kịp phản ứng, rồi hắn chống khuỷu tay xuống gối, tay kia giữ chặt đầu Fiennes, tiếng thở dốc càng lúc càng nặng nề: “Bữa nay, anh khiêm tốn dữ à.”

Mặt đối mặt trong một thoáng, giây tiếp theo, Trần Cận nhào sang, đầu lưỡi xộc vào khoang miệng Fiennes hầu như thô bạo, quặn rũ đầu lưỡi hắn, đôi bên cùng mất tự chủ, chỉ còn biết vội vã đáp lại những xung động mạnh mẽ từ đối phương, hơi thở gấp gáp, đầu vầng mắt hoa.

Từ tư thế nằm ngửa của Fiennes nhìn lên có chút xấp bóng, hắn chỉ thấy tia mê hoặc kỳ lạ thấp thoáng trong đôi mắt trầm tối của Trần Cận, và bờ môi hắn ướt át trên môi mình, ***g ngực Fiennes vẫn không ngại phô phang mãnh liệt, mà tiếng thở hỗn hỗn đã nói thay cho hắn mọi lời.

Đột nhiên Trần Cận chụp lấy cằm hắn, rồi nhếch môi cười tà đầy cảm dõ: “Cả ngày anh chỉ ngấm ngấm tính chuyện chính lưng tôi hả? Cuối cùng thì anh có đủ tỉnh táo không đó, tôi không phải như những loại cho anh muốn đè đầu lúc nào cũng được đâu.”

Tiếng cười trầm trầm của Fiennes nghen trong cuống họng, nửa như một tiếng rên rỉ say sưa, nửa như khiêu khích quặn rũ: “Cậu biết người tôi muốn là cậu, còn chưa đủ sao?”

“Ba câu bá láp này vẫn là tuyệt chiêu lèo lái của anh đấy hả, xài với tôi không ăn thua đâu. Cơ mà...” bàn tay Trần Cận dần trượt xuống, mơn trớn từ vùng thắt lưng săn chắc tới hông hắn, rồi dừng lại, bấu mạnh, “Tạm thời tin anh một lần.”

Hắn thúc người lên, vật cứng rắn cháy bỏng lập tức cọ vào thắt lưng Fiennes. Ai đó liền mở miệng cảnh-tính hắn bằng giọng khàn khàn: “Để tôi giúp cậu.”

Hơi thở nóng rực thật tình khó đỡ, Trần Cận vừa thoáng lùi ra, lại đến lượt thứ căng cứng của Fiennes chọc vào bụng hắn, chỉ thấy bên dưới mình càng thêm rạo rực, hắn cắn môi, tức tối thở gấp: “Chọc chọc thế này là giúp tôi hử?”

Fiennes phả một luồng hơi trên cổ Trần Cận: “Không lẽ cậu không nhận ra, từ lúc ở trên xe tôi đã muốn...”

Trần Cận cười sần đời: “Đồ thú dữ.”

“Chỉ mỗi thừa nhận rằng cậu thích tôi thôi, cũng khó vậy hả?” Fiennes còn muốn khiêu khích hắn vài câu, nhưng ngón tay Trần Cận đã run run túm chặt tóc hắn, nụ hôn lần này càng sâu và say mê hơn nữa, như

muốn nuốt trọn tất cả, những vết ẩm ướt rải dài từ cổ xuống tới bụng dưới, ngổn ngang và thác loạn, từng cái nút mạnh, nhay cắn của Trần Cận khiến Fiennes rung mình kích động, những dấu vết còn lại trên cơ thể trở thành minh chứng hiển nhiên cho nỗi đam mê.

Cơ thể Trần Cận thỏa sức châm lửa trên thân thể hần, và hần ghé sát bên tai Fiennes, khẽ rên rỉ bằng thứ âm thanh thật vội vã: “Hôm nay... hay... để tôi... làm... được không?”

Fiennes trượt tay xuống bên dưới Trần Cận, cho đến khi nắm gọn trung tâm khối nhiệt, rồi ve vuốt xoa nắn đầy kỹ xảo, hần co gối cọ cọ bên eo Trần Cận, rất thành công khiến Trần Cận bị phân tâm.

Đoạn, Fiennes gồng mình bật dậy, dè ngược lên mình Trần Cận, thấy hai mắt hần đỏ ngầu mê muội trừng trừng nhìn mình, Fiennes mới gục đầu xuống hôn vai hần, nén cười nói: “Không phải cậu còn đang mệt sao?”

Nham hiểm... nham hiểm quá thể! Coi vậy nhưng thằng này vẫn dư sức dè anh đấy, cuối cùng ai là đồ xỏ lá hả hả!! Đành rằng giờ chuyện ai dè ai cũng không phải quan trọng lắm, cơ mà khó khăn lắm mới thắng thể được tí chút, chưa chi đã bị thằng chả bật lại, thành ra tự dưng Trần Cận thấy bực bội khó ở vô cùng tận.

Bất quá Fiennes đâu để hần dư hơi nghĩ ngợi, hần ta đã xốc đùi Trần Cận lên cao, rồi trắng trợn chà chà đục vọng của mình giữa mông hần, và tuyên bố bằng giọng khản đặc: “Hôm nay tôi muốn cậu, Trần Cận.”

Fiennes với tay lấy cái hộp nhỏ trên tủ đầu giường, quẹt lấy một chút thuốc mỡ rồi luồn tay xuống lần tìm lối vào bên dưới, đến khi cảm giác lạnh lạnh trượt sâu dần trong mình, thắt lưng đầu gối Trần Cận lập tức nghe bủn rủn, cả người hần giật nảy theo bản năng.

“A, anh trét cái khỉ gì vào tôi hả...”

“Nghe nói cái này có thể giúp cậu thư giãn một chút...”

Đã biết thằng chả tầm bậy lắm lắm rồi mà, chưa chi Trần Cận đã manh nha thấy như mình sắp lặn tòm vào bể, mà không hiểu hần ta đã âm mưu từ hồi nào nữa: “Không phải cái thứ thuốc... đó đó chứ hả? Nay anh không tính coi tôi phê đấy chứ? Đúng thể thật thì anh coi chừng tôi!!”

“Không phải, là tinh dầu để cậu thả lỏng thêm một chút thôi, lần trước cậu chặt quá.”

“Mẹ nó!! Thằng này có phải chuyên để đàn ông dè đâu, sao không chặt được?! Anh mà dám làm bừa nữa, coi chừng tôi... A!” Trần Cận nghiêng răng lăm bầm rửa xả giữa lúc lý trí chỉ chực sụp đổ tan nát.

Hai ngón tay Fiennes đã hoàn toàn thâm nhập vào trong hần, chặt đến mức khó mà rút ra nổi. Trần Cận run bần từng đợt, máu nóng toàn thân như đều dồn về đại não, trong khi ấy Fiennes tách hai chân hần, đệm một đầu gối dưới đùi hần, hần thích ngắm nhìn bộ dạng mâu thuẫn chống cự của Trần Cận, chỉ đơn giản như vậy đã đủ khiến hần sục sôi cuồng nhiệt.

Trần Cận thấy Fiennes lại cúi xuống trên người mình, trước mắt là cơ thể hoàn hảo và gương mặt đầy mê đắm của hần ta, dưới lưng là drap giường không ngừng cọ xát nóng rực theo từng cử động, trong ngoài đều nghe chảy bỏng, đầu ngón tay vẫn quét tròn trong thân thể, mỗi húng những nụ hôn sâu đắm vị thềm khát của Fiennes...

“Anh mau lên đi... A...”

Fiennes cũng nhịn hết nỗi trước sự thúc giục của Trần Cận, hần rút tay ra, để chính mình tiến đến, kiềm nén quá lâu, giờ một tiếng thở dài khẽ buột qua khoe miệng, hần bắt đầu chậm rãi mà chặt vật nhấn vào.

Cho đến khi thân dưới hoàn toàn bị nuốt trọn, ngoại trừ ý thức rằng mình cần thật nhiều thật nhiều dưỡng khí hơn nữa, còn lại não bộ đôi bên đều đã trống trơn. Fiennes tinh tế điểm những nụ hôn lên gáy hần, bàn tay lướt trên bờ ngực bóng láng vì mồ hôi, hòa điệu tiết tấu vuốt ve xuống cơ bụng, như trấn an, mà cũng như đòi hỏi.

Trần Cận, Trần Cận, Trần Cận... cái tên ấy như mang theo ma lực đầy cám dỗ, cuốn hút, hấp thu lấy linh hồn hần, để rồi họ hòa quện vào làm một, không thể phân ly.

Người đàn ông sống động mạnh mẽ bên dưới hần đây, chỉ kiềm nén mình vì hần, chỉ đón nhận hần, và chỉ có hần mới thuần phục được hần ta. Cuộc đời Fiennes cũng từng có vài ba tình nhân hần thật lòng ưa thích,

nhưng không một ai giống như Trần Cận. Khiến hắn điên cuồng, khiến kích tình trong hắn trào sôi căng thẳng, khiến hắn lâm khi mê muội, lâm khi lại tỉnh táo đến khó tin, để rồi không tiếc dâng cả đế quốc để chinh phục hắn ta, để được nhận từ hắn ta một ánh mắt vững vàng tin cậy.

Ngoại trừ trời buộc, hắn thực sự không nghĩ ra được cách nào tốt hơn để ở bên Trần Cận.

Trần Cận ngẩng đầu lên dưới ánh sáng hầu như đã bị che lấp, cùng với nhịp cử động, gương mặt đẹp như điêu khắc thấp thoáng lộ vẻ cứng cỏi khó nắm bắt, đôi con ngươi đen sẫm như mê đi vì hoen nước, mà vẫn quyết liệt đầy dữ dội, trần trụi đến nồng nàn, chốc chốc lại nháng lên một tia chống cự xen lẫn do dự, đủ để khiến Fiennes hiểu, người đàn ông này sẽ vĩnh viễn không chịu khuất phục trước hắn.

Chỉ duy nhất khi làm tình, mới có thể thấy được ánh mắt Trần Cận thoáng lộ ra vẻ đam mê khổ sở, lập lòe ẩn hiện giữa khoảng sáng tối phân tranh, nhưng chừng ấy đã đủ cho Fiennes đắm chìm vào bể mộng lung huyền hoặc. Sau khoảnh khắc giao hòa giữa nghiền ngẫm và ham muốn, lại là thế tiến công vũ bão không chút do dự.

Trần Cận cau mày, có chút choáng váng, tiếng rên rỉ lẫn lộn trong cổ họng cùng những đợt hơi không khí gấp gáp như đang hòa nhau khuấy đảo tâm trí hắn. Fiennes vừa nhấc hắn eo hắn lên, vừa cúi xuống đoạt lấy môi hắn, tư thế lẫn góc độ quá sức cường ép khiến đầu Trần Cận va vào cạnh giường, mà vẫn không sao giúp hắn tỉnh táo lại.

Môi lưỡi quấn quýt, hòa tan những tiếng rên rỉ gầm thét thành từng luồng xung động mãnh liệt, trong khi khoái cảm vẫn ào ạt cuộn lên, bao điên cuồng dồn nén, bao ham muốn, khát vọng vốn không sao nói thành lời giờ được thỏa sức tuôn trào. Dấn thân vào lối mòn hoan lạc, khiến cả hai như cùng được vượt tới những khoái cảm tột cùng của chinh phục và dung hòa.

“Chết tiệt! Đừng thế—” mỗi trận thúc tới kịch liệt mà chính xác đều khiến Trần Cận nảy mình hoảng hốt như bị điện giật, cả người run rẩy, những khớp ngón tay lúc co quắp siết chặt lúc căng thẳng trần cứng, trong khi ấy Fiennes vẫn mãi miết công kích, tuyệt nhiên không hề có ý để cả hai được ngơi nghỉ một giây nào.

“Tôi yêu cậu...” Fiennes ngẩng lên, ánh mắt chăm chú đầy mê đắm, cho đến khi nhịp thúc tiến gấp gáp chực đẩy hắn đến đỉnh điểm, hắn đột ngột thấy như hơi thở mình tắc nghẹn, giây phút dịch nóng phun trào, hắn ghi lấy hai bên thắt lưng cứng cỏi dẻo dai của Trần Cận, để vùi mình vào tận cùng nơi sâu thẳm, cảm nhận cả cơ thể mình đang rung động mãnh liệt bên trong hắn... thật lâu thật lâu sau mới dần bình tĩnh lại.

Hắn lại lên đỉnh trước Trần Cận, thật tình vì nơi đó của Trần Cận chặt quá, kích thích khiến hắn chịu không nổi, đành rằng Fiennes là tay sành sỏi chiến tích huy hoàng, cũng khó mà chống đỡ, cúi xuống nhìn Trần Cận bên dưới mình, môi tái nhợt, hơi thở gấp gáp, tóc mái thấm ướt mồ hôi, drap giường phía dưới còn dây dính dịch... khêu gợi đến kì dị. Fiennes lại nghe bên dưới mình rần rật nhức nhối, bất quá Trần Cận đã nhúc nhích gượng dậy, mở miệng nói nửa như cầu xin nửa như ra lệnh: “Giúp tôi...”

Fiennes hoàn toàn bị hắn mê hoặc, tự giác nhõm dậy, trượt xuống ngậm lấy khao khát của hắn. Vốn chỉ muốn bảo Fiennes dùng tay, ai ngờ đầu hắn ta mẫn-cán dữ vậy, thật hại Trần Cận phát run người, bụng dạ xúc động rụng rời, mới thấy nơi mẫn cảm nhất trên cơ thể bị nuốt trọn trong khoang miệng hắn ta, hắn đã đỡ không được đến một phút đồng hồ, thật siêu siêu mất mặt, ai bảo khoái cảm vọt lên quá độ, hại Trần Cận đại ca nào giờ mình đồng da sắt anh dũng ngắt trời cũng đành ngoan ngoãn xin hàng.

Bất quá còn chưa định để mình tuổi còn trai tráng sung-đã-vội-cướp-cò, thành ra Trần Cận đành ra bộ hảo tâm nhắc nhở: “Đừng nuốt sâu vậy.”

Fiennes nhếch môi cười rất chi thiếu thiện chí, hơi ngừng lại: “Cậu thích thế này hả?”

Trần Cận rùng mình một chặp: “Thích thì làm sao!” mà chưa chi đã vội nhắm nghiền hai mắt... Tiều, công khai thừa nhận trước mặt thằng chả thế này thì mất mặt quá, bất quá giữa những tiếng thở nặng nề khàn đặc, Trần Cận vẫn đành nhắm mắt đón nhận một cơn sóng tình hồi hã, và lại thêm một lần chạm đỉnh cao trào...

Phòng ngủ trong khách sạn của Andre Fiennes, chỉ có ngài trợ lý Norman được phép ra vào. Bởi vậy, vì giữa trưa phải dự họp bàn chuyện làm ăn, Fiennes liền bảo Norman chuyển lời nhắn đến Trần Cận, bất quá

điều kiện tiên quyết ấy là... phải đợi người ta dậy hăng.

Khi Norman ý thức được Leslie Trần của Xích bộ được hưởng dụng phòng ngủ chính của ngài Fiennes vốn luôn luôn cảnh giác cao độ, tuyệt nhiên xa cách mọi người, thì anh ta đã nghĩ... phen này mình thăm rồi. Và Norman đành ngồi chờ trong phòng khách nhỏ trong phòng, mà ngồi một cái là được chờ tuốt 2 tiếng đồng hồ.

Một giờ chiều, Trần Cận ngủ no mới lơ mơ tỉnh dậy, hần lẩn lẩn trên nệm, quào quào mó tóc, rồi xốc chân nhảy xuống giường, thẳng tiến phòng tắm, gọi rửa xong tiện thể vớ áo bông tắm quàng lên người đi ra. Tỉnh thần đã hồi phục, bất quá bị Fiennes hành một phen, cả người vẫn nghe kỳ kỳ, có vẻ không được tự nhiên như trước.

Hắn thấy đói, tính xuống lầu kiếm nhà hàng ăn, nhưng nghĩ ngoài cửa chắc phải có cả đồng vệ sĩ, giờ đi cùng Fiennes, không thể tùy tiện ra vào, thôi thì kêu đồ ăn lên phòng cho lệ.

Vừa mở cửa ra phòng khách, hai mắt hắn đã sáng rực, một bữa ăn kiểu Ý được dọn ngon lành trên bàn ăn trong phòng từ bao giờ, tuy canh không thấy bốc khói nữa, nhưng coi bộ mùi vị không bị ảnh hưởng chút nào.

Norman vừa nghe tiếng chân Leslie Trần, liền vội vàng đứng dậy đi sang phòng khách, mới vô đã thấy gã đàn ông phương Đông nọ người khoác áo bông tắm, để phong phanh cả khoảng ngực đương ngồi ăn uống rất chi hăng say.

Đối phương cũng biết có người trong phòng từ sớm, thành ra chỉ ngẩng đầu lên nhìn, khê nhưn mày, ý là có hơi ngạc nhiên, xong lại tỉnh bơ như cũ.

“Có việc gì hở, đồng chí trợ lý?” Lúng búng nói, miệng còn đương nhai mì ống, hoàn toàn không giữ chút phép tắc dùng bữa nào.

“Fiennes tiên sinh bảo tôi nhắn với ngài, chiều tối khởi hành đi Argentina, ngài ấy muốn mời ngài đi cùng, ba ngày nữa sẽ về Peru dự hội nghị.”

Giờ bên cạnh chẳng có đứa đàn em nào, quân chủ lực của Xích bộ thì bị tổng bộ điệu đi sạch rồi. Muốn kiếm đại một đứa làm bao cát dợt chương cũng không được (giờ này Đại Lý ở bên đương chấp tay làm dấu thánh, thành kính tạ ơn Chúa, nhờ phước ngài mà hắn ngần này tuổi đầu mới tránh được thêm một tai vạ), hơn nữa lần trước ra cửa đã xui xẻo, giờ Trần Cận cũng chẳng bụng dạ đâu để đi tung tẩy nữa.

Vừa hay lúc ấy, di động của Norman đổ chuông, Fiennes gọi.

“Tiên sinh bảo ngài nghe.”

Trần Cận chia chia mình, có vẻ rất chi miễn cưỡng, còn đương nuốt dở miếng trứng, hắn lười biếng đứng dậy lượn đến nhận điện thoại, giọng điệu không lễ độ một tí nào: “Mắc gì bắt tôi đi Argentina với anh a, để đó người ta bay thẳng qua Peru được rồi.” Nói mới hay chứ! Mời mời khỉ gừ, rõ là âm mưu bày trò ngay từ đầu.

Đầu dây bên kia vẫn bình tĩnh nói: “Tôi phải dự một buổi đàm phán làm ăn ở đó, coi như cậu đi cùng tôi đi.”

Trần Cận hứ một tiếng: “Làm như tôi rảnh lắm”

“Được rồi, là vì tôi muốn cậu ở cùng tôi thêm ít ngày nữa, lý do ấy đã đủ chưa?”

Vốn là ngại có mặt Norman, thành ra Trần Cận không nỡ trả treo quá trắng trợn, giờ lại nghe Fiennes tỏ ý rành rành vậy, tự dưng hắn cũng hơi cuống, rút cuộc liền miễn cưỡng gật đầu: “Anh đã có lòng vậy thôi thì tôi nể mặt đó. Rồi, chứ quần áo tôi đâu?”

“Bỏ đi rồi, tôi mua đồ mới cho cậu trong tủ ấy.”

“Bỏ rồi? Nè cái quần jean đó là đồ cổ ghen! Đẹp đẹp, nói chuyện “quý trọng” đồ đạc với loại lắm tiền như anh chả ăn giải gì sất. Từ sau cấm không được tự tiện quẳng đồ của tôi, tốt xấu cũng phải giặt sạch mà trả cho người ta chứ.” Trần Cận khoát tay, “Thôi được rồi, nể tình anh gọi bữa trưa ăn cũng tạm, tha lỗi cho anh đó, tối mấy giờ đi đây?”

“Sáu giờ, tôi đợi cậu ở sân bay luôn.”

Đột nhiên Trần Cận hơi do dự: “Trước khi đi, tôi còn muốn đi... thăm một người.”

Fiennes cũng sớm biết hắn đang nói đến ai: “Cậu không phải đi, thằng bé ấy không sao cả, cứu được ra rồi. Vì nó còn vị thành niên nên được đặc cách đưa vào bệnh viện công, điều trị về sau thế nào tôi đã chỉ định rồi, người nhà nó cũng có tới dần xếp, cậu không cần lo cho nó nữa.”

Bảo không bị cảm động thì là vô lý, cơ mà tim đập bình bình thiếu điều bay vọt khỏi ***g ngực như này là sao a!! Trần Cận a Trần Cận, có kẻ tóm được đuôi mi rồi, thằng chả còn hiểu cách làm vừa lòng mi hơn chính mi nữa... Coi chừng a, mi quyết phải coi chừng a.

Đến khi Trần Cận sung sướng bật cười, để lộ một thoáng đơn thuần và thẳng thắn, sự căng thẳng của Norman cũng được dịu bớt không ít. Anh ta nghĩ có thể quan hệ giữa người đàn ông này và Fiennes đúng là rất phức tạp, nhưng nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên anh ta cảm nhận được “tiên sinh” cũng là một người bình thường như bao người khác, còn chưa bao giờ anh ta chứng kiến Fiennes bị bất cứ bạn bè, tình nhân hoặc cấp dưới nào cư xử thiếu lễ độ hay... thân mật thế này.

Norman xác định, sự dung túng của Fiennes đối với người này đã hầu như trở thành cưng chiều vô độ, trong khi gã này không có lấy nửa li dịu dàng nhã nhặn, thậm chí đa số lần đụng độ đều chỉ thấy hắn ta thật ngông nghênh thô lỗ, chỉ có thể nhìn từ dáng dấp cao lớn và mạnh mẽ của hắn để lờ mờ đoán được bản lĩnh của kẻ cầm đầu Xích bộ.

Mà cũng chỉ có vài dấu hôn hết sức khả nghi rải rác trên khuôn ngực khêu gợi đầy nam tính của hắn, mới khiến anh ta dám nghĩ giữa hắn và Fiennes có quan hệ gì mờ ám, còn không thật không dám nhìn đâu khác để đoán bừa.

Trước khi xuất phát, Trần Cận rất chi miễn cưỡng xỏ vào người bộ vét màu tím than, nguyên bộ đồ chỉnh chu đứng đắn khiến hắn thoát trông rất khác lạ. Lúc đăng ký xong, Fiennes mới ngẩng đầu lên thấy hắn bước vào cabin, cũng nhin không nổi khê nuốt nước bọt.

“Làm sao?”

“Đẹp lắm.”

“Chứ bộ nào giờ tôi xấu hổ? Nè đừng có trông cái thẩm mỹ quý tộc dỏm của anh lên đầu tôi ghen, tôi coi cái bộ đồ này khác gì của tụi tiếp viên nam ở Tây Môn Đình đâu!”

Ừ rồi, đúng là thằng chả mặc Âu phục thì... khỏi chê thật. Cơ mà với cái thể loại dư tiền dư sắc ấy mà nói, ta nhất quyết không được a dua tung hứng theo hắn, bằng không hắn sẽ rất biết lợi dụng nhan-sắc đáng đạt được một số mưu đồ hết sức thâm bày, ví dụ như cố tình tự thoát sạch trơn, bò lên giường ta, rồi làm bộ mê mẩn vẻ đẹp trai của ta để rồi... Chắc chắn, ba trò gian tà đó đảm bảo không ai chơi chuyên nghiệp bằng Fiennes.

Chính hắn đây cũng đã dính bẫy của thằng chả không biết bao nhiêu bận, bị thịt sạch trơn chưa nói, giờ không đứng còn thành bồ nhí của hắn ta, dung dăng dung dẻ theo hắn ta đi nghỉ ba ngày trời, vụ lùm xùm rắc rối mấy hôm trước cứ làm như chưa hề có, đợi đến bữa hội nghị, rồi không biết sẽ phải nhìn mặt tụi Tony Lưu kiểu gì nữa đây.

Lúc sau nghĩ lại, đằng nào sếp lớn Fi cũng xông xênh, còn mình có phải chiến binh thần thánh quái đâu, việc gì phải mỗi ngày mỗi đi liều mạng. Nếu Fiennes đã mở đường cho hắn, tự giác nộp tiền bảo lãnh đăng lới hắn ra khỏi phòng thẩm vấn cục cảnh sát, thì trả ơn người ta một tí, chịu khó hưởng thụ thế giới đôi ta cùng ông ít bữa cũng đâu sao.

Cơ mà, thế này tóm lại là hẹn hò há. Hai thằng đàn ông... rồi đi được đến đâu? Ừ thì hắn đây cũng cố nghĩ thoáng rồi đó, cũng thích hắn ta lắm đó, cũng hy sinh thân mình, cũng rộng rãi lắm lắm đó, nhưng rốt cuộc bọn họ tiếp tục được sao? Mỗi lần làm tình, lâu lâu thằng chả cũng có nói “Tôi yêu cậu”, có một câu tụi Tây treo ngay chót lưỡi ấy mà cũng đủ khiến hắn xuội lơ cả người, chết tiệt! Hay hắn bị thằng chả chuốc thuốc thiệt?!

Chuyện lần này, thật tình hẳn muốn giấu nhem với đám Trung Đông và Bắc Mỹ, chưa nói hẳn lên làm ăn riêng, mà riêng vụ nhục mặt để bị bắt rồi được Fiennes lôi về... nếu lộ ra, khiến tình hình làm nhiệm vụ của các bộ bị lật lại lần nữa, chắc chắn mấy lão chớp bu sẽ đánh giá hẳn bằng con mắt khác, rồi không chừng từ sau sẽ bị đá tuốt về phòng thủ hậu phương cho xem.

Bất quá nếu vậy ít ra Fiennes sẽ tha hồ yên tâm, vì hẳn sẽ không còn mấy cơ hội bị điều đi New York nữa... Ở từ từ?! Thằng chả sẽ không cố tình điều mình đi chứ...

Trước khi máy bay hạ cánh xuống Argentina, Trần Cận quay sang nói với Fiennes: “Chuyện thằng nhỏ đó cảm ơn anh, có điều việc ấy làm gì đến lượt anh phải lo?”

Fiennes lại không hề định kể công: “Giữa hai lần đạn cạu còn dám xông ra vì nó, sao tôi mặc kệ được.”

Trần Cận lắc đầu cười khổ: “Tôi cũng chẳng tính làm siêu anh hùng kiểu ấy đâu, chẳng qua là... nhớ lại trước kia, hồi tôi với Trần Thạc còn lẫn lộn trong thế giới ngầm, cũng từng bị người ta chà đạp, thời ấy thì cứng đầu lắm, nhưng đâu phải chuyện gì cũng chịu đựng được... Thật tình lúc đó không phải tôi xúc động nhất thời đâu.”

“Đó là lý do tôi thích cạu, cạu có thể làm tất cả vì những người cạu quan tâm. Trần Cận, tôi cũng là một trong số ấy chứ?”

Mắc gì không dừng nói năng phát gớm như phim sến giờ vàng vậy a, Trần Cận chép miệng thở dài: “Tính đòi tôi quan tâm đến anh chừng nào hở?”

“Bằng cạu đối với cạu em sinh đôi của cạu là đủ.”

“Chua choa, tham quá ta”

Thật tình Trần Cận vốn có thể hỏi: Còn tôi thì sao? Anh để tâm đến tôi tới mức nào đây?

Bất quá nghĩ lại hỏi ra cũng chẳng để làm gì, ở cùng Fiennes mãi rồi hẳn cũng chẳng còn thiết tha chơi chữ nữa.

9. Chương 8

Ba ngày ở Argentina, Trần Cận tuyệt nhiên không đi họp hành theo Fiennes, hẳn chẳng ưa làm vướng cẳng thiên hạ, vậy là cứ tầng tầng ở lại khách sạn hưởng thụ chơi bởi.

Hôm đầu tiên, chỉ có ăn và ngủ, đặt bồi bổ lại bao nhiêu năng lượng đã bị xài hao trong phòng hỏi cung mấy bữa trước, xong tiện thể ngâm mình tắm táp thêm vài bận, xả xui.

Từ ngày thứ hai, sáng sớm hẳn dậy xuống bể bơi khách sạn bơi vài vòng, chiều lên phòng thể hình tập dụng cụ, chiều muộn vô câu lạc bộ chơi đấu vật đến một ngoài, chín giờ về phòng tắm ào ào xong lăn thẳng vào giường ngủ say như chết.

Lần nào cũng là bị Fiennes đánh thức dậy, hôm đó đàm phán tiến triển tốt, Fiennes có chút cao hứng, vừa về phòng lại thấy Trần Cận ở trần nửa người, nằm ngửa trên giường, nhất thời dục vọng trong người nổi lên rạo rực, hẳn bướng bỉnh vuốt ve gương mặt Trần Cận, rồi cúi xuống hôn. Trần Cận càng cố quay đi, hẳn càng hôn vội hơn, rốt cuộc có người bị miệng-lưỡi của hẳn quấy rối quá độ, cũng bắt đầu bốc hỏa.

Fiennes nhân cơ hội liền hăm hở tính dong cờ thắng tiến phủ Hoàng Long (), luồn lườn tay xuống bên dưới Trần Cận. Quả nhiên có người bị đau, hẳn hóp hóp không khí, rồi ngoảnh lại đẩy Fiennes ra, thử hít hít: “Anh uống rượu hả?”

“Chút rượu vang thôi.”

“Chút? Anh tính gạt ai a.” Trần Cận co cẳng đạp hẳn lăn qua một bên, tính ngủ tiếp, “Đừng rở vô đây, bữa nay tôi mệt.”

Nếu như bình thường, Fiennes sẽ để Trần Cận nghỉ ngơi, nhưng hôm nay hắn lại cố chấp đến lạ, hắn chồm dậy lần nữa, đầu lưỡi ập đến ra sức tách mở đôi môi Trần Cận, hôn liếm, cắn mút mạnh bạo như xâm lược chiếm hữu, Trần Cận biết xua đại đi không xong rồi, thành ra cũng quyết không chịu thua, tính thì thổ hôn lại, bất quá tự dưng Fiennes lùi lại một chút, để Trần Cận rốt cuộc đã nhận ra, dưới ánh đèn ngủ mờ tối đầu giường, đôi mắt nâu sẫm rừng rực lửa tình đang chăm chú nhìn hắn, sáng rõ, hứng khởi, và tràn đầy hàm ý.

Những đầu ngón tay ve vuốt trên gò má hắn, giọng nói gần như hơi thở dốc vang lên với hắn: “Cậu không muốn sao?”

Fiennes chậm rãi vuốt dọc theo đường cổ Trần Cận, cảm nhận sự dẻo dai vững chãi hoàn toàn không thể gặp ở bất cứ người phụ nữ nào, vốn tưởng chỉ vì chút lạ lẫm mới mẻ mới khiến hắn có “hứng thú” chạm đến đàn ông, nhưng ngoại trừ Trần Cận, chưa một ai từng khơi dậy trong hắn thứ ham muốn ngọt ngào say đắm nhường này, tại sao, tại sao chỉ cần ôm người đàn ông này trong vòng tay đã có thể thỏa mãn mãnh liệt đến thế?

Thoải mái, quen thuộc, say sưa, chìm đắm.

Trong khoảnh khắc, Trần đại ca cũng bị ánh mắt cháy bỏng của đối phương mê hoặc, dục tình mãnh liệt ập đến, phàm là đàn ông khó ai chống đỡ nổi. Bất quá thất lưng đương bị ghì cứng, giữa hông thì nghe nóng rực vì bị thứ đó cọ xát, Trần Cận vốn định giãy ra, ai biết đầu lần này Fiennes căn bản đã quyết chí tiến công, sự chủ động của hắn thật hại Trần Cận hoảng hồn.

Sau một nụ hôn sâu, Fiennes bắt đầu mạnh mẽ đẩy vật cứng rắn của hắn vào...

“A... anh điên hả... anh... A ha!” mới nhặng đi một giây đã cảm thấy giữa hai chân mình dập dính, càng muốn chống cự không để hắn ta tiến vào càng khiến Trần Cận thêm chầy chắt vì bị động thêm.

Rõ ràng bị đau, nhưng xương hông hắn càng lúc càng mềm nhũn, bụng dưới giật thót co thắt, dường như hắn đã bắt đầu quen thuộc với cả nhịp điệu lẫn phương thức của Fiennes, thậm chí cả khi đã say, hắn vẫn luôn biết nương theo những góc độ có thể khiến Trần Cận dễ chịu nhất để tiến tới, dù hôm nay quả có chút vội vàng, nhưng mới đầu vẫn chưa đến mức bữa bãi thô lỗ.

Trong khi ấy Fiennes càng lúc càng thấy khó giữ tỉnh táo, hắn gồng mình giữ chặt hai bên hông Trần Cận, lực thúc tới cũng mãnh liệt hơn lúc thường, bị công kích đến vậy, hắn nhiên Trần Cận sẽ bất mãn giãy giụa, thành ra hung khí đánh nhọn phía sau vẫn không sao tiến vào được.

Cho đến khi lồi vào bí mật dần nở lỏng, Fiennes đã muốn kiềm chế hết nổi, hắn xốc Trần Cận dậy, rồi cứ thế điên cuồng thúc tới. Trần Cận hầu như không thể kiểm soát nữa thân trên của mình, chỉ còn biết ngồi trên đùi Fiennes, bấu hai tay lên vai hắn, để mình không đến mức xuội lơ vì run rẩy.

Fiennes rất ít khi thô lỗ, nhưng mỗi khi vuốt ve quanh hông Trần Cận, một thứ khoái cảm khó gọi thành lời sẽ lâng lâng dâng lên trong hắn, mà Trần Cận ngồi trên lại bắt đầu dung túng cho hắn dồn dập tiến công... Tư thế này khiến hắn cảm nhận được rõ mồn một mình đang nuốt lấy thứ đó của Fiennes một cách phóng đảng đến mức nào, điều ấy lại gây cho hắn một loại ảo giác rằng mình đang áp đảo đối phương triệt để, giữa khoảnh khắc mập mờ cả gương mặt điển trai căng cứng vì kích tình mãnh liệt lẫn biểu cảm mê đắm của đối phương trong mắt hắn đều mang vẻ căm dỗ đến vô phương chống đỡ.

Dục vọng của đàn ông luôn nguyên thủy và bộc trực như thế, dần già Trần Cận đã hoàn toàn bị khuất phục bởi khoái cảm, mỗi lần Fiennes dẫn tới đều khiến hắn mơ hồ thấy như mình đang hoàn toàn chi phối được đối phương, bởi vậy Trần Cận hầu như quên rằng mình đang bị thượng, hắn chỉ còn hỏi hã muốn sao cho sự hưởng thụ càng thêm trọn vẹn, nỗi ngưỡng ngùng uất ức hầu như nhòa đi vì cơn mê tình ái.

Đến khi lửa tình nóng bỏng lan tràn tứ phía, Fiennes vẫn không ngừng chuyển động ra vào, khi nhanh khi chậm, Trần Cận đã không thể khống chế nổi mình nữa, hắn say sưa hòa theo nhịp điệu của Fiennes, một tay Fiennes lần xuống mơn trớn âu yếm nơi nối kết giữa họ, còn Trần Cận cũng bắt đầu tự đưa tay xuống thỏa mãn chính mình, một Trần Cận hoang dại và buông thả đến thế thật khiến Fiennes bị kích thích đến thiếu điều bắn ra ngay tức khắc.

Hai mắt Trần Cận mê đi vì kiềm nén lẫn lộn cùng phóng túng, cánh tay còn lại của hắn ghì cứng đầu

Fiennes, trong khi Fiennes càng ra sức tiến công, cơ thể bọn họ giờ này như cung đã lên dây, họ ghì chặt lấy nhau, cùng run rẩy hứng chịu một luồng sóng kích động đến tê dại, ngay khoảnh khắc sắp chạm đỉnh cao trào, Fiennes đột ngột thô bạo rướn mạnh thắt lưng, một tay áp trên tay Trần Cận, hăng hái giúp hắn càng thỏa mãn hơn, cả cái giường lớn rung lên bần bật, mỗi lúc mỗi khấn cấp hơn, bạo liệt hơn, cho đến lúc họ khẽ gầm lên, cùng đạt đến khoái cảm tột cùng, dịch đặc bỗng rẩy thỏa sức phun trào.

Ôm nhau ngã xuống nệm, Trần Cận gục đầu trên ngực Fiennes, thở hồng hộc, trán đầm mồ hôi, lắng nghe tiếng tim đập gấp gấp trong ***g ngực mình hòa chung một nhịp với Fiennes, hoàn toàn ngơ ngẩn.

Fiennes kéo tay Trần Cận lên, nhẹ nhàng ngậm lấy ngón giữa dây dím dịch của chính hắn, rồi nâng cằm Trần Cận, hôn hắn, động tác đầy ám chỉ ấy một lần nữa lại khiến cả hai hưng phấn. Tuy Trần Cận hoạt động cả ngày, giờ đã mệt muốn chết rồi, nhưng cơ thể đàn ông vốn quá dễ bị khiêu khích, trước lối kêu gọi nóng bỏng đến thế, lại thêm sự ẩm ướt vừa xong còn lưu lại, Fiennes nhồm dậy lật sấp Trần Cận xuống nệm, rồi ghì lấy thắt lưng hắn từ sau lưng, một lần nữa trần mình xông tới.

“A! Anh tính chơi chết... tôi a... chậm lại... Ừm...!” hắn thật tình chịu không nổi lối trắng trợn này của đối phương.

Fiennes tuyệt nhiên không hề tỏ ý định lùi bước, hắn vừa hăm hở tiến lên vừa cắn bờ vai Trần Cận giữa tiếng thở dốc: “Tôi... không thể... cậu làm tôi... quá... ha... thoải mái, ha...”

“Bữa nay anh chơi quá hóa điên sao... Á...”

Trần Cận nghĩ đêm nay chắc mạng hắn tiêu rồi, mà tự hắn cũng phải sợ hãi bản thân mình vì những khoái cảm hắn có được khi ở bên dưới kẻ khác, thế này hoàn toàn không giống những gì hắn từng mơ tưởng, hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình quen bị... thượng. Hay Fiennes thực sự đã thay đổi hắn, hắn cũng chẳng biết mình có bị sao không nữa, có gì lại cảm thấy thế?! Mà chết tiệt là mỗi một lần bị công kích cả sau lần trước kiểu đó, phải thừa nhận rằng tự hắn cũng thấy sung sướng chết được.

Tất nhiên, có đau, nhưng thỏa mãn còn hơn thế, rồi hắn bắt đầu trở nên dễ dàng buông thả, nhưng càng lúc hắn càng sợ con người ấy của mình, xáo trộn đến xa lạ, cảm giác nhục nhã mỗi lần làm tình cùng Fiennes đang dần dần trở thành một thứ độc dược kích thích đủ sức ăn mòn lý trí hắn, khiến hắn quay lưng phản bội chính mình.

Đêm hôm đó, có lẽ vì Trần Cận cố tình phối hợp, bọn họ làm đến long trời lở đất, thẳng đến khi đôi bên cùng mệt nhọc kiệt sức.

Hôm sau tỉnh dậy, Trần Cận dứt khoát nghỉ buổi bơi sáng, chẳng nào đêm trước cũng hao sức quá độ rồi. Trần Cận xuống giường Fiennes cũng mới giật mình tỉnh, giờ đồng hồ lên xem, đã thấy hơn chín giờ.

Cuộc hẹn gặp gỡ các đại biểu thương mại của hắn chắc sắp trễ mất rồi.

Di động và thiết bị liên lạc đều lưu vùi cuộc gọi nhỡ, toàn của Norman. Nghĩ lại sĩ quan trợ lý của hắn có khóa phòng này, không biết anh ta có vào đây tìm hắn không...

Fiennes khoác áo ngủ, xuống giường đi ra phòng khách, không thấy ai, xem ra Norman cũng không dám vào phòng riêng của cấp trên.

Thực ra... đúng là sáng sớm Norman đã tiện có đưa bữa sáng để vào phòng gọi hắn, vốn tưởng Fiennes mọi khi rất chú ý thời gian, chỉ vì đêm qua uống rượu nên hôm nay ngủ quá giấc, ai ngờ đầu vừa vào đã thấy cảnh hắn ôm một gã đàn ông say sưa ngủ...

Norman giật thót mình, hoảng hồn rút lui ngay tức khắc... anh ta cũng đâu định để cấp trên chán ghét mình.

Ở Hào Môn bao nhiêu năm qua, anh ta hiểu chuyện không phải của mình, không nên hỏi đông dài, thì cứ lờ đi coi như không biết là sáng suốt nhất. Đành rằng đoán mò trong bụng sao shock bằng tận mắt chứng kiến, bất quá Norman vẫn đủ tỉnh táo để nghĩ sắp lớn Fi của anh ta lần này xem ra thật bất cần, ăn ngủ chung với một người đàn ông như thế, nhỡ để lộ ra ngoài thì không hay chút nào.

Dù sao thời gian này bao nhiêu dòng họ cao quý và những nhân vật nổi tiếng trên chính trường đều đang nhắm vào Fiennes, lắm le tìm đường tiến cử ái nữ đến tuổi cập kê của mình cho hắn.

Bằng vào hiểu biết của Norman với Fiennes, lần này người đó hình như không chỉ định chơi bởi đơn giản như mọi khi, vì Fiennes có một thói quen bất biến, ấy là không bao giờ giữ tình nhân ở lại qua đêm, hẳn luôn vô cùng cảnh giác, mà người đàn ông kia, lại dễ dàng bước qua mọi lề luật, ranh giới.

Nếu Fiennes thực sự có tình cảm với hắn ta, thì thật là động trời...

Trần Cận vừa mở vòi sen để nước xả xuống đầu, Fiennes đã cởi áo choàng, định vào cùng tắm với hắn, bất quá vừa mon men tính hôn hắn đã bị xô ra.

“Làm nguyên đêm chưa đủ nữa hả?! Quần nhau với anh mém tiêu mất nửa cái mạng, đúng là thiệt đơn thiệt kép!” Trần Cận nói nửa đùa nửa thật, hắn cũng chẳng buồn nhìn Fiennes mà cứ thế ngửa đầu để nước xối vào mặt.

“Nghe cứ như cậu phải miễn cưỡng lắm ấy nhỉ.”

“Đừng có tưởng tượng, tôi không phải đàn em hay bồ nhí của anh đâu.” Trần Cận quay lại nhìn hắn, “Anh có trợ lý, có đàn em, lại cả vệ sĩ với quân đội đầy rồi, nhưng tôi đây ngộ nhờ bị làm sao, còn không phải tự giờ đầu ra chịu nữa. Lúc đang làm nhiệm vụ, tốt nhất anh tránh xa tôi ra.”

“Tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu, thật lòng cậu không muốn về tổng bộ, hay chỉ đơn giản là đang né tránh tôi?”

Cứ phải hỏi trắng phớ ra anh mới vừa lòng chứ gì? Ờ được, thích nghe nói thẳng cho sướng tai thì đây, chiều ý anh! “Cả hai.”

“Cậu quả là thẳng thắn.” Fiennes giơ tay áp lên má hắn, Trần Cận tính tránh đi, mà rốt cuộc lại nhịn xuống.

“Tôi thế nào tự anh biết rồi, như tình hình hiện giờ, rõ ràng chúng ta không cần ở cùng nhau, nhưng anh cứ bắt tôi lẳng nhẳng theo anh bằng được, bộ anh không thấy nên giữ gìn một chút hả?”

“Cậu lo có người dị nghị phải không? Một Trần Cận không thể đánh đổ cả Hào Môn, nhưng một sự cố bất ngờ xảy ra, lại có thể phá hỏng mối quan hệ giữa tôi và cậu. Trần Cận, tôi không phải loại người chi li tính toán, nhưng tôi không muốn bất cứ sự mạo hiểm nào.”

“Anh tưởng nhốt tôi vài ngày thì thay đổi được gì hả? Xong hội nghị, không chừng tôi sẽ bị điều đi ngay lập tức. Lúc đó anh không điên đến mức đòi giữ tôi lại chứ? Tôi nói anh chớ có xen vào chuyện người khác.” Trần Cận quăng cho hắn một cái liếc mắt khinh khỉnh, đoạn quần khăn tắm, bỏ ra ngoài.

“Cậu sợ sao?” Fiennes vẫn bình thản hỏi.

Trần Cận quay phắt lại, trừng mắt nhìn hắn: “Sếp à, đương nhiên là tôi sợ! Lắm lúc tôi thật sợ anh chết khiếp.”

Hắn biết dự vọng của Fiennes đối với mình càng ngày càng mạnh mẽ, trước kia hắn ta còn chú ý đến phản ứng của hắn rồi mới dám mò lên giường, còn giờ thì thấy kệ tất thấy, chẳng còn chút kiềm chế nào nữa.

Mà chính hắn cũng thấy bất an vô cùng, Trần Cận thừa nhận mình đặc biệt có cảm giác với Fiennes, nếu trước kia chỉ là về tinh thần, thì giờ qua bao nhiêu bận ái tình kịch liệt, đầu óc hắn coi bộ mụ mị theo luôn rồi. Hắn bắt đầu vô thức tơ tưởng đến cơ thể Fiennes, rồi thì lâu lâu ngơ ngáo liếc nhìn dáng lưng mạnh mẽ uyển chuyển của đối phương, từ đôi chân rắn rỏi kêu gọi tới gương mặt sắc cạnh điển trai của hắn ta... tất cả đều có thể khuấy đảo lên những luồng xung động rạo rực trong hắn.

Trần Cận chưa từng cảm thấy như thế với bất cứ gã đàn ông nào ngoài Fiennes, thành ra lắm khi hắn thấy thật bối rối khó xử. Hắn không biết phải làm sao trước mối quan hệ với Fiennes, nên tiến thêm một bước, hay cứ tạm thời thoái lui thì hơn?

Chậc! Rách việc quá thể, Trần Cận hắn sao biết được ba thứ đó?!!

Giờ nếu để Fiennes biết mình cũng hơi thích làm với hắn ta, vậy thì tai hại a. Chỉ cần nghĩ đến cảnh mình nằm dưới thẳng chả... thật ngượng mặt hết chỗ nói, bất quá mỗi lần xô nhau lên giường rồi thường thường hắn sẽ quên biến mất sự tình nghiêm trọng đến mức nào.

Chỉ có Fiennes càng lúc càng hiểu rõ cơ thể hắn, đối phương biết phải làm sao để hắn dễ chịu, cũng biết phải làm sao để khiêu khích trêu chọc hắn, rồi nhìn hắn quần quai mất kiểm soát trên giường...

Ái tình với Fiennes luôn lạ lẫm và đầy khoái cảm, có thể dễ dàng đẩy hắn lên tới đỉnh điểm, khiến hắn quên phứt mọi sự, lắm khi sung sướng đến xuội lơ cả người. Nếu không phải tự ái đàn ông còn chưa đủ để lấp liếm tất thấy, chỉ sợ hắn cũng sẽ thừa nhận một gã bạn tình như vậy thật hiếm có, bởi cái thứ khoái cảm cầm kị lẫn lộn cùng khổ sở ấy...

Lối tình ái hoàn toàn buông thả, hoàn toàn càn rỡ, không chút lý trí hay kiêng nể này, luôn khiến đàn ông khó mà chống cự, mà cứ vậy mãi sao được a... rồi nhờ thành lãnh cảm với phụ nữ thiệt thì sao giờ?!

Rốt cuộc Trần Cận lại quyết định xuống bể bơi phát tiết chút đỉnh. Bất quá tối qua quả thật chiến đấu hơi hăng say quá đà, thành ra bữa nay chỉ bơi đi bơi về một vòng đã muốn leo lên ngồi thở.

Mới nằm dài ra ghế, cô em tóc vàng cạnh đó liền quay sang đá lông nheo với hắn, vậy là Trần Cận hùng hồn nhận ra tinh thần mình đã lại ngời ngời sáng chói như xưa, bản tính đàn ông và sức quyến rũ vô cùng tận lại một phen trỗi dậy. Ờ hay hay, ngoài chút chút bất thường với Fiennes, còn lại mọi thứ khác vẫn ngon lành.

Đến khi một em mặc bikini đẹp long lanh lượn ra bể, Trần Cận lập tức hớn hở ngóng cổ hóng theo, tuốt tới lúc người đẹp đi khuất... thì một gã đàn ông xuất hiện, chính thị cái kẻ trước kia không bao giờ Trần Cận thêm để vào mắt, mà giờ hắn đành phải thừa nhận là hết sức bảnh bao.

Trần Cận gỡ kính râm xuống, nhìn Fiennes ung dung tiến về phía mình, bao nhiêu người đẹp dưới bể đều nhất loạt ngẩng lên nhìn theo hắn ta, Trần Cận bất đắc dĩ thở hắt ra, tự nhiên thấy mất hứng.

Fiennes đến bên cạnh hắn, tiện tay rút cái khăn tắm sạch vắt trên cạnh ghế, thản nhiên cúi xuống xoa xoa mớ tóc ướt rượt giùm hắn, ấy là cử chỉ thân mật hoàn toàn lơ đãng của hắn ta.

“Nè nè.” Trần Cận ngồi bật dậy, giơ tay ngăn hắn lại, rồi liếc trái liếc phải, có vẻ rất chi nhứt đầu, “Anh làm cái quỷ gì đó, thế này, thế này... người ta sẽ tưởng mình ấy ấy gì nhau a...”

“Ấy gì?”

“Thì ấy ấy đó.”

Fiennes thẳng thừng nhìn hắn: “Chẳng lẽ chúng ta không phải thế?”

Ha! Anh to gan dữ ta. Trần Cận giật cái khăn trong tay hắn, chà qua loa lên đầu: “Tôi là bị anh tha hóa đó, anh sung sướng lắm hử, hử?”

Fiennes ngồi xuống chiếc ghế trống cạnh hắn: “Không phải cậu vẫn rất thích ở cùng tôi sao?”

Mấy người đẹp nằm ghế dài quanh đó đã bắt đầu quay sang nhìn bọn họ, Trần Cận không buồn nể nang, đẩy luôn hắn ra, lại nhin không được bật cười mắng: “Anh bình thường tí giùm đi.”

Fiennes lại ngả người sang, ghé sát bên tai Trần Cận, thì thầm chỉ đủ hai người nghe được: “Tôi vừa lén chuồn khỏi cuộc họp, chỉ cốt xuống đây xem cậu đang làm gì thôi đấy, vậy mà cậu nói với tôi thế à?”

Trần Cận thật tình nuốt không trôi lời ám chỉ này của đối phương, cứ nghĩ Fiennes ra vẻ quyến rũ mê hoặc vậy, thực ra bụng dạ đen tối không đỡ được, bảo hắn chịu sao thấu a.

“Ồ, với... ông lớn như anh, thật tình tôi cũng chẳng biết xử sao cho phải a. Mà giữa chỗ công cộng, anh biết chừng mực là gì không hả? Biết không?” Trần Cận nghĩ Fiennes đương cố ý chọc mình, thành ra cũng không nhảy dựng lên, thế thì mất mặt quá, vậy là hắn giật cổ áo Fiennes, mỉm cười đầy đe dọa: “Anh đã mết tôi dữ vậy, sao không cố kiềm chế một chút nhỉ?”

Fiennes bình tĩnh hỏi lại: “Ồ bên tôi, cậu thấy khó khăn lắm sao?”

“Chúng ta... ở-bên-nhau hồi nào hả?”

“Vậy được, tôi hỏi lúc này vậy, rốt cuộc lúc này chúng ta đang... yêu nhau chứ?”

“Yêu... nhau!!? Tiều... nghe hết nổi rồi.” Trần Cận phì cười, bộ dạng rất chi xông xênh bất cần. Trước kia mấy chuyện thế này hẳn cứ vợ đại một em út là xong, gì yêu đương ba kiểu thổ lộ sến súa ấy, Trần Cận hẳn nuốt không trôi a. Bất quá đến lúc này, hẳn cũng khó mà nói được giữa hắn và Fiennes rốt cuộc là thế nào.

Fiennes coi bộ không hề cảm thấy mình vừa nói gì đáng cười, đáy mắt thoáng lộ ra một tia dung túng, rốt cuộc hắn chủ động đổi qua chuyện khác: “Khách sạn mới có một chuyến hào tươ vận chuyển đường không, thực đơn bí mật ở đây đấy, muốn thử không?”

“Ồ cái đó không phải là đồ...” kích-dục hử?! Nè anh khỏe quá rồi nghen, chứ có ăn là hơn nghen. Trần Cận chưa kịp vọt ra lời đã sực thấy hơi kỳ kỳ, nửa câu sau thôi lại nuốt xuống, hắn lười biếng gài lại kính râm, nằm ườn ra ghế, “Coi như tôi chưa nói.”

Từ lần gặp lại ở Marid mấy tháng trước đến giờ, Trần Cận cứ thấy Fiennes hình như lạ lạ, lâu lâu lại tỏ ra hết sức trái thối, lại còn tỉnh bơ kiểm soát vòng vo giùm hắn, rồi lợi dụng mọi nơi mọi lúc để mơi hắn... lên giường, tích cực nhiệt tình không khác gì... một gã trai mới lớn, mà cái thẳng-mới-lớn này coi bộ thể chất phát triển hơi bị tốt quá đà nha.

Mới nghĩ đến mặt đỏ của Fiennes, lập tức Trần Cận nghe nửa người lạnh toát nửa người nóng phùng phùng như giữa lò thiêu.

“Chiều nay vừa hay tôi không có kế hoạch gì, chắc cũng không bị ai quấy rầy đâu, đi với tôi nhé.”

Mặt Trần Cận ịn rành rành mấy chữ “Tôi chối mà được à?”: “Không phải tôi đến đây để hầu anh hả? Chứ anh tưởng mắc gì thằng này phải ngồi đây? Mà con nhỏ hôm qua ấy... coi bộ anh quen thân lắm hả?”

Fiennes cười khê: “Đúng là cậu thấy rồi. Đó là Melo, cô ta rất có thể lực ở Brazil, quản lý một tập đoàn tài chính đấy, đối phó không dễ đâu, có điều chúng ta xong với cô ta rồi.”

Trần Cận nói như tiện miệng, nhưng ánh mắt đã có chút nghiêm túc: “Cả ngày gặp toàn những đối thủ khó chơi, nói cười xoen xoét vậy chắc mệt óc lắm hử? Có lắm chuyện thật không làm sao quen được.”

“Có điều, người chọc giận tôi nhiều nhất, không phải là cậu sao?”

“Ờ ăn nói kiểu đó đi, rồi anh đang tính bảo cả thế giới chỉ có mình tôi hành được anh sút đầu mề trán chứ gì? Khỏi cần lộ liễu thế, tưởng tôi tin anh chắc? Mà nữa, ngần ấy tự tin thì đây không thiếu đâu, dù gì kiếm được người đẹp trai kinh điển như tôi trên đời đâu có dễ”

“Cậu vẫn ưa khiêu khích tôi vậy nhì.”

“Sao hả, thấy tôi ngược đãi anh a?” Trần Cận nhếch môi cười, “Không vừa lòng thì nói ra, đỡ khỏi ức quá nội thương. Cứ chờ tôi bị nhũn não đã, xong sẽ nghe lời anh Mai về Peru rồi, các bộ phải gặp riêng đại diện thừa hành, tám giờ sáng mai tôi bay.” Hai ngày nữa hội nghị diễn ra, đây cũng là lần đầu tiên có đủ mặt bảy bộ, trước kia Xích bộ chưa từng làm việc cùng Phong, Lộ, Hỏa, bởi vậy Trần Cận cũng không quen biết gì đám đó.

“Người ta bảo người đứng đầu Hỏa đường, Nana Hồ là một người đẹp hiếm có nghen, chắc, thiệt muốn thử chút xíu vẻ nóng bỏng của nàng” giọng Trần Cận tán thưởng không che giấu, bất quá Fiennes chỉ mỉm cười không đáp.

“Mà nghe nói Lộ đường mới đổi thủ lĩnh hử?”

“Thủ lĩnh cũ là Michael Dương, nhưng anh ta quá hiếu chiến, dùng người tổn thất rất nhiều, nên tổ Trung Đông quyết định điều chuyển.”

Trần Cận kê tay làm gối đầu: “Giờ nếu điều tôi khỏi Xích bộ, thật tôi cũng chẳng hiểu mình sẽ thế nào nữa. Ủ thì lúc nào tôi cũng muốn giữ gìn cho Xích bộ đấy, nhưng vận xui xẻo sao nói trước được. Tôi rất ít khi mất tự tin, nhưng để tội đàn em đổ lưng cho mình lại là chuyện khác.”

Fiennes nhướn mày: “Cậu tỉnh ngộ đấy à, Trần Cận cũng biết tỉnh ngộ sao. Kể ra cái người sẵn sàng hiến mạng mình vì kẻ khác ấy đúng là anh hùng đến khó mà chấp nhận.”

Trần Cận mặt dày đáp: “Nói thế mà coi là khen được hả, chẳng thành thật chút nào.”

Fiennes nhấn mạnh: “Không phải tôi đang khen cậu đâu.”

Trần Cận rút cánh tay đang gối sau đầu xuống, vỗ vỗ đùi Fiennes: “Đừng có tùy tiện xài xể nhau nha, tưởng tôi nghe không hiểu hử? Làm tổn thương người ta hoài, tôi có thần kinh que củi cũng không quen được đâu a.”

Fiennes hấp háy mắt nhìn hấn: “Tôi làm tổn thương cậu hồi nào nhỉ?”

“Anh trắng trợn phá hoại chuyện làm ăn của tôi, hại tôi đã không thu được tiền còn phải nợ ơn nghĩa người ta, đen không chịu được.” À ra ấy chính là “tổn thương” của Trần đại thiếu gia, làm như đầu sỏ gây sự cũng có phần của ngài Fi vậy, “Cơ mà tôi không thêm bổ thí ghen, đứng có nhìn tôi cái kiểu... thương hại ấy, lỗi lỗi chút chút đó tôi lo được.”

Fiennes cũng biết Trần Cận ham lợi, thành ra không nhịn được bóc tẩy hấn: “Không phải cậu mới mua một biệt thự ở Hồng Kông sao, còn không để cho thuê, không giống cậu chút nào.”

Trần Cận nhồm dầy: “Anh cho người giám sát tôi hả?!”

Fiennes bình thản đáp: “Tài khoản của cậu cần phải giám sát mới biết được sao? Ít nhiều cũng nên bố trí tường lửa chứ.”

“Ồ ờ, anh thì giỏi rồi.” Trần Cận chia chia hấn, ngóc cổ lên nói, “Tôi đầu tư không được a.”

Fiennes cũng biết biệt thự ấy là mua vì Trần Thạc, em song sinh của hấn sống ở Hồng Kông, thỉnh thoảng hấn cũng muốn lui tới thăm hỏi, chẳng qua muốn cho danh chính ngôn thuận một chút mà thôi.

“Chừng nào cậu thích tôi đến mức sẵn sàng mua nhà vì tôi, lúc ấy chắc tôi không phải đuổi theo cậu vòng quanh thế giới vậy nữa.”

“Anh nói lộn a, rõ ràng là anh bắt tôi lẳng nhặng chạy theo anh thì có.” Trần Cận nói, có chút chán chường, “Tôi coi vậy mà túi rỗng không à, thích chỉ đâu mua đó hử, đợi kiếp sau đi. Còn đòi tôi dành tiền tậu nhà cho anh, không biết ngược a! Thảo nào người ta nói càng lắm tiền càng tham tợn. Mà nói trước à, tôi không thêm loại cướp cạn mù quáng đâu, coi vậy mà là tiền chứ bộ.”

Fiennes chậm rãi đứng dậy, nhìn hấn rất chi trêu người: “Nói vậy, cậu quả là rất sáng suốt đây!”

Chuông báo động trong đầu Trần Cận lập tức rúc inh ỏi: “Tầm tạm...”

“Tôi đợi cậu trong nhà hàng, thích thịt quay Argentina chứ? Tôi mời.” Nói rồi liền quay đầu đi trở vào hướng nhà hàng.

“Ồ nè...” Trần Cận gọi với theo, ai đó vẫn không buồn quay lại, hại hấn phải gỡ kính râm xuống nhìn, rồi lẩm bầm: “Mắc gì nhỏ mọn vậy a, tôi bảo tôi sáng suốt thì đừng chạm gì đến anh chứ? Chẳng lẽ hồi này đang có một bất chúc thiếu nam tương tư hử, muốn gì nữa không biết! Hứ, đừng hòng đây dễ. Đừng có mà hòng!”

Ung dung sải bước qua sảnh lớn, trên mặt Fiennes hiện rõ nụ cười, trông Trần Cận cuống quýt vậy, rõ ràng hấn ta cũng quan tâm đến suy nghĩ của hấn đấy chứ, đâu có phớt tỉnh thờ ơ như mọi khi hấn cố tình làm bộ, xem ra... Trần Cận cũng đầu đầu đất lẩm Được thấy hấn ta bối rối vì mình thế này, cảm giác thật không tệ a.

Trường thành đứng đắn đến như Fiennes, cũng đã hoàn toàn sa vào cuộc chơi ái tình này, ừ thì giữa chừng khó tránh được vài phen ấu trĩ, bất quá đương sự vẫn thấy rất chi hưởng thụ, còn chẳng có nhu cầu tự nhận ra.

Phủ Hoàng Long: =)))) nếu chị em còn nhớ, thì từ này đã từng xuất hiện ở cuốn trước, và lúc đó thì nó được dùng vs nghĩa hoàn toàn trong sáng là [đô thành nước Kim thời xưa, sau này được dùng để chỉ vị trí hiểm yếu của địch.] =)))) và đến đây thì phủ Hoàng Long là rì và có còn trong sáng hông chị em tự thấu hiểu ghen ghen ghen =))))

10. Chương 9

Bị đại diện thừa hành Palio gọi riêng lên phòng kín “đàm đạo” thì hấn đã lường từ sớm, ấy chẳng phải lần đầu tiên, mà cũng đừng hy vọng là lần cuối cùng, quả nhiên bọn họ đã biết tấy hết rồi. Chỉ không ngờ hôm nay cả Gallo Ge của tổ Bắc Mỹ cũng có mặt, coi bộ lần này không thể chỉ chịu mất mặt tí chút là thoát được rồi.

Làm to chuyện vậy, chẳng qua cũng chỉ vì muốn dẫn mặt Trần Cận hấn, lại thêm nợ nần cho hấn ở Hào Môn này rồi, mấy lão già đúng là tâm huyết quá cỡ a.

“Xét những hành vi vi phạm của cậu thời gian gần đây, cấp trên quyết định điều chuyển Xích bộ về tuyến sau, sau khi hội nghị kết thúc, sẽ có chỉ thị hành động kế tiếp.” Palio lạnh lùng kết luận, ông ta đã chạm trán gã thủ lĩnh Xích bộ này không ít lần, cũng thừa hiểu đây là nhân vật nhạy cảm thế nào, bởi vậy lời lẽ nói ra đặc biệt cứng nhắc.

“Hệ thống hiện nay rất phức tạp, không thể bảo cắt là cắt ngay được, giờ các ông lại bảo Xích bộ rút về, thật khiến tôi quá bị động.” Trần Cận ngồi ngả người trên ghế dựa, khoanh tay có vẻ bất mãn.

Nhiệm vụ không có, cuối năm nghỉ dài rồi tha hồ đi ngâm nước nóng. Vụ của Tony, may mà chỉ có mình hấn phải chịu trận, thôi cũng được vậy, nếu cả đám quân của gặp nguy hiểm vì tin tình báo không ra gì, một thân hấn gánh vác sao nổi đây.

Lần này tổng bộ đã có ý muốn hấn an phận một chút, hấn cũng chẳng định ôm rơm nặng bụng. Xem ra vận số Xích bộ ở Nam Mỹ này không hay ho gì rồi, cứng đầu thể hiện cũng chẳng ích gì, cứ bình tĩnh quan sát tình hình là hơn.

“Nếu cậu cần thêm trang bị phòng ngự, có thể đề đạt. Chỉ dựa vào sức quân chưa hấn đã chắc chắn đâu.” Gallo Ge nhặt nhèo nói thêm.

Coi bộ lão già này lại nghe ngóng được gì rồi, đáng ghét, lần nào cũng ra vẻ bí hiểm quái đản, không thấy nhọc xác a. “Khỏi cần, khỏi cần, đồ của cấp trên tôi chẳng dám đòi hỏi, đến lúc nợ nần các ngài rồi lại được điều thẳng đi Afghanistan thì mệt.”

Trần Cận phui phui gối, đứng dậy: “Cấp trên, không còn việc gì thì tôi về. Cần chỉ đạo gì phiên điện cho tôi.”

Kệ luôn Gallo Ge đang dựng râu trợn mắt, hấn lừ lừ vẩy tay bỏ đi. Giờ hấn còn sợ gì nữa, tạm thời thất nghiệp rồi, tha hồ rảnh rỗi. Chuyện này, ngoài chính hấn ra, chắc ai nấy đều hả dạ lắm đây.

Ngày hội nghị, ba rưỡi chiều, địa điểm họp bàn quân sự bí mật tại Peru.

Mọi chuyên viên của tổng bộ và thủ lĩnh các phân bộ đều phải qua hàng loạt trạm kiểm soát, xác nhận chính xác nhân dạng mới vào được đến phòng họp, ngồi xuống ghế của mình.

Trần Cận tới không sớm không muộn, hấn mới vào đã thấy Giang Uy ngồi trong nháy nháy mắt với mình. Trần Cận cười ruồi, đi về phía đó, ngồi phịch xuống ghế bên cạnh, vắt chân chữ ngũ, xung quanh mọi người cũng đang rì rào tán gẫu.

“Uy ca, khắp khối chờ gặp tôi dữ vậy à.”

Giang Uy ngấm ngấm hấn: “Bây phơ nắng đen đi hử?”

Trần Cận giỡn trong cơn sâu đời: “Nắng sa mạc còn phải nói, làn da đồng hun đó, ghen tị không?”

“Bữa nay không có em Nana Hồ trừ danh ấy rồi, hình như nàng bị phái đi Brazil thì phải.” Giang Uy bắt đầu xầm xì chuyện trời ơi với hấn.

Trần Cận bữu môi chọc hấn: “Xem ra đến tám phần mười là ông anh thâm thương trộm nhớ người ta rồi phỏng? Ngóng nhau quá chừng à.”

“Phải a, ẻm hot lắm đó, thằng nào ở Hào Môn này mà không muốn hợp tác với nàng chó. Nghĩ coi đàn ông thì thèm cái gì? Quyền, tiền, và người đẹp thôi.” Giang Uy cười khẩy, “Đừng bảo anh hồi này bấy mất hứng với các em luôn rồi nhé.”

Trần Cận liếc hắt rất chi coi thường, rồi cười gian: “Coi bộ hồi này anh sung sức quá hả Uy ca.”

Giang Uy lập tức nghe sống lưng mát lạnh, vội vàng nói trở đi: “Tôi đi uống với anh một ly không?”

“Anh đã hóng được các em múa thoát y ở đây ngon lắm rồi chứ gì? Tôi đặt chỗ cho anh từ sớm rồi ạ.”

“Đúng là thằng em anh!” Giang Uy xem chừng nhẹ nhõm hẳn, hẳn quàng tay vỗ vai Trần Cận, “Nè nhỏ bồ tên Shirrley của bây hồi trước đó, hôm rồi anh thấy hình quảng cáo đồ lót của em giữa đại lộ Hoàng Hậu nha, tuyệt vời luôn, thằng này bây đúng là diễm phúc quá mạng.”

“A, thế ra hồi này Uy ca muốn đổi món a, vậy để bữa nào thằng em giới thiệu cho anh mấy em người mẫu đồ lót, hông ngực khỏi bàn, quan trọng nhất là toàn các em gái Tây dễ tính, ưa được loại yêng hùng nguy hiểm như ông anh.”

“Nghĩa khí quá nha bây!”

Tán chuyện đàn ông hạ lưu kiểu này với Giang Uy trước giờ vẫn làm hoài, nên hẳn chẳng thấy lặn tẩn gì cả, trong khi ấy Giang Uy còn mừng thầm, hẳn nghĩ rốt cuộc Trần Cận vẫn là Trần Cận, không hề thay đổi như hẳn tưởng, thành ra cũng yên bụng không quá lo lắng nữa.

Đến lúc ấy, thủ lĩnh mới của Lộ phân đường xuất hiện, là một gã trung niên khá thô kệch, hẳn ta ngồi xuống đối diện với Trần Cận, Tony Lưu cũng mới tới, ngồi ghế trong góc bàn bên kia, còn quay lại gật đầu với Trần Cận. Đôi bên coi bộ đều ngầm hiểu ý nhau, giờ cứ làm bộ không thân không sơ là hay nhất.

Người của tổ Trung Đông và Bắc Mỹ tới, cả hội trường lập tức im lặng.

Trong mắt Trần Cận, cái mặt khó đăm đăm của Palio và bộ dạng cáo già của Gallo Ge chẳng đẹp đẽ gì. Bất quá già đầu rồi vênh vào chút đỉnh cũng phải, ngồi trên cái ghế của bọn họ, muốn làm bộ hiền lành hòa nhã cũng khó tin, thà rằng cứ để người ta ghét mặt vậy còn được ít ury tín. Hội nghị hôm nay do Casio của tổ chức lính đánh thuê chủ trì.

Với Trần Cận mà nói, hợp hành kiểu gì cũng là hành hạ tinh thần nhau hết, ngồi chịu trận nghe mấy lão già nói liên miên bất tận, lại thêm một lũ thanh-trung niên cấp tiến dư thừa năng lượng sùng sục nhiệt huyết, thật chán mớ đời.

Ở Hào Môn này, nếu đã ôm dã tâm, thì phải để người ta nhận thấy được, còn không bằng như chẳng có gì. Bất quá hẳn đây mỗi lần dựng lông lên một tí, lại có người lăm lăm chực đợi cho cả gáo nước lạnh, vậy nên ba trò huyền ảo này hẳn nuốt không trôi. Hai ngày nay Trần Cận cũng nghĩ thông rồi, nhiệm vụ sắp tới chắc chẳng đến lượt hẳn chen chân vào, nên giờ nếu tự dừng mấy ống đề cao hẳn, rồi đẩy hẳn đi Rio xông pha trận mạc, thì quá nửa là diễm xui xẻo.

Trước kia đừng hòng hẳn nghe ý kiến của Fienness, không phải vì hẳn thích hứng mình ra tiền tuyến, chẳng qua là quen quá rồi.

Mà chẳng phải người đó đã nghiêm túc nhắc nhở hẳn phải tránh đến Rio sao, giờ nếu hẳn tự dưng chịu hợp tác một lần, liệu thằng chả có đỡ nhứt đầu hơn không ta? Nhưng Trần Cận hẳn hồi nào thành vĩ đại vậy nhỉ, còn định thay đổi bản tính vì người ta a? Ủa chắc chẳng dễ dàng gì, nhưng tốt xấu cũng trải qua hết rồi, an nhàn sung sướng có bao giờ thuộc về hẳn đâu.

Bởi vậy hôm nay Trần Cận có chút chán chường, thành ra bề ngoài lại đặc biệt an phận hơn mọi khi. Lúc đến phiên phát biểu, hẳn cũng chỉ đứng dậy nói băng quơ vài câu. Hại Gallo Ge phải nhú mày ngờ ngợ nhìn gã Leslie Trần luôn hành động siêu trái khoáy này, ông ta nghĩ thái độ hợp tác của hẳn hôm nay sao khả nghi quá thể, cả lúc đưa ra phương án điều Xích bộ về vòng ngoài, cắt trợ cấp vũ khí và tài chính cũng không thấy hẳn nhảy dựng lên, thật không sao tưởng tượng nổi.

Nửa tiếng sau, đột nhiên đại diện thừa hành đứng dậy tuyên bố: “Lần hợp này là sự kiện quy mô nhất của Hào Môn trong năm nay, vì vậy đặc phái viên của tổng bộ cũng tới tham dự, giờ tôi xin giới thiệu với các vị những vị thượng cấp có mặt hôm nay: Thượng tướng Fienness, chỉ huy thừa hành tổ Trung Đông, trung tá Quentin tổ trưởng tổ bảo an châu Âu, phu nhân Sophie yếu viên thường trực cao cấp của tổng bộ. Xin mời các vị thượng cấp vào chỗ ngồi!”

Từ khi Norman bước vào phòng họp, Trần Cận đã sững sờ nuốt nước miếng, đến lúc Palio thông báo đích danh tên người đó, thì quả tình hắn bị kinh hoàng đến chết cứng!

Năm nay, tình huống có thể khiến mặt mày Trần Cận thoát xanh thoát trắng thật sự rất hiếm, mà giờ hắn đã nghe đầu óc ong ong, tinh thần hoảng loạn. Đến cả Giang Uy ngồi kế bên cũng há hốc mồm, trợn mắt hãi hùng, run run giơ ngón trỏ, chực chỉ về phía gã X thần bí nọ, còn may Trần Cận sức tỉnh sớm hơn vài giây, vội vàng co cẳng đạp cho hắn một cú dưới gầm bàn, lập tức Uy ca nhăn răng trừng mắt ôm chân, rưng rưng nhịn đau, cũng coi như Trần Cận vừa kịp ngăn Uy ca làm ra mấy cử chỉ đáng xấu hổ mạo phạm cấp trên.

Giang Uy nhoài sang, trừng trợn nhìn Trần Cận, rồi ngoác mồm nói không thành tiếng: “Gã... gã đó... sao lại là hắn!”

Trần Cận áp tay lên che mắt, thở hắt một hơi, cả người thiếu điều nhũn nhẹo trượt bệt xuống sàn, mẹ nó chứ, surprise kiểu này sao đau tim quá.

Tuy Fiennes không hề công bố mình là “Hào Môn Diệm”, nhưng chức danh chỉ huy tổ Trung Đông của hắn đã đủ áp đảo toàn trường, vai đeo quân hàm, địa vị hiển hách và quyền lực của hắn ở Hào Môn chẳng nói người ta cũng hiểu.

Đã biết rồi sẽ có ngày hắn bước ra khỏi hậu trường, nhưng ai ngờ được lại ngay giữa tình huống mình không hề chuẩn bị thể này. Hắn ta muốn xem mình sẽ phản ứng ra sao ư? À, chơi được lắm đó, sếp Fi!!

Nghĩ đến đây, tự dưng Trần Cận mỉm cười, rồi bắt đầu táo an ngẩng đầu nhìn thẳng về phía Fiennes. Người đó đã ngồi xuống bàn, đang đưa mắt quét khắp phòng, vừa lúc đụng phải ánh mắt Trần Cận, nhưng rất nhanh, chỉ chừng một giây sau, vẻ mặt hắn ta đã thản nhiên như trước, coi như không nhận ra hắn.

Được rồi, đúng là giờ không phải lúc gọi nhau ôn chuyện. Trần Cận bắt đầu rung đùi, lại ngẩng lên lần nữa, thấy Tony Lưu đang nhìn mình chằm chằm, có vẻ lo lắng dữ, hắn đành làm bộ tỉnh bơ, nhướn mày lại với hắn ta. Bất quá ngay bên cạnh hắn là Giang Uy đương tay chống má đầu cúi gằm, mặt mày hầm hờ nghiêm trọng, nhìn sao cũng thấy sắp phải vạ đến nơi, coi bộ cảnh thái bình giả tạo đang diễn không được thuyết phục lắm, Trần Cận trợn mắt nghĩ.

Vừa lúc ấy thì Fiennes đứng dậy, hùng hồn phát biểu. Giọng hắn dày mà trầm tĩnh, lại thêm bộ đồ tuyền màu càng tôn lên phong thái đường hoàng, tao nhã hơn người, cặp mắt nâu sẫm của hắn vẫn chăm chú và đầy uy quyền như thế, đủ khiến sự chú ý của cả hội trường lập tức đổ dồn về phía hắn.

Andre Fienness, đứng ở nơi đó, oai phong lẫm liệt khó ai sánh bằng.

“Chiến dịch Nam Mỹ lần này, Thanh bộ, Hạt bộ sẽ tới Rio thăm dò tuyến ngoài, hai phân đường Lộ, Hỏa kết hợp với nội ứng xâm nhập, tổ Tường Long trực thuộc tổ Trung Đông sẽ tới hỗ trợ. Xích bộ chỉ viện vòng ngoài, các bộ lập tức khởi hành đến Tây Rio đợi chỉ thị cụ thể, sau đó tự giác hành động theo mệnh lệnh đã nhận. Chiến dịch này liên quan đến vấn đề quân sự cơ mật, yêu cầu mọi người hết sức thận trọng. Các vị đều là những phần tử tinh hoa của Hào Môn, thời gian chỉ có một tháng, hy vọng các vị sẽ dốc hết sức mình, hoàn thành tốt nhiệm vụ.”

Trông Fiennes ung dung chỉ huy một đám toàn phần tử nguy hiểm chực sổ ***g, điệu bộ rõ là tỉnh bơ thành thạo, nhìn sao cũng ra dáng lãnh đạo tối cao a, trước mặt mình thì hay lắm, làm mình còn nghĩ hắn ta là mèo già dễ bảo, chứ thực ra thẳng chả có khác gì một con sư tử lúc nào cũng sẵn sàng vằn cổ róc thịt người ta đâu.

Giờ này hắn mới ý thức được Fiennes đích thực là ai, và có sức ảnh hưởng đến mức nào. Không chừng quyền sinh sát với hầu hết mọi người ở đây đều nằm trong tay hắn ta, vậy mà Trần Cận còn cố chấp cho rằng hắn ta vẫn chỉ là gã đàn ông ôn hòa lễ độ, hấp dẫn một cách bí ẩn, lại hết sức thú vị, dễ ưa ở Hồng Kông ngày nào. Chậc, chỉ e hắn vĩnh viễn không thể lường hết được về Fiennes.

Trần Cận thừa nhận, từ phút đầu tiên hắn đã bị thu hút, hoàn toàn không thể nhắm mắt bỏ qua hắn ta.

Chạm mặt trước quá nhiều người, khiến Trần Cận chợt thấy như mình trở nên trần trụi, trong suốt, cảm giác bị bức bách lạ lẫm chen ngang khí quản hắn... người đó là Diệm, Diệm chứ không phải một ai khác.

Rõ ràng họ không hề nhìn nhau, hay nói với nhau một lời, nhưng có thứ gì đó đặc quánh, nóng bỏng đang loang ra giữa họ, diễm nhiên và bạo liệt, bủa vây, uy hiếp khoảng không quanh hân.

Cũng không rõ hội nghị này kéo dài bao lâu, chỉ nhớ rằng đến lúc tới lượt mình đề đạt ý kiến, rốt cuộc hân lại bỏ qua không đứng dậy, cũng vì nghĩ giờ chỉ có giả bộ làm lì mới khiến mình trông bình thường một chút, vậy là cả Palio cũng phải quay lại nhìn hân, coi bộ thấy Leslie Trần bữa nay ngoan hiền lạ khiến ông ta rất rất ngạc nhiên.

Năm rưỡi chiều thì mấy vị “quan khách đặc biệt” rời phòng họp, trước khi đi Fiennes còn đưa mắt nhìn Trần Cận, khoe miệng ắn ắn nụ cười, rất chi hàm ý.

Hội nghị phân bộ hơn bảy giờ tối mới bế mạc. Trần Cận đứng dậy bỏ về ngay tức khắc, đợi đến khi Giang Uy bình tỉnh nhớ ra, thì người đã đi mất dạng.

“Thằng này nó biến đi đâu rồi a!” Giang Uy chạy khắp phòng kiểm hân không được.

Trần Cận đi qua hành lang dãy phòng phụ, lên sân thượng, mới rút một điếu thuốc ra định hút đã thấy hai cánh tay từ sau lưng choàng tới ôm ghì lấy hân, tư thế vừa thân mật vừa vô cùng mờ ám: “Tôi nhớ cậu quá chừng.”

Trần Cận nheo mắt, búng búng đầu lọc trên tay, rốt cuộc đầu đã kịp châm thuốc: “Có muốn gặp tôi cũng đừng làm trò dở hơi vậy chứ? Tuần giấy a, xài cách mới ngày thơ chưa”

Trước khi Fiennes rời phòng, Norman đã ra bắt tay làm như chào tạm biệt Trần Cận, nhân cơ hội chuyển mảnh giấy trong tay cho hân, ngay lúc ấy ngoài mặt hân vẫn thản nhiên như không, bất quá trong bụng đã kịp sục sôi kích động.

“Tổ Trung Đông vẫn có ý thuyết phục tôi đích thân ra chủ trì công việc, nhưng chưa có cơ hội, họ nói nhiều làm tôi cũng bức mình. Lờ lẽ đủ kiểu, họ cho rằng ở địa vị này không chỉ ngày một ngày hai, tôi không thể luôn đứng sau hậu trường được, trước kia đã đành, nhưng giờ... tình hình thay đổi rồi.”

Trần Cận nghe ra có gì phức tạp trong lời hân nói, nhưng ngoài bình thản chấp nhận, hân cũng chẳng biết phải làm gì hơn: “Tôi cũng chưa tưởng bỏ đến mức nghĩ anh chường mặt ra chỉ để hù dọa tôi đâu.”

“Không nói trước cho cậu biết, là vì tôi không muốn cậu bị sức ép.”

“Anh chu đáo mới ghê à”

“Cậu yên tâm. Chuyện điều cậu ra vòng ngoài không phải quyết định của tôi.”

“Lệnh sao thì tôi nghe vậy, không nói nhiều, bộ anh tưởng tôi thích bắt anh lăm chặc?” Trần Cận quay lại, đẩy hân ra chừng nửa sải tay, “Nơi hẻo lánh mấy tôi cũng trải qua hết rồi, ít ra lần này còn được đi Rio, tôi chẳng có gì phàn nàn cả. Lúc thịnh lúc suy mà thôi, anh khỏi lo tôi xảy ra chuyện gì.”

“Tôi sẽ đi cùng cậu.”

“Gi?!” Trần Cận còn tưởng mình nghe lộn, sau nhìn lại thái độ Fiennes, thấy hân mắt sáng lấp lánh, bộ dạng hết sức thành thật, rốt cuộc nhin không được lấp bắp hỏi, “Anh nói... nói thế là sao hả?”

“Tôi sẽ tới Rio cùng cậu.” Fiennes nghiêm túc nhắc lại, rồi khẽ mỉm cười, nói rất bí hiểm, “Vòng ngoài cũng không ít việc để làm đâu.”

Biết chắc đối phương không phải đang giỡn với mình rồi, Trần Cận bật cười: “Tiều, anh đi theo tôi, rồi bọn họ sẽ nghĩ sao hả?”

Fiennes thấy hân phản ứng vậy, tự dưng thấy thật thú vị, lại nổi hứng chọc hân: “Hồi mình cùng thi Scotch, cậu có nề hà nhiều chuyện vậy đâu.”

Ấy là bị anh lòn! “Ồ, thế thì anh liệu mà tránh xa nguy hiểm ra, giữ thân đừng để sút mẻ tí gì là giúp tôi lắm rồi đó. Tốt xấu cũng thương tình tôi đang bị mấy lão Palio soi muốn thùng dĩa dày giùm đi, tôi chẳng ham coi anh làm chuyện thừa thãi cho tôi đâu.”

Giọng điệu Fiennes nghe ra cả đôi phần dung túng: “Nhiều việc đúng là tôi không nên đứng ra, nhưng có những chuyện, không có tôi giúp không được đâu.”

“Thật tình chỉ vì tôi thôi hả? Chu choa, đỡ sao dặng đây ta” thật sự Trần Cận vẫn thấy bị áp lực, nhưng giờ hắn cũng chẳng thể hiểu thứ cảm giác vừa khấp khởi chờ mong vừa hoang mang lo sợ trong mình là sao nữa, đúng là quái đản quá thể.

“Cậu nghĩ ở vòng ngoài thì an toàn lắm sao? Lắm rồi.” Fiennes chăm chú nhìn hắn, “Tôi đã gọi trợ thủ, thứ sáu này người đó sẽ tới hội quân với cậu, sau đó chúng ta cùng đi Rio.”

“Anh đang... ra lệnh cho tôi hả?”

“Phải, và cậu phải nghe, chi tiết cụ thể đợi tôi xác nhận lại kế hoạch rồi sẽ báo sớm cho cậu.” Fiennes đột nhiên giơ tay vò vò tóc hắn, “Tin tôi đi, có một số việc phải chúng ta cùng làm mới được.”

“Tự tin quá cỡ.”

“Trần Cận, cậu là người tôi lựa chọn, là người tôi có thể trao gửi cả tính mạng mình, tôi muốn hợp tác cùng cậu, vì tin rằng không một ai hiểu tôi hơn cậu.” Fiennes thả tay xuống, “Được rồi, tôi thừa nhận, tôi bắt đầu nhớ những ngày mình ở Hồng Kông rồi. Chắc chúng ta nên thử lại một lần nữa.”

Trần Cận nhìn thẳng vào hắn một giây, nhận ra hình ảnh mình phản chiếu trong cặp mắt sâu thẳm ấy, đột nhiên sống lòng trào dâng, hắn vội quay phắt đi: “Rồi biết anh mệt tôi lắm rồi, anh đã hào hứng muốn mình hợp tác thế, tôi cũng ráng xem xét chút đỉnh vậy, cơ mà...” hắn quay lại gườm gườm đối phương, đáy mắt thấp thoáng tia khôi hài, bất quá ai đó còn đương coi ấy là hắn cố tình quyến rũ hắn ta: “Tôi cảnh cáo anh, đến lúc đó cấm mó máy động vào người tôi, coi vậy nhưng lúc làm nhiệm vụ tôi nghiêm túc lắm à.”

Fiennes hơi sững sốt, rồi bật cười, cúi đầu nhìn sàn xi măng dưới chân mình, nụ cười cứ thế đọng trên môi.

Ngay lúc Trần Cận quay đầu định bỏ đi, Fiennes đột nhiên giơ tay chụp lấy cổ hắn, kéo hắn ngã vào lòng mình, rồi áp môi hôn lên vành tai hắn.

Bất quá đúng một giây sau Trần Cận đã xô vội hắn ra: “A!! Vừa nói chưa dứt câu, anh nghe không hiểu hả... thật là!!” vừa giơ tay chà chà quẹt quẹt vành tai bị hôn đã muốn đỏ rần, vừa làm bộ bông đùa trở trở hắn, rồi quay phắt đi, bỏ về rất chi ngênh ngang phong độ, hắn cũng đầu định khơi xì căng đàn tình ái vớ vẩn ngay tầng thượng nơi họp bàn cơ mật này.

Chín giờ tối, Trần Cận tới quán bar đã hẹn với Giang Uy.

Vừa vỗ vai Giang Uy, đã bị hắn ta quay lại túm áo lôi xềnh xệch vào trong bar, trên sân khấu lúc ấy đang là năm em vũ nữ thoát y đương múa cột đẹp như mơ.

Bồi bàn đưa ra một ly rượu mạnh, Giang Uy bắt đầu cảm râm: “Tưởng bây xù hẹn luôn rồi.”

“Đời nào a, kẹt xe kẹt xe. Nào, uống coi.”

Giang Uy biết lúc này nói đến “ai đó” trước mặt Trần Cận là hết sức mạo-hiểm, cơ mà bữa nay quả tình hắn nhịn hết nổi rồi, pha hết hồn ban chiều tới giờ hắn còn chưa tỉnh hẳn đây.

“Cậu nói thật cho anh biết, cậu và cái... ngài... sếp ấy, vẫn còn đang... hả?”

Trần Cận cũng biết trước bữa nay nhất định phải làm rõ một phen với Giang Uy rồi, bằng không với cái tính nóng nảy của ổng, nghĩ hoài không ra dám ổng tự động đầu vào tường lắm.

Bởi vậy, hắn nói ra bộ khinh khỉnh: “Tôi với ổng, ờ thì còn, mà cũng thế cả thôi, chả có gì đâu.”

“Thế cả là như nào?! Bậy với ổng có được như bậy với anh không hả? Ờ thì còn! Bậy gạt ai a, còn!! Còn đến xô nhau lên giường rồi, cuối cùng là thế nào a.” đột nhiên Giang Uy như nghĩ ra chuyện gì, mặt mày có vẻ bị đốt hết sức, “Phải rồi, ổng lợi dụng chức quyền ép uống cậu đúng không? Bọn chóp bu lắm tiền ấy thích trò SM làm nhục đàn ông trai tráng lắm mà. A Cận a, cậu quyết không được lâm đường lạc lối theo a!”

Đến đây thì Trần Cận chịu hết nổi, hắn nện thành thịch nắm tay xuống bàn, cười khùng khục như điên, hại Giang Uy sồn hết gai ốc: “Uy ca, sao anh biến thái dã man vậy hử... Chuyện vậy cũng nghĩ được ra a...”

Giang Uy dựng râu tròng mắt, gay gắt nói: “Chứ cậu muốn anh nghĩ sao đây? Cậu với anh quan hệ cũng tốt hả, rồi cậu để anh thịt cậu không?”

“Mẹ nó chứ anh tính lên giường với tôi luôn hở?” Trần Cận cười gian, “Coi mặt anh kìa, đang nghĩ phải tiêm cho tôi một mũi vắc-xin ngừa dại để ngăn ngừa hậu họa sao?”

“Ừ đúng rồi đó, cậu điên thật rồi.” trông thái độ phớt tỉnh của hắn, Giang Uy cũng chùng hững, “Cậu không chơi lại loại ấy đâu. Liệu mà thoát ra cho sớm đi, người của tổ Trung Đông chẳng ai là đồ bỏ hết.”

“Không ngờ anh thật tình quan tâm tôi dữ vậy a.”

“Ồ, biết bây là song tính rồi anh bây mất ngủ trọn hai ngày hai đêm đó! Giờ mới té ngựa ra thẳng cha đẹp mã ấy là chuyên viên nòng cốt số một, anh sợ đến thiếu điều lông tóc rụng rồi.”

Trần Cận quàng vai Giang Uy, chạm cốc với hắn: “Thằng em với ông... không sao đâu, tôi biết chừng mực mà.” kỳ thực hắn muốn nói, có một số chuyện rất khó nói a

“Mà bây cũng ngon quá ha. Hồi đó đứa nào bảo thằng chả cùng cấp với tụi mình hả, cùng cùng cái con khỉ! Nào yếu việntừ tổng bộ, nào sếp lớn của tổ Trung Đông, thấy cả Palio cũng phải kiêng mặt chưa, ai biết được ông ghê gớm cỡ nào chứ.” mới nghĩ lại lần đầu gặp mặt mình đã có chuyện với người đó, Giang Uy lại thấy chột dạ, “Mẹ nó chứ, đằng nào anh cũng đã bắt gặp tụi bây... này bây không biết đâu, lúc bóp cổ anh hai mắt thằng chả trừng trừng như thú dữ thật luôn, bữa đó mà bây không ra kịp, để ông ngựa mất anh thật, dám anh bị giết người diệt khẩu lắm a?”

Trần Cận hững chí nói giỡn: “Ồ dám lắm.”

“Cậu!” Giang Uy lại thở dài, “Haizz... ừ thì chết. Anh chỉ sợ cậu làm sao thôi.”

“Cảm ơn Uy ca, thằng em biết anh tình nghĩa lắm mà.” nói rồi hắn giờ tay gọi một chai vang rồi tự rót ra ly, “Nào, không nói nữa, uống uống.”

Vừa lúc ấy, các em vũ công gợi cảm đã thoát xong, giờ ẻm đang uyển chuyển bò đến gần bọn họ như một con mèo con quyến rũ, trên người chỉ còn đôi tất chân gắn đai dài, Trần Cận hào phóng rút vài tờ giấy bạc ra nhét vào tất cô em, rồi tiện thể vỗ vỗ đùi ẻm mấy cái.

Giang Uy vẫn nghĩ Trần Cận lêu lổng với đàn ông chẳng qua vì nổi hứng nhất thời, chơi chán rồi tự khắc bỏ, bất quá coi tình hình hiện giờ, thằng em siêu đàn ông siêu nghĩa khí của hắn đã sa chân vào cạm bẫy hết sức khó lường rồi...

Có điều Giang Uy cũng thật phục sát đất gã Fiennes ấy, dù sao một thằng đàn ông lòi được Trần Cận lên giường... chắc cả thế giới chỉ có độc nhất hắn ta mà thôi, mà đã tầm cỡ cả-thế-giới như thế, đương nhiên là loại không hề dễ chọc rồi.

Giờ mới làm như không nghe không thấy, liệu có quá muộn không ta...

11. Chương 10

Chị em tỉnh táo và chú ý =]] vì giờ là 12h đêm, ta hoàn toàn hông tỉnh nên ta e các nàng cũng hơi hông tỉnh =]] này là chương Cận số 2 trong ngày, chớ vội đọc ngay nếu chưa liệng qua chương trước kéo bỏ lỡ Cận thì fĩ phạm sự đẹp chai của chàng =]]]

Hai hôm sau đó, không nhận được tin tức gì từ Fiennes, Trần Cận cũng hơi sốt ruột, hắn xin vào sân tập bắn đạn thật, phát một, nằm ngấm, dùng súng bán tự động, rút cuộc sau một hồi thành nghiệm luôn, hắn chơi tuốt đến bắn bia di động, lâu lâu không luyện tập cũng thấy mệt, nhưng Trần Cận mặc kệ, chẳng qua hắn đang muốn mượn việc tiêu hao thể lực để dẫn xuống cảm giác khắp khởi chờ mong được tác chiến cùng Fiennes.

Hắn chỉ sợ mình hứng chí quá độ, rồi để Fiennes nhìn ra thì... mất mặt a.

Trưa thứ sáu, Norman đem tin tới, kèm luôn cả vé máy bay. Khoang hạng nhất một chuyến bay dân dụng, xem ra kỳ này Fiennes tính chơi trò tỷ phú vi hành thật rồi

Đưa vé xong, Norman mới nghe ruột gan nhộn nhạo, tình hình sắp tới quả là phức tạp khó lường a...

Vừa lên máy bay, Trần Cận đã bước thẳng đến chỗ Fiennes, nằm dài xuống cạnh hắn, rồi nói tỉnh rụi: “Tôi ngủ một giấc, tới nơi thì gọi.”

Fiennes mỉm cười không nói gì, năm phút sau, hắn vẫy gọi tiếp viên mang chăn đến, rồi chỉ chỉ gã đàn ông nằm bên cạnh.

Tám giờ tối máy bay hạ cánh xuống St. Paul, Trần Cận vào xe đón cùng Fiennes, lúc ấy mới bắt đầu chất vấn.

“Sao không đến thẳng Rio?”

“Ngày mai có cuộc đua.”

Trần Cận hiểu ngay lập tức “cuộc đua” đối phương đang nói nghĩa là sao. Hắn đặc biệt mê đua xe F1, coi bộ Fiennes cũng phát hiện luôn thú vui này của hắn rồi, bất quá nếu bỏ qua công việc chỉ để bay bằng được qua đây coi đua xe với hắn, hình như hơi bị rảnh quá ta.

Fiennes bật kính cách âm rồi trả lời hắn trong thùng xe kín bưng.

“Hoa Kỳ vừa bị đánh cắp một loại vũ khí sinh học tên là “Giấu mù”, FBI đang tung hết lực lượng để điều tra, khách hàng mua chúng được ghi nhận từ rất nhiều quốc gia: Nga, Ả Rập, Mexico và cả Brazil, trong khi đó năm chuyên gia phụ trách nghiên cứu và thử nghiệm loại vũ khí sát thương lớn này hiện nay ba người đã mất tích, một người gặp tai nạn. Có chứng cứ cho thấy Duoni, một tay trùm xã hội đen của Rio đã hợp tác với bọn bắt cóc, đồng thời thực hiện rửa tiền cho nhóm khách này. Giờ Duoni đã bị cảnh sát bí mật bắt giữ, khách hàng của ông ta hoàn toàn không biết gì, trong khi tin tức chưa bị rò rỉ, chúng ta phải tìm được kẻ hở trước.”

“Vụ này hoành tráng à” Trần Cận tán thán, rồi hỏi thẳng, “Vậy giờ ta phải truy người, hay truy tiền?”

“Đã có phân bộ của Hào Môn kết hợp với Cục điều tra liên bang lo tìm con tin và căn cứ của chúng, Palio và người của tổ Trung Đông cũng tham gia, còn chúng ta sẽ tiếp xúc với những người liên quan đến Duoni.”

“Chỉ có anh với tôi thôi? Bộ anh tưởng mình là superman hở?!”

“Việc này, càng đông người càng khó khăn. Mục tiêu của chúng ta là kho bảo hiểm của Duoni, trong đó có tài liệu chi tiết về mọi khách hàng và luồng tiền ra vào của ông ta, từ đó ta sẽ lần ra nhiều đầu mối khác. Cái kho nằm trong tầng ngầm tư dinh của Duoni, trên một hòn đảo nhỏ.”

“Mẹ nó chứ, đủ bộ vậy. Tính bắt mình làm cướp biển luôn à, nghiên phim Hollywood quá hả? Chứ cảnh sát ở đó không giúp được gì sao?”

“Hệ thống của họ mục ruỗng hết rồi, không còn Duoni sẽ có kẻ khác lên thu tóm. Trước kia gã Noir cậu định chọc vào ấy, chính là em họ xa của Duoni, đã từng làm một số vụ buôn vũ khí quy mô nhỏ cho hắn, có lẽ France Noir ăn chia không sòng phẳng nên mới xung đột với cảnh sát, rồi phải lánh ra nước ngoài.”

“Bất giác điệp khải phải lần tẩn nhiều, còn cái kho thì sao? Làm sao vào được?”

“Chúng ta phải tìm được năm người.”

“Sao nhiều thế?” Trần Cận nhú mày.

“Muốn mở kho của Duoni phải có đủ nhận dạng vân tay và võng mạc của năm người, cộng thêm phá mã khóa mới được.” Fiennes mở máy tính chỉ cho Trần Cận, màn hình lần lượt xuất hiện gương mặt năm người nước ngoài.

“Không ngon ăn lắm hả? Cứ giám sát chặt tài khoản của hắn đi, chắc cũng lần ra được con tin và chỗ giấu “Giấu mù” thôi. Cạy cửa cái kho này xem ra chẳng dễ đâu.” Trần Cận tự lảng chuyện, rồi thăm ghi nhớ năm khuôn mặt kia vào đầu, “Mà bọn này là ai?”

“Năm người có thể mở kho, Schiller – con trai thứ của Duoni, Sirmione – con gái đầu, Bansai – trợ thủ từ hải ngoại, đồng sự lâu năm Jia Maisi, và Sartori – cháu trai ông ta.”

Trần Cận nhìn hắn thâm thúy: “Vậy là anh đưa tôi đến St. Paul, không phải vì đua xe mà là để xem hài kịch chứ gì?”

Fiennes cũng không phủ nhận: “Con trai Duoni đam mê cờ bạc và đua xe, hẳn đã rót không ít tiền vào đầu tư đội xe riêng.”

“Loại cậu ám phá gia à, vậy mà ông già nó cũng dám để nó làm một phần mã bảo vệ sao?”

Fiennes mỉm cười nhìn Trần Cận, hại ai đó hơi nhồn nhột, hẳn không quen được sự dịu dàng kiểu ấy trong mắt đối phương, mỗi lần mỗi làm thần kinh hẳn căng từng từng như dây đàn: “Vì Schiller và Sirmione là chị em cùng cha khác mẹ, quan hệ rất tồi tệ, gần đây thế lực của Sirmione đang bành trướng dần, lão cáo già như Duoni không tin tưởng ai tuyệt đối đâu, cứ để bọn họ kiềm chế lẫn nhau, ông ta càng an toàn.”

Đã biết mục đích chuyến đi này, Trần Cận cười gian: “Chứ mai, làm sao tiếp cận được Schiller?”

“Tự tôi có cách.” hẳn kéo một hộp dụng cụ dưới ghế, mở ra, “Đây là thiết bị lấy dấu vân tay và chụp võng mạc.”

“Hừ, đồ nghề của 007 hả, hiện đại quá ta Chụp võng mạc thế nào?”

“Cái này dùng như kính áp tròng, chỉ cần đứng đủ gần đối tượng, nhìn thẳng vào hẳn trên năm giây ta sẽ có hình ảnh chính xác.”

“Đứng gần hơn năm giây à? Bọn người này cảnh giác lắm, rất khó tiếp cận, nói gì để anh đứng nhìn chòng chọc thế.”

“Vậy mới cần chúng ta tự kiến tạo cơ hội.” Fiennes đáp chắc chắn, “Mỗi người, đều có nhược điểm.”

Trần Cận lại giỡn: “Chứ nhược điểm của anh là gì?”

Fiennes quay sang nhìn hẳn, đột nhiên nói: “Là cậu, vậy có tính không?”

“Giỡn hoài!” Trần Cận quay phứt đi, có vẻ hơi bị bối rối. Sếp Fi này coi bộ liều bạt mạng luôn rồi, trông bộ dạng gì cũng dám nói, gì cũng dám làm của hẳn ta kìa... cứ như mình không biết gì ấy. Kỳ này đi chung... không chừng mình sẽ lãnh đủ cho coi

Ngày hôm sau, sáng sớm tỉnh dậy, Trần Cận lơ mơ mở mắt, ngồi dậy trên giường khách sạn, đưa mắt nhìn phần giường bên cạnh, có chút buồn bực. Đêm qua, vậy mà thằng chả không hề mò sang đánh lén... hổng rầy cảnh cáo hẳn ta chính kịch một tí, dè dặt làm được thật luôn, trước giờ cứ biết nghe lời vậy có phải hơn không.

Tuy nói ở chung một buồng khách sạn, nhưng Fiennes có cuộc họp qua điện thoại, nên ngồi ở phòng bên, kết quả là cả đêm không thấy sang nữa. Hẳn ta thức trắng luôn, hay... ngủ lại bên đó ta?

Đến khi Trần Cận ý thức được mình đang nghĩ ngợi thứ chuyện gì, hẳn vội vàng giơ tay vuốt mặt, bắt mình tỉnh táo lại. Trời bộ ưa bị ngược đãi sao!?! Hẳn ta không đến thì tốt quá còn gì, bằng không làm sao mình ngủ yên được cả đêm vậy.

Nghĩ vậy rồi, hẳn liền lắc lắc đầu, xốc chăn nhảy khỏi giường. Bữa nay sẽ đến trường đua Interlagos, cầu một con cá lớn.

Chờ hẳn bận đồ đạc hoành bước ra khỏi phòng, đã thấy trợ lý Norman đang đứng chờ trong phòng khách, Trần Cận cười chào rất chi bông lơn.

Đối phương chỉ gật đầu nói: “Tiên sinh đang ở dưới lầu dùng bữa với ngài hội trưởng và biện lý địa phương, ngài ấy dặn tôi đưa ngài ra xe trước.”

Trần Cận biết đối phương có công việc, chứ chẳng phải định bày trò rình rang, nhưng hẳn ta làm như đại gia vậy, tự xưng mình cứ như đồ ở không vô dụng, cảm giác này thật tình rất kỳ quặc, dù sao cũng là đàn ông, hẳn không ưa để mình lép vế vậy.

“Ồ, khỏi phiền đi, tự tôi xuống được, tôi đâu phải anh ta, không cần ai hầu hạ.” Trần Cận xắn tay áo, cầm cốc sữa trên bàn lên uống, rồi tiện thể lấy một miếng bánh mì Pháp cho bữa sáng, rồi khỏi phòng.

Đến khi Fiennes vào xe, đã là chín giờ sáng. Từ khách sạn đến trường đua đi xe chỉ hơn năm phút, thấy Fiennes, Trần Cận cũng chẳng buồn chủ động bắt chuyện.

“Đội Red Bull cậu thích hôm nay sẽ giành cúp đấy.” Fiennes vừa mở miệng đã nói chuyện đua xe.

Trần Cận quay lại nhìn hắn, hơi ngạc nhiên nhếch môi: “Anh biết cả chuyện ấy hả! Năm nay McLaren nổi lắm nha.”

“Lát nữa đặt cược, cậu chọn bên nào?”

“Thua thì ai chịu?”

Fiennes bật cười, “Cậu chỉ cần lo đặt cược thôi, có điều phải tìm được chân gỗ.”

“Liên quan gì đến con cá mập khổng mình định bắt hôm nay không?”

“Cậu phải dụ bọn người cạnh Schiller rời khỏi đó, chúng đứng sau kiểm soát hệ thống cá cược ở đây.”

Trần Cận chợt thấy căng thẳng: “Nói vậy, một mình anh sẽ đối phó với Schiller à?”

“Tôi lấy tư cách nhà tài trợ đội xe, rồi sẽ có cách tiếp cận được hắn ta, hắn ta không dễ phòng tôi đâu.”

“Hừ, nào giờ đâu nghe anh nói Otford của anh có đầu tư vào đội đua.”

“Mới tham dự hai ba giải đấu lớn thôi.”

“Rộng rãi quá a, đại ca” giờ Trần Cận mới nhận ra mình quan tâm đến sự an toàn của Fiennes chừng nào, hắn đã hoàn toàn quên bằng nỗi háo hức chờ xem cuộc đua của mình, “Có tay súng bắn tỉa bảo vệ không?”

“Tôi đã bố trí ngầm rồi, không sao đâu.”

Anh không nhưng mà tôi có a! Ngộ nhờ sơ sẩy chỗ nào, tôi đỡ sao nổi hả, kể cả sức ép bên ngoài lẫn cái cơn căng thẳng trong bụng tôi đây này... bất quá ngoài miệng hắn vẫn nói cứng: “Anh nói sao cứ làm vậy. Mà coi bộ phải chơi xông xênh một chút, nếu không kể điếu hổ ly sơn sao thành được.”

“Sáu trăm nghìn làm mỗi câu đủ không?” nói không buồn chớp mắt.

“Chu choa, khỏi khỏi, ba trăm ngàn đủ cho tụi nó lé mắt rồi.”

Trần Cận vốn thừa hiểu bọn chợ đen này, “Vừa tìm người vừa cá cược, không sợ lỗ vốn nhỉ.” Tính toán chi li mới là bản sắc của Trần đại ca.

Vừa tới trường đua Interlagos đã nghe tiếng người ồn ào huyên náo vọng ra. Ngoài những kẻ đam mê xe đua, còn cả một số nhân vật nổi tiếng trong xã hội đến xem thi đấu, đám phóng viên thi nhau chụp hình các ngôi sao màn bạc, rất nhiều người đang hờn hờ cổ vũ cho đội xe Ferrari.

Trần Cận gỡ kính râm, hào hứng cảm nhận bầu không khí trường đua, tốc độ và nhiệt huyết, xe đua và người đẹp, chỗ này quả là thiên đường của đàn ông.

Fiennes cùng Trần Cận vào trong: “Nếu cậu thích vậy, lần sau chúng ta đến trường đua Spa ở Bỉ, cậu xuống thử cũng được.”

“Thật không đó?” Trần Cận nghe hắn nói vậy, rõ ràng rất sung sướng, bắt đầu giả giọng bình luận chuyên nghiệp, “Thật ra trường đua St. Paul này không được các tay đua ưa thích lắm, xóc quá, lại ngược chiều kim đồng hồ, khúc cua thì cua trái, làm quay cổ rất khó chịu.” Trần Cận cười hích hích, lăm lăm, “Tuy không được hoan nghênh lắm, nhưng vẫn là cái trường đua, giống tụi mình, nhỡ?”

Fiennes vỗ vỗ vai hắn: “Tôi đi chào hỏi chủ đội xe đã, để Schiller thấy tôi luôn.”

Trần Cận ngồi bệt xuống bậc thềm rất chi lưu manh, nhóng cổ nhìn xuống đường đua: “Ồ, giờ thì đúng là cơ hội cho tụi lăm tiền khoe mẽ rồi, lo xong thẳng đó, lát về nhớ mua giùm tôi cái ống nhôm với hộp bắp rang ghen Cẩm ơn trước.”

Trần đời chắc chỉ có mình Trần Cận dám sai Fiennes đi mua đồ ăn vặt vậy...

Sau khi hai người tách ra, Fiennes đi sâu vào trong khán đài, chào hỏi quản lý đội xe, rồi trở lại ngồi vị trí cho thượng khách gần mục tiêu nhắm trước, đến đó thì một số chính khách xuất hiện, những cuộc trò chuyện bắt đầu rõ lên. Fiennes vẫn giữ vẻ bình thản tự nhiên, bất quá ánh mắt sắc bén chốc chốc lại quét qua lô ghê bên cạnh, kiên nhẫn chờ cơ hội ra tay.

Schiller là cục cưng của Duoni, luôn được vây quanh bởi đám đông vệ sĩ trông hết sức hùng hổ, hắn ta ưa mặc áo khoác màu sáng bắt mắt, đội mũ tai bèo, đeo kính râm, quá lắm chỉ ngoài ba mươi tuổi đầu, nhưng đã trông rõ đáng một tay anh chị.

Cạnh hắn là một gã người Mehico da đen, có vẻ là trợ thủ đắc lực, thấy gã đó đột nhiên đứng dậy đi ra khỏi khu ghế lô, Fiennes biết ngay Trần Cận đã bắt đầu đặt cược rồi.

Mười phút sau, sát giờ khai cuộc, một số xe bắt đầu chạy thử, cũng có người đi ra từ cửa vào bảo trì xe, đợi các xe đều vào vị trí xuất phát, những bóng đèn hiệu lệnh vẫn nhấp nháy sáng đồng loạt tắt phụt, đội đua rồ ga lao vọt đi. Người xem trên khán đài hầu như đều nhóm dậy khỏi chỗ ngồi, hò hét sôi nổi.

Lần đầu tiên Trần Cận nhận ra mình hoàn toàn không có tâm trạng xem đua xe, ánh mắt hắn chốc chốc lại lia về phía khán đài đối diện, nhưng Fiennes đã rời chỗ từ bao giờ. Trong khi bản thân hắn thì đang bị người của bọn cá cược ngằm soi chăm chăm, trước khi vòng đua thứ nhất kết thúc, e rằng không cách nào ra khỏi đây được.

Một tiếng sau, Trần Cận bắt đầu lo lắng thực sự, hai tai ong ong vì tiếng reo hò lẫn tiếng động cơ xe gầm rú, mà hắn chỉ liên tục nôn nóng nhìn đồng hồ.

Đúng lúc ấy, một đứa nhỏ đội mũ lưỡi trai đến gần, rồi đứng lại ngay cạnh Trần Cận.

“Thưa ngài, đây là ống nhòm và bắp rang ngài gọi.”

Trần Cận kinh ngạc quay lại nhìn thằng nhỏ, mũi nghe mùi bắp rang thơm nức, hắn ngơ mặt mắt mấy giây rồi mới phì cười, giơ tay nhận mớ đồ, tiện thể cho thằng nhỏ ít tiền boa, rồi hứng chí ngồi ngả cả ra ghế, giơ ống nhòm lên coi thi đấu, nụ cười gian manh đặc ý cứ thế đọng trên khóe môi.

Sau vòng đua thứ 71, tay đua Vettel của đội Red Bull cán đích lần thứ 15 trong mùa giải, đồng thời giật cúp quán quân một cách vinh quang.

Trần Cận thỏa mãn đứng dậy, vùi cá cược ban nãy, ăn một nửa, kiếm được hai mươi ngàn. Đối phương không những tài trợ trọn gói tiền cược, kiếm cho hắn chỗ ngồi tầm nhìn hoàn hảo, lại còn mời ăn bắp rang, phúc lợi tốt thế này không biết hắn có nên đi xun xoe tí đỉnh với các sếp, đặt mấy ống cho hắn đi St. Paul mỗi ngày không ta

Cuộc đua kết thúc, người ta gọi.

“Điện thoại tôi đưa cậu có cài định vị GPS đấy, đi thẳng sang mé Nam đi, ra cổng rẽ phải, tôi đợi cậu trên xe.”

“Cho anh tự giác nhận đó, anh nghe trộm điện thoại của tôi nhiều lâu rồi?”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười trầm trầm, rồi ngắt máy. Trần Cận nhìn điện thoại, nghĩ nghĩ một hồi lại thấy kỳ kỳ, bắt quá hắn chỉ bừa môi, bắt đầu mở hệ thống định vị.

Hai mươi phút sau, cả hai đã ngồi trên máy bay riêng của Fiennes, theo lịch trình, trong ngày hôm nay sẽ tới Rio.

Tới Rio sẽ nghỉ tại một khách sạn sang trọng với hệ thống bảo vệ tối tân, cao thủ ắt có chiến địa xứng tầm, xét cho cùng bọn họ đâu phải nhóm cần xâm nhập vào mấy khu ổ chuột đâu

Đến khi vào khách sạn, Trần Cận mới thấy hoang mang: “Sao chẳng giống đi làm nhiệm vụ mấy ta, xa xỉ chưa này, coi bộ phòng tắm cũng xịn lắm hử.”

Sĩ quan trợ lý Norman đứng bên cạnh thở hắt một cái, chỉ nội nghĩ rằng ông chủ của mình sắp ở cùng phòng với cả Leslie Trần lẫn Danny Herman cũng đủ khiến anh ta rùng mình, bộ ba sắp xuất hiện này sao mà kỳ dị.

Mở cửa phòng, đi qua phòng khách loại nhỏ đầu tiên, phòng trong đặt sẵn năm cái máy tính, một gã thanh niên tóc vàng mắt xanh, dáng người dong dong đang ngồi trước bàn, gương mặt khá sang trọng, lại được ánh mắt sắc sảo, mới đầu hắn ta ngồi im lặng trông đã như một pho tượng sáp quý tộc, đến lúc mở miệng nói quả nhiên lời lẽ cũng bén như dao.

“Các người là khách du lịch sao? Đi máy bay riêng mà vẫn tới muộn một giờ đồng hồ. Tôi sẽ yêu cầu tính phí theo giờ đây, đừng làm mất thời gian của tôi.”

Tiểu! Thằng nhãi kiêu căng này là đứa quái nào a. Trần Cận chắt lưỡi, kéo xoạch một cái ghế ra, ngồi phịch xuống, còn gác chân lên đồng va li hòm xiềng cạnh đó, tuyền một bộ dạng lặn lội đường xá tới nơi, giờ một nhũn nhọe hết muốn nhúc nhích rồi.

Lúc ấy ngoài thái độ thù địch ngay từ đầu, Danny Herman bắt đầu ngờ ngợ, hẳn không nghĩ ngoài mình còn có kẻ dám ngang nhiên không coi Fiennes ra gì vậy, rất hiếm người dám hành động “tùy tiện” thế trước mặt Fiennes, huống gì, ngài Fi lại có vẻ hoàn toàn không để ý, cứ như tập riết thành quen luôn rồi.

Chuyện này hoàn toàn khác với ấn tượng của Herman về Fiennes, người đó phải luôn cao ngạo hiêu thắng, tự cho là mình ở trên kẻ khác mới đúng. Chính Herman cũng từng thua thiệt trước hắn ta, rồi còn mất kiểm soát đến mức có vài hành động khiếm nhã hòng vớt vát mặt mũi.

Fiennes làm như không hề nhận ra không khí căng thẳng hiện tại, hắn bình thản nói: “Danny Herman, giờ là cổ vấn kỹ thuật của chúng ta, Leslie Trần, trợ thủ của tôi.” nói rồi đặt cái hộp Norman đem tới lên bàn, đẩy về phía trước, cái hộp da trượt đến trước mặt Herman, “Vân tay của Schiller ở trên chiếc áo khoác trong đó, loại bột ấy rất có ích.”

Herman tạm thời rời sự chú ý khỏi gã đàn ông phương Đông khiến hắn khó chịu ngay từ đầu kia, bắt đầu mở hộp ra nhìn cái áo khoác và cặp kính áp tròng lưu ảnh võng mạc, đoạn đóng nắp lại, lạnh nhạt nói: “Đây mới là một người, còn bốn người nữa, tổng cộng chỉ có nửa tháng, e là các vị khó xong đây.”

Trần Cận thật chưa từng thấy loại trẻ ranh nào dám ăn nói vô lễ kiểu đó với Fiennes, hắn nhú mào, lập tức lên tiếng khiêu chiến: “Xem ra cậu đây không phải người của Hào Môn rồi, chứ không sao lại suy nghĩ ngờ nghệch vậy nhỉ. Tôi không biết cậu đến từ FBI hay Cục An Ninh, nhưng thật ngại quá, đã ở đây thì đành làm theo cách của tụi này thôi. Không vừa mắt cũng đành chịu, chỉ cần đừng ngáng chân nhau, cổ vài bữa là tiệc tàn, lúc ấy thì tha hồ bại bại”

Rõ ràng mặt mũi Herman cau có hẳn, hắn bốn cột đáp: “Hào Môn có một Leslie Trần của Xích bộ, tôi biết anh. Được làm việc cùng cả ngài Fiennes, hẳn là một người rất khôn khéo đây.”

Miệng lưỡi thẳng tóc vàng này quả nhiên độc địa, bất quá bữa nay chú em xui xẻo rồi, đụng trúng Trần Cận anh đây

Trần đại ca hào phóng dang tay nghênh chiến: “Chà, tôi đâu biết mình nổi tiếng dữ vậy, chắc cậu em hâm mộ tôi lắm hả? Tôi khôn hơn kẻ khác, ấy là ở chỗ tôi biết hài lòng với mình, còn như ai đó suốt ngày ra vẻ bị cưỡng bức ép buộc, đời họ mới thật u ám a Đàn ông mà để ôm hận lâu ngày, dễ hư hết một số chỗ lắm, lúc ấy đừng trách không ai nói trước nghe” Trần Cận quay lại nhìn Fiennes, rồi hất cằm về phía Herman, “Nghe nói bọn kỹ thuật ưa rình rập nhìn lén lắm, liệu mình có phải coi chừng nhóc này chút không sắp?”

Herman lạnh lùng nhìn Fiennes đứng sau Trần Cận, vẫn có vẻ hết sức bình tĩnh. Chắc, cuộc đời vốn thật bất công, lắm kẻ từ khi sinh ra vận số đã quá tốt, đã có quyền thế lại được tướng tá hơn người, để phụ nữ thi nhau chen chân tiếp cận, còn đàn ông chỉ biết thở dài ganh tặc... Andre Fiennes à, lần này tôi thật muốn nhìn thay chị tôi, xem loại người như ông rốt cuộc có trái tim hay không.

“Hôm nay trễ rồi, công việc mai ta sẽ bàn.” Fiennes nói lãnh đạm mà cương quyết, rồi ôn hòa nhìn Herman, “Cảm ơn cậu đã tới giúp, hy vọng chúng ta sẽ hợp tác tốt đẹp.”

Tuy vẻ mặt hắn hoàn toàn không hợp với lời lẽ khách sáo vừa xong, nhưng Herman vẫn nhướn nhướn mày, lừ mắt nhìn theo đến khi hắn quay lưng đi về phòng mình, có vẻ bản khoăn nghĩ ngợi.

Trở ra phòng khách nhỏ, Trần Cận cười hỏi Fiennes: “Sao một thằng kỹ thuật viên cũng dám to còi thế nhỉ, coi bộ các sếp hẻo lánh tài quá ta. Người Đức phải không, cái mặt đơ đơ đó đích thị là tụi Phát-xít.”

Thái độ Fiennes đã lại dễ chịu như mọi khi: “Cậu không cần thích cậu ta, nhưng cậu ta có ích cho chúng ta.”

“Bọn tóc vàng đạo đức dỏm, cơ mà vẫn xịn ngang ngửa tôi há.” nói đến đó, Trần Cận đã ra tới cửa phòng, hẳn ngả người dựa vào khung cửa, ung dung nhìn Fiennes, “Sao? Thấy tôi tự dưng biết điều vậy, không

quen mắt quá hả? Chắc chắc, thằng đó coi bộ cũng lợi hại lắm, nhưng anh chọn nó không phải chỉ vì thế đấy chứ?”

Đừng tưởng cái vẻ như đàn bà con gái oan ức đầy mình của thằng ranh ấy qua được mắt ai, Trần Cận nhìn sao cũng thấy nó có oán thù gì với Fiennes.

“Tôi mời vì cậu ta là một hacker giỏi, cậu tin chứ?”

“Tin! Anh nói gì tôi chẳng tin. Có điều, chắc chắn có gì tôi chưa được nghe hả?” Trần Cận khoanh tay, nói rành rọt, “Anh nói xem.”

Fiennes nhẹ nhàng đáp: “Tôi và cậu ta là bất hòa cá nhân, sẽ không trở ngại gì đến công việc.”

“OK, nếu đã thế thì càng chẳng dính gì đến tôi.” Trần Cận cũng chẳng hứng hỏi han nhiều, ai không có bí mật chứ, “Rồi, phòng này của tôi hả? Còn anh... ngủ đâu?”

“Ngay cạnh phòng cậu, có gì cứ gọi tôi.”

Trần Cận nhìn nhìn thái độ hoàn toàn tự nhiên của hắn, mắt một hồi mới nói: “Ồ.”

Quay lưng, đóng cửa, rồi đi thẳng vào phòng tắm. Đúng là khách sạn xa xỉ, phòng ngủ nào cũng có buồng tắm riêng. Bất quá bữa nay hắn chẳng có bụng dạ đâu để nghiên ngẫm kiến trúc men sứ cao cấp, cũng chẳng thiết ngẫm mình nữa, chắc mất hết hứng rồi, vậy là Trần Cận đứng vùi sen xối nước ào ào cho xong chuyện, rồi lết ra giường vùi đầu ngủ luôn.

12. Chương 11

Sáng sớm hôm sau, Trần Cận bị tiếng gõ cửa đánh thức, hắn quào quào tóc, bực bội nghĩ lại đêm qua mình ngủ đầy mộng mị, thật khó chịu.

Tùy tiện trông cái áo ba lỗ đen qua đầu rồi đi ra ngoài, thấy Fiennes đang ngồi cạnh thằng tóc vàng, mỗi người một máy tính, cùng chăm chú nghiên cứu gì đó.

Fiennes gật gật với hắn, rồi quay lại màn hình, nói: “Cà phê mới pha, còn nóng đấy.”

“Ồ.” Trần Cận cũng chẳng nghĩ gì, đi thẳng đến chỗ Fiennes, cầm cái cốc có quai trước mặt hắn lên, uống liền mấy hớp.

Herman lập tức ngẩng lên, neho neho mắt, như thể lúc này mới nhận ra sự có mặt của Trần Cận, rồi bắt đầu nhìn hắn hết sức kỳ dị.

Đợi đến khi ý thức được mình vừa uống cốc của Fiennes, Trần Cận mới nhận ra hành động của mình trong mắt người ngoài coi bộ hơi quá trớn, đã vậy thì coi như không biết luôn, hắn tính bơ quay sang nhìn bản vẽ đồ họa trên màn hình.

“Sòng bạc à?” Trần Cận thờ ơ hỏi, nghe giọng thì rõ là kẻ có nghề, cha mẹ đều là dân cờ bạc chuyên nghiệp, nên hắn nhìn qua đã biết bản vẽ kết cấu này là của cái gì.

Herman có vẻ ngạc nhiên, bắt quá ngoài mặt vẫn ra bộ khinh khỉnh: “Sao anh biết đây là sòng bạc?”

Từ bé đã phải lăn lộn chán chê ở những nơi ấy, đương nhiên sẽ có ít nhiều kinh nghiệm, bất quá chẳng đáng để hắn khoe khoang, cũng đâu có hay ho gì.

“Chú em hỏi làm gì!” Trần Cận cười khẩy, ngồi ghé xuống tay vịn ghế Fiennes, “Bao giờ đi xử lý người thứ hai?”

“Đêm nay.” Giờ ánh mắt Fiennes đã hoàn toàn chú tâm vào hắn, “Chúng ta sẽ gặp Sirmione.”

Trần Cận cũng không ngờ việc gấp vậy: “Con gái Duoni à? Phải đến sòng bạc sao, cô ta làm gì ở đó?”

Herman giải thích bằng giọng đều đều cứng nhắc: “Sirmione, con gái cả của Duoni, ba tư tuổi, quản lý hoạt động làm ăn tại Đông bán cầu của Duoni, người đàn bà này không phải khách thường xuyên tại sòng bạc, nhưng mỗi thứ sáu thứ hai của tháng, cô ta sẽ tới sòng bạc Itar chơi vài ván.”

“Đúng đêm nay à.” Trần Cận nhìn tư liệu về Sirmione trên màn hình, một người phụ nữ tóc đen xinh đẹp, “Cô ta thường chơi gì?”

“Tùy hứng, nhưng nhất định phải có một ván Poker Texas.”

Trần Cận hỏi tiếp: “Chỉ có thể tiếp xúc tại sòng bạc à?”

Herman đáp bằng giọng vô cảm: “Không, nhưng chỉ ở sòng bạc mới lấy được vân tay cô ta. Bàn tay phải cô ta cụt ngón áp út do một tai nạn bất ngờ, bởi vậy cô ta luôn đi găng tay đen tơ tằm, chỉ tháo găng duy nhất tại bàn chơi bài mà thôi.”

“Cô nàng cố chấp dữ ta.” Trần Cận mở cái hộp Fiennes đưa cho hắn, nhướn mày, “Ai cha! Chuẩn bị giùm cả quần áo lẫn đạo cụ cơ à nói xem, muốn tôi làm gì đây?”

“Tôi sẽ đi cùng cậu.” Fiennes nhẹ nhàng nói, giống như thuận miệng quyết định, nhưng hoàn toàn không để ai thảo luận gì thêm, “Đây là danh sách mọi tay chia bài chuyên nghiệp Herman lấy được nhờ xâm nhập vào mạng nội bộ của các sòng bạc, những sòng cùng hệ thống thường mượn tay chia bài của nhau, vì vậy cậu có thể trà trộn được.”

Trần Cận nghiêng đầu: “Dù có dùng can cước giả trà trộn vào đó, nhưng sao chắc được tôi sẽ đứng tại bàn Sirmione?”

Herman dời nào để người ta nghi ngờ khả năng làm việc của mình: “Một tay chia bài Hoa kiều đã được điều làm nhiệm vụ này, đêm nay anh ta gặp rắc rối không thể tới được, thẻ trong hộp là tên anh ta, tôi đã thay ảnh và thông tin của anh vào, đêm nay anh sẽ là anh ta. Người chia bài cũng được chọn qua rút thăm và điều động nhân viên, sau đó sẽ lên danh sách trên hệ thống máy tính của sòng bạc. Bất kể kết quả rút thăm thế nào, tôi cũng sẽ cho anh có mặt trong danh sách chính thức.”

Trần Cận tỉnh rụi hỏi: “Vậy nhờ cậu thất bại thì sao?”

Herman lừ mắt nhìn hắn: “Itar không phải sòng bạc hàng đầu thế giới, tường lửa của nó tôi xử lý được trong vòng nửa tiếng đồng hồ, anh nên lo thân mình đi thì hơn, cơ hội chỉ có một, chớ để thất bại.”

Tiểu! Trần Cận hừ lạnh, nghĩ không chừng mình lại bị thằng nhãi này lên giọng dạy dỗ.

Hắn quay lại nhìn Fiennes: “Lần trước anh ra mặt rồi còn gì, làm gì phải đích thân đi lăm thế?”

Fiennes bình thản nhìn lại hắn: “Nếu không có cơ hội tiếp xúc chính diện với Sirmione thì kế hoạch của ta coi như hỏng hết, quanh cô ta có rất nhiều vệ sĩ, đêm nay cậu lại chỉ là người chia bài.”

“Coi bộ anh có vai khác ngon hơn nhiều đây.” Trần Cận hiểu ra ngay tức khắc.

“Ngồi ghế bên trái sát cạnh cô ta, rồi lựa cơ hội bắt chuyện, tôi sẽ lấy được ảnh chụp.” Herman đốp chát chen vào, “Trò đóng vai đông-gioăng hào hoa này, không phải sở trường của anh sao?”

Trần Cận bật cười chế nhạo: “Ngài Fi đây đâu có thềm loại phụ nữ ấy chứ, cậu em tưởng khẩu vị của ngài ấy cũng tệ như cậu à?”

Herman ngẩn người mất mấy giây, đoạn cau mặt lại, không đáp lời. Thấy đối phương chịu thua, Trần Cận cũng chẳng thèm bồi thêm câu nào nữa, hắn quay lưng định bỏ đi.

“Cậu đi đâu thế?” Đột nhiên Fiennes gọi giật hắn lại.

Trần Cận quay lại, tỉnh bơ huơ tay: “Kiếm mấy bộ bài luyện chơi, lâu lâu không chia bài rồi, tay cứng quèo à.”

“Trong phòng khách có mấy bộ đấy.”

“Ồ ai bảo mấy người háo hức kỳ vọng vào tôi thế cơ, để khỏi làm hư chuyện, tôi đành đi tập dợt chút xíu vậy, không lát diễn lại lộ bém cả.” Nói rồi uể oải lượn ra phòng ngoài.

Herman đợi Trần Cận đi khỏi rồi mới nói: “Xem ra anh ta rất tin tưởng anh.”

“Phải.”

Fiennes đáp rất đương nhiên, khóe môi còn hiện rõ một nụ cười kiêu ngạo. Herman nhăn mày, hẳn thấy vẻ tự tin của gã đàn ông này sao thật lộ liễu, lộ liễu đến khiến hẳn khó chịu, Herman nghĩ thiên hạ luôn chỉ thấy bộ dạng khiêm tốn lịch thiệp của Fiennes, nhưng đâu ai biết bản chất hẳn ta thực ra là kẻ nham hiểm đầy thủ đoạn, bạc tình bạc nghĩa.

“Chẳng qua anh ta chưa được ném mùi bị phản bội thôi.” Herman cười bồn chột, “Anh ta có biết mình đang bán mạng cho ai không vậy? Có biết rằng chẳng qua mình chỉ đang bị lợi dụng không?”

“Tôi không cần cậu dạy tôi tôi là người thế nào, vì tôi không quan tâm.” khi Fiennes nói những lời này, đôi mắt hẳn đã bị phủ mờ dưới một tầng sương giận dữ, khí thế bức người lúc này khác hoàn toàn vẻ ôn hòa ban nãy, Herman chợt rung mình, tóc gáy cũng muốn rờn rợn dựng đứng, bản năng tự vệ mách bảo hẳn rằng nguy hiểm đang đến.

“Tôi nhin cậu không phải vì tôi sợ cậu, mà là tôi nể mặt chị cậu, nếu cậu cho rằng tôi nợ cô ấy, thì cũng chẳng đến phiên cậu đòi tôi. Chuyện lần này cứ lo giải quyết cho xong phần mình, lúc ấy may ra cậu sẽ được trở lại tổng cục FBI. Cậu đã gây hẳn với tôi không ít lần, nhưng chưa bao giờ thực sự động tới được yếu điểm của tôi. Giờ tôi nói cho cậu hay, người vừa đứng đây chính là yếu điểm của tôi đó, nếu cậu không định giúp cậu ấy, thì rời khỏi đây ngay lập tức. Lần sau tôi sẽ không nương tay thế này đâu. Tôi đã cho cậu cơ hội, có nắm được nó hay không là việc của cậu.”

Nói dứt lời, Fiennes cương quyết đứng dậy rời khỏi phòng họp, để lại Danny Herman đứng như trời trồng, mặt tái nhợt.

Mười giờ đêm hôm đó, tại sông bạc Itar của thành phố Rio.

Trần Cận dùng thẻ nhân viên giả để qua cửa kiểm tra, lọt được vào sông bạc, đến khi mò đến khu vực thay đồ của nhân viên, hẳn bị một gã quản lý trung niên chặn lại.

“Mặt lạ à, mới tới hả?” Hai mắt đối phương quét như chiếu đèn pha từ chân lên đầu hẳn.

Trần Cận cười cầu tài: “Bên Saint dư người quá rồi, các sếp bảo em xuống đây thay ca cho mấy đứa.”

Gã kia vẫn thận trọng hỏi tiếp: “Đứa nào nhờ chú mày đến thay?”

“Ramirez, em sẽ đứng bàn của Sirmione ấy, tài chia bài của thằng em chả ăn đứt nó.”

Đối phương nhìn hẳn chăm chăm hết mấy giây, rồi tự nhiên dễ dãi hẳn, còn tiện tay chỉ vào trong: “Còn chỗ đấy, thằng Resa sẽ xếp cho chú mày, lô bốn, bảy, mười hai là ghế VIP, lát nữa đến lượt vào đứng bàn cổ làm ăn ngon lành vào.”

“Biết rồi.” Trần Cận tuyên một bộ dạng ta đây đã sành sỏi, cứ thế nghênh ngang đi vào khu thay đồ nhân viên.

Cứ như rành đường lắm rồi, thỉnh thoảng hẳn còn gật đầu chào hỏi ai đó, chỗ này lâu lâu vẫn có người lạ mặt vào, đã qua được cửa an ninh, những người ở trong cũng không để ý gì hẳn nữa.

Trần Cận cấp tốc mặc bộ đồ nhân viên của tay chia bài đã bị “ép uống” nghỉ làm vào người, đeo nơ cổ và găng tay, cẩn thận lần theo bảng điện tử chỉ đường trên hành lang.

Năm phút sau, hẳn thấy tên giả của mình được chỉ về phía lô ghế số bảy.

Nhìn qua trong lô có đến hơn chục người, nhưng cạnh bàn đánh bạc chỉ có duy nhất một người phụ nữ trông ra dáng thiếu phụ, chính là mục tiêu đêm nay, Sirmione. Cái cằm thon nhọn với làn da màu tối, đôi mắt lấp lánh quyến rũ lâu lâu lại làm như vô tình liếc sang vị khách ngồi bên trái, hiển nhiên là cô ta đã có chút hứng thú với gương mặt điển trai đó.

Trong một giây, luồng mắt Trần Cận và Fiennes cũng giao nhau, bất quá họ lập tức nhìn lãng đi như không quen biết.

Trên bàn có cả thấy năm người, còn lại đứng cách chừng hai mét đều là vệ sĩ riêng của khách. Một mình Sirmione dẫn theo ba người, dễ nhìn ra bình thường cô ta rất thận trọng.

Trần Cận mỉm cười, bắt đầu tuần tự kiểm, xáo, chia bài.

Sirmione khẽ ho húng hắng, rồi chậm rãi cởi găng tay, đoạn tao nhã cầm hai lá bài kín của mình trên bàn.

Trần Cận chia tiếp mấy lá công khai. Fiennes lắc đầu, lật một đôi 10 của mình lên. Sirmione liếc nhìn Fiennes, cũng lật ba lá, vận số những người còn lại xem chừng cũng không đỡ lắm, họ đều bỏ bài hoặc chỉ dám theo một khoản nho nhỏ.

Thắng thua trên chiếu bạc đều nhờ vận may và lợi thế, tâm trạng Sirmione hôm nay xem ra không tệ, nụ cười lúc nào cũng chực trên môi. Cứ ba lượt cô ta lại đổi bài một lần, mức cược cũng càng lúc càng lớn hơn.

Nửa tiếng sau, xong ván bài, khách đứng dậy rời bàn, Trần Cận làm một động tác mời lịch sự. Còn lại mấy người không thắng lượt nào, hình như đều có quen biết với Sirmione, họ trao đổi với nhau vài câu khách sáo rồi cũng mất hứng ra về cả.

Trong phòng có chút oi bức, Fiennes vừa thua một khoản nho nhỏ, lúc này hắn đứng dậy cởi bớt một khuy cổ, ánh mắt trắng trợn quét về phía Trần Cận, xem hắn đang đứng chần chu dọn phỉnh trên bàn cùng người phụ việc.

Trần Cận vốn đương thể hiện rất chi thuận thực nhập vai, bất quá không đưng bị ánh mắt chăm chú nóng rực của Fiennes chiếu tướng, nhất thời hắn cũng phát run, thành ra không khỏi ưỡn ngực chỉnh trang tư thế, bụng thăm rủa không hiểu Fiennes bữa nay bị đứt dây thần kinh nào rồi, kịch bản làm khi gì có đoạn này.

Trần Cận lừ mắt cảnh cáo hắn nhanh như chớp, rồi lập tức cúi xuống làm như không liên quan. Vài giây sau, đối phương coi bộ đã chịu nhận ra tình hình, lúc ấy mới chịu lịch lãm quay lại phía Sirmione.

Sirmione vừa nhận găng tay từ một vệ sĩ, giờ đang chậm rãi xỏ vào, xem ra cũng đang có ý nán lại ít lâu.

“Tiểu thư Sirmione, có thể mời cô một bữa ăn khuya chứ?” Fiennes ngỏ lời thẳng luôn, giọng điệu nghe qua dù cũng có phần thành thật, nhưng lời lẽ vẫn không giấu được vẻ lả lơi.

Sirmione quay lại liếc nhìn hắn, rồi mỉm cười từ chối: “Xin lỗi, tôi không có thói quen ấy.”

Cô ta không thích sự tự tin trong ánh mắt hắn, quá xâm lược, như thể cô ta chắc chắn sẽ nhận lời hắn vậy. Loại đàn ông bề ngoài hào hoa phong nhã, nhưng bên trong mục rữa bỉ ổi này cô ta chẳng lạ lắm gì, họ tiếp cận cô ta, đơn giản là vì vài mục đích khó mà thổ lộ với kẻ khác. Người này không phải đối tượng lý tưởng cho cô ta xây dựng quan hệ, hời hợt bông lơn thì được, hay nếu định chơi bời, thì hắn quả là thích hợp. Đàn ông đẹp mã, đôi khi vẫn rất được phụ nữ ưa thích.

Sirmione nháy mắt với gã vệ sĩ bên cạnh, đối phương liền đưa xắc tay, cô ta lấy một tấm danh thiếp ra: “Nếu có rảnh, anh cứ gọi cho thư ký của tôi, cô ấy sẽ xếp lịch hẹn cho anh.”

Fiennes không hề có vẻ phật ý vì bị từ chối, ngược lại hắn lịch lãm đưa tay nhận tấm danh thiếp: “Cô còn chưa biết tên tôi mà.”

“Tôi biết tên anh, hẳn phải gọi anh là: “Quý ông điển trai” rồi. Bởi vì những người như anh, chắc hiếm có cơ hội dùng tên thật lắm.”

Đến đây thì Trần Cận xong việc, hắn rời khỏi lô, cửa khép lại sau lưng, hắn không nghe được câu trả lời của Fiennes, cũng chẳng biết màn lả lơi trong đó còn tiếp diễn đến bao giờ, nhưng hắn hiểu một điều, ván bài đêm nay, Fiennes mới đích thực là kẻ chiến thắng.

Mẹ nó! Sao hắn lại cảm giác như mình là đồ kỳ đà cản mũi thiên hạ chứ, mà việc gì phải diễn thật quá đáng vậy hả?!

Thật không hiểu vì sao xong nhiệm vụ rồi còn thấy khó chịu vậy, về đến khách sạn đã quá mười hai giờ, Trần Cận không về phòng mình mà hùng hổ xông vào phòng kỹ thuật, đại bản doanh của thằng Đức tóc vàng, rồi quảng cốp hộp bài poker lên bàn.

“Bài Sirmione động vào tôi đánh dấu rồi đó, tự mở ra mà xem.” nói xong lập tức quay ngoắt chực bỏ đi.

Herman không khách khí gọi giật hẳn lại: “Anh vớ mạc đâu?”

“Đi mà hỏi ngài Fi ấy.” hẳn ta không lấy được mới là lạ, con mụ ấy thật chỉ thiếu điều nhảy xổ vào quắp lấy hẳn nữa thôi.

“Thế sao anh ta còn ở trong thành phố?”

Trần Cận đã bước một chân ra khỏi phòng rồi còn bị câu hỏi này làm khựng lại, hẳn quay lại, ánh mắt có chút phức tạp: “Anh ta vẫn đang trong thành phố à?”

“Kết quả định vị GPS là vậy.”

Trần Cận cau mày, vội lấy điện thoại ra gọi Fiennes. Sau sáu hồi chuông, hẳn ngắt máy: “Không nghe, hay là gặp chuyện gì rồi?”

“Không có đâu.” Herman mĩa mai: “Tay trợ lý Norman đó chẳng đi theo là gì, tôi thấy chắc tám phần mười là đang đi chơi bởi thác loạn ở Sambodromo rồi. Chắc chắn, đừng tưởng người ta trông đàng hoàng đứng đắn mà lắm, lúc có cơ hội cũng chẳng quên hưởng thụ đâu.”

“Cậu có ý gì hả?” Giọng Trần Cận đã muốn nóng nảy.

Đối phương khẽ hừ một tiếng: “Đàn ông trên trái đất này đến Rio làm gì hả? Chẳng lẽ anh không biết?”

À phải, chỉ cần có tiền, Rio thứ gì chẳng có, từ bãi biển ngợp nắng, đến người đẹp dập dìu.

Nếu là trước kia, chính hẳn cũng sẽ không do dự rẽ ngang tạt dọc ngay khi có dịp, hay thậm chí sà vào ăn chơi quên đường về. Nhưng giờ, bị trói chân rồi, tự dừng muốn làm gì cũng thấy lẩn cẩn không xong.

Bất quá, lúc này hẳn thật tình chẳng dư hơi đôi co với thằng em tóc vàng, thằng này là đồ lé mắt, bản tính nhỏ nhen, đã suy nghĩ cực đoan còn thích ăn nói bí hiểm, Trần Cận không thêm chấp nó.

Nhưng đối phương vừa thấy hẳn định bỏ đi, lập tức giở giọng khích bác hòng kéo lại: “Xem ra anh và Fiennes thân nhau lắm hả?”

Trần Cận đã ngắc tịn cổ trò móc máy của thằng tóc vàng này rồi, bất quá vẫn lơ chân dừng lại nghe nó nói nhảm, cứ như không nói ra thì nó ghen hòng chết không bằng.

“Người đó chỉ cần gần gũi với ai, cũng giống như tuyên bố trò chơi đã bắt đầu. Thủ đoạn vờn giỡn của anh ta thì khỏi nói, căn bản chẳng ai thỏa mãn được loại người đó đâu.”

Trần Cận quay bước lại, đứng trước mặt hẳn, hất cằm: “Vòng vo đủ rồi đó, cuối cùng là cậu tính nói gì hả?”

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh, coi chừng đó. Loại cấp trên ấy không bao giờ thật lòng đối tốt với đàn em đâu, anh ta chỉ quen coi lòng tin của kẻ khác như gạch lót đường cho mình, rồi vứt bỏ họ không thương tiếc. Đừng để mình bị lợi dụng.”

“Chú mày sửa cái khí gì thế! Anh đây làm gì cũng có thù lao hết, bị lợi dụng thì sao nào, ai dám nói mình cao quý hơn kẻ khác chứ?!” Hẳn chống tay trên mặt bàn Herman, nhìn chằm chằm vào hẳn ta chằm chọc, “Thật ra chú mày ấy, ném đá giấu tay, đặt điều gây sự, mà nghe sao cũng như mày từng bị anh ta đá rồi ấy nhỉ.”

Đối phương cũng không ngờ Trần Cận phản ứng bình tĩnh đến thế, thành ra hẳn buột miệng nói: “Là chị tôi, những gì chị ấy phải chịu khiến tôi tin mình nên nhắc nhở một chút mấy kẻ tưởng mình đã là tay chân thân tín của các ông lớn lắm rồi, cứ đâm đầu vào đi, nhưng coi chừng thiệt thân đó.”

Thấy Trần Cận hơi nhú mày, Herman lạnh lùng nói tiếp: “Họ từng yêu nhau, anh ta làm như chỉ trừ kết hôn, còn lại sẵn sàng dành tất cả cho chị ấy, rốt cuộc thì sao, quá lắm mới hơn một năm đã đi tìm tình nhân mới, rồi không những đuổi chị tôi khỏi vị trí ở Otford, còn đặt chuyện vu oan cho chị ấy, buộc chị ấy rời hội đồng quản trị. Chị tôi làm trợ lý riêng phục vụ anh ta ba năm trời, giúp anh ta dàn xếp không biết bao nhiêu vụ không ra gì, cuối cùng anh ta phẩy tay một cái là vứt bỏ! Chị ấy rõ ràng thật lòng với anh ta, vậy mà bị ép đến mức phải tự tử... tuy may mắn cứu được, nhưng người cũng thành tàn phế.”

Nghe xong một tràng, Trần Cận điềm nhiên hỏi: “Và vì thế nên cậu thù anh ta?”

“Anh ta thay người thân cận như thay áo, trước giờ toàn là lợi dụng xong rồi vứt bỏ, anh biết được bao nhiêu bí mật của anh ta nào, sao dám chắc chắn rằng anh ta sẽ đặc biệt trọng vọng mình chứ? Còn may anh không phải phụ nữ đó, đỡ phải lo dây dưa tình cảm với anh ta, bằng không sau này đến lúc chịu hết nổi mới thú vị à”

“Này tóc vàng, cuối cùng thì anh biết chú mày rồi...” Trần Cận giật cổ áo hần, thái độ tỉnh bơ hết sức trên người, còn gơ tay phải vỗ bộp bộp lên cái mặt lạnh đã muốn cứng đờ của Herman, “Chú mày đang nghĩ mình và bà con họ hàng bị người ta lừa bịp, rồi chú mày không cam tâm phải không. Cơ mà phải thừa nhận đi, đó toàn là các người tự chuốc lấy đấy chứ, cứ đừng chọc vào anh ta thì đâu có sao. Nào là mơ mộng ganh tức cay cú, vì sao hả? Chỉ vì tự mày biết mình... kém cỏi hơn anh ta. Một thằng đàn ông lại đi mở miệng đâm thọc sau lưng người khác, thử tự xem mình ấu trĩ đến mức nào! Có giỏi thì đi mà ngã bài với anh ta.”

Nói xong hần rút tay lại, tiện thể xô Herman té ngã xuống cái ghế sau lưng, rồi lười biếng vươn vai vặn vẹo: “Ngồi làm hăng say đến giờ chắc chẳng phải vì tính lầy lòng tui này đâu nhỉ. Thôi đi ngủ sớm đi, coi chừng mai mắt thâm đen thui giờ”

Danny Herman vẫn ngồi chờ người tại chỗ, trong đầu hần lúc này đang vang lại câu cảnh cáo của Fiennes ban sáng “Người vừa đứng đây chính là yếu điểm của tôi đó.”, giờ thì hần đã tin, quan hệ giữa gã Leslie Trần ấy và Andre Fiennes thật sự không tầm thường.

Sambodromo: Vận động trường samba cho khán giả mua vé vào xem trong Carnival ở Rio =]] xếp ham chơi dữ đa =]] để cái bạn íu-điểm ợ nhà cãi lộn với con nít để đi nhảy nhót đa =]] để coi lát về bạn íu-điểm bản sẽ wấy đáng gì ghen =))))

13. Chương 12

Bốn giờ sáng, Trần Cận choàng dậy trên giường.

Vừa xong hần mơ, mình thân mật chung đụng với những kẻ lạ lẫm, cả phụ nữ lẫn đàn ông, dưới ánh đèn xa hoa rực rỡ, rồi hần ngẩng đầu lên, thấy Fiennes đứng cách đó không xa, tay ôm một người đẹp yêu kiều, mỉm cười lả lơi với hần. Và hần tỉnh giấc.

“Mẹ nó, thế quái nào lại...” giấc mộng thật ghê tởm. Ở trần đi ngủ khiến hần thấy bức bối quá thể, Trần Cận trở dậy xỏ quần jeans vào người, lẳng lặng đi lại trong gian phòng tối tăm, rồi tiện tay nhặt cái bật lửa trên bàn cạnh giường, búng ngón cái bật nắp, ngọn lửa lóe lên lập lòe trước mắt hần.

Hần đứng ngây như tượng, vừa như đang nghĩ rất mông lung, vừa như còn đương mộng du chưa tỉnh. Rốt cuộc, hần mở toang cửa đi ra phòng khách, liếc qua phòng kỹ thuật, thấy đèn đã tắt từ bao giờ, Herman vẫn rải chăn ngủ trong đó.

Còn tay Norman, có phòng không ngủ, chuyên môn ngồi gà gât trên sofa phòng khách, chức trợ lý này của anh ta coi bộ cũng chẳng dễ làm, mỗi chuyến đi vừa đồn đảo lo xã giao vòng ngoài cho Fiennes, vừa phải đảm bảo sắp lớn được chín chu an toàn, đương nhiên là hao sức.

Bất quá dù cái nhóm nhỏ tập hợp chớp nhoáng này coi hơi kỳ quặc và không hề hòa hợp chút xíu nào, chuyện ấy vẫn chẳng ảnh hưởng gì đến hiệu suất tác chiến của bọn họ. Làm việc cho Hào Môn, một trong những sự cố thường xuyên gặp nhất ấy là... bất cứ lúc nào ta cũng có thể phải hợp tác với kẻ ta ghét cay ghét đắng, mà cũng có khi, lại gặp đúng người ta ưa nhất...

Trần Cận bước tới trước cửa phòng bên cạnh, gơ tay ngăn ngừa vài giây, rốt cuộc hần vẫn nắm cửa.

Chậm rãi bước vào, đến bên giường người đó, để hai mắt quen với bóng tối một hồi, hần dần nhìn rõ được đường nét gương mặt trên gối, vuông vức và tinh tế, vàng trán, sống mũi, viền môi, từng điểm chuyển tiếp hoàn hảo, men dài lẩn khuất vào những đường cong quyền rũ bên dưới...

Hắn diên mắt rồi, diên rồi mới đứng ngẩn mặt nhìn chăm chăm một gã đàn ông nửa đêm nửa hôm thế này, đã thế nhìn thôi chưa đã, còn cúi xuống gờ tay tính chạm vào.

Bất quá Trần Cận lập tức nhận ra rằng, một giây sau khi ngón tay hắn đụng tới chóp mũi đối phương, chỉ kịp cảm thấy luồng hơi thở ấm áp mơn man qua đầu ngón tay mình, người trông như vẫn đang ngủ rất say đó đã vùng tay lên, chớp lấy xương cổ hắn trong chớp mắt, không chế yết hầu hắn, nắm đót ngón tay vừa chực dồn lực thì Trần Cận la rầm lên: “Ồ hay... anh thật là!”

Nghe tiếng hắn, Fiennes lập tức trượt tay xuống nắm vai, tay kia giờ lên vít cổ hắn xuống, kéo hắn ngã lên người mình.

Trần Cận bị mất thăng bằng, hẳn nhiên là lão đảo ngã chúi xuống, vừa tính ngoi dậy thì gạt trúng cái đèn cảm ứng cạnh giường, phút chốc cả đèn bàn cách đó mấy mét cũng bật sáng choang, cả hai cùng phải nheo mắt vì chói, mà Trần Cận đến lúc ấy mới ý thức được mình đang nửa người ở trần, ngon lành nằm phục trên ngực người ta

Có điều không đợi hắn kịp làm gì, Fiennes đã tóm lấy cánh tay hắn rồi bất thần chồm dậy, đè cả người lên mình Trần Cận, lẳng lẳng kéo giật hai cổ tay hắn lên đầu giường.

Trần Cận hậm hực cười mũi: “Giá kể tôi kêu chậm chút nữa, là anh rút súng kê dưới gối ra rồi hả?”

“Nếu thích, tôi tặng cậu luôn cũng được.”

Tư thế nhìn từ trên xuống này thật đầy uy hiếp, nhịp thở ngắt quãng của Fiennes như càng lúc càng gấp gáp, rốt cuộc hắn cứ thế chăm chú nhìn Trần Cận, cảm giác gần gũi từ những tiếp xúc da thịt trở thành thôi thúc hơn bất cứ sự khiêu khích nào.

Cuối cùng chính Trần Cận lên tiếng phá vỡ tình thế giằng co này trước: “Anh... anh giỡn hả!?” mặt hắn có dày nữa cũng không đỡ được cái lối hành hạ nhau này, thẳng chả tự dừng... tự dừng cương luôn! Đã thế còn hăm he dữ dữ hung-khí vào người hắn, thật là hại hắn không kịp chuẩn bị tinh thần gì hết.

Cơ mà đối phương vẫn nói tỉnh rụi: “Nghĩ sao mà tự dừng muốn chơi đánh lén vậy?”

“Rốt cuộc thì ai đánh lén ai a!” người này là thể loại gì a, căn bản là bản năng dã thú bộc phát mà.

“Là ai nói không được phép làm vậy? Vì không muốn chọc giận cậu nên tôi đã kiềm chế hết sức đây.”

Ồ, đúng là đang lúc làm nhiệm vụ thì không cho giờ trò, cơ mà ai biết được nói vậy rồi thẳng chả chịu hợp tác ngon ơ vậy.

Trần Cận bĩu môi: “Biết vậy anh còn dè dặt tôi như này làm gì? Chẳng qua tôi sang xem anh đã say chết chưa thôi. Tưởng đi Sambodromo dạo phố cơ mà?”

Fiennes bật cười: “Dưới quyền Duoni có một số câu lạc bộ hạng sang, chế độ xét duyệt hội viên rất nghiêm ngặt, người lạ tuyệt nhiên không thể lọt vào được, tôi phải đi lo sẵn vài bước đầu, đâu thể đột nhiên xuất hiện được. Cậu cũng muốn mọi việc của chúng ta êm đẹp kín kẽ chứ?”

Trần Cận không thềm thông cảm: “Coi như tôi dư hơi hỏi vợ vẫn đi, giờ thả ra được chưa? Trợ lý của anh vẫn chầu ngoài cửa kia kìa, anh ta mà nghe thấy trong phòng lục đục, dám đập cửa xông vào làm há?”

“Cậu ta không dám làm vậy.” Fiennes lẳng lẳng đối diện với hắn, cho đến khi đôi bên cùng xâm xấp mồ hôi khắp người, mà ánh mắt giao nhau vẫn càng lúc càng nóng bỏng, Trần Cận chợt nghĩ sao trước Fiennes mình cứ mơ mơ tỉnh tỉnh a.

Gương mặt khêu gợi của Fiennes giờ này tràn ngập khát khao chinh phục của một người đàn ông. Nếu Trần Cận có thể bị chinh phục, hoặc giả, ngay giờ phút này hắn có thể bị khuất phục bởi một ai đó, thì chỉ có thể là người này đây.

Mà đúng ra hắn đã bị người này làm cho diên đảo từ lâu rồi, rất rất lâu rồi, kể cả khi chưa biết thân phận đích thực của hắn ta, hắn chỉ biết, trên đời còn tồn tại một người khiến hắn muốn kết bạn, muốn ganh đua, muốn chiến thắng, hắn đã tưởng tượng đến một ngày mình có thể sánh vai chiến đấu cùng người đó, để rồi được hắn ta thực sự công nhận.

Sau đó thì quả nhiên ước sao được vậy, hần gặp được thật. Lại sau nữa, hần nhận ra bất kể Fiennes muốn hần làm gì, Trần Cận hần đều nể nang chấp nhận, dù đến lúc bị chiếm hữu, rốt cuộc hần cũng khiến mình đẹp bỏ gánh nặng tinh thần lẫn sinh lý, để ngấm ngấm đồng ý.

Bởi vì cả thế giới này, ngoại trừ Andre Fiennes, không một người đàn ông nào khác có thể khiến hần hy sinh như thế.

Đêm nay, đúng là tự tay hần châm ngòi, vậy cũng phải chính hần dập lửa thôi.

Hơi thở cả hai càng lúc càng nóng cháy, cơ thể đôi bên vẫn chà xát vào nhau, nhịp thở của Fiennes nhất thời hỗn loạn, dục vọng tích tụ suốt mấy ngày qua, giờ đang chen nhau trỗi dậy, hần rướn thắt lưng, cạ cạ trên bụng Trần Cận, cảm giác được Trần Cận cũng mãnh liệt phản ứng lại mình, bởi vậy hần buông tay, trượt xuống vuốt tóc Trần Cận, đoạn hần trườn mình nửa quỳ dậy trên người Trần Cận, một tay nâng gáy hần nhô lên. Tư thế này, mặt Trần Cận vừa vịn ngang tầm bộ phận đang căng thẳng tột độ của Fiennes.

Như bị một luồng sóng nhiệt phả tấp trên mặt, Trần Cận thoáng kinh ngạc, ánh mắt hần ngược nhìn Fiennes đầy phức tạp, chỉ thấy vẻ mặt hần uy quyền và cao ngạo, điên cuồng vì mê đắm.

Bị biểu cảm nôn nóng kiềm nén của Fiennes kích thích, Trần Cận do dự vài giây, rốt cuộc hần ngậm lấy, tự hần cũng hiểu tư thế lẫn góc độ này có chút thấp kém, nhưng đã vứt bỏ được cả nỗi e dè giữa đàn ông và đàn ông, phải chăng rồi cũng sẽ sẵn sàng chấp nhận mọi sự hạ lưu và trắng trợn?

Khoang miệng và xoang mũi ngập trong mùi hương của Fiennes, Trần Cận vẫn chặt vật cổ thỏa mãn đôi phương, hần không cho phép mình nghĩ gì cả, bằng không lập tức hần sẽ không làm nổi nữa.

Fiennes đã bị khiêu khích đến nhین không nổi, hần sắp phát điên vì sự nhiệt tình bất ngờ của người bên dưới mình rồi. Chỉ cần Trần Cận khê mút vào, là đủ khiến hần suýt buột miệng rên rỉ. Cố sức thúc mình trong miệng Trần Cận, Fiennes cảm giác được bản thân đã đến sát biên giới mất kiểm chế rồi, một tia lý trí còn sót lại buộc hần phải lui bước, để đẩy Trần Cận ra, rồi một lần nữa ép hần xuống giường.

Fiennes nằm nghiêng người, ôm lưng Trần Cận, tay phải lần xuống thân dưới hần, không ngừng vỗ về mơn trớn, khiến Trần Cận phấn khích đến túm chặt drap giường, bất quá hần vẫn cắn môi quyết không hé răng kêu lấy một tiếng.

Khách sạn cao cấp thế này, trong phòng tắm luôn có đủ bộ bao, dầu trơn và cả đạo cụ tình thú, nhưng không ai trong họ định rời giường lúc này, Fiennes cọ cọ vật cứng nhọn nóng rực của mình phía sau Trần Cận, dù ngón tay đã thử cố đưa vào mở rộng một chút, nhưng rõ ràng vẫn còn rất miễn cưỡng. Đến bước này, Trần Cận không khỏi có chút căng thẳng, thật sự rất khó giúp hần bình tĩnh lại.

Fiennes cắn cắn vành tai hần, nói trong hơi thở: “Cậu hồi hộp sao, hửm?”

Mồ hôi nhỏ thành giọt trên trán Trần Cận, hần tức tối cố ngoái lại: “Mẹ nó đã sắp bốc hỏa rồi, anh còn lải nhải gì nữa!”

Fiennes liền nương theo lối vào đã bắt đầu ướt át, nhấn tới, hần ôm thắt lưng Trần Cận, chậm rãi tiến vào, chậm rãi cử động, Trần Cận nuốt lại tiếng rên đau đớn, hơi thở bắt đầu hỗn hển, hần thậm chí cảm giác được hình dạng thứ đó của Fiennes bành trướng trong mình, còn cả nhiệt độ lẫn sự cứng rắn không thể tưởng tượng, trong khoảnh khắc cơn đau ập tới làm hần thiếu điều nẩy đom đóm mắt, mà cùng lúc trong lòng cũng rã rời vì cảm giác muốn bỏ cuộc.

Phải rồi, Trần Cận hần điên rồi. Ngày hôm nay là tự hần chủ động mò lên giường đối phương, thậm chí chính hần cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra, bởi đến khi ý thức được mức độ trầm trọng của vấn đề, hần đã thấy mình ở bên dưới Fiennes rồi.

Cánh tay Fiennes trên thắt lưng Trần Cận lại giật mạnh, ấn Trần Cận từ thế nằm nghiêng thành ra sắp hần xuống đệm, tư thế thay đổi, nơi đang gắn liền lấy nhau cũng bị đẩy sâu thêm vài phân.

Tiếng thở nặng nề khao khát như đọng lại thành hơi nước trên da thịt, Fiennes biết không có dầu bôi trơn, Trần Cận chắc chắn sẽ bị đau, bởi vậy ban đầu hần cố làm thật chậm rãi, không dám buông thả mình, chốc chốc lại vỗ về Trần Cận, hy vọng hần quen được phần nào, tận đến khi cảm thấy thắt lưng hần dần thả lỏng một chút, mới bắt đầu kịch liệt tiến công.

“Ừ...” Trần Cận thật chịu hết nổi, hắn muốn chửi thề lảm lảm rồi. Nhưng Fiennes quá sức thấu hiểu cơ thể hắn, hắn ta nằm dấn trên lưng hắn, tới tới lui lui rất chi nhip nhàng, lại còn bắt thần thúc mạnh tới cái điểm chết người của hắn.

“A...” nâng mông hắn sát vào mình hơn nữa, tần suất ra vào liên tiếp càng lúc càng nhanh, Fiennes hầu như chưa kịp phát tiết hết khối lửa trong người đã kim không nổi phải bắn ra. Chỉ cần đối thủ là Trần Cận, sức chiến đấu của hắn sẽ thất thường thế này đây.

Fiennes cứ thế chôn mình trong cơ thể Trần Cận, để chất dịch tràn ra men theo đùi trong thấm xuống drap giường. Vẫn gắn liền cùng nhau, hắn gục xuống, siết chặt vòng tay, ghì lấy người đó, toàn thân run lên cùng những đợt khoái cảm phun trào, rồi như nhờ những sự âu yếm vô hình, cơn phấn khích lại một lần nữa trỗi dậy.

Trần Cận đương nhiên cảm giác được luồng kích thích mới, thành ra hắn hưng dữ quay ngoắt lại: “Anh sao đã...!”

“Tôi không muốn nhịn.” Fiennes khàn khàn đáp.

Mà khiến Trần Cận hoảng hồn hơn ấy là so với đối phương hắn còn nhận ra cơn ham muốn ấy khủng khiếp tới mức nào, kể cả nó đang bành trướng thêm bao nhiêu, mãnh liệt thêm bao nhiêu... hắn cũng biết rành hết luôn.

Trần Cận đột nhiên khiêu khích hắn bằng ánh mắt và lời lẽ hoàn toàn mất kiểm chế: “Anh đã lợi hại vậy, thì tới luôn đi.”

“Tôi lợi hại hay không không phải cậu rõ nhất hay sao?”

Bên dưới Fiennes bắt thần dấn mạnh vào Trần Cận.

“Tiều!” Nhịp thở của Trần Cận lại một phen hỗn loạn.

Fiennes đột ngột lật người Trần Cận lại, nhìn thẳng vào mắt hắn: “Trần Cận cậu nhớ lấy, chỉ có tôi có thể làm chuyện này với cậu! Không được để ai khác động vào cậu, nếu không... tôi sẽ giết kẻ đó!” Fiennes điên cuồng ra lệnh như hạ bùa chú, một tay hắn xốc hắn chân trái Trần Cận lên, thúc mạnh đầu gối đè lên ngực hắn, rồi cứ giữ nguyên tư thế đó, thô bạo trăn mình xông tới.

“A ưm!!”

Nhờ dịch trơn trước đó, lần này Fiennes ra vào rất thuận lợi, mà hắn càng không muốn nê hà thêm nữa, hắn đã hoàn toàn đắm chìm vào lối tình ái điên loạn tột cùng ở một gã đàn ông, hùng hổ như bão táp, mọi sự ôn hòa sẵn sốc vốn có đều bị đánh bay bởi tiết tấu hỗn loạn.

Dùng sự đồng điệu của thể xác để cảm nhận lẫn nhau, Fiennes cúi xuống hôn Trần Cận, Trần Cận đón chào còn vội vã hơn hắn, ngẫu nhiên đôi môi hắn, một giây hai đầu lưỡi tiếp xúc, họ lập tức quấn lấy nhau bắt chập tất thấy, ***g ngực như cũng bị rút cạn dưỡng khí, rồi nặng nề trướng căng bởi luồng hơi khô nóng rạo rực, họ kết hợp càng lúc càng sâu sắc khẩn thiết, Fiennes không ngừng thúc tới, như không bao giờ thấy đủ, hắn xô Trần Cận va vào thành giường, thứ xung động bởi khổng chế và sẵn sàng bóp nát này, thứ dục vọng muốn chiếm hữu và giam hãm này, hắn thật chưa từng hình dung được.

Nếu không có đối phương, bọn họ có thể qua lại với người xa lạ, nhưng kết thúc chắc chắn không như thế.

Trần Cận giờ này đã phơi bày tất cả dưới ánh mắt Fiennes, hắn cũng muốn thử buông thả chính mình, hắn không muốn làm thần thánh, hắn cần đôi hũ khoái cảm, ra sức rướn lưng hòa theo chỉ là cách hắn đang hưởng thụ và đắm chìm trong tình ái, giữa cuộc truy hoan đồng giới này, mỗi khi chứng kiến Fiennes tiến vào cơ thể mình, cảm giác dấn vật sôi sục, cùng cả ánh mắt nôn nóng khó kiểm soát của đối phương, đều trở thành những chất kích thích dục vọng khiến hắn vô phương chống cự.

Có nhiều khi, Trần Cận thấy như mình không phải người bị động, hắn thường thường có thể khống chế được cảm xúc và sự sung sướng của Fiennes, nếu người khác không thể cho hắn, thì hắn có thể.

Trần Cận dừng mãnh tiếp nhận, bất quá hắn vẫn bị làm đến đỡ không nổi, drap giường bị xô lệch hầu như tuột cả xuống đất, nửa người hắn đã muốn chơi với ra khỏi giường, trong khi Fiennes vẫn hăm hở ghì lấy

thắt lưng hần, điên cuồng tấn công.

Ngay lúc Trần Cận nghĩ mình sẽ lăn khỏi giường đến nơi, Fiennes đột nhiên bật ra, rồi trèo một chân xuống thảm. Trần Cận vừa kịp chống tay lên đã bị Fiennes lôi giật lại lần nữa, rồi ôm lấy một bên đùi hần, ra sức thúc tới, từ thắt lưng Trần Cận trở xuống lơ lửng trên không, đầu gối bị ghì cứng bên sườn Fiennes, những âm thanh phóng túng không ngừng vang lên mỗi lần dịch lỏng ma sát trong lối vào.

Hai người chưa từng làm trong tư thế khó khăn này, Trần Cận đương nhiên bị khó chịu, nhưng giờ hần đã muốn lơ mơ rồi, hai mắt mở trừng trừng nhìn đối phương quỳ bên giường giở đủ trò với mình, mà khó đỡ hơn nữa là... tự hần còn thấy thật kích thích. Giờ hần và Fiennes chơi bởi càng lúc càng bạt mạng, trên giường bắt đầu không còn biết kiềm chế là gì nữa rồi.

Cái tư thế hoàn toàn trần trụi hiến dâng này, hần là giới hạn cuối cùng của sức mạnh và khả năng kiểm soát mà một người đàn ông có thể ném trải. Mới đầu tốc độ của Fiennes còn giữ được lúc nhanh lúc chậm, nhưng đến khi Trần Cận chịu hết nổi, bắt đầu thấp giọng rên rỉ, cơ mông dẻo dai săn chắc cùng lúc co thắt mấy cái, khiến bên dưới hần bị siết chặt thêm vài phần, thậm chí gần như đau nhói, biểu cảm xuất thần vừa như đang van vãn xin tha vừa như kêu gọi đòi hỏi của hần khiến Fiennes lập tức bùng nổ.

Mồ hôi chảy ròng trên khuôn ngực rắn chắc, sau một trận tập dợt đầy hưng hần, Fiennes lại nhóm dậy quỳ lên giường, một lần nữa đẩy Trần Cận lên nằm sấp bên dưới mình, ngày hôm nay một Trần Cận chủ động quyến rũ hần đã khiến Fiennes mê mải. Hần vuốt ve vùng ngực trơn láng săn chắc, ngắm nhìn vẻ rã rời kiệt sức của hần sau cơn xung động bột phát của mình, nỗi thỏa mãn cả tâm thần lẫn thể xác khiến Fiennes buột ra một tiếng gầm gừ trầm khàn gần như là thở dài ừ dột.

Con người Fiennes một lần nữa trở thành nâu sẫm, khoái cảm chất chồng sắp vượt tới cao trào, vài cử động cuối của Trần Cận đã đủ vắt kiệt hần, nhịp hô hấp hỗn hển không giữ nổi, rốt cuộc hần mãnh liệt thúc tới thêm vài lần nữa, chạm đến điểm tận cùng sâu trong cơ thể Trần Cận, và cả hai cùng lúc bùng nổ như thác lũ. Fiennes bắn liên tiếp mấy phen không sao khống chế được, sự thỏa mãn quá sức tưởng tượng khiến hần có chút thất thần...

Ngay giây phút ấy, Fiennes nhận ra mình đã nảy sinh khát vọng độc chiếm kỳ dị với người đàn ông này, là một thứ ý niệm ngấm ngấm nhưng cực đoan gấp trăm lần chiếm hữu, cũng chính là mối quan hệ vô cùng mâu thuẫn mà họ vẫn luôn cố lảng tránh khi nghĩ về nhau.

Vốn dĩ hần vẫn nghĩ, chỉ cần có thể trông cậy vào nhau, cần gì phải biết gấp gờ bao nhiêu, lên giường bao nhiêu, đến lúc một người muốn tự do, người kia cũng không có quyền can thiệp hay ngăn cản, dù về tình cảm họ vẫn chân thành với nhau.

Thậm chí Trần Cận chưa từng đồng ý chỉ thuộc về hần.

Mà lúc này cao trào qua đi, đầu óc Trần Cận cũng lập tức tỉnh táo lại.

Lại làm... quả nhiên là tự làm tự chịu. Chết người nhất là hần nhận ra Fiennes đã hoàn toàn tìm ra cách uy hiếp hần, để đối phương mò ra thứ mình cũng không ngờ là mình có... đời sao mà xui rủi. Giờ thì hay rồi, coi như chỉ thuần túy là bạn giường chiếu đi, chắc hần cũng sẽ sẵn lòng lâu lâu du hí với thằng chả một phen.

Dù sao khoái cảm khi làm với phụ nữ khác hần với Fiennes. Khác chỗ nào thì hần chịu không biết đo đếm kiểu gì, ví như cảm giác điên rồ như linh hồn bay chệch đường ray lúc này, thật chưa từng xuất hiện mãnh liệt đến thế trong cả lịch sử phong lưu của hần xưa nay.

Trần Cận muốn đi tắm, nhưng vừa nhóm dậy đã bị Fiennes tóm cổ tay giữ lại.

Hần ta đương lười biếng dựa lưng vào gối, nhìn hần chằm chằm rất chi bá đạo: “Còn nhớ lúc chúng ta cùng tham gia Scotch không?”

“Không đừng làm sao phải nhớ.” chuyện xảy ra một năm trước đó lại là Trần Cận coi như đồ cổ hết. Bất quá vụ đi Scotch cùng Fiennes đúng là trải nghiệm khác cốt ghi tâm a, căn bản hần không thể quên được, cơ mà hần không muốn nhận.

Ngay lúc họ bước vào kỳ thi Scotch cùng nhau, hắn đã biết mình rồi sẽ bị ràng buộc vào gã đàn ông này, bị thằng chả lôi từ dưới sông lên bờ, phải nhờ hơi ấm của hắn ta đang giữ mạng, để rồi lên nhìn ra sự xót xa điên cuồng trong mắt hắn ta, khoảnh khắc đó hắn mới hiểu, thì ra hắn ta quan tâm đến hắn, còn hơn xa hắn tưởng tượng.

Mà điều đó đã trở thành áp lực hay động lực với hắn? Vấn đề ấy đã ròng rã bám theo Trần Cận suốt một thời gian dài.

Giờ người đó lại đang dùng giọng uy hiếp nhắc hắn nhớ: “VẬY mà tôi nhớ rõ từng chi tiết đấy. Cậu không cảm thấy chúng ta nên ở cùng nhau thường xuyên hơn nữa sao?”

Ra Fiennes cũng có lúc ấu trĩ a, bắt quá Trần Cận không dại đi lật tẩy hắn.

“Anh không định nói đúng nghĩa đen chứ hả?” Trần Cận xọc tay vào tóc hắn, mỉm cười cúi xuống, dí sát mặt vào mặt hắn: “Anh lại muốn tôi về tổng bộ với anh sao? Biết rõ chưa đến lúc, tôi sẽ không nghe đâu. Scotch lúc ấy là chiến tranh, giờ ở trên giường mà anh tính mặc cả gì với tôi hả?”

Thành thật mà nói, biểu cảm miếng ngon dâng tận miệng không ăn rõ là đồ ngớ ngẩn của Fiennes khiến hắn cũng hơi lạnh lưng.

“Giờ cũng là chiến tranh.” Sếp lớn Fi cười thần bí, “Chiến tranh giữa cậu và tôi.”

“Ai thua thành tù binh hả?” Trần Cận tiếp chiêu dễ dàng, “Chớ tự tin quá thế, coi chừng chìm xuống à, đừng hòng tôi làm bồ nhí của ai.”

Nói rồi thả tay ra, miệng vẫn chưa ngời cười gian, rồi tung tẩy quay lưng bỏ vào phòng tắm.

“Mai sẽ đi St. Paul.” Câu này của Fiennes quả nhiên giữ chân được Trần Cận.

Hắn quay lại, có vẻ ngạc nhiên: “Mục tiêu tiếp theo ở St. Paul à?”

“Ừ, đến đó cậu sẽ gặp Jia Maisi. Ba ngày nữa tôi phải bay tới Roma để moi nốt Bansai, sau đó chúng ta hội quân ở Rio.”

Phân công hành sự đây... Trần Cận nghĩ nghĩ rồi đáp: “Cũng được, bắt quá mấy người dẫn theo dư dư quân vào, tôi không định thấy anh bị tụi mafia làm thịt đâu, bọn đó chuyên nghề đánh lén, hồi này anh không gây sự gì với chúng nó đấy chứ?”

“Tạm tạm, cũng chưa nghiêm trọng đến mức sẽ bị ám sát. Bansai sẽ xuất hiện tại một diễn đàn chính thức của chính phủ, tôi đã đặt được một ghế tham gia.” Fiennes nhìn hắn rất ngụ ý, “Sẽ có tay trong của Hỏa đường ra mặt với cậu, tôi điều Michael tới để phòng cậu cần.”

“Chà chà chi sập vậy, coi bộ kỳ này dễ chết đa” nói xong vừa cười vừa quay lưng đi tắm.

Đến khi Trần Cận thờ ơ đẩy cửa phòng tắm đi ra, Fiennes đã mặc quần áo chỉnh tề đứng cạnh giường. Hắn tiện tay nhặt áo bông tắm trên nệm lên, choàng cho Trần Cận.

“Sao?” Trần Cận thuận miệng hỏi, “Phải đi à?”

“Ừ, người của tổ Trung Đông có việc cần bàn với tôi.”

“Ờ.”

“Trần Cận.” Trước khi đi, đột nhiên Fiennes gọi hắn.

“Ờ?” Hắn quay lại, dù mặt mày vẫn tỉnh rụi, ánh mắt vẫn không giấu được tia ranh mãnh muôn thuở.

“Tôi luôn đợi tin của cậu, đừng làm gì khinh suất.”

Trần Cận phẩy tay: “Hứ! Tôi là ai hả, yên tâm đi”

—

14. Chương 13

Ngày hôm sau, họ rời khỏi khách sạn, Herman tới một kho hàng phía Tây, nơi được bố trí sẵn để làm điểm liên lạc tại Rio.

Trước khi xuất phát, Herman trình bày qua một lượt các thông tin về Jia Maisi, mục tiêu thứ ba của bọn họ.

Hắn ta vẫn nói bằng giọng đều đều nhạt nhẽo như mọi khi: “Jia Maisi là đối tượng hậu thuẫn vững chắc cho tập đoàn của Duoni, cũng là một trong những ông trùm xã hội đen quyền lực nhất St. Paul, nhiều năm qua ông ta là người thống trị khu ổ chuột phía Nam thành phố. Chuyên buôn vũ khí và thuốc phiện, nhiều tổ chức lân cận mới nổi lên đều phải đề phòng mọi lúc vì lo ngại bị ông ta thôn tính. Chính phủ Brazil và cảnh sát bất lực với ông ta. Trong khi Douni rất tin tưởng người này trong vai trò đồng sự, có điều bản chất ông ta rất đa nghi, đề phòng người bên cạnh âm mưu soán ngôi, định kỳ ông ta luôn thay đổi tốp vệ sĩ. Cách duy nhất để chạm mặt ông ta là qua quan hệ làm ăn.”

“Vậy là muốn lấy được dấu vân tay và ảnh vông mạc của cha này, chỉ còn đường giả bộ cò kè ngã giá với lão há.” Trần Cận đương nghĩ vụ này khó nhằn đây.

“Dưới trướng Douni có một câu lạc bộ bí hiểm gọi là “Thiên Đường”, Jia Maisi có hùn vốn trong đó, mục tiêu cuối cùng của chúng ta, Sartori, cũng chính là người đứng sau quản lý câu lạc bộ này, hắn đã điều hành nó cho Douni được bốn năm nay, là một cao thủ rửa tiền cũng như giao thiệp với giới thượng lưu.”

“Hàng khó nhất thì để cuối cùng à, kế hoạch khó ưa quá ta.”

“Cứ tiếp cận được Jia Maisi đi đã, rồi về ăn mừng khoe công trạng sau.” Herman liếc xéo Trần Cận đầy hàm ý, “Đến Rio, tự anh phải lo giữ liên lạc, thiết bị ở ngoài cửa ấy, đừng bảo không biết dùng nhé, nếu không lúc cần viện binh khéo chẳng kịp đâu.”

Thằng mồm miệng mắm muối này đúng là không biết điều a, Trần Cận cũng chẳng buồn nể nang: “Vâng, anh đâu được như ngài Herman, giỏi quá mà, cả bảo vệ gác cổng Nhà Trắng cũng phải kiêng mặt a, còn loại tôm tép như anh đây thì... chú em gõ phím tìm đại là ra liền, ăn nhằm gì đâu mà.”

“Đặt bay chuyến trưa nay rồi đấy.” Herman mĩa mai lại, “Không định đi tạm biệt ai đó hả?”

“Anh có phải chú mày đâu, ngoài mặt thì làm bộ hần học ghê lắm, thật ra trong bụng lại chả vật vờ nhớ thương người ta”

“Anh!” quả nhiên Herman bị kích tức đến mặt mày tái nhợt.

“Bị nói trúng tim đen cũng đừng có lo mà, anh sẽ không nói ai biết đâu.” Trần Cận làm như sức nhớ ra chuyện gì hết sức nghiêm túc, “À phải, anh vẫn định nói với cậu vậy nè, lúc nào rảnh đi nhuộm lại đầu tóc màu gì khác đi, như này trông mày cứ như Ken Carson (bạn-trai-của-búp-bê-Barbie), coi chừng để các em nghĩ mày bị thiếu năng nghen.”

“Im đi.”

“Cộng tác tốt lắm người ta mới nói cho đó.” Trần Cận tỉnh bơ khoác đồng thiết bị lên vai, đi ra khỏi phòng.

Sáng nay Trần Cận nghe nói một số lãnh đạo của Hào Môn đã tới Rio, Fiennes đã cùng trợ lý đi đón từ sớm. Hắn và Fiennes trước nay chẳng bao giờ có tiết mục bịn rịn tiễn nhau, bất quá hồi sáng lúc chia tay, Fiennes chủ động đến ôm hắn một cái, nhìn thì tử tế đứng đắn lắm, thật ra nhằm góc Norman không trông thấy, thằng chả dám le lưỡi liếm vành tai hắn, hại hắn hãi muốn nhảy dựng, phải vội vàng né ra xa.

Cùng lúc ấy, giữa cuộc hội đàm, Fiennes cúi xuống nhìn đồng hồ đeo tay, đoán chừng Trần Cận sắp lên máy bay rồi. Kế hoạch lần này thật khiến Fiennes nửa mừng nửa lo, Hỏa đường thì rất mạnh, hợp tác với Trần Cận đương nhiên sẽ an toàn hơn nhiều, có điều hắn vẫn chưa nói cho Trần Cận biết, người phụ trách móc nối liên lạc lần này chính là Nana Hồ lừng danh đó.

Trong ba phân đường Phong – Hỏa – Lộ, Hỏa đường chiếm vị trí nổi trội hơn hẳn, có thể nói đó hoàn toàn là nhờ vị thủ lĩnh Nana Hồ của họ. Người phụ nữ này sắc sảo và quyết liệt, thậm chí so với nam giới tác phong của cô ta còn có phần dứt khoát, tinh táo hơn, lúc cần lại biết mềm nắn rắn buông hơn người, ở Nam

Mỹ cô ta đặc biệt có thể lực, dưới cái tên giả “Mân Côi”, cô ta vừa rất quảng giao vừa được thuộc hạ hết sức tin tưởng.

Nhờ có nhiều vỏ bọc, Nana Hồ quen biết được không ít tay chân sỏ trong giới anh chị Brazil, cô ta rất giỏi sử dụng ưu thế nữ tính của mình, so với một số gã thủ lĩnh chỉ biết gây gỗ và kiếm tiền, cô ta tinh tế và kín kẽ hơn nhiều. Có điều Nana Hồ còn nổi tiếng với biệt danh “trăm ngàn người”, nói thẳng ra, là không một gã đàn ông nào chống đỡ được trước sức hấp dẫn của cô ta, đã vậy cô ta hình như không hề ngại ăn cỏ gần hang, những đối tượng tai to mặt lớn cùng hợp tác với cô ta rồi mang họa vì scandal tình ái cũng không hề ít.

Mới nghĩ đến bộ đôi Nana Hồ và Trần Cận, Fiennes đã thấy muốn đau đầu. Ở Rio Danny Herman chỉ có thể hỗ trợ từ xa, Michael thì phải nằm vòng ngoài giám sát, bọn họ đều không thể sánh được với ảnh hưởng của Nana Hồ.

Trước kia Trần Cận muốn chơi bởi sao cũng được, hẵn đều có thể nhắm mắt cho qua, vì hẵn biết đó không phải thật lòng, nhưng giờ, tự dưng hẵn lại bắt đầu quan tâm đến cả sinh hoạt cá nhân của Trần Cận, quả là không thể tưởng tượng nổi, chính Fiennes cũng thấy không yên lòng chút nào.

Đến khi đặc phái viên Casio rót thêm cà phê cho hẵn, hẵn mới giật mình tỉnh trí lại.

Quá hiển nhiên, mục đích của lần ra quân này không chỉ là phá đám chuyện làm ăn của Jia Maisi, bắt quá trước khi tình hình sáng tỏ hơn, Trần Cận cũng chẳng tiện đoán mò thêm.

Với một số nhiệm vụ, thường chỉ cần biết việc mình, làm xong là rút lui cấp tốc, hạng “quét rác” như bọn hẵn đâu đủ tư cách biết tường tận sự việc, mà nói thật, hẵn cũng chẳng thiết biết.

Lần này triệu tập với quy mô lớn, nhiệm vụ phân công rạch ròi, bản năng mách bảo hẵn rằng một tấm lưới lớn đã được giăng ra, từng nút thắt liên kết lại với nhau, trở thành tầng tầng lớp lớp cạm bẫy.

Cái này gọi là bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng trước kia rất hiếm có nhiệm vụ lớn nào cần được che đậy đến thế, xem ra quá nửa là dính dáng đến hồ sơ mật quốc gia, chưa nói cả FBI và cảnh sát quốc tế đều bị điều động vì đủ mọi cớ, nếu các ông lớn không biết chắc mình đang làm gì, Hào Môn đương nhiên không thể dễ dàng đi lại.

Mà Xích bộ và Hỏa đường đều chỉ là những mắt xích trong đó, bước đầu còn cần bọn đại ca như hẵn đi nêu gương cho sĩ tốt, chứ giờ đâu đã đến lúc lôi cả lính đánh thuê ra xài.

Tối hôm đó tới St. Paul, Trần Cận cho anh em Xích bộ đi hết, một mình hẵn tới quán bar “Graffi” đã hẹn, hẵn mới chỉ biết thời gian, địa điểm, còn sẽ liên lạc móc nối với ai trong Hỏa đường, giờ này hẵn vẫn không dám chắc.

Đến nơi, vừa hay mười giờ đêm, quán bar này rộng để đến vài trăm mét vuông, nhìn ra được là nơi vàng thau lẫn lộn, đủ loại người chen quanh mấy bàn billard, loại đàn ông trí thức ăn bận bánh bao đến cốt chỉ để ngồi canh sân khấu xem gái nhảy múa cột cũng có luôn.

Trần Cận lảng lảng liếc quanh một vòng, phát hiện ra cạnh quầy bar nhỏ có người quen đang ngồi, tuy đã hơn nửa năm chưa được hội ngộ, bất quá bộ dạng khô khan lạnh lùng của thằng chả trong mắt Trần Cận thật không khác gì bi kịch sát nhân. Mới nghĩ cái đồ ấy mà là tay súng bắn tĩa “Ve gió” được thiên hạ nể sợ kinh hồn lại thấy con người đứng là không thể nhìn mặt bắt hình dong được

Vẫn khoe mặt dày mo giả bộ chính kịch à, lâu lâu chọc vài câu đã tức nghẹn họng, tím tái mặt mày rồi, bảo sao người ta không ưa chọc cho được chứ.

Nếu Fiennes đã nghĩ Michael xài được, mà ngấm lại mình với ông cũng hơi bị thân nhau, ờ thôi nể mặt ông tí chút vậy.

“Mặt cá gỗ, lâu quá không gặp nha, này tôi nói nè sao ông anh chẳng tiến bộ chút xíu nào vậy? Hồi này người ta bỏ mốt nhái phim Ma Trận lâu rồi ông anh còn làm một cây đèn thui, bộ sợ người ta không nhận ra ông là đồ ma đầu giết người như góc hử? Án bận quê quá đi.”

Từ lúc Trần Cận mon men lại gần, mí mắt Michael đã muốn giựt giựt, đến khi nghe xong một tràng chào hỏi rất đáng ăn đấm ấy, Michael lại thấy hết sức khâm phục bản thân, coi vậy mà vẫn nhịn được phản xạ

móc súng ra xĩa cho thằng này một phát, chưa kể khẩu hán đang giắt lưng đã lấp ống giảm thanh rồi a, xung quanh ồn ào huyền ảo thế này mà ra tay đảm bảo không ai biết a.

“Nè mặt cá gỗ, lại đang tính chuyện bậy bạ hả? Tôi khuyên ông anh bình tĩnh nha.” nói rồi liền chìa tay ra, khoác vai Michael, đoạn xấn vào ngồi cạnh hán làm như thân thiết ghé gối lằm, rừ rừ hỏi với nụ cười toe toét, “Tối hồi nào vậy? Có thấy ai khả nghi không?”

Michael tức khí đập lại: “Việc của mày chứ, liên quan gì đến tao.”

“Cưng à, nhiều lâu chưa được ra phố chơi rồi? Vụ này chẳng phải tôi tạo cơ hội cho ông anh đi uống rượu tán gái còn gì.”

“Mày!”

Đầu khẩu trên cơ hoành kể ra cũng mất vui đi, cơ mà mới nửa năm không tập dượt chung, tài hùng biện của mặt cá gỗ lão huynh đã lại thoái hóa về như buổi đầu gặp gỡ rồi. Trần Cận vỗ vỗ vai hán ta, ra điều thông cảm.

Bar Graffi có hai tầng, tầng trên là loft, có lẽ chuyên dùng để kiểm soát hệ thống, lan can sắt chạm trổ bao một vòng quanh hành lang.

Vừa lúc ấy, một người phụ nữ xuất hiện trên đầu cầu thang, tay vịn thành lan can, cô ta bước xuống, chiếc váy hở lưng bó sát màu vàng kim rực rỡ cùng gương mặt quyến rũ nghiêng nhiên thu hút được vô số ánh mắt của các đấng nam nhi, đây đó những tiếng huýt gió vô tư vang lên.

Thấy hai mắt Michael hoàn toàn bị hút về đằng đó, Trần Cận cũng ngờ ngợ ngoái đầu lại.

“Ai cha, không ngờ nha, nè mặt cá gỗ ông gồm thật đó, vậy mà tôi tưởng ông cònzin nha. Cơ mà cũng đúng đi, nếu cả gái cỡ này cũng không làm ông anh nổi thú tính được, chắc tôi phải lo lắng cho ông anh quá”

Không thèm nhìn sắc mặt Michael đã thành ra sao, Trần Cận vẫn liến láu chọc ghẹo, bắt quá ánh mắt đã kịp bay về phía cô nàng hấp dẫn đằng đó, thấy cô ta đi thẳng về phía mình, tự dưng hán nghĩ có gì là lạ.

Vẫn cười toe toét, hán hạ giọng hỏi Michael: “Là lạ à, ông anh có thấy cô ta quen lằm không?”

“Chưa gặp bao giờ.”

“Chưa gặp bao giờ á? Hình như tôi thấy ở đâu rồi.” thì thào xong câu này, cô gái kia đã đến sát cạnh chỗ hán.

“Chưa uống một ly rượu Rum ở Graffi, thì chưa phải đã đến St. Paul đâu.” Cô ta khẽ mỉm cười với hán, cơ thể với những đường cong quyến rũ, làn da màu cà phê khỏe khoắn, mái tóc dài buông rủ trên vai, gương mặt sắc nét xinh đẹp... một mỹ nhân lai Nam Mỹ điển hình, gợi cảm và đầy sức sống.

Biết cô ta đang nói với mình, hệ thống báo động trong đầu Trần Cận lập tức xẹt xẹt ra một người, hán biết cô ta là ai rồi. Chị cả của Hỏa đường, Nana Hồ. Trước kia có duy nhất một lần hán trông thấy mặt cô ta trong hồ sơ tuyệt mật của các phân bộ, có điều trong hình hồi đó cô ta không trang điểm son phấn gì, nhìn còn thấy hơi có nét trung tính, giờ thì quả là một trời một vực.

Nana Hồ lại đích thân ra mặt à! Cứ tưởng tổng bộ sẽ không bao giờ sắp xếp kiểu này để tránh xung đột, dè dặt nhét hết tinh hoa chung một giỏ, kỳ này bọn họ muốn tận dụng triệt để tài nguyên đây

“Chờ cứng lâu lằm rồi đó.” Hán cười tà, tiến tới thân mật ôm eo cô nàng, vừa thấy hoa đẹp đã có chủ, không ít gã quanh đó tiu ngủi quay mặt đi.

Nana tươi cười đáp: “Cưng à, em cũng đợi hoài cuộc hẹn này của tụi mình đấy.”

Hai người hí hửng liếc mắt đưa tình, không coi thiên hạ ra gì nữa, Michael ngượng ngùng cúi xuống tiếp tục làm bộ uống rượu giải sầu.

“Mình qua chơi một ván đi, ai thắng sẽ phải thực hiện một yêu cầu của người kia.” Nana chỉ bàn billard sau lưng.

“Là em nói đấy nhé.” Trần Cận cười, rất chi khinh khỉnh.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Trần Cận trở về quầy bar, giơ tay gọi một ly Rum.

“Thấy tôi thua phụ nữ, chắc ông sướng rơn rồi hả?”

“Ồ, sướng vô cùng.” Michael giấu ý đồ hóng hớt kịch vui bằng bản mặt cứng đờ muôn thuở.

“Cơ mà đúng là ếm giỏi thiệt.”

Đúng lúc ấy gần đó có một gã mời Nana cock-tail, cô ta thản nhiên nhận ly, rồi vừa cười vừa nâng ly với người đó.

Trần Cận lắc đầu: “Thể loại ma nữ uống rượu miễn phí ở mấy chỗ này, đàn ông phải coi chừng.”

Michael vô cùng thích chí: “Thừa nhận thua phụ nữ cũng làm gì khó lắm đâu.”

“Bộ tưởng tôi là ông chắc? Ai thắng ai thua còn chưa biết đâu nha.”

Mười phút sau, Nana quay lại chỗ Trần Cận, chủ động nắm tay hắn, nũng nịu nói: “Hôm nay không bắt anh đưa em về khách sạn, nhưng cũng không cho anh đưa cô nào khác về nhà đâu nha.” nói rồi ghé sát môi bên tai hắn, nói trong hơi thở, “Công việc thế nào có cả trong đĩa này, chín giờ tối mai tới chỗ tôi bàn bạc, ngày kia hành động.”

Trần Cận cố ý lớn tiếng đáp: “Cưng à, hình như tụi mình tiến hơi bị nhanh à nha”

Nana đá lông nheo với hắn: “Chứ anh thấy sao?” rồi vỗ vỗ má hắn, đoạn ung dung quay lưng bỏ đi.

Trần Cận làm như không có chuyện gì, thản nhiên đút cái đĩa mini trong tay vào túi áo.

Một giờ sáng, Trần Cận bị tiếng điện báo từ hệ thống mạng nội bộ đánh thức.

“Tiêu!” Hắn chửi thề. Không biết lệch múi giờ hả?!! Tờ mờ sáng dựng người ta dậy, coi chừng thằng này tổ mấy người với Bộ Lao Động!

Nghe giọng Danny Herman từ đầu dây bên kia, Trần Cận mới tỉnh hơn chút đỉnh.

“Nana Hồ của Hỏa đường không tệ chứ, anh có được thứ chúng ta cần rồi đó, giờ thì nghĩ cách xâm nhập vào câu lạc bộ của Duoni tìm Sartori đi, anh chỉ có năm ngày ở St. Paul thôi, đừng lãng phí thời gian.”

“Mẹ kiếp nửa đêm mày gọi chỉ để nói nhảm vậy thôi hả?!”

“Ừ phải, tôi đang e anh bị Nana Hồ mê hoặc, quên luôn nhiệm vụ rồi.”

“Thằng nhỏ này mày điên rồi. Chào.” Trần Cận quăng máy cái rụp.

Lần hành động này đúng là khác thường, coi bộ không phải võ mặt Bộ Quân sự cũng là đụng độ FBI rồi. Hơn nữa đầu mối và những kẻ cấp trên muốn tìm chắc chắn có liên quan đến cái kết bí mật đó của Duoni, điểm yếu Duoni nắm trong tay hoặc rất đáng giá, hoặc là cực kỳ nguy hiểm, nếu không dám trên đầu hắn sao phải nhấp nhóm không yên vậy, lại còn không tiếc sai cả lính đánh thuê tới giải quyết.

Quả là xài hoang a. Trần Cận nghĩ, nếu bị lộ trước mặt Jia Maisi, không chừng phải vung tiền ra mua lại hàng dỏm như hắn thiệt, Hào Môn thì xịn rồi, nhưng lâu lâu để dụ rắn ra khỏi hang, vẫn phải tiêu tiền phung phí thôi.

Bước một bước vào khu ổ chuột ngang bằng bước nửa bước đến Quỷ môn quan, sơ sẩy một li cũng đủ tiêu mạng, hắn không được phép khinh suất một chút nào, ngỗ nhõ đụng chuyện, để liên lụy cả Hỏa đường nhà người ta thì đâu được a.

Fiennes cũng không muốn mình làm bậy đâu há... mà giờ hắn ta đang làm gì nhỉ? Làm việc hay gặp gỡ ai... nghĩ đến đó thì Trần Cận lắc đầu quây quây, cho mớ tư tưởng vớ vẩn bay sạch khỏi não, bằng không giấc ngủ vốn say hơn heo của hắn sẽ đi tong, mất ngủ vì Fiennes a, nghiệp chướng nghiệp chướng

Tối hôm sau, Trần Cận đến khách sạn đúng hẹn với Nana.

Cha Nana Hồ là người châu Á, mẹ thì lai cả ba màu da trắng, đỏ, đen, và quan trọng hơn là, Nana biết nói tiếng Trung, lưu loát nhất với tiếng Anh và tiếng Bồ Đào Nha, bởi vậy khi giao tiếp với người bản xứ, có lúc phải có cô ta phiên dịch giùm.

Thành ra ngay từ đầu, quan hệ giữa bọn họ đã được xác định là tình nhân.

“Jia Maisi tuy không biết tôi là người Hào Môn, nhưng chắc chắn có biết qua về địa vị của tôi ở đây, hỏi han ông ta vài câu thì được, nhưng người ngoài mà muốn được ông ta tin tưởng, lại còn lạ mặt như anh thì... phải có một cái cớ hoàn hảo mới mạo hiểm được.”

“Ý cô là bộ dạng tôi giờ không giống bạn trai cô, ngắn gọn là không xứng với cô hả?”

“Cha mới nói vậy đã hiểu nha!” từ đầu Nana đã thấy người này rất thú vị, bởi vậy ăn nói cũng chẳng kiêng dè gì nữa, cô ta đang nghĩ: cứ qua lại thế này đương nhiên sẽ không buồn chán rồi.

Trần Cận bày ra bộ dạng rất chi quyến rũ, cười cợt: “Nói cô hay, tôi coi vậy mà đường đường là đóa hoa của xã hội đen New York nha, các em siêu mẫu muốn xin hẹn đều phải xếp hàng nha, chưa nói cử chỉ hành động của tôi có kém Ảnh đế mới lên chút nào đâu, lần này mình diễn tình nhân là cô phải thấy vinh dự lắm mới phải. Chứ thể loại phụ nữ lẳng lơ cỡ cô, đừng hòng tôi thèm.”

“Chưa ai dám nói năng kiêu ngạo vậy trước mặt Nana Hồ này đâu nhé.”

Trần Cận cười điệu: “Giờ thì có người dám rồi đó, nghe thấy xúc động quá há?”

“Anh được lắm. Tên tiếng Trung của anh là Trần Cận phải không? Tôi thích tên đó hơn nha. Cận, tuyệt vô cận hữu, người Trung Quốc nói vậy đúng không?”

Trước Nana Hồ, tinh thần phải vững vào, người đẹp sắc sảo là khó đỡ nhất, “Khuyên cô đừng có yêu tôi nha, tiêu chuẩn của tôi cao lắm đó.”

Cô ta nhướn mày: “Cứ chờ xem.”

Mặt đối mặt một hồi, đôi bên cùng bật cười. Ánh mắt Nana nhìn Trần Cận hình như đã thay đổi.

Mười phút sau...

“Nè cô giỡn hả? Bôi bác tôi thế này mà còn có đứa tin tôi là bạn trai cô sao? Không ra cái giống gì hết a!” Trần Cận đứng trước gương, nhìn bộ dạng vừa được Nana Hồ mông má thành “có thể trà trộn vào đám đông ngay lập tức” của mình, mặt mày hấn ghê tởm hết chỗ nói, áo phông nâu kẻ sọc rộng lưng thùng, mũ lưỡi trai, quần soóc bò, thật đến chán đời.

“Chứ anh muốn sao nữa? Tôi sẽ không để anh mặc cái áo sơ-mi đỏ như mông khỉ ấy đâu nhé.”

“Ồ cô được lắm.” Trần Cận lột phăng mũ, cởi tuột cả áo lẫn quần ra, rồi cứ thế mặc độc quần lót, hiên ngang mở toang tử đồ vận năng của Nana Hồ, lựa ra một cái áo ba lỗ đen, rồi mặc vào chung với cái quần jean cũ của hắn.

Nana cũng chẳng e dè đứng ngắm hắn thay đồ, rồi có vẻ thản nhiên nói: “Dáng người cũng không tệ nhỉ.”

“Giỡn hoài! Dáng đây không đẹp còn ai đẹp.”

Rốt cuộc Nana cũng bị chọc phì cười, lại thấy người này nghênh cổ nói những câu bá láp bằng giọng điệu hết sức nghiêm túc, đột nhiên nghĩ hắn và những gã đàn ông mình từng tiếp xúc thật quá khác nhau, thành ra cô ta thấy thoải mái hẳn, cứ thế cười đến nghiêng ngả cả người.

“Nè nè, làm gì quá khích dữ vậy.” Trần Cận nhăn mày, chẳng hiểu mình chọc trúng huyết cườì của bà chị này hồi nào nữa.

Khó khăn lắm mới nín lại được, Nana đứng trước bàn trang điểm, lả lơi nói: “Đêm nay qua đêm ở đây đi, sáng mai chúng ta tới địa bàn của Jia Maisi rồi, cũng phải giả bộ cho hợp một chút chứ.”

Ai biết đâu Trần Cận thản nhiên hỏi: “Phòng khách đang trống hả?”

“Anh là người đàn ông đầu tiên đòi ở phòng khách với tôi đấy.”

Trần Cận nhún vai: “Bộ kỳ lắm sao.”

“Không kỳ, chỉ thấy hơi bị mất hứng. Dù anh có đòi ngủ trên giường tôi, tôi cũng sẽ không đồng ý, có điều anh đứng đắn vậy thật làm tổn thương lòng tự ái của tôi quá.” trong mắt cô ta, người này và danh tiếng đào hoa của hắn ta trước giờ chẳng giống nhau chút nào.

“Chị hai à, chẳng qua tôi nghĩ cho cô thôi a. Ngộ nhờ qua một đêm cô đem lòng nhớ nhưng tôi thiệt, rồi lại phát hiện ra tôi cũng là đồ khốn như mọi gã đàn ông trên đời... thì tội cho cô lắm.”

Nana nhìn hắn, thật chẳng biết nên khóc hay nên cười, rốt cuộc là cười phá lên.

“Thật chẳng thể hiểu nổi phụ nữ mấy người.” Trần Cận ngược nhìn trần nhà, rồi lượn luôn qua phòng khách bên cạnh.

Đợi nghe thấy tiếng Trần Cận khép cửa phòng rồi, Nana mới ngừng cười, cô ta nhìn ra cửa, nụ cười trên mặt dần trở thành chút trầm tư.

Mân Côi: hoa hồng.

tuyệt vô cận hữu: có một không hai =)))))))))) còn-phải-nói =)))))) chàng là hàng độc mà =))

15. Chương 14

Vừa leo lên giường chợp mắt một lát, thiết bị liên lạc mini hắn chỉ mang theo mỗi khi làm nhiệm vụ đã đổ chuông. Mới đầu còn lười nghe, lúc sau lại nghĩ biết được số này chỉ có mỗi mấy sếp lớn Hào Môn, nhờ để lỡ việc thì đẹp thành ra hắn lại bỏ dậy, mò túi quần lấy máy ra, nhìn số thì quả nhiên lạ hoắc.

“A lô?”

“Tôi đây.”

Đầu dây bên kia chỉ nói hai tiếng, Trần Cận đã khựng người, tim hình như cũng khựng luôn một cái, sau lại nghĩ mình phản ứng vậy sao mất mặt quá, liền ráng lấy lại bình tĩnh, làm bộ tỉnh bơ hỏi: “Làm sao?”

“Ổn cả chứ?”

“Vừa vào trận thôi, ai đã biết được.” Hắn trở mình nằm ngửa ra giường, châm chọc, “Anh quan tâm đến đàn em dữ quá ta? Chưa hành động đã sợ tôi gây chuyện hả?”

Thật tình rất muốn nói gì đó, nhưng Fiennes nhận ra hễ trò chuyện với Trần Cận, hắn lại chẳng biết phải làm sao nữa... “Làm gì cũng nhớ cẩn thận, tôi biết cậu liều lĩnh lắm.”

“Không liều mà được chắc, có phải đi làm lần đầu đầu, liều một tí thì cũng để kén kè hơn thôi, còn anh khỏi lo, tôi tự biết mình, sẽ không làm gì bậy bạ đâu.”

Hiếm hoi lắm mới được nghe Trần Cận nói năng đứng đắn vậy, Fiennes cũng yên tâm hơn phần nào: “Cậu vẫn đang ở khách sạn à?”

“Hơ...” chẳng hiểu vì sao tự dưng Trần Cận nghe chột dạ, mà ngẫm lại mình có làm gì xấu xa đâu thành ra hắn liền táo gan nhận luôn, “Ồ thì, bữa này về ở... chỗ Nana.”

“Vậy sao?”

Nghe đối phương đáp lạnh nhạt vậy, Trần Cận không khỏi bối rối, lại thấy căng thẳng lạ, hắn tự giác nói thêm: “Không phải ở cùng phòng đâu.”

“Tôi biết.”

Trần Cận thật muốn tự tát mình một cái, sao phải nói tuột ra vậy a, người ta có hỏi mày đâu, không dưng phân bua làm khỉ gù.

Ai biết đối phương còn nói thêm: “Cô ta để cậu ngủ lại, xem ra hai người cũng hợp nhau lắm.”

Vì đoán không ra sếp Fi tính ám chỉ cái gì, hắn đành đáp cho qua: “Ồ cũng tạm.”

“Trước khi sang Ý, tôi còn trống hai ngày, tôi sẽ vòng qua St. Paul.”

Trần Cận cười khê: “Thôi đi.”

“Ừm. Nói thật, tôi đã bảo tôi rất nhớ hồi chúng ta ở Hồng Kông mà... ít ra lúc đó còn được thấy cậu mỗi ngày.”

Nghe thể loại rừ rì tình tứ đến mức này, có thần kinh que củi nữa cũng không cách nào giả bộ không hiểu được a, Trần Cận đành đáp trớt quớt, ra bộ xấu hổ: “Ha ha, cái nhà trọ lụp xụp ấy mà nhớ nổi gì...”

Bắt hẩn dẫn một lũ đàn em đi bắn nhau ì xèo là chuyện nhỏ, cơ mà đối phó với mấy màn sến súa này thì đâu phải chuyên môn của hẩn a, hồi trước có tán tỉnh các em cũng chỉ hót vài câu cứng ơi cứng à là cùng, chứ ăn nói mùi mẫn nghiêm túc thế này... thật là khó đỡ với Trần Cận hẩn quá.

“Trung tướng Weddela tặng tôi một chai rượu ngon, hôm nào sẽ cho cậu.”

“Tốt vậy hử?”

“Của người phúc ta thôi, cũng chẳng biết phải tặng cậu món gì nữa.”

“Chứ bình thường anh hay tặng thiên hạ món gì hử? Du lịch Hawai trọn gói bảy ngày bảy đêm, hay thẻ bạch kim chơi golf cả năm?”

“Vây là hối lộ trắng trợn nhé.”

“Chứ anh bảo quà gì là hợp pháp? Anh tính cho tôi gì đây?”

Fiennes coi bộ đang ngẫm nghĩ thật, mất một lát hẩn mới đáp: “Chính tôi.”

Trần Cận phì cười, lại có vẻ thật hồn nhiên phóng túng.

Giữa lúc ấy, đầu dây bên kia hình như có việc gì phải gián đoạn: “Tôi có việc rồi, vậy... gặp sau nhé.”

“Ồ đi đi, nói hoài, bye”

Fiennes vẫn có chút lưu luyến, nhưng lại không muốn để trợ lý nghe được, thành ra đành bực dọc kết thúc câu chuyện: “Cậu... nhớ cẩn thận một chút.”

Trần Cận nghe hẩn ta nói cứ như đang dặn dò con nít, rõ là coi thường mình quá thể, mà hẩn chỉ thấy thật mắc cười, vậy nên hẩn đáp qua loa: “Thật chịu hết nổi anh.”

Gọi điện thế này cũng như tiếp sức cho nhau, Trần Cận lăn ra giường, đầu gối trên tay, nằm tằn ngằn suy nghĩ, dù hẩn có ngốc nghếch về tình cảm đến đâu cũng vẫn hiểu được, mình và Fiennes giờ càng ngày càng giống... giống người ta tâm sự yêu đương với nhau, cứ kiểu này mãi rồi có ổn không đây, thật tình hẩn bắt đầu quen với sự tồn tại của đối phương rồi, nếu cứ cố bắt hẩn phải phân định rạch ròi ra, rồi hẩn cũng sẽ bối rối, bởi vậy nào giờ hẩn đâu có dám thử đâu.

Thật ra cứ gặp nhau vài bữa lại xa cách bao lâu thế này, hẩn cũng không dám chắc liệu mình có hiểu Fiennes nhiều như mình tưởng không, người ta quyền lớn trong tay, lại giữa xã hội hào nhoáng xô bồ này, có khi chỉ tình cờ đi dự một bữa tiệc tư thôi cũng có thể quen biết đối tượng mới ngay được. Bằng vào bề ngoài và thủ đoạn của Fiennes, có khi hẩn ta chỉ cần cố bằng một phần mười cái kiểu vẫn cố với Trần Cận hẩn là đủ khiến người khác ngoan ngoãn bị chinh phục rồi.

Ừ thì trong mắt Fiennes hẩn có đặc biệt đấy, nhưng thế đâu có nghĩa hẩn sẽ là duy nhất. Chính hẩn còn chưa từng là một người an phận, cũng biết thừa bản chất bọn đàn ông, chỉ là một khi đã biết mùi kỳ vọng, mọi sự sẽ chẳng còn nằm trong tâm tay hẩn nữa.

Quả nhiên con người hẩn rất chi không hợp với tiết mục tự kỷ hoành tráng, mà mắc gì cứ hể dĩnh đến thẳng chả là thành rách việc được ngay, lại muốn gì không muốn, chỉ muốn được an toàn chắc chắn. Thôi ngủ ngủ ngủ!

Sáng sớm hôm sau, Nana Hồ gõ cửa phòng hẩn. Trần Cận miễn cưỡng lết ra mở cửa, chưa mở được mắt đã thấy một màn chói lóa.

Nana bữa nay ăn bận thật gọn gàng khỏe khoắn, áo hở cổ vàng không tay, quần soóc bò, chân xỏ xăng-đan, tóc cột đuôi ngựa, mặt cũng chỉ đánh chút phấn nhẹ nhàng, trông qua quá lắm là hai mấy tuổi, hoàn toàn không nhìn ra một chút nào về lộng lẫy quyến rũ đêm trước.

“Tôi bận thế này là để trông xứng với anh hơn ít nhiều đấy nhé.” Cô nàng đá lông nheo với hắn.

Bất quá chẳng ăn nhằm gì với Trần Cận: “Thì giày cao gót cũng có leo núi được quái đâu mà.”

“Từ giờ phải gọi là Mân Côi.”

“Cần thiết phải nhảm vậy không a, Mân Côi sao cô không xài luôn Gia Minh đi.” thấy đối phương nhướn mày, xem ra là không hiểu kiểu chơi chữ tiếng Trung, hắn liền phẩy tay, “Rồi biết rồi, giờ tôi là Cain, bạn trai cô chứ gì. Hở rầy thằng Đại Lý nhặt về một con mèo, cũng cho tên Cain.”

Trước khi lên đường, Nana hỏi hắn: “Bình thường tôi gọi anh là A Cận được chứ?”

“Không được.”

“Mình làm gì đã thân nhau thế.”

“Gọi Trần Cận thì sao?”

“Sao cô cứ muốn gọi tên Trung của tôi bằng được vậy?” Hắn vừa xỏ giày vừa quay lại hỏi cô ta.

“Vì có thể anh bằng tên đó, chắc là người đặc biệt.”

“Ai bảo cô thế?”

“Trực giác của phụ nữ. Chứ không sao anh phải keo kiệt vậy?”

“Rồi rồi, cho cô muốn gọi sao thì gọi đó. Làm gì nói như thật.” Trần Cận khoát tay, “Đi thôi chứ? Người Hỏa đường các cô không nằm vùng ở đây hả?”

“Điều đi hết rồi.” Nana khoanh tay bước tới, “Được rồi, còn bạn anh thì sao?”

“Ai?”

“Người ở quán bar đó.”

“Ai nha, mặt cá gỗ a. Ông nằm vòng ngoài, lúc cần mới ra mặt.” Trần Cận bình tĩnh đáp, rồi tự dưng ghé sang, chỉ chỉ Nana, “Hình như cô là đứng vị của ông đó nha.”

Nana thích thú đáp trả: “Chứ không phải của anh sao?”

“À trước giờ ăn hoài ngán rồi, giờ phải đổi món khác.” thấy Nana chực xịu mặt, hắn lập tức ra vẻ tán thưởng, “Bữa nay cô trang điểm cũng không tệ há.”

Nana lắc đầu cười khỏ, ở cùng với đồ dễ hơi vô tâm vô tính này thì phải chịu thôi, xem ra hắn đã quyết không coi cô như một người phụ nữ rồi thì phải. Chính vì bản tính thẳng thắn hết sức khác biệt của hắn, mà gã đàn ông này mới càng tinh khiết và sống động, khiến người ta vừa nểm thử đã dễ dàng cảm thấy lửa lòng rạo rực.

Khu ổ chuột phía Nam St. Paul nằm dưới sự kiểm soát của một trong các tổ chức quyền lực nhất thành phố, ngoài địa bàn chính, Jia Maisi còn xây dựng thêm hai dinh cơ riêng, quây một vòng vây làm căn cứ, để cứ thế ngồi trên cao nhìn xuống một mình một cõi.

Người lạ không thể tùy ý lui tới chỗ này, muốn vào, sẽ bị một đám tay chân lưng đeo súng ống chặn ngoài cửa, hỏi han soát người vài lượt mới có chuyên gia ra dẫn đường đi tiếp.

Trần Cận đương nhiên bị bắt dừng bên ngoài cổng lớn, cũng là con đường duy nhất để xâm nhập vào lãnh địa của Jia Maisi, đợi Nana trao đổi bằng tiếng Tây Ban Nha một hồi với người của chúng xong, một thằng nhỏ liền lên lầu chính thông báo, tiếp nữa hai gã thanh niên vạm vỡ xuất hiện, dẫn bọn họ vào một khu sân cát trống trải, để họ đứng đó chờ tiếp.

Trần Cận nhíu mày, nghiêm túc nhìn Nana: “Giờ mình thành hai tám bia sống rồi đó. Từ đây nhìn ra góc 40 độ, ít nhất có năm điểm ngắm bắn có thể hạ chúng ta dễ dàng, chắc dễ hơn cả bắn gà gô.”

“Yên tâm đi, Jia Maisi không ra tay với đối tác tương lai đâu, giờ ta rất an toàn.”

Pằng- Véo! Âm thanh chói chói bắt thần vang lên đập tan khoảng không vốn êm ả, vùng cát sát bên chân Trần Cận vừa hứng một viên đạn, cát bắn tứ tung, chỉ một giây mà nghe rộn cả người.

Trần Cận nhảy dựng lên theo phản xạ, gào ầm lên: “Tiều, có lộn không hả?!” vừa xong đúng là định bắn hẳn thật mà!

Thấy có người đang chạy lại phía mình, hắn cắn răng liếc xéo Nana đứng cạnh, lúc này sắc mặt cũng đã muốn khó coi: “Thế này cũng là an toàn hả?”

Nana thở dài, lại trở ra trao đổi với bọn họ, hai phút sau cô ta quay về: “Mấy đứa nhỏ bên kia bị cướp cò súng thôi.”

Trần Cận nghe xong lý do mà muốn cười ra nước mắt a: “Cướp cò? Mẹ nó chứ! Rốt cuộc thì có mấy đứa đang định cướp cò ở đằng đó a.”

“Kiên nhẫn một chút đi, nói thật nhé, giờ dù họ có bắn thủng mu bàn chân anh thật, anh cũng chỉ có thể tự vào viện mà băng bó thôi.”

“Hôm nay ra đường đúng là xui xẻo, chắc chắn có tiết mục ghé gớm lắm đang chờ đón ta đây.”

Lại một hồi lâu lắc nĩa, Trần Cận đứng bêu nằng chờ hoài đã thấy hơi bức bối.

“Thằng cha Jia Maisi ấy rốt cuộc định làm gì hả, xem ra hắn cũng chẳng hám tiền như người ta đồn đâu.”

Cuối cùng, lại hai gã cao lớn nữa đi ra, dẫn họ rời khỏi sân cát, đi tiếp chừng trăm mét, rẽ ngoặt lên cầu thang, qua một hành lang khá sâu, quẹo trái lần nữa thì được thấy thiên đường thứ thiệt. Một lán trại nằm giữa thảm thực vật nhiệt đới trù phú như rừng mưa, trên cái cây cạnh cửa còn thấy một đôi vẹt Kim Cương đang đậu.

Thấy cả hòn giả sơn bên trong, Trần Cận thật muốn lú lười: thằng cha này tự cho mình là hoàng đế mất rồi, đúng là biết khoe mẽ quá mà! Để mình chờ mốc mặt ngoài kia, còn nó ngồi trong đây sung sướng.

Nana vào trong lán trước, Trần Cận bám gót theo. Ngoài vài tên vệ sĩ cầm súng máy và bọn người làm, còn gã đàn ông đang an vị trên ghế mây đan có vẻ rất thích ý kia hẳn là Jia Maisi lừng lẫy. Nhìn cách nào hắn ta cũng chỉ ngoài bốn mươi, da ngăm đen, mặt tròn trịa, trông qua thì khá hiền lành, không mấy giống loại ác ôn, thật giỏi lừa thiên hạ.

Hắn ta không đứng dậy, chỉ giơ tay chào rồi mời họ ngồi, tay kia còn đang pha trà đạo, hắn dùng cây gắp cặp hai chén trà thoang thoảng mùi lúa mạch, đặt trước mặt bọn họ.

Đoạn, Jia Maisi nói bằng thứ tiếng Anh khá gượng gạo: “Mân Côi, được nghe về cô đã lâu. Không giấu gì cô, gần đây tình hình không tốt lắm, tin tức nhộn nhạo, tôi cũng bị đám cảnh sát vùng này làm phiền nhiều, họ thèm muốn địa bàn của tôi chẳng phải mới ngày một ngày hai, giờ thì càng được thể xấu xí tôi không tha, cứ như bọn vừa cần thuốc vậy.” Nói đến đây hắn lại quay về tiếng Bồ Đào Nha, “Tôi chỉ e mấy ngày này sẽ có người đến quấy rối, nên tháng này chuyện làm ăn phải ngừng đã. Mời các vị về cho.”

Nana cố tình hạ giọng hỏi: “Tôi nghe nói chỉ chỗ ngài mới có SCAR, phải không? Hàng tốt như vậy, lo gì không bán được giá.”

Đối phương cười phá lên: “Thông tin của cô nhanh nhạy quá đấy.”

SCAR mà Nana nói chính là súng trường đột kích SCAR, chỉ lực quân và bộ binh tự do từng được sử dụng, bởi vậy nếu chúng xuất hiện ở chợ đen thế này, thật sự là một món hàng xa xỉ.

“Tôi chỉ cần vài cây.” Trần Cận phác một động tác tay, đưa ra một con số không cao không thấp, “Nhưng ông phải có hàng.”

“Các người tới không đúng lúc rồi. Tôi đã nói thời gian này không làm ăn. Nếu anh cần gấp vậy thật, tôi giới thiệu anh sang phía Bắc, nghe nói lão Tonga bên đó còn ít hàng dự trữ.”

Trần Cận ngắt lời hắn bằng tiếng Anh: “Bên đó khéo M4 còn chẳng có, nếu tôi lo quáng quàng cho xong cũng được đã chẳng phải tốn công đến tìm ông.”

Nana vừa định phiên dịch đã bị Jia Maisi giơ tay ngăn lại, hắn ta nghe hiểu, lại sẫm soi Trần Cận vài lần nữa rồi mới đáp: “Dù có Mân Côi đây đảm bảo, tôi cũng không định vội vàng tung bầu vật ra lúc này đâu.”

Không ít ông trùm Brazil đều chỉ nhận khách hàng do người quen giới thiệu. Vì bọn chúng quá cáo già, thận trọng, lại đặc biệt nhạy cảm với gián điệp, nếu không phải bản thân Trần Cận cũng đầy vẻ giang hồ, chắc hẳn đã bị lộ từ sớm rồi, đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu khiến Hào Môn phải đưa toàn thủ lĩnh ra trận, loại công việc này chỉ cần non nớt một chút thôi cũng đủ mất mạng.

Để an toàn, Trần Cận không dám tăng bốc thêm điều kiện ban đầu hắn đưa ra nữa, càng hùng hồn nghe chỉ càng dỏm hơn, hắn đâu định khoe sơ hở, ở St. Paul à, bọn rắn độc này dư sức khiến họ u mê sa bẫy. Gã Jia Maisi này tinh quái như một con cáo già, nếu bị hắn ta tóm đuôi rồi, sẽ khó thoát lắm.

Nana cố ý thỏa hiệp: “Lần trước tôi cần mấy cây P90, ông cũng nói không có hàng.”

“Súng tự động thì thực sự tôi không có, mà cô cũng biết rồi, loại đó độ chính xác không cao.”

“Giờ bỏ tôi ông cũng lại không tin, vậy là ông không muốn làm ăn với tôi rồi.”

“Anh ta là người của cô, đương nhiên là tôi tin. Có điều... tôi cũng không thể ham làm ăn hơn ham sống a, món hàng quý này tôi chỉ định để dùng giữ mạng lúc bọn rác rưởi trong thành phố ập đến đây thôi.” Jia Maisi rõ ràng đã hơi do dự, “Tôi có thể xoay từ nguồn khác cho cô, nếu cô cần gấp. Có điều vẫn phải có người sang Venezuela.”

Trần Cận sấn bước lên, gã vệ sĩ đứng cạnh đó đã chực phản ứng thì bị Jia Maisi giơ tay cản lại. Trần Cận ung dung nhìn hắn ta, rồi hạ giọng hỏi: “Vậy, Rio có hàng chứ?”

Hai mắt Jia Maisi lóe sáng, hắn lập tức hỏi lại dù đã thừa hiểu: “Anh có ý gì?”

“Ông đã không chịu nhả ra, thì ít ra cũng nể mặt chút đi, chỉ đường cho bọn tôi.”

Nana cũng hòa theo: “Nghe nói ông cũng có làm trung gian mà?”

“Là người nước ngoài mà các vị biết không ít đâu. Muốn hàng cũng không phải không có cách, nhưng để có câu trả lời đích xác thì phải kiên nhẫn thôi.”

“Bao giờ thì có câu trả lời chính xác?” biết thừa hắn ta đang cố tình lờ bịp, cũng không dám khinh thường, Trần Cận vẫn diễn đến trọn vai, “Cuối tuần chúng tôi rời St. Paul.”

Jia Maisi nhìn chăm chăm nước trà trong chén của họ, đoạn chậm rãi giơ ba ngón tay: “Ba ngày nữa, nếu có tin tôi sẽ tìm người báo cho các vị.”

“Được, ba ngày.” Trần Cận dứt khoát lùi lại nửa bước, gật đầu với Nana, ý bảo về thôi.

Lần cuối Trần Cận liếc mắt nhìn Jia Maisi, đối phương cũng đang quan sát hắn, bởi vậy hắn thần nhiên làm ra vẻ kiêu căng đúng kiểu khách hàng, ung dung giơ tay phải ra bắt: “Hy vọng sẽ đợi được tin tốt của ông.”

Mân Côi vs Gia Minh: =)) là gì? là gì đâu =)) tên nhân vật đồng thời cũng là tên tiểu thuyết của Tàu thôi mà =)) nghe đâu xuất bản từ năm 1982 nên hẳn là đã đi vào lòng công chúng:”> như Lan và Diệp của mình chẳng =))??

16. Chương 15

ều lâu ngày xuất hiện người ta lại bonus trá hình đẩy nhóe các tình iêu:”]]

Hai người bình tĩnh bước theo tên đàn em ra ngoài, qua khoảng sân cát ban nãy, Trần Cận chợt thấy một thằng nhỏ choai choai đang bị mấy gã thanh niên lưng đeo súng dúi xuống đất, đất đá lấm lem khắp người, khóe miệng và cánh tay đều bầm tím xây xước.

Cuối cùng thằng nhỏ bị hai tên canh cổng cường tráng vào xốc nách dậy, lôi xềnh xệch quẳng ra ngoài. Thằng kia cũng không khóc la gì, chỉ ương bướng đứng nhìn trần trời vào cánh cổng sắt.

Đến khi cổng khép lại sau lưng, Trần Cận và Nana cứ thế bước tiếp, họ đưa mắt nhìn nhau, rất ăn ý đi thẳng xuống sườn núi, được chừng năm chục mét, Trần Cận đột nhiên dừng lại, định lộn trở về.

“Này, đừng có xen vào.” Nana gọi hần ngay lúc hần vừa quay lưng.

Nhưng Trần Cận không dừng lại, hần giơ tay phải lên để trấn an cô ta, rồi tiếp tục đi ngược lại đường cũ. Về tận chỗ thẳng nhỏ ban nãy, thấy nó vẫn đứng nhìn chăm chăm cổng sắt không nhúc nhích. Trần Cận có vẻ hứng thú, hần bước tới nhìn thẳng vào gương mặt lem luốc của nó, không thêm giấu ý chế giễu.

“Nhìn cái gì!” Thằng nhỏ cuối cùng cũng để ý đến hần, nó gào lên bằng tiếng địa phương.

Trần Cận hỏi nó bằng giọng nửa Anh nửa Tây Ban Nha: “Sao nhục vậy hả, bị bọn nó đuổi ra à?” nói rồi nắm mũi thằng nhỏ lôi nó xuống dốc, hần cũng không định để người của Jia Maisi nghi ngờ.

Thằng nhóc kia vừa giãy vừa không nín lại được, cứ thế bị hần lôi đi một quãng xa, nhất thời có vẻ tức tối lắm, đột nhiên nó sẵng giọng hỏi bằng tiếng Anh: “Mày là ai?”

“Ngầu quá ta, biết tiếng Anh cơ à?”

Không hiểu sao thằng cha phương Đông này khỏe dữ vậy, đến khi xác định mình không thể giãy thoát được hần, thằng nhỏ bắt đầu há mồm tính cắn. Trần Cận đương nhiên biết nó sẽ chơi xấu, lập tức hần vung tay thả ra, thằng nhỏ liền bị chơi với bật ngửa người ra sau, đến khi dừng lại được đã lùi xa hần mấy bước.

“Cũng khá phết à.” Trần Cận nhìn bộ đồ rách bươm trên người con sói con, “Hỏi lại lần nữa, vì sao chúng nó đuổi chú mày ra?”

“Là súng của tao cướp cò đấy!”

“À... ra chính chú mày thiếu chút nữa đã hại đời người vô tội hở? Cò súng phải biết đường mà giữ chứ, sao mày dở vậy. Nhiều tuổi rồi?”

Thằng nhỏ hung dữ trừng mắt với hần: “Sao phải nói cho mày biết!”

“Nói cho anh biết đi, xuống núi anh mời ăn đồ Bahia.”

“Tưởng tao dễ gạt vậy hả! Tao không thèm tin mày.”

“Anh tên Cain. Mày sao?”

“Mắc gì đến mày.”

“Chú mày rõ là vị thành niên mà, về nhà đi! Đừng lộn xộn với bọn đó, chẳng hay ho gì đâu.”

“Theo Jia Maisi còn có cơm ăn.”

“Giờ chú mày cũng hết cơm ăn rồi còn gì, làm sao đây?” thấy thằng nhỏ trừng trộ nhìn hần đầy tức tối, cứ như tại hần mà nó chết đói vậy, hần đành thở dài, lục hết tiền trong người ra, đưa cho nó, “Này, cho mày.”

Nó cũng chẳng ngại ngần gì, giật luôn tiền vào tay, ý thù địch trên mặt cũng bớt đi ít nhiều, lại hỏi có vẻ ngờ ngợ: “Sao lại cho tôi tiền? Mấy người cũng có phải người tốt gì đâu.”

“Chu choa, giờ lại tự dưng hiểu chuyện hở không phải chú mày chưa ăn gì sao? Chỗ đó đủ một bữa no nê đấy, rồi xuống chân núi kiếm ông chủ khác đi.” Trần Cận vỗ vỗ đầu nó, rồi quay lưng đi xuống sườn núi, vừa đi vừa nói nốt, “Đừng có mang súng sớm vậy, coi chừng bị bắn chết.”

“Gurion! Tôi tên Gurion.”

Nghe thấy thằng nhỏ nói vậy, Trần Cận cũng không quay đầu lại, hần chỉ cười cười giơ tay lên, rồi nhảy mắt với Nana đang đứng ngẩn ngăm đằng xa.

Trên đường về, Nana lắc đầu nói: “Chịu hết nổi anh. Trên đời hàng tỉ người chết đói, anh giúp được bao nhiêu hả?”

Trần Cận thật tình ngượng ngùng không dám nhận, mới cách đó ít lâu hần vừa suýt rũ tù vì ham hố cứu một thằng nhỏ cả tên cũng không biết trong đất của France Noir.

“Chuyện ngay trước mũi mà, giúp được nhiều thì giúp thôi. Cô này, phụ nữ mà rần quá đi.” Trần Cận cũng chẳng phải người tốt đẹp gì, nhưng hần thẳng tính, hần chịu không nổi nhìn tụi con nít khốn khổ còn ương bướng trước mặt mình, những đứa nhỏ đó cứ như hình ảnh hần và Trần Thạc ngày trước.

“Nhẹ dạ để bọn đàn ông nuôi chắc? Không ngờ anh cũng biết thông cảm vậy đấy.” Nana mỉm cười, ánh mắt lộ ra một tia dịu dàng nữ tính.

Được cái Trần Cận không hề định nhận lời khen ngợi của người ta: “Quá khen, chẳng qua là kính trên thương dưới thôi. Thành nhỏ đó chắc được mười lăm tuổi chứ mấy.”

“Nó là đàn em tay chân của Jia Maisi mới nhận về, khuyên anh từ sau đừng có dây vào, chớ để bọn họ nghi ngờ.” Nana hạ thấp giọng hỏi, “Đồ lấy được chưa? Không định ba hôm nữa quay lại đấy chứ!”

“Tôi làm việc thì cô khỏi lo. Mà tay phải khó chịu thật, lớp mô phỏng này dính như gì ấy, bóc ra chắc lột da theo mất. Cả cái món đeo trong mắt nữa, đây sắp nhìn ra nhị thứ nguyên rồi đây. Công nghệ đúng là hại người.” Trần Cận quay phắt đi, lượn lờ thăm dò sau lưng, căn bản không thèm tiếp thu lời khuyên của người ta, “Nè, không cho người theo dõi mình thật kìa, sao kỳ quá vậy. Kiểu này đúng là định nhịn làm ăn rồi, hay Jia Maisi nghe được tin gì nhỉ?”

Nana nhẹ cả người: “Không lẽ anh còn mong ông ta chạy ra gây sự với anh nữa.”

“Venezuela là nói bịp mình thôi, tôi nghi ở trên hần là bọn trùm Rio.”

“Ba ngày nữa, tôi cho người của tôi về. Gần đây chỗ nào cũng cảnh giác cao độ, cảnh sát thì nghiêm chỉnh hần lên, có vẻ hơi lạ, nhưng nếu Jia Maisi bị quần chân chúng ta cũng có lợi.”

Trần Cận cũng cảnh giác: “Sao, vẫn lợi dụng được nữa à?”

“Lần tới chúng ta phải xâm nhập vào câu lạc bộ Thiên Đường, không phải anh còn phải tìm Sartori nữa hả? Tôi cũng đâu muốn đụng mặt Jia Maisi ở cái ổ xa xỉ của Duoni nữa.”

Nana Hồ nói “chúng ta”, xem ra còn phải hợp tác với cô nàng dài dài. Trần Cận thì nghĩ cô ta là một người đáng tin cậy, thành thật mà nói, hần cũng hơi thích nàng đồng sự này, nhanh nhẹn chắc chắn, lại rất hợp ý.

“Nghe nói Sartori cũng không dễ kiếm hả?”

“Bình thường thì hần tránh mặt, tối đa mỗi tháng đảo qua câu lạc bộ một lần, hành tung không đoán được.”

“Tức là vẫn phải đợi à?”

“Mười ngày nữa là 23, ngày Sartori xuất hiện đấy, mỗi quý câu lạc bộ Thiên Đường đều tổ chức một cuộc đấu giá ngầm, gọi là “Đêm thiên đường hoan lạc”, để một số đại gia bí ẩn tiêu khiển bằng trò đấu giá, mua người đẹp qua đêm.”

“Tiêu, sao biến thái vậy, người mà coi như hàng hóa hả?” Trần Cận nghi ngờ nhìn Nana, “Mà này, sao cô biết rõ về câu lạc bộ đó thế? Ghê gớm vậy người thường sao biết được chứ?”

“Tôi từng xâm nhập vào Thiên Đường hai tháng, điều tra một thành viên Giáo Hội tham gia rửa tiền, hần ta là khách quen của câu lạc bộ này. Nếu anh định tiếp cận Sartori, thì trước tiên phải trở thành món hàng ưng mắt bọn tay chân thân tín của hần đã, rồi mới hy vọng đến gần được hần.”

“Bảo tôi vào cái Thiên Đường đó mời bọn già lắm của ấy hả? Vậy mà cô cũng nghĩ ra nữa.”

“Người có tiền ở đây rất chuộng hàng châu Á, anh không biết sao?” thấy bộ dạng ghê tởm của Trần Cận, Nana lại có vẻ rất hí hửng, “Yên tâm, tôi sẽ đảm bảo cho, tốt xấu tôi cũng có người quen trong đó mà, nhất định anh sẽ có cơ thành hoa khôi đầu bảng của câu lạc bộ, nếu có thể tiếp cận Sartori sớm, chỉ cần thu thập được thứ ta cần, anh phải nghĩ cách thoát ngay, chắc anh cũng đoán được họ thường làm gì với những “món hàng” như vậy chứ, tôi không muốn anh bị sa bẫy. Tôi sẽ cố hết sức bố trí giúp anh rút lui an toàn.”

“Nghe sao bi đát quá a.”

Nana bật cười, lại nói qua chuyện khác: “Trước đó thì không nên đánh rần động cỏ, ta đi St. Paul chơi ba bữa đi, tôi sợ Jia Maisi cho người điều tra mình đấy.”

“Cũng phải, thời buổi này mà vẫn ngồi yên vị trên ghế bành vậy được thì chẳng phải loại dễ chơi đâu.”

“Tay chân toàn thanh niên sung sức, mỗi người mỗi lăm le soán quyền, lại còn phải đối phó với cảnh sát, hẳn cũng giỏi đấy chứ.”

Trần Cận cười gian: “Cô có vẻ cảm thông cho Jia Maisi quá nhỉ. Thấy này tôi làm ăn ngon lành không?”

Nana hứng thú nhướn mày: “Tạm tạm.”

“Có để ý ánh mắt thành chả nhìn cô không?”

Lời lẽ Trần Cận tuy nửa đùa nửa thật, nhưng Nana cũng hiểu ngay lập tức, cô ta không giận dữ mà cũng chẳng phản bác: “Đó là dự phòng đường lui cho chúng ta thôi.”

Nụ cười trên môi Trần Cận tắt ngóm, bụng hắn tự dưng thấy có chút kính nể cô gái này, cô ta quả là can đảm, can đảm hơn quá nửa đàn ông trên đời này, bởi vậy hắn nói hơi hơi nghiêm túc: “Tôi nghĩ, cô không cần hy sinh đến thế vì những chuyện ấy.”

Nana nghe cũng hiểu ra, nhẹ nhàng đáp: “Cảm ơn anh, A Cận.”

Hê, hình như hắn đã đồng ý cho cô này gọi hắn thế đâu ta, cơ mà giờ tính toán thì hơi bị bủn xỉn quá, thôi cho qua cho qua, phụ nữ a, đẳng nào cũng có nói lý lẽ với họ được đâu.

Trần Cận từng bảo gã đàn ông kia rằng, trên đời này ngoài hắn ta ra, chỉ có Trần Thạc và Giang Uy được gọi tên Trung của hắn thân mật vậy, giờ tình hình này... có cần báo cáo không nhỉ? Chắc, mà bỏ đi.

“Cảm ơn gì tôi?”

“Người khác chỉ coi tôi là loại phụ nữ buông thả, là công cụ để đạt mục đích, lâu lắm rồi không có ai nghĩ cho tôi.” nói những lời này, ánh mắt Nana nhìn hắn thật chân thành, một gã đàn ông trời sinh ngang bướng, cứ như một đứa trẻ lớn xác, chưa bao giờ thực sự muốn hãm hại ai để vụ lợi cho mình. Thậm chí sẵn sàng bỏ tiền ra đưa cho người xa lạ.

“Trong khi mọi gã đàn ông đều hau háu nhìn tôi, anh lại chẳng có vẻ ấn tượng gì cả, hay là...” muốn giấu nhịp tim đột nhiên thình thình đập mạnh của mình lúc này, Nana cố tình cười quyến rũ, “Hay là anh thích đàn ông?”

Thấy đối phương sững sốt tròn mắt, bước khựng lại tức thì, Nana tự biết mình giỡn hơi quá đà, thành ra cô ta khoác tay hắn, kéo hắn đi tiếp như một cặp tình nhân: “Hứ, nhưng anh manly thế này, tôi đành phải nghỉ lại thôi, mà cả mấy tay đẹp trai nhìn anh anh cũng chẳng có vẻ hứng thú gì nhỉ, thật tôi cũng chẳng hiểu vấn đề là sao nữa”

Rốt cuộc Trần Cận cũng tìm lại được lời lẽ tưởng đã mất tuốt trong cổ họng: “Tôi thấy cô mới có vấn đề ấy.”

“Cơ mà tôi thích anh rồi, biết làm sao đây?” Nana chưa bao giờ che giấu cảm xúc của mình, đó là ưu điểm của cô, mà cũng vì vậy rất ít đàn ông từng chống lại được sự tấn công của Nana.

Trần Cận tiếp tục phát huy bản tính tùy tiện của hắn: “Nếu tôi từ chối thì cô bất ngờ lắm chứ gì? Chỉ vì tôi không thích cô, mà cô hiểu kỳ rồi tính của tôi về làm của riêng hở? Vậy đâu phải cô thích tôi thiệt đâu.”

“À nói vậy là anh muốn tôi mê mệt anh chết thôi mới được chứ gì. Tôi biết mà, thật ra anh cũng thích tôi chút chút hén. Hay là anh có bạn gái rồi hả? Anh hứa hẹn gì với cô ta rồi sao?”

Lại một lần nữa Trần Cận trầm mặc hẳn, thấy gã đàn ông vốn vô tâm vô tính mà giờ có vẻ bối rối rõ ràng trước những câu hỏi sắc bén của mình, Nana chợt thấy chán nản, cái người này trước mặt người quen sao chẳng biết nói xạo gì cả, xem ra... có kẻ đã chiếm được kho báu thật mất rồi.

“Không ngờ anh đúng là loại si tình hiếm có vậy đó. Cơ mà thế chỉ càng làm tôi muốn có anh hơn thôi”

Trần Cận đến giờ mới sực tỉnh trí, giây tiếp theo thì lại tỉnh bơ như thường: “Tôi đã cảnh báo cô từ sớm rồi nghen, đừng có ưa tôi, mà lại càng không được tùy tiện yêu tôi nghen rồi bị sao ráng chịu.”

Đương nhiên Nana phải dừng lại khi nào: “Tôi sắp xếp xong chuyến về rồi, ta gặp ở Rio chứ?”

“Thật ra người đưa tin của tôi có giới thiệu một bãi biển tắm nắng được, làm nhiệm vụ cũng phải nghỉ ngơi tí chút mới có sức chứ bộ, cô đi cùng không?”

“Anh hẹn tôi đấy à?” Nana ưỡn ngực, có vẻ mừng rỡ bất ngờ.

“Mời đi tắm nắng cũng không được hở? Chẳng lẽ bạn trai xịn của cô là đội trưởng đội bóng bầu dục người to như gấu sao?” đến ngã ba đường, Trần Cận vươn vai nói: “Đến đây thôi, về đây, lúc nào đi call cho.”

“Nhớ gọi nha.”

Trần Cận hấp háy mắt trêu người: “Đi đường mà gặp tụi bộm rượu trên chóc cô, cũng nhớ gọi tôi nhen”

Chiều đến, Trần Cận gọi cho mấy tay đưa tin thông hiểu địa phương, nắm được thêm một số tin tức ở Brazil. Vừa cúp máy xong thì nhận được điện của Giang Uy.

“Bây ở St. Paul sướng quá ta!” Uy ca vừa mở miệng đã khoe hết lịch trình của hần ra.

Trần Cận cũng chẳng nề nang gì: “Thì ông anh ở Bolivia cũng ăn chơi kém gì a.”

Đôi bên châm chọc nhau một hồi, căn bản là ngồi chung một thuyền, cho người đi nghe ngóng ít bữa thì các đội khác làm ăn ra sao bọn hần đều biết đại khái cả, có điều biết cũng chỉ để đó thôi, không thể nói vung vít ra.

“Nghe nói Hỏa đường cũng tới rồi hả, Nana Hồ sao bây?” Giang Uy hí hửng dò hỏi, “Nàng hot hơn cả lời đồn chứ hả?”

“Ồ, mông ra mông ngực ra ngực. Tôi bị nàng làm cho mê mết rồi nè.”

Uy ca tấm tắc kinh ngạc: “Mấy em út chính quốc lạ mặt chắc không hợp ý bây rồi hả thằng kia”

“Anh bảo chị hai thì hợp chứ gì? Tôi đỡ không được đâu, biết chưa hả.”

“Chứ nàng tỏ ý thế nào với bây?”

“Thì dắt tay tôi đi dạo phố a, đủ tình chưa?”

“Wow, xem ra người đẹp sắt đá cũng có tâm hồn yếu đuối đây”

Trần Cận có vẻ rất chi dị ứng lời lẽ kiểu này của Uy ca: “Hứ! Mắc ới chết được a. Làm như anh hiểu biết phụ nữ lắm ấy.”

“Anh chỉ ước ao được có phúc như cậu thôi mà.”

“Có phúc thật không, anh cứ thử sẽ biết.”

“Nghe cứ như đang bị ép uống ấy nhỉ.”

Với anh em tốt Trần Cận mới ưa chọc ngoáy châm chọc tí chút: “Loại phụ nữ ấy không đắc tội được đâu, cứ phải đề cao cảnh giác đó nha. Chứ không ngộ nhờ người ta chê tôi đẹp trai quá thể, rồi ngứa mắt phơ cho một phát là tiêu tùng rồi, tôi còn biết sao a”

“Nói thật đi, bây không thấy rung rinh tí gì thật hả? Phụ nữ đến thế mà còn không ưng mắt, thì bây có vấn đề thật rồi đó.”

Mẹ nó chứ, sao hôm nay lắm người kêu hần có vấn đề vậy!

Đời này là loạn rồi, vẫn biết mình là kẻ xúi quẩy nhất thế kỷ, ngày trước tùy tiện của lấy một em, chẳng phải tình nhân cũng là giang hồ, giờ thì các em trong sáng đang hoang hốt mình trong nhà thuê thừa khâu vá cả rồi hay sao? Biết ngay có một số thứ đã chia cho mình là chẳng tốt đẹp gì mà.

Trần Cận tỉnh bơ chế nhạo lại hần: “Thì tán gái vẫn là chuyên môn của Uy ca a, trên tình trường anh chẳng nổi như còn là gì, thằng em sao bì được chứ!”

“Ai nha, đừng có nói tầm bậy, giờ anh bây đổi mới là người đàn ông đứng đắn rồi nha! Sao bây không thử dùng cảm thừa nhận khẩu vị của gái của mình không ra gì đi nhỉ”

Khẩu vị! Khẩu vị của hần thì ngon lắm rồi, lựa tái lựa hồi, rồi cuộc lựa trúng một gã đàn ông, đã vậy còn bị thẳng chả hại cho ngơ ngẩn ngẩn... cơ mà đừng bao giờ hòng hần thừa nhận với ai vụ đó.

Cuối cùng Uy ca cũng chịu nói về chuyện chính: “Bên đó cậu cần người không?”

“Giờ thì không cần.”

“Sẽ ổn cả thôi, làm ăn chừng mực đấy.”

“Biết rồi.”

“Đồ cậu trả anh đang trên đường rồi đây.”

“Có vay có trả đằng hoàng, lần sau mượn nữa cũng dễ hén!”

“Mẹ nó chứ, còn dám lên giọng với anh à.”

Trần Cận cười phá lên: “Nhớ giữ gìn đó.”

—

17. Chương 16

Trần Cận thật không ngờ rằng, chút xíu vận đỏ của hần qua mấy phen đen đui đã kịp xài hết mất tiêu rồi, bất quá chỉ tính trốn việc lặn đi chơi bởi một chuyến, nhân tiện trấn tĩnh lại đôi phần, ấy vậy mà lại bị tóm cổ.

Sự tình ra sao thì phải kể từ ngọn ngành trở đi, hôm đó Trần Cận hẹn với hai người chuyên lo hậu cần của Hào Môn, lấy một số trang bị, tiện thể mời Nana Hồ ra bãi biển.

Vấn đề chính là từ lối ăn mặc bốc lửa của Nana Hồ, bikini rực rỡ tiết kiệm vài thiếu điều làm lé mắt quần chúng, mà cũng rất chi hợp với làn da mịn sáng màu chocolate của cô, thật tình khiến người ta muốn mơ mộng.

Bãi biển vốn đã có cơ man là người đẹp, ngực căng tròn, đồ bơi khêu gợi, sóng động vô chừng, nếu có gã đàn ông nào nán lại Brazil vui chơi đến quên đường về, chuyện ấy cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Vẻ đẹp của Nana Hồ rực rỡ và tràn đầy sức sống, lại đặc biệt nóng bỏng, khiến người ta thật khó mà kìm được lòng ao ước.

Ví như lúc này, cô ta ngồi xuống cạnh hần, duỗi cặp chân và cánh tay thon thả, lắc lắc mái tóc rồi ngửa đầu hít sâu một hơi, đường cong từ cổ men theo bộ ngực phô diễn thật trọn vẹn sự quyến rũ nữ tính chết người.

Trần Cận không mù, hần là một con đực, đương nhiên phải nhận ra sức hấp dẫn ấy, có điều hình như hấp dẫn kiểu này làm hần thấy muốn kiềm chế hơn là thưởng thức, nếu đổi lại là trước kia, hần chỉ cần biết phản ứng sinh lý của mình lúc ấy có còn đang hoàng không, nhưng giờ, tự dưng hần sẽ câu nệ mình đang cảm thấy thế nào nữa, mà thành ra thế này cũng có phải hần muốn đâu.

Hần nhìn cô ta, tạm thời vẫn thấy phớt tỉnh được, cơ mà đột nhiên cô ta chủ động ngã sang, nói: “Tôi bôi kem chống nắng cho anh nhé.”

Trần Cận cười tỉnh bơ: “Định lợi dụng sờ mó thì cứ nói thẳng ra đi.”

Trần Cận đương nhiên không phải người đứng đắn, hần thản nhiên nằm sấp xuống cát, nhắm mắt lại: “Bôi đi, nhiều nhiều chút.”

Nana đã quen với lối tự cao này rồi, lại nghĩ hần như vậy cũng thật dễ thương, bởi vậy đến khi áp bàn tay lên lưng hần, trái tim cô cũng tự nhiên đập vội lạ lùng. Minh thật sự có cảm tình với anh ta mất rồi, mà hình như chẳng hề được đáp lại.

Tuy từng được vô số đàn ông theo đuổi, nhưng cảm giác rung động hồi hộp này với Nana mà nói, quả là lạ lẫm.

Cơ thể hoàn hảo, những cơ bắp duyên dáng nơi cánh tay, vùng hõm xuống trên sống lưng đầy khêu gợi, cả cặp mông săn chắc tròn lẳn cả phụ nữ còn thấy thèm muốn này...

“Nè nè!” Trần Cận kéo quần bơi nhóm người dậy, kinh ngạc nhìn chằm chằm cô ta, “Đàn ông hẳn cảm lắm nhé, đừng có mó máy tùy tiện nha.”

“Tôi động vào làm anh có cảm giác sao” Cười nói rồi trèo qua ngồi hẳn lên lưng Trần Cận, đoạn cô ta ung dung thoa kem lên ngực hắn, rồi cúi xuống ghé sát bên tai hắn, hỏi: “Liệu có phải là, chúng ta vẫn còn hy vọng không nhỉ”.

“Chị hai à, cô nghĩ hơi bị nhiều rồi đó.”

Nana cũng chẳng tỏ vẻ giận dỗi gì, vẫn ngồi nguyên trên người Trần Cận, kiên nhẫn xoa xoa kem: “Đã ai nói đáng người anh đẹp như điêu khắc chưa?”

“Thì sự thật rành rành chứ gì phải nói?! Mà nè, cô đang chọc tôi đấy hả? Đang làm việc mà cứ nói mờ ám vậy thì hay gì?”

Nana bật cười, ở cùng gã đàn ông này thật thoải mái, khiến cô quên cả địa vị chị cả của mình, hoàn toàn trở lại là một người phụ nữ. Nói đúng ra giờ này cô chỉ đang muốn chọc ghẹo hắn, vì trông bộ dạng hoảng hồn của hắn sao mà thú vị.

Vừa lúc ấy, di động của Trần Cận đổ chuông, Nana cười nói: “Để tôi lấy cho.” rồi nhoài người dậy, với tay lục điện thoại trong túi áo hắn. Nhờ vậy mà tư thế của họ lúc ấy thành ra cực kỳ đen tối, ngực Nana thiếu điều dán trên chóp mũi Trần Cận, hắn thậm chí đã ngửi được cả mùi nước hoa thoang thoảng của cô.

“Được rồi đây.” Cô tò mò liếc qua màn hình, chỉ là một chữ cái bí hiểm, không rõ tên người gọi là gì.

Mà Trần Cận vừa nhìn đến điện thoại đã có vẻ rất ngạc nhiên, nhưng hắn lập tức mỉm cười bắt máy. Nana chưa từng thấy bộ dạng thư giãn buông lỏng như vậy ở Trần Cận, đột nhiên cô cảm thấy căng thẳng.

“Làm gì tự dưng lại tìm tôi?” tuy vẫn rất chi ê a, nhưng giọng có vẻ đã cố tình nén xuống chút chút.

Đầu dây bên kia chỉ im lặng, nhưng nghe ra được giữa hơi thở của đối phương là những tiếng sóng biển đều đều trùng nhịp với bên tai mình, hắn vội chồm dậy, rồi kinh ngạc quay đầu nhìn quanh bãi cát một vòng. Bên trái, chỉ cách tầm hơn mười mét là người đó, cả mấy gã vệ sĩ đã bị hắn bắt lách mắt cách đó không xa.

Dù khoảng cách quá xa không thể trông rõ biểu cảm của đối phương, nhưng hắn vẫn dư sức cảm nhận được ánh nhìn lạnh muồn rợn sống lưng đang chiếu về phía mình.

“A Cận, sao thế?”

Ai cha, cái cô này còn định đổ dầu vào lửa nữa sao...

Nếu giờ lao thẳng ra đằng đó, mà hắn ta không tỏ ý ngăn cản gì thì liệu đạn bắn tĩa có bay vèo đến xuyên lưng ngực hắn không đây, hay thẳng chĩa sẽ cứ thế này lạnh lùng chiếu tướng hắn thôi?

Trần Cận nhụt chí hỏi: “Sao anh lại ở đây...”

Đáp lại hắn là tiếng tút tút cụt ngắn vì đầu dây bên kia đã cúp máy.

Hơ... không phải chứ!

“Ai thế?” nhảy cảm như Nana Hồ, đương nhiên đã nhận ra người đàn ông đằng đó có ảnh hưởng lớn đến mức nào đến gã Trần Cận không biết sợ là gì này.

Lúc ấy Trần Cận mới máy móc đẩy Nana ra, hại cô ngã phệt xuống cát. Bất quá người kia đã kịp quay lưng bỏ đi.

Mất vài giây nữa, hắn đột nhiên nhảy dựng dậy, rồi vừa nóng nảy quào tóc vừa bấm số gọi Michael.

Đầu dây bên kia mới bắt máy, Trần Cận đã sẵn giọng hỏi: “Sao Fiennes lại ở St. Paul?”

“Andre lên máy bay đi Italia bây giờ đấy, ngài ấy nói chỉ nán lại đây được hai ba tiếng thôi, chắc mấy người gặp nhau rồi hả?”

Vâng, gấp rồi, còn gấp hoành tráng kinh hồn nữa kìa! “Chính ông bảo anh ta tôi ở bãi biển Copacabaca hả?”

Michael không thèm áy náy đáp: “Tao có phải người duy nhất biết mày đang ăn chơi nhảy múa ngoài bãi biển đâu. Chuyên cơ của ngài ấy chỉ dừng ở St. Paul có hai tiếng thôi đấy, chắc có việc gì quan trọng lắm cần tìm chú mày hả.”

“Cảm ơn ông lắm mặt cá gỗ ạ, biết ổng tới ông gọi bảo tôi một tiếng bộ ông chết hả?! Lần này đúng là ông hại chết tôi...”

Đối phương khó chịu vặn lại: “Không phải chú mày vừa chọc giận Andre đấy chứ?”

Trần Cận đã hết muốn nói nữa, hấn cúp máy luôn, rồi hai lần bấm gọi Fiennes, đối phương quả nhiên không thèm nghe.

Không phải... giận thiệt chứ?! Mà nói thật có phải bắt gian tại giường đâu, cần thiết phải làm như thật vậy không? Cơ mà hình như... lần nào đụng mặt thằng chả, hấn đều đang “lêu lổng” với các em thì phải, dù đôi lần đúng là oan tình, nhưng cái kiểu chắc mềm rằng hấn đang bắt cá hai tay của hấn ta thì hay rồi! Mà kể ra đối lại là Trần Cận hấn bắt gặp cảnh tượng như hôm nay xem, chắc cũng tức nổ mắt mắt, đời nào hấn tin thằng chả không tòm tem gì với con nhỏ kia.

Quả nhiên, tiếng tắc “đứng đắn” lấy lừng quá rồi mà, giờ có muốn tu tỉnh ngoan ngoãn cỡ nào, thể hiện tử tế trong sáng cỡ nào cũng không ai thèm tin. Trần Cận a, mày xong đời rồi.

Chắc chắn là bữa nay ra cửa quên coi giờ Hoàng đạo, mới đó đã gặp báo ửng luôn.

“A Cận, anh không sao chứ?”

“Có chút việc, tôi đi trước đây.” Thái độ đã vô tình xa cách hấn, làm Nana thoáng ngẩn người.

“Anh quên đồ kìa.”

“A.” hấn máy móc quay lại vợ quần áo, rồi nói nhạt nhẽo, “Hẹn gặp ở Rio.” thực tình Trần Cận không trách gì Nana, quan hệ bạn bè mới chỉ vài ngày, nhưng hấn cũng không định vì chút chút sơ suất của người ta mà giận cá chém thớt. Một phụ nữ thẳng thắn mạnh mẽ như Nana, thấy muốn thứ gì đương nhiên sẽ không ngại tranh thủ giành lấy, chuyện ấy chẳng có gì sai.

Trông gã đàn ông vẫn luôn lạc quan cứng cỏi này, lần đầu hẹn hò với mình lại vì sự xuất hiện của một người xa lạ mà chán nản bỏ về, dáng lưng cao lớn mà cô đơn của hấn trước mắt khiến Nana đột nhiên thấy chua chát đến không cam lòng. Thì ra cũng có những người ta không thể chiếm được, bất kể ta đã tự tin nhường nào.

Chỉ là Nana không hề biết, “người lạ” trong mắt cô khi ấy, với Trần Cận mà nói, lại là một trong số rất rất ít người có thể chi phối đến mọi vui buồn hờn giận của hấn trên đời.

Fiennes trở lại xe, Norman liền đưa di động cho hấn: “Điện thoại... của anh ta.” Fiennes thoáng do dự, đang chực giờ tay cầm lấy thì Norman đã nhắc, “Vừa xong có điện khẩn của bộ trưởng Pozzo, ông ấy báo hội nghị ở Rome đấy sớm ba tiếng đồng hồ, giờ chúng ta khởi hành ngay vẫn kịp, nhưng không thể để trễ thêm nữa.”

Fiennes khựng lại, nhưng rất nhanh hấn đã tỏ ra bình tĩnh như thường, hấn rút tay lại, gạt đầu nói: “Quay lại sân bay đi.”

Norman nhìn Fiennes chậm rãi quay đầu nhìn ra cửa sổ xe, gương mặt điển trai xoay nghiêng đầy tổn thương, anh ta không khỏi thẫn thờ dài: sớm biết như vậy lúc đầu đã không để máy bay vòng đến đây.

Tối hôm đó, Trần Cận uống không ít Rum, hấn đã tưởng chừng ấy thừa đủ để mình say túy lúy, ai biết đâu vừa liêu xiêu bước ra khỏi quán bar, gió nóng tấp vào mặt, không dưng đã thấy tỉnh táo lại.

Thì ra mình cũng có lúc sợ hãi, thứ cảm giác lo lắng mơ hồ này thật sự quá khó nắm bắt. Dù hấn vẫn rất đề tâm đến địa vị của mình ở Hào Môn, vì ấy là bản năng mưu cầu sự nghiệp căn cốt của một gã đàn ông, nhưng hấn đã muốn tưởng tượng rằng... rằng nếu cứ như Thôi Minh Long trước kia, bị đuổi cổ đây đi biệt xứ, có khi nào còn dễ chịu hơn thế này không?

Quan hệ giữa bọn họ vẫn luôn dở dở ương ương, mông lung khó hiểu như vậy, thật nhưc đầu a, buồn bực vì hấn ta, kích động vì hấn ta, say sưa cũng vì hấn ta, nhưng xét cho cùng, hấn và Fiennes là thế nào đây?

Giờ này Trần Cận sẽ không nghĩ mình chẳng qua là bị dục vọng xô đẩy mới cam tâm để một gã đàn ông thượng nữa, nói cho đúng hơn thứ ham muốn vô độ ấy còn là rào cản cấm kỵ giữa bọn họ. Chỉ biết rằng, tạm thời đôi bên đều không thể đòi hỏi gì thêm nữa.

Đương lúc suy nghĩ miên man, đột nhiên lưng hấn bị đập một cú như trời giáng, vì không hề đề phòng, Trần Cận bị xô ngã lên bờ tường trong hẻm, sau đó là thứ gì như nòng súng dí lên lưng hấn.

Còn ngại hấn chưa đủ mệt hả?! Ở St. Paul ra đường đụng cướp là chuyện thường, một lũ khốn chuyên ăn cướp của đàn bà con nít, bọn say xỉn và người nước ngoài, bất quá coi như hôm nay có đũa đen đủi đi, hấn vẫn chưa say đến mức không thể choảng nhau một trận đâu.

Đang đầy bụng uất ức xả ra không được, lại có đũa tự dẫn xác đến làm bao cát, chẳng phải dịp tốt trời ban cho hấn a?

Tên du côn hôi hám kia móc hết tiền trong túi hấn xong, bắt đầu vừa bước lùi vừa nói: “Cút đi.”

“Câu ấy phải để tao nói chứ?” Trần Cận đáp lời bằng giọng Tây Ban Nha lơ lớ.

Tên kia rõ ràng bị kinh ngạc, hai mắt lộ chút hoang mang khũng hoảng, nhưng bàn tay cầm súng không hề run rẩy, chắc cũng là loại già đời. Chỉ cần hấn lơ lỏng một chút, sẽ bị thằng ác ôn này giết chết luôn không chừng.

Giây tiếp theo, Trần Cận đã chộp được nòng súng của đối phương, đôi bên giằng co một hồi, theo bản năng, tên cướp bóp cò, tiếng súng chát chúa dội lên trong hẻm, mùi khét thoang thoảng dâng lên trong không khí, có lẽ gây sự quá ồn ào, người ở ngoài hẻm cũng bắt đầu nhốn nháo bỏ chạy.

Lần này đến lượt Trần Cận xô tên kia lên tường, một tay ghì cứng bàn tay cầm súng của hấn ta, rồi bẻ ngược lên, dí vào cằm hấn, quả nhiên tên kia càng tỏ ra hoảng hồn dữ.

Trần Cận dồn sức quật cánh tay còn lại của hấn ta ra sau lưng, rồi cười lạnh hỏi: “Chơi nữa không?”

Nghe được tiếng la ó bên ngoài càng lúc càng lớn, biết có người đã gọi cảnh sát rồi, gã kia bắt đầu vã mồ hôi lạnh, làm trò bất lương hơn nữa năm nay, chưa bao giờ hấn ta gặp loại chán sống thế này.

Biết mình xui xẻo rồi, gã kia liền xuống nước xin xỏ: “Thả tao đi đi.”

“Thả mày á? Để mày đi ăn cướp tiếp hả?”

“Súng cướp cò đấy.”

Lần này Trần Cận đáp bằng tiếng Anh: “Phải a, hai hôm trước tao vừa bị ăn đạn cướp cò đây. đạn vèo qua quai hàm, đoàng! Chắc mày chưa được nghe bao giờ đâu hả?”

Dù không hiểu rõ Trần Cận đang dọa dẫm cái gì, nhưng gã kia biết ngay bữa nay mình gặp đồ điên rồi, ý đồ chống cự càng kịch liệt hơn, nhưng còn sợ họng súng đang chĩa vào mình, hấn thật không dám làm gì thiếu suy nghĩ.

Đột nhiên Trần Cận nhớ đến câu nói của Nana Hồ hôm trước: Anh giúp được bao nhiêu người đây?

Phải rồi, chỉ trông hai mắt người này, hấn có thể nhìn ra hấn ta là loại người thế nào... ban ngày làm cu-li khuân vác, lại ham đồ đen, muốn kiếm tiền chóng vánh thì chỉ có cách này. Loại như hấn ta không bao giờ biết tu tỉnh, dù hôm nay bị bắt, lúc thả ra, sẽ lại bán mạng như cũ.

Mà hấn không phải cũng thế ư? Chưa bao giờ định thay đổi, bởi vậy hấn vĩnh viễn không thể chạy thoát khỏi vũng lầy Hào Môn – Diệm.

Thật không muốn mình trở nên hèn nhát đến thế, có gì hấn phải thấy mâu thuẫn bức bối vậy chứ, rõ ràng hấn đâu có sai?! Tại sao cứ luôn thấy như mình thiếu nợ hấn ta, muốn hấn hứa hẹn ư? Trong mắt hấn ta Trần Cận hấn thật chỉ là loại phóng túng buông thả thế sao? Được lắm, đằng nào tranh luận cũng chẳng phải nghề của hấn, đã vậy thì hấn sẽ im luôn. Còn dám không nghe điện thoại của hấn à, giỏi thì đừng bao giờ nghe nữa!

“Đưa súng cho tao.” Trần Cận uy hiếp tên cướp, “Tao cho mày chọn, muốn súng hay muốn chết?”

Câu này thì gã kia hiểu, giằng co thêm mấy giây nữa, rút cuộc hắn ta lỏng tay dần, Trần Cận cũng dợm thả ra, rồi đoạt lấy khẩu súng của hắn ra, đoạn bước lui lại một bước.

Tên cướp tức tối khắc một bãi nước miếng, rồi quay lưng định đi ngược vào trong hẻm.

“Này... tiền của tao.”

Tên kia hơi khựng lại, hắn ta móc tiền trong túi ra quăng xuống đất, rồi cầm đầu chạy mất.

Tốt, một ngày xúi quẩy, kết quả là được một khẩu súng đều và tâm tình tan nát rơi rụng đầy đất. Ôi tiêu, hắn phải đi làm thơ mới đúng a.

Đột nhiên sau lưng có người tiến tới, đợi hắn định thần lại mới nhận ra mình đã kẹp chìa súng vào giữa trán người đó.

“Đúng là chú mày say không thường đâu.”

“Mặt cá gỗ, ông theo dõi tôi hả?”

“Bộ mày tưởng tao muốn chắc?”

“A phải, ông tới bảo vệ tôi há, bộ thằng này cần ai bảo vệ à?” hắn sấn đến túm cổ áo Michael, “Vừa xong thằng điên ấy dí súng vào tôi, ông thấy hết chứ?”

“Có thấy.” Michael vẫn bình tĩnh như trước.

“Ông đến coi tôi diễn trò hả?”

“Tao không rảnh rồi đến thế đâu.”

“Nếu thằng đó bắn thật, ông sẽ phơ bể đầu nó trước chứ?”

“Ờ.”

“Ghe gớm quá ta!” Trần Cận cười rất chi vô lại, đoạn vỗ vỗ vai hắn, thả cổ áo hắn ra, giọng nói ra cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, “Fiennes... đi rồi có gọi cho ông không?”

“Không, tao nhớ là đã bảo chú mày rồi... không việc gì đừng có chọc vào ngài ấy.”

“Bộ ông tưởng tôi vô sỉ thích chọc ổng chắc? Chính ổng đang yên đang lành lại xun xoe mò đến, ông nghĩ tôi thèm hả!?”

“Mày nói ngược à, đường đường là Andre, làm sao phải xun xoe với mày?”

Trần Cận khoa trương cười nhạo: “À phải! Anh ta là thiếu tướng mà! Phải lắm... quân hàm hoành tráng mà, quan to mà. Thế nên cứ như anh ta thì muốn làm gì cũng được chứ gì?”

“Chú mày say rồi.”

“Mặt cá gỗ, đúng là tôi để ý anh ta nghĩ gì đấy, ông cũng thế đúng không? Nhưng ông để ý... không giống tôi... làm sao ông hiểu được, không ai hiểu được...” hắn tì lưng trên tường, rồi trượt trượt đến lúc ngồi bệt xuống đất, “Có A Dịch và Tiểu Lệ ở đây thì tốt rồi.”

Michael lắc đầu: “Mày không phải say đâu, mà là say khướt rồi.”

Tuy không hiểu sếp Andre và Trần Cận đang xích mích chuyện gì, nhưng người đơn giản lại ít để ý sự đời như Michael cũng đã biết Fiennes coi trọng thằng nhãi này đến mức nào. Hắn ta đang nghĩ: Còn bảo chú mày thông minh! Nếu đại ca thực sự chỉ coi mày như một đứa đàn em bình thường, đời nào phải bay sang tìm mày bàn chuyện bằng được, còn tao cũng đời nào bị bắt ở lại đây xem mày nốc rượu rồi lên cơn điên.

Thật tình hai người họ đang làm trò quỷ gì, bằng vào đầu óc của Michael đương nhiên sẽ thấy như lọt giữa sương mù, dù sao hắn cũng chưa từng có ý thốc mách về cấp trên. Chỉ là bọn họ cứ dây dưa như vậy, khiến một người hiềm hoài được chứng kiến mối quan hệ của họ từ ngày bắt đầu như hắn... cũng buộc phải nghi

ngờ. Vì sao nghe Trần Cận nói này giờ thật giống như giữa hần và Andre Fiennes là... là loại quan hệ ấy vậy.

Nếu không phải trong mắt Michael Fiennes và Trần Cận đều là loại đàn ông nhất trong bọn đàn ông, không đời nào hần phải bối rối thắc mắc cái kiểu dùng dằng tình cảm này của bọn họ rốt cuộc là thế nào, à hay Trần Cận là bà con thất lạc lâu năm của Andre a... nếu không làm sao phải mỗi chút mỗi săn sóc nhau vậy. Chưa nói vụ cãi cọ hôm nay của bọn họ, thật là càng chứng kiến càng thấy mơ hồ.

Đêm đó, Michael quả là tốt tính lắm lắm, không muốn thấy thằng điên này vừa gặp cướp xong, vật lộn một hồi còn bao nhiêu sức chắc cũng tiêu hết rồi, giờ lại ngồi vật vạ nhũn nhèo dưới đất, chỉ sợ một thằng ăn xin đi qua cũng hạ đo ván được nó.

Michael vốn định mặc kệ cho nó biết thân, mà cuối cùng lại không dám để nó ngồi một mình trong hẻm thế này, đại ca Xích bộ bỏ xác đầu đường ở St. Paul, thì người phụ trách cả hành trình như hần cũng khó thoát được liên lụy, cứ nhìn kiểu o bế của Andre với thằng nhãi này mà xem, nếu để nó bị làm sao, đúng là hần gánh không nổi trách nhiệm.

Vậy là Michael coi như mình xui xẻo, đành lôi Trần Cận dậy, vẫy một cái taxi, làm tròn trách nhiệm điệu được đồ ôn thần này về đến khách sạn.

Sáng ngủ dậy, đầu nặng như chì, nhớ lại tối qua mình gặp cướp, rồi cướp lại súng của nó, lúc sau thì mặt cá gỗ xuất hiện, sự tình từ đầu tới cuối hiện ra rõ ràng trước mắt, xem ra hần cũng không say như hần tưởng, ngủ một giấc tỉnh dậy lại tươi tỉnh ngồi ngồi ngay.

Phải rồi! Hần không nói linh tinh gì với mặt cá gỗ chứ? Nếu không mắc gì thằng chả lại tốt bụng đưa hần về khách sạn vậy? Mặt cá gỗ coi vậy mà là đồ bắn tia điên khùng máu lạnh nha, trừ khi nghĩ hần bị mù mịt đầu óc bệnh tình nguy kịch rồi, chứ không như bình thường còn lâu hần ta mới ra tay cứu giúp.

Thôi kệ đi, không nghĩ nữa, nhức đầu lắm rồi. Nhưng cũng không thể ngồi im chờ chết, vậy nên hần quyết định chui vào phòng tắm, ngồi trên bồn cầu ngâm kỹ lại mọi chuyện, gần chục phút sau, rốt cuộc Trần Cận thở dài đứng dậy. Cách giải quyết đã có... cứ coi như chẳng có gì xảy ra là xong.

Thích xem thằng này có nghe lời không à? Được lắm, đã ngứa mắt nhau thì từ giờ đừng mò đến nữa! Mẹ nó chứ, bộ tưởng tôi là con Labrador () sau vườn nhà mấy người hã, thích thì vẫy đến sờ mó vuốt ve, mà vừa thấy chạy sang vườn nhà người khác rào qua một vòng, cũng chẳng cần biết người ta có ăn được miếng thịt nào nhà hàng xóm không, về đã đuổi thẳng ra đường, nghe có nhân đạo tí nào không a!

Phi phi phi! Thằng này không phải là chó mèo vật nuôi nhé! Quẫn quá rồi không đứng đi so mình với thú cưng, Trần Cận phát nản a. Bao nhiêu đau khổ lạc lõng hôm qua, giờ này đều trở thành những cơn cảm giận uất ức, bành trướng trong ***g ngực hần, rồi bùng nổ mãnh liệt, và rã tan trong không khí, không để lại chút dấu tích nào nữa.

Lần này quả là đàn ông!

Thực tình, Nana ở bên kia cũng đang hết sức bối rối, lần đầu tiên cô nôn nóng nghĩ về một người đến thế. Cô chịu không nổi việc chỉ có thể đi đi lại lại trong phòng, như bị dồn vào đường cùng, rốt cuộc cô quyết định về Rio trước, coi như xác nhận mệnh lệnh với tổng bộ sớm một bước.

Còn Trần Cận, ngày hôm sau hần mới biết tin, ấy là nhờ Herman thông báo đến tận nơi.

“Cộng sự xinh đẹp đã đi làm việc tử tế rồi đó, anh còn chây lì ở St. Paul vui chơi quên đời nữa à, thế này gọi là gì đây?” giọng Herman trong ống nghe có chút khắc nghiệt.

Bị giới nước lạnh kiểu này Trần Cận cũng quen quá rồi, hần là cao thủ thần kinh que củi mà, phòng thủ rồi phản công, ấy là độc chiêu của Trần đại ca a.

“Ai chà, anh đã bảo chú em nói chuyện đến khó nghe mà. Đồ chú em muốn anh đã kêu một thằng nhỏ gửi chuyển phát cho rồi nhé, hay lại để rót bưu phẩm đầu mất rồi? Anh không định đi kiếm Jia Maisi đòi họ chiếu nữa đâu a.”

“Chuyến bay hôm nay hoãn, mai anh về Rio chuyến đầu đi. Ba ngày nữa Fiennes mới về, liệu mà tìm người đẹp của anh rồi xâm nhập vào câu lạc bộ Thiên Đường. Đó là cơ hội nhanh chóng nhất và cũng là duy nhất

để chúng ta tiếp cận Sartori.”

“Chú em ra lệnh quen miệng thế nhỉ, đúng là chuyên gia há, người thông minh thì phải biết chiều ý chuyên gia thôi, chừng nào rảnh qua đây cũng tầy não giúp anh thử coi.” Trần Cận cười hì hì hỏi, “Mà phải, đầu nhệm lại chưa đó? Anh góp ý là không sai đâu...”

Rè rè rè... đáp lại hắn là tiếng nhiều sóng chói lói vì cuộc gọi bị ngắt ngang. Trần Cận bưng tai, giật vội tai nghe xuống. Biểu cảm cũng bình tĩnh lại, hắn đi tới trước cửa sổ khách sạn, kéo màn lên, trầm nghĩ: Đồ ghen tuông bậy bạ ấy đúng là không gọi lại thật, cần thiết phải quyết liệt vậy hả?!

Sáng sớm hôm sau khởi hành đi Rio, nhưng hắn chưa kịp về chiêm ngưỡng căn cứ mới đã bị Herman điều động tùm lum, ai bảo thằng đó là chuyên viên chỉ huy kỹ thuật chứ, điều viên phụ trách tuyến đường tạm thời đều phải nghe nó chỉ đạo.

“Điểm đến gần nhất của anh là phòng 702 khách sạn Molly, thẻ khóa cửa ở trong bồn hoa phía Nam tầng ba.” Herman chỉ đường cho hắn qua điện đàm, “Một nửa diện tích câu lạc bộ Thiên Đường là làm ăn công khai, khu vực đó chỉ có camera, không lắp đặt dò hồng ngoại và thiết bị nghe lén, anh có thể dùng tai nghe mini để giữ liên lạc ở đó. Nhưng khu còn lại là tầng ngầm, chỉ có VIP và khách đặc biệt được vào, danh tính khách đều được bảo mật, trong đó bố trí thiết bị giám sát rất nghiêm ngặt, khách tham gia “Đêm thiên đường hoan lạc” phải bỏ điện thoại, cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài, anh chỉ có một tuần để trà trộn vào câu lạc bộ, tìm cách xâm nhập tầng ngầm, xem có cơ hội giáp mặt với Sartori không.”

“Nếu không thể mang thấu kính và găng lấy mẫu vào khu vực bị phong tỏa, thì có gặp được Sartori cũng làm sao lấy được vân tay với chụp vòng mạt của hắn?”

“Vậy mới phải chờ anh tùy cơ ứng biến.”

“A, sao chú em làm chỉ huy chuyên nghiệp quá vậy hả? Gì là tùy cơ ứng biến chứ?” Coi thường vận may rồi vận may sẽ cạn ráo cho coi. Mà nữa, Trần Cận hắn bình thường đã xúi quẩy sẵn rồi, ba cái trò này thử lộ một cái xem, hắn còn không bị tụi nó lôi xuống tầng ngầm giết người diệt khẩu nữa.

“Đừng có nhát gan thế, vẫn còn kế hoạch B dự phòng mà.”

Kế hoạch A Trần Cận còn không thêm tin ấy, bất quá tinh thần chuyên nghiệp bảo hắn cứ phải phối hợp tác chiến đã.

“Coi bộ anh lại sắp có nghề mới đáng để ham hố rồi đây, làm phục vụ hả?”

“Pha rượu, biết làm không?”

“Chục năm trước có làm, được không?”

Đối phương im lặng mất một hồi, rồi bắt đầu nói: “Tôi tưởng loại như anh nghề gì chẳng biết.”

Trần Cận rõ là phát ý: “Nè, loại như đây là như nào hả! Nghề của anh đây là cao quý nhé, chú mày không coi trong phim hả, toàn vai nam thần thánh không à.”

“Chiều sẽ có tay pha rượu chuyên nghiệp đến hướng dẫn anh, anh có một ngày để tập luyện.” Herman tiếp tục, “Chắc anh biết chúng làm gì trong khu vực hạn chế của Thiên Đường rồi chứ?”

“Nếu chú em đang nói về buôn người, thì anh có nghe rồi.” Trần Cận lơ đãng đáp, “Đàn ông trưởng thành như anh đây bán không được giá đâu, cũng không định bắt anh giả làm trai tơ để trà trộn vào tầng ngầm đấy chứ?”

“Câu lạc bộ ấy chuộng người Châu Á lắm đấy, đích thân Sartori sẽ lên danh sách đấu giá.”

“Rồi rồi, đây rất được ưa chuộng thì đây biết lâu rồi, không cần mấy thằng biến thái chứng nhận giùm, Ok? Tóm lại là chúng nó ra giá để mua cái gì?”

“Đêm đầu tiên và từ một đến ba tháng làm nô lệ hay chủ nhân của cả đàn ông lẫn phụ nữ, nói chung là trò chơi SM, theo thị hiếu thông thường của những người có loại sở thích ấy...”

“Tiêu!” Trần Cận chặn ngang lời giải thích của hắn, “Đêm đầu hả?! Đêm đầu của thằng này tiêu từ năm 14 tuổi rồi.”

“Anh tưởng mua đàn ông chỉ có khách nữ thôi à?” giọng Herman vừa thâm trầm vừa nghe ra được chút ý hả hê, “Tháng trước vụ bê bối kiểm sát trưởng của thành phố này nuôi trai bao rất nổi tiếng đấy.”

Cuối cùng Trần Cận đã ngộ ra ý tứ của đối phương, hần tức cười đáp: “Mắt nào của chú mày nhìn ra anh giống trai bao hả?”

“Không thử sao biết không giống?”

“Tiều.” Trần Cận phì cười chữ, thật dở khóc dở cười, rốt cuộc hắn thuê một chiếc xe, lái đến khách sạn Molly.

18. Chương 17

Chị em chú ý đây là chương Cận số hai trong đêm =)) số ba giờ đến cuối ngày mai tung nốt nốt =))

Hôm đó quả nhiên Trần Cận được một tay pha rượu liên lạc, đưa hắn đến một quán bar tư nhân, đóng cửa truyền nghề. Herman gửi đến một danh sách rượu, trong thời gian ngắn nhất hắn phải học được cách điều chế mấy loại rượu pha nổi tiếng nhất ở Brazil.

Trần Cận đã lấy được cách liên lạc với Nana Hồ từ Herman: “Mai gặp chứ?”

Đầu dây bên kia có vẻ ngạc nhiên: “Tôi còn tưởng anh sẽ không liên lạc với tôi nữa.”

“Nói gì vậy a, đời nào.”

“Rồi rồi, giờ thôi mà.” Nana thả lỏng một chút, “Tám rưỡi tối nay, gặp ở câu lạc bộ.”

“Ở đó cô xài tên gì?”

“Mân Côi.”

Trần Cận do dự một lát mới nhướn mày hỏi: “Dùng cố định một tên giả không thấy mạo hiểm hả?”

“Thành phố này có không dưới ba nghìn cô gái tên Mân Côi, đây là một cái tên rất phổ biến.”

“Cơ mà cô có phổ biến đâu ta”

Giọng Nana mềm mại hẳn: “Tôi tôi sẽ giải thích rõ tình hình cho anh, đến lúc đó ta cùng nghĩ cách, để xem có cách nào xâm nhập vào khu vực cấm không.” nói đi nói lại, Nana vẫn không quên dặn, “Giờ ta là một đội, gặp tình huống bất ngờ nhất định phải bình tĩnh, cần thiết thì gọi tiếp viện.”

“Chuyện ấy tôi tự biết. Lần đầu tiên nghe phụ nữ nói với tôi vậy nha.”

“Lạ quá hả?” Nana cười nói, “Anh sẽ sớm quen thôi.”

Trần Cận tuy bản tính cầu thả, nhưng hắn không phải hạng thừa mướn liều, giao du với dân anh chị nhiều năm như vậy, dù không biết đón địch chính diện thế nào, cũng thừa hiểu phải biết tránh nguy hiểm ra sao.

Nana thấy thái độ trò chuyện của Trần Cận hôm nay cũng không có gì bất thường, sự căng thẳng trong lòng cũng nhẹ bớt không ít: “Một số người của Hỏa đường đã bị gọi về Rio rồi, nếu cần cứ nói, bất cứ lúc nào cũng điều cho anh được.”

“Hừ, hoành tráng quá vậy, sao tôi đỡ nổi đây.”

“Đừng khách sáo, tôi không thích anh khách sáo với tôi vậy đâu.”

Chợt nhớ lại chuyện hôm trước, Nana không nhịn được hỏi: “Tôi vẫn đang nghĩ, người ở bãi biển hôm đó nhìn quen lắm, trên tổng bộ phải không? Cấp trên có việc gì muốn gây áp lực với anh, hay... có ai uy hiếp anh?”

Không ngờ lúc này Nana lại nhắc đến ngài X thần bí nọ, Trần Cận thoáng nghe ***g ngực chấn động: “Đúng là phụ nữ ưa suy diễn mà! Ừ thì có người uy hiếp tôi đấy, nhưng trông tôi giống loại sẽ ngoan ngoãn nghe lời hử?”

Thật tình Nana muốn nói rằng: Lúc đó trông anh rất kỳ lạ, vừa lạnh lùng vừa xa cách, cứ như thể sau đó hôm ấy chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nữa. Bất quá cuối cùng cô vẫn thấy nói vậy quá sỗ sàng nên đành thôi.

“Không sao thì tốt, tôi cứ tưởng tôi làm gì không phải với anh rồi.”

Phản ứng của hắn lúc đó lộ liễu đến thế sao? Không lý nào... Trần Cận nghĩ chắc hắn phải xem lại mình mất thôi, chứ sao để gã Fi ấy dắt mũi mình hoài vậy được.

“Trời cô nghĩ tôi nhỏ mọn vậy a. Rồi rồi không sao hết, tối gặp nha.”

Trần Cận mỉm cười ngắt máy, ngẩng đầu nhìn những tầng mây đan lớp lớp ngoài cửa sổ, lại nhìn đường phố đông đúc dưới lầu, tất cả đều như đang nhắc hắn rằng... một giây sống phải là một giây can đảm, bằng không ta sẽ bị sóng người tấp nập ấy vây bủa đến đánh mất chính mình.

Trần Cận mở máy tính kiểm tra tài liệu hành động Herman cung cấp. Duoni là ông trùm có thế lực nhất Rio, nắm trong tay phần lớn khu vực bình dân phía Nam, ngoài vùng dưới trường này, hắn còn sở hữu vài ba lãnh địa tư nhân nữa. Câu lạc bộ Thiên Đường chỉ là một trong những cơ sở kinh doanh kiêm điểm liên lạc bí mật của hắn ta, bị người ngoài quen gọi là “Địa ngục thiên đường”. Còn Sartori là trợ thủ đắc lực nhất của Duoni, cũng là cháu ruột hắn.

Sartori mở một hang bảo vệ, mượn vệ sĩ riêng, đồng thời làm một số thương vụ súng đạn và buôn lậu thuốc phiện nhỏ, tự hình thành một đường dây của mình. Nhưng hành tung gã này rất bí ẩn, khó mà nắm được hắn. Hắn không dùng một phương tiện liên lạc cố định nào, lại có một số kẻ thể thân, thành ra rất khó theo dõi. Người ngoài muốn tìm được hắn, thực là không dễ.

Trước chín giờ tối hôm đó, theo hẹn trước, Trần Cận đến khu vực mở cửa công khai của câu lạc bộ, mới vào quầy bar đã có người tiếp cận hắn.

“Chú em châu Á này đến thay ca Renault hả?”

“Phải, Cain Lee.” Trần Cận cười toe toét, tự giới thiệu, “Xưng hô thế nào đây anh em?”

“Ivan.” đối phương quan sát hắn một hồi, cười cười đen tối, “Ở đây Tague quản lý phụ trách, mặt mũi như cậu vào khu đặc biệt được đấy, khách trong ấy boia xịn lắm đó nha.”

“Thế thì nhờ ông anh chiếu cố.”

Trần Cận cười quay đi, mặt mày cau có ngay tức khắc: “Mẹ nó chứ, thằng ranh này mày nghĩa hàng hả? Trông rõ bĩ ỉu, chỉ muốn đập cho bệt mặt.”

Một tràng cười khẽ vang lên trong tai nghe mini: “Ivan là người Ukraine, ở đây phụ trách bunny girl và nhân viên tạp vụ, thỉnh thoảng cũng dẫn mối.”

“Cô ở đâu đó?”

“Anh thấy ngay bây giờ đây.”

Nửa tiếng đồng hồ sau, tiếng nhạc tiết tấu rộn ràng vang lên, sàn nhảy lập tức bùng lên như động đất.

“Thưa quý ông quý bà, DJ ngày hôm nay... Mân – Côi!” Phía Nam sân khấu vốn rất tối tăm, giờ đã xuất hiện một chùm đèn rực rỡ, ánh sáng bao trùm lấy một phụ nữ xinh đẹp, cô tết tóc kiểu châu Phi cổ, một nửa nhuộm màu tím tro hết sức độc đáo.

“Oh wow!!!” Cô giơ tay ra hiệu với đám đông, một tràng reo hò vang dội nổi lên.

Trần Cận nhướn mày, cô nàng này cũng có tài quá ta, DJ à! Chà, đúng là bất ngờ.

Đêm đó, Herman đột nhập được vào hệ thống giám sát khu vực công cộng của câu lạc bộ. Trần Cận lại được nghe hắn lải nhải vài phút trong tai.

So với lúc chạm mặt thì giờ thằng tóc vàng này đúng là lảm chuyện hơn bao nhiêu, dù ấn tượng đôi bên với nhau cũng chẳng tốt đẹp gì, bụng dạ nó còn tính toán nọ kia, hắn chẳng biết thừa ra, nhưng xét rộng

rãi thì nó cũng được lắm, công tư rõ ràng, làm việc rất khá, lại còn to gan, mạng nào cũng dám chơi hết. Trách nào Fiennes dùng nó.

Hôm sau là thứ bảy, “Thiên Đường” có tiệc dance, các em vũ công bận bikini và váy samba, hóa trang thành người đẹp bãi biển dập dìu trên sân khấu và quầy bar, tha hồ khuấy động cả sàn.

Quầy bar cũng bổ sung thêm người, tự nhiên một em người đẹp bãi biển đang nhảy nhót ngồi thụp xuống, chìa tay ra với Trần Cận: “Anh đẹp trai à, nhảy đi. Nào! Lên đây với em.”

Bọn hầu bàn hai bên bắt đầu huýt gió khích tướng âm ỉ, tai nghe giấu trong người lại thấy giọng Nana chọc ghẹo: “Lên đi, Tague đến rồi đấy, thể hiện nhiệt tình vào, nhớ cởi áo à nha”

Trần Cận hơi bị nhức đầu, trước có thấy bảo có vụ này đâu, nghĩ hần là GoGoBoy hử! Mẹ nó chứ, nào thì lên!

Ngoài mặt vẫn cười phớt đời: “Xong ngay.” nói rồi cũng giơ tay ra, mượn đà nhảy lên mặt quầy.

Hòa cùng âm nhạc, không khí cũng nóng dần lên, Trần Cận bắt tay kéo cao cái áo ba lỗ đen lên, rồi cởi tuột ra, nàng bạn nhảy bắt đầu hưng phấn xáp đến, nhảy đôi với hắn.

Hai phút sau, Trần Cận nhảy khỏi quầy bar, theo các em xông lên sân khấu, có người chuyền một chai bia nhỏ lên, hắn liền ngửa đầu tu cạn, toàn trường đều lắc lư cuồng nhiệt theo tiếng nhạc. Thật tình Trần Cận cũng chẳng phải một dancer lợi hại gì cho cam, chẳng qua là đóng đũa theo tiết tấu tí chút mà thôi, không quá phần khích, cũng không quá say mê, hắn đâu định gây chuyện rầy rà ở chỗ này, bất quá cơ thể ướt đầm mồ hôi dưới ánh đèn mờ ám vẫn đặc biệt khêu gợi quyến rũ.

Nana Hồ bị dáng vẻ của hắn hấp dẫn, ánh mắt cô nhìn hắn đầy dịu dàng và tán thưởng, cô nhoài cả nửa người khỏi bàn DJ, với tay quàng cổ Trần Cận kéo về phía mình, đôi môi đỏ mọng ập đến dán lên môi hắn.

Trần Cận thoáng kinh ngạc, nhưng lập tức tiếp được ngay nụ hôn nồng nhiệt, tiếng cười và vỗ tay vang lên rầm rộ, độ nóng trên sân khấu đã vọt đến cao trào.

Nụ hôn kết thúc, Nana làm như thân mật áp sát bên tai hắn, nói: “Anh khiến Tague chú ý tới mình rồi đó, hần ta vừa nhìn chúng ta.”

Xong điệu nhạc. Trần Cận ôm Nana, trở về quầy bar. Qua rặng sáng hôm đó, gã trung niên da màu cao lớn đến trước mặt hắn, giơ tay gọi một ly Rum.

“Chú em là đứa người Hoa đến làm thêm hả, Cain Lee phải không?”

Thấy đối phương đã tỏ ra biết rõ mình, Trần Cận cũng rất phối hợp: “Phải, thưa quản lý.”

“Cậu biết đấy, câu lạc bộ này của chúng ta có nhiều vận may lắm, cố gắng nhé.” hắn chìa danh thiếp ra trước mặt Trần Cận, “Muốn kiếm nhiều tiền, cứ tới tìm tôi. Phục vụ quầy, chà, thế thì phí phạm quá.”

Trần Cận cười ôn hòa: “Cảm ơn quản lý, tôi sẽ suy nghĩ.”

Tague vừa đi, Trần Cận cố tình quay lại lấy chai rượu, tránh khỏi tầm giám sát, nói: “Xem ra tin tức của thằng tóc vàng đúng quá nhỉ, chỗ này chuộng người phương Đông quá ta. Mới thể hiện chút xú mầy ông chủ đã chen nhau bẹp ruột đòi dụ dỗ rồi, vậy cũng làm người ta thấy áp lực lắm nhé.”

“Mai sang bước tiếp theo luôn nhé. Tôi biết anh ổn mà.” Nana cười hết chừng nể, “Biết mắc cỡ rồi hả, anh xài được lắm, ở đây anh đúng là đẹp trai cỡ tử người có một ghen.”

“Bữa nay mới biết, được cổ vũ kiểu này sao thấy lo quá đi Mỹ nhân kế lâu lắm tôi không xài rồi ấy.”

“Cứ đợi ký giấy bán thân đi chàng đẹp trai ạ. Bảo đảm anh tương lai rực rỡ luôn.”

“Này cô có chắc là ký giấy ấy xong, trình tiết với cái mạng nhỏ của tôi còn giữ được chứ?”

Nana chọc hần: “Cứ chờ xem. Tôi tưởng anh phải quen chuyện này lắm rồi.”

“Rồi rồi, mà mùi son của cô bữa nay kỳ quá vậy.”

“Để đó mai tôi đổi thành mùi anh đào.”

Trần Cận cười ha hả, rồi lại quay về quầy bar mỉm cười chuyên nghiệp: “Chọn món gì đây, người đẹp?”

Kế hoạch bao giờ cũng phải đến lúc thực hiện, mới nhận ra không hề thuận lợi như dự đoán, chín giờ đêm thứ ba, ngay giữa ca của Trần Cận, hấn biến mất.

Nana nhớ rất rõ ràng, ngay trước lúc đó họ còn trao đổi qua tai nghe, hấn nói chuẩn bị đi tìm Tague, sau đó thì không cách nào liên lạc được với hấn nữa. Đến đó thì chỉ còn một khả năng... hấn đã xâm nhập được vào “Vùng bí mật của Thiên Đường”.

Nana vội vàng gọi trung tâm trợ giúp – Herman: “Không thấy anh ta nữa rồi! Tôi cần chỉ thị, bước tiếp theo phải làm gì đây!”

“Ở nguyên tại chỗ, qua một ngày đêm mới biết chắc được mục tiêu có mất tích thật không.”

“Anh ta không phải mục tiêu, anh ta là cộng sự của tôi!” Nana gào lên, cắt đứt liên lạc.

Thực tế chứng minh, Trần Cận thật sự mất tích.

Khi Andre Fiennes mệt mỏi về đến trụ sở chỉ huy ở Rio, hấn nhận được tin xấu ấy.

“Không tìm được người là thế nào?” Hấn cởi áo khoác, đưa cho trợ lý, rồi đi thẳng đến bàn máy móc của Herman.

Herman thấy sắc mặt hấn sa sầm, giọng điệu căng thẳng, cũng không dám lập lời câu nào.

“Hôm qua tôi mới xâm nhập được vào hệ thống kiểm soát khu vực ngầm của câu lạc bộ Thiên Đường, không thấy trên một máy quay nào cả. Một nửa là khu vực chuyên dụng cho những nhân vật nổi tiếng, cũng chỉ có quầy bar và lô ghế KTV xa xỉ hơn một chút thôi. Điểm bất thường duy nhất là vùng bị rào kín này, tôi phát hiện thấy trong này có mười phòng bí mật được trang bị thiết bị giám sát đặc biệt, mật mã rất phức tạp, chỉ cần bên ngoài xâm nhập vào, sau nửa phút hệ thống sẽ tự động báo động, đồng thời theo dấu ngược lại chúng ta, vì vậy tạm thời không thể cố tình phá mã được.”

“Cậu chắc chắn cậu ấy ở trong đó chứ?”

“Quan sát vòng ngoài thì không thấy có nhân viên ra vào, cũng có thể anh ta đã bị chuyển đến giam lỏng ở nơi khác. Nếu tôi đoán không nhầm, hiện giờ Leslie Trần đang là con mồi cao cấp của bọn chúng rồi.”

Nghe kết luận lạnh lùng kiểu ấy từ miệng Herman, Fiennes thực sự bức dọc, hấn ra lệnh: “Cậu trình cho tôi bằng hình giám sát mấy ngày này, tôi cần nghiên cứu một chút.” nói rồi quay lại nói nhanh với trợ lý, “Norman, yêu cầu tổ đột kích điều đội Săn cánh đến đây, bảo Zoe phái quân tinh nhuệ đi.”

“Vâng, tiên sinh.” mấy tháng gần đây, lần đầu tiên Norman chứng kiến Fiennes nôn nóng đến vậy, anh ta cũng không dám chậm trễ, vội vàng nhận lệnh rồi đi, lòng còn thầm than thở: Khả năng phá hoại của gã Leslie ấy quả nhiên không tầm thường...

Qua một ngày đêm, Trần Cận vẫn bất vô âm tín.

Cả đêm Fiennes không hề chớp mắt, hấn căng thẳng nhìn chăm chăm màn hình, vẫn chiếu đi chiếu lại những cảnh quay Trần Cận ở câu lạc bộ Thiên Đường mấy ngày nay, cho đến khi hấn bật dậy khỏi ghế, rảo bước đi vào phòng thiết bị.

“Sau mười giờ ba mươi đêm hôm trước.” hấn dừng lại bên cạnh Herman, chỉ lên màn hình: “Bật lên.”

Herman khó hiểu liếc nhìn hấn, rồi kéo đoạn phim đến thời điểm đó, hình ảnh lúc này là Trần Cận đang ôm hôn Nana, Herman còn không nhận được bốn cột: “Bọn họ cũng biết hưởng thụ nhiệm vụ thật, không khí cũng hợp lý quá đi chứ...” Fiennes lạnh lùng quét mắt nhìn hấn, hại Herman nghe sống lưng mát lạnh, tuyệt nhiên không dám nói thêm lời nào nữa.

Đến đoạn Tague đưa danh thiếp xong rồi đi vào một góc phòng, Fiennes đột nhiên nói: “Ở đây, hấn ta liên lạc với ai đó.”

Hình ảnh dừng lại, Herman phóng to màn hình hết cỡ: “Thấy được phần dưới, nhưng không thể biết hấn đang nói gì.”

“Hắn nói tiếng Tây Ban Nha. Tìm một chuyên gia đọc môi đi, xem hắn ta liên lạc với ai.” Fiennes quay lưng bỏ ra ngoài, toàn thân bưng bưng sát khí. Herman nhìn theo bóng lưng hắn, chợt cảm thấy thật khác thường. Tên Trần Cận ấy xem ra rất khiến ông chủ lớn này lo lắng đây.

Khi Trần Cận tỉnh lại, hắn thấy xung quanh thật tối tăm, hắn bị ép đứng, hai tay bị trói ngược lên đã tê dại đến mất cảm giác. Nghĩ bằng ngón chân cũng biết mình bị ám hại rồi. Hắn thầm chửi thề một tiếng, rồi lắc đầu, cố gắng để hai mắt nhìn rõ hơn một chút.

Hắn nhận ra mình đang ở trong một phòng ngủ trống trải, chỉ có một cái giường và đồng hồ là dụng cụ SM, còn trên người hắn chỉ còn độc cái quần lót, Trần Cận nhìn hết nổi tự giễu thầm: mẹ nó chứ, xúi quẩy tận mạng rồi, lần này rơi vào động nhện luôn.

Hắn ngẩng đầu lên, một mắt nhìn camera giám sát bên phải mình, cổ nhỏ nước miếng lên ống kính. Một phút sau, có người mở cửa đi vào, một gã đứng tuổi lạ mặt cổ quái, xem ra là quản lý.

“Nghe nói mày đánh đấm được lắm hả, hạ đo ván hai thằng bảo vệ cơ đấy, kungfu Trung Quốc hóa ra là có thật nha.”

“Tao nói rồi, tao không bán. Chúng mày... rốt cuộc định làm gì hả?” Trần Cận thở hổn hển, cảm thấy miệng khô khốc.

“Mày quên chính tay mày đã ký giao kèo, chủ động yêu cầu tham gia đêm hoan lạc rồi hả? Đó mới là màn dạo đầu thôi, hai ngày nữa, mày sẽ là hàng mới cao cấp nhất đấy.”

Trần Cận cố dần xuống cơn kích động muốn chửi bới ầm lên, xòe ra biểu cảm hợp tác nhất có thể: “Cho tao nước.”

Gã kia cười khinh miệt, lại quay lưng đi tới cạnh camera: “Bảo Gia Bảo vào đây, thằng nhãi này đúng là phải nhờ nữ vương dạy dỗ lại, không thể để nó cắn rứt vành tai khách được. Tụi bay biết đấy, khách kỳ này khó tính lắm.” nói xong, lại cười độc địa rồi bỏ ra ngoài.

Nửa tiếng sau, khi đưa con gái mặc đồ ngủ gợi cảm, cầm roi da bước vào, Trần Cận nheo mắt nhìn, lâu lắm mới có dự cảm tồi tệ thế này: Tiều! Chết chắc rồi... mình sẽ không bị mẹ bà đồng này ăn sống nuốt tươi đấy chứ? Câu “Trời tị lam nhan” đúng là ứng nghiệm a. Xem tình hình này, hắn có thoát được cũng phải bị hành te tua rồi...

Mẹ nó, đời thật lắm bọn biến thái lắm tiền a.

“Đúng là hàng xịn thật.” Gia Bảo là một phụ nữ xinh đẹp diễm dứa với khẩu âm lơ lớ giọng Nga, “Chắc cũng đang nghĩ làm sao chạy được hả, vô ích thôi. Qua ngày hôm nay, cưng sẽ thành tiêu điểm hút hồn nhất cho mà xem.” Cô ta ghé bên tai hắn, mờ ám phả hơi, “Cưng sẽ thích cảm giác này thôi...”

Thích cái đầu bà, con mụ này tưởng mình là nữ vương a, có mà bị lạm phim đen ấy, dưới này cứ như một thế giới khác vậy, giá kể trong đây có cái búa nào, để phang vào đầu hắn một cái, nếu không thật hắn cũng không dám chắc mình đang ở không gian nào nữa.

“Tay tôi tê quá rồi, cởi ra giùm được không?” nhìn cái phòng đầy đồ biến thái này, hắn đã muốn ói đến nơi, bất quá vẫn không thể không chiều lòng mụ này được.

“Chị sẽ cởi cho cưng, nhưng sau đó, cưng phải nghe lời chị đấy nhé.”

Lúc sau, quả nhiên bà đồng Gia Bảo cởi trói cho hắn, có điều ấy là sau khi đã tiêm cho hắn một liều thuốc dư giả.

Hai tay Trần Cận vừa được giải phóng, đầu gối hắn cũng tê dại theo, hắn biết đối phương hắn đã dùng vài mảnh khố để tiện thường để đối phó với những tay thú dữ lạc vào đây, hắn chỉ có thể cố chịu đựng, giờ không phải lúc sính anh hùng, mà không hiểu chỗ này có còn là tầng ngầm câu lạc bộ không nữa, trông cách bài trí này có vẻ giống mấy phòng khách sạn xa xỉ hiếm có ở làng du lịch hơn.

Lúc ấy, vừa phát hiện đối phương định chơi xấu, hắn đã phản kháng ngay tức khắc, nhưng bất đắc dĩ bọn chúng đông người quá, hắn lại không thể đánh hết sức, tránh để bọn chúng nghi ngờ, thành ra bị bao vây

một hồi rồi cuộc hấn đành chịu thua. Dù đối phương lo xa, tiêm cho hấn quá liều thuốc rồi mới cởi trói, nhưng cơ thể có kháng thuốc tốt đến mấy cũng đỡ không nổi lắm trò hành hạ vậy.

Kể cả có cơ hội chạy thoát, nhưng cứ nghĩ hấn có thể làm lộ sơ hở, đánh động đến Sartori, thành ra công sức trước giờ bỏ phí cả, hấn đương nhiên không muốn bao nhiêu cố gắng của mình và Fiennes đều đổ sông đổ bể.

Bất quá, Trần Cận hấn đúng là xui xẻo cùng cực mới bị bọn sâu bọ điên cuồng này giam vào đây làm đồ chơi, lần này thì sung sướng rồi... chẳng biết còn lành lặn mà lết về được không đây.

Fiennes, anh sẽ hối hận vì không gọi cho tôi chứ hả? Mẹ nó mấy ngày trời nói một câu cũng cấm khẩu phải không? Rồi anh sẽ phải hối hận cho xem! Ai bảo ghen tuông bậy bạ, lợi dụng trả thù riêng à, thấy mình ngu ngốc chưa? Tôi bị chúng nó nhốt vào hành hạ đây này! Bị một mụ bà đồng mang ra tiêu khiển a đại ca... được rồi, tôi làm hư chuyện rồi đó, anh sẽ không... bảo tôi tự làm tự chịu chứ?

Biết ngay nghe thằng tóc vàng ấy chỉ huy mù mịt rồi dời đi vào ngõ cụt luôn mà.

Trong khi ấy, chuyên gia đọc môi Herman tìm được đã giải ra những lời Tague nói.

Nguyên văn là: Đã chọn được người thích hợp, chắc chắn ngài Solis sẽ hài lòng, báo cho ông chủ được rồi.

Kể từ khi Trần Cận biến mất, ngoại trừ lo lắng rồi ren, trên mặt Fiennes chưa hề xuất hiện một biểu cảm nào khác: “Tra ra tên Solis ấy chưa?”

“Việc này khá khó khăn, nhưng có thể kiểm tra trong danh sách của khách sạn.”

“Xem có gã tai to mặt lớn nào từ Tây Ban Nha đến Rio không, cũng có thể là quan chức địa phương hoặc những gia tộc giàu có, tận dụng mạng lưới thông tin của cậu đi Herman.”

Năm phút sau, Herman đã có kết quả: “Kết quả tra cứu hệ thống cho thấy, chỉ có tên Gedeng Solis này có khả năng xuất hiện trong danh sách giao dịch của câu lạc bộ nhất, ở Costa Rica hấn có sản nghiệp của gia tộc, hiện nay đang kinh doanh chứng khoán ở Rio, một tay làm ăn có tiếng, đường dây cũng khá, mã thẻ tín dụng của hấn đã xuất hiện ở câu lạc bộ hai lần.”

“Chính hấn đấy.” Fiennes khoác áo gió, đi thẳng đến bên cửa sổ, bấm điện thoại, “A lô, tiểu thư Melo phải không? Tôi là Andre, lần trước ở Argentina cô từng mời tôi uống cà phê... Không không... không phải chuyện làm ăn của chúng tôi có vấn đề, có chút việc riêng tôi muốn nhờ tiểu thư thôi.”

Trưa hôm đó, Fiennes về báo với Herman: “Tôi đã nhờ tiểu thư Melo không để Solis đến đêm hoan lạc sắp tới, đích thân tôi sẽ vào câu lạc bộ xử lý Sartori, nếu Leslie Trần xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi sẽ khiến câu lạc bộ bắn thủ ấy đóng cửa, những kẻ ở đó, đừng kẻ nào hòng chạy thoát.”

Herman thật sự kinh hoàng, hợp tác nhiều ngày như vậy, hấn vẫn chưa có dịp chứng kiến Fiennes tàn nhẫn cương quyết ra sao, những đến hôm nay hấn đã được nếm mùi sát khí của Fiennes, quả nhiên hấn ta không đời nào là người lương thiện, suy đoán của hấn về hấn ta từ đầu chẳng oan uổng chút nào. Nghe nói hai ngày qua hấn thậm chí đã bố trí xong lính đánh thuê bao vây câu lạc bộ, không phải hấn định làm thật chứ...

Herman cố ý hỏi: “Đã nói hành động hết sức bí mật, không thể đánh rần động cỏ cơ mà?”

“Tôi đã nói với cậu, người đó là yếu điểm của tôi. Kẻ nào dám đi quá giới hạn, tôi sẽ thanh trừng.” nếu bọn chúng dám phạm đến Trần Cận, Fiennes hấn tuyệt đối sẽ không bỏ qua, không ai được chạm vào hấn, không một ai được phép.

Herman nhú mày, mơ hồ nghĩ toàn bộ sự việc đang trở nên quá mờ mịt, thì ra so với nhiệm vụ, gã Leslie Trần phiền phức ấy còn quan trọng với Fiennes hơn nhiều. Tại sao? Tại sao phải coi trọng gã đàn ông ấy đến thế? Rồi cuộc hấn ta là ai chứ!

Ở bên này, Nana Hồ cũng đang vắt óc suy nghĩ, cô tìm mọi cách để được vào diễn ở phòng VIP dưới tầng hầm, nhưng còn khu vực bí mật bị phong tỏa kia, vẫn hoàn toàn không có một tia sáng nào. Hệ thống bảo vệ của câu lạc bộ này quá hoàn hảo, trách nào Trần Cận bị nhốt trong đó không thể làm gì được.

Lại qua một ngày nữa, Fiennes đã hết cách giữ bình tĩnh trước mặt người khác, giờ hắn đang sốt ruột đi qua đi lại trong phòng.

Quả nhiên, sau đó Herman đã xác nhận với hắn một tin không hề lạc quan: “Đã biết những phòng bí mật đó để làm gì! Các phòng đó đều có ba mặt tường, còn lại là kính trong suốt, chỉ trong đúng đêm hoan lạc, chúng sẽ được mở cho một số ít khách hàng bí ẩn, để bọn họ xem và lựa chọn. Theo sở thích của khách hàng, những căn phòng này đều được bài trí thành nhiều loại bối cảnh, người thắng trong cuộc trả giá có thể vào căn phòng mình thắng, hưởng thụ trò vui với những nô lệ tạm thời của mình. Sau khi đạt thành giao dịch, khách sẽ mở kính lên, nhưng để đề phòng sự cố hoặc các yêu cầu đặc biệt của khách, camera mã hóa trong phòng sẽ được bật, sau đó bằng hình thu được sẽ trả cho khách tự xử lý, để đảm bảo bí mật cá nhân, câu lạc bộ sẽ không sao lưu số hình ảnh này.”

“Nếu đột nhập được vào hệ thống, có lấy được cảnh quay được dưới tầng ngầm không?”

“Sau khi phá mã, hệ thống sẽ tự động đóng và xóa bằng gần như ngay lập tức, báo động sẽ bật ngay. Nhưng tôi có thể thử kéo dài thời gian hệ thống liên lạc với máy chủ.”

“Đại khái có thể trì hoãn bao lâu?”

“Tối đa là mười giây.”

“Được, quay được mười giây là đủ.”

“Phải xâm nhập vào hệ thống trong vài giây ngắn ngủi, lấy được tần số chính xác của mười gian phòng đó à? Vụ này nghiêm trọng đấy.” người trong những gian phòng này không giàu thì sang, hoặc là chính khách hoặc là tay buôn bán có máu mặt ở đây, nếu những đoạn băng này bị tung ra, không biết sẽ có bao nhiêu người gặp họa, giới truyền thông nhất định cũng sẽ bám riết không tha đâu, Herman rung mình một cái.

Động đến người của Fiennes hắn, đương nhiên hắn sẽ không nương tay, lần này tiện thể sẽ cho vài kẻ chịu tội cùng, khiến Sartori hết đường phản công.

Fiennes dần từng chữ: “Đó chính là hiệu quả tôi muốn. Vân tay và ảnh chụp vòng ngực của Sartori, có được tôi sẽ cho người của Hỏa đường mang ra trước. Sau đêm hoan lạc, e là sẽ rất lâu không thấy Sartori đâu. Trò chơi kết thúc.”

19. Chương 18

Chiều ngày 23, Nana nhận được mật lệnh: “Cấp trên sẽ đến buổi diễn của câu lạc bộ, tiếp xúc riêng với Sartori, sau khi tiếp ứng Hỏa đường sẽ rút lui trước. Khi chuông báo động vang lên, khu vực phong tỏa có dấu hiệu bất thường, đội viên đội Săn cánh cải trang sẵn sàng xông vào hỗ trợ cấp trên rời khỏi hiện trường.”

Lúc trước thực sự đã sợ rằng một mình mình không thể cứu được Trần Cận, cô lo lắng đến mất ăn mất ngủ, giờ rốt cuộc đã nghe được kế hoạch hữu hiệu, Nana bắt giác bừng mắt, hít sâu một hơi. Cấp trên lại để tâm đến cả việc này, còn thân thông quảng đại phái người của tổ đột kích đến, tình hình quả thực tốt hơn dự tính của cô rất nhiều, dù rằng hai ngày này Trần Cận đành phải chịu khổ một chút vậy.

Chín giờ mười lăm tối hôm đó, sau khi bị soát người và qua một lần cửa dò điện tử, Fiennes bình thần ngồi xuống cái ghế mềm kiểu bậc thang trong gian phòng ngăn, hai gã vệ sĩ đi theo đứng đợi ở cửa vào.

Khách trong mỗi phòng ngăn đều có lối đi riêng, để không ai chạm mặt ai, mỗi vị chỉ việc ấn nút để ra giá, màn hình điện tử sẽ hiển thị ngay lập tức giá của vị nào đang thắng.

Trong nửa tiếng đồng hồ kế tiếp, năm phòng bí mật đầu tiên lần lượt được kéo màn, tất cả đều là phụ nữ, không hề thấy Trần Cận, quả nhiên hắn bị xếp ở vị trí thứ hai từ cuối đếm lên.

Đến khi Trần Cận xuất hiện trước mắt, nắm tay Fiennes vô thức siết chặt, cơn giận dữ đột ngột bùng lên xông thẳng lên đỉnh đầu hắn, hắn muốn san bằng chỗ này, đã lâu lắm rồi Andre Fiennes hắn không bị kích động đến thế.

Phòng của Trần Cận được bố trí giống như một phòng tra khảo, có một cái bàn và một số dụng cụ tra tấn. Trần Cận bị bịt miệng, trên người mặc một chiếc sơ-mi trắng phanh hở nút, hai tay bị trói quặt sau lưng, ngực cũng bị quấn dây thừng, cột vào cạnh tường, người hắn có vết thương nhưng trông không nghiêm trọng, hình như toàn là vết tích bị ngược đãi bởi roi da và sấp nén. Hơn nữa gương mặt hắn ửng hồng, viền mắt ướt nước, hơi thở lại gấp gáp hỗn hển, gần như có thể kết luận hắn đã bị chuốc thuốc rồi.

Bộ dạng nhìn qua có vẻ chán chường rệu rã vậy, nhưng hóa ra lại gợi cảm bất ngờ, dáng người hoàn hảo, ánh mắt thỉnh thoảng lại lóe lên một tia kiêu ngạo kiên cường, tự nhiên sẽ khơi dậy hứng thú của không ít tay chơi chuyên nghiệp. Phòng ngăn bên cạnh đã ra giá đến hai trăm nghìn.

Fiennes quay đầu lại, nháy mắt, gã vệ sĩ liền ra ngoài chuyển lời. Nửa phút sau, có người vào phòng ngăn của Fiennes, là một gã trẻ tuổi mắt cười, má hóp, cạo đầu lồm chồm.

“Thưa quý khách, ngài đã hào phóng tham gia câu lạc bộ của chúng tôi, rõ ràng là có duyên với Thiên Đường rồi. Chúng tôi đã nhận được yêu cầu của ngài đêm nay: số 9, bất kể người khác ra giá bao nhiêu, ngài sẽ trả hơn một trăm ngàn. Vậy nên...” Sartori cười đen tối, “Anh ta là của ngài.”

Fiennes quan sát hắn, đoạn trịnh trọng nói: “Tôi yêu cầu gặp trực tiếp ngài Sartori vì tôi không muốn lộ mặt với người ngoài, lần đầu đến làm ăn tại Rio, tôi cũng phải có nguyên tắc.”

“Khách quý đến đây đều là những vị có nguyên tắc cả, chúng tôi luôn hết sức thận trọng mà.”

Fiennes đưa mắt qua cây can trong góc phòng, Sartori liền với tay cầm lên đưa cho hắn: “Ngài Feffer, sẽ có người đưa ngài đi xem hàng. Ngài thật tinh tường lắm, đó là món hàng mới của chúng tôi đấy, rất hoang dã khó bảo, hẳn ngài sẽ được mãn ý.”

Sartori vừa rời khỏi, Fiennes đứng dậy chuẩn bị bước ra hành lang, hắn tháo kính áp tròng rồi nhét vào nút tay áo đặc chế của mình, đoạn nhanh chóng giật cái nút ra, đưa cho gã vệ sĩ cùng với cây can.

“Ra ngoài chờ tôi.” nói xong, hắn thản nhiên đi theo một gã trung niên có vẻ là quản lý, tiến vào hành lang dẫn đến phòng bí mật.

Ba phút sau, Nana bố trí xong một nữ DJ khác thay mình, mang theo đồ đạc lên rời khỏi câu lạc bộ, rồi đi thẳng tới địa điểm đã được mật báo, cũng chính là căn cứ chỉ huy tạm thời tại Rio của Herman.

Đến nơi mới biết, đó là một kho hàng được cải tạo kín kẽ không một sơ hở, mà không hề có vẻ được bảo vệ nghiêm ngặt gì cả.

“Sớm hơn tôi tưởng mười phút.” Herman ngồi trước giàn máy phía Bắc, giơ tay chào cô.

“Anh chính là người sau tai nghe đấy à?” Nana mở lời bằng một câu vui vẻ, “Hân hạnh, tôi để người của mình đợi bên ngoài. Trong này không có ai khác sao?”

“Nhiều người không có nghĩa là an toàn, trong vòng bán kính một km đều có thiết bị cảm ứng, một con ruồi bay vào ta cũng biết được.”

“Bao giờ hành động?”

Ngón tay Herman vẫn không ngừng gõ phím: “Còn một mã nữa, phá được thì sẽ thấy toàn cảnh trong phòng bí mật.”

“Nếu họ không kịp rút thì sao?”

“Không có chuyện đó đâu, cứu người của anh ta thì...” Herman không nói thêm nữa, hắn tiếp tục tập trung vào màn hình, cố gắng phá tường lửa cuối cùng.

Ở bên kia, Fiennes đã vào được phòng bí mật, kính trong suốt đã được hạ màn che kín, trong phòng chỉ còn hai người đẹp mặc đồ bó sát đứng chờ trợ giúp, Fiennes nhìn thấy trên mắc áo ở góc phòng còn có đồ hóa trang, và súng mô phỏng có thể thay thế đạo cụ tra tấn, một cô ả đưa súng cho hắn, nói đã nạp đạn rồi, bắn sẽ rất đau, nhưng yên tâm không thành vết thương. Bọn họ cốt là muốn đưa khách hàng vào không gian lạ kỳ, cho họ nếm trải cảm giác được nằm trong tay quyền lực tội cùng.

Trần Cận từ đầu vẫn cảnh giác đề phòng cánh cửa, cho đến khi thấy rõ ai xuất hiện, toàn thân hắn cứng đờ, hắn nhìn chằm chằm người đó, ánh mắt phút chốc đã cuồng loạn.

Fiennes nhìn ra được Trần Cận đã sắp chạm ngưỡng cực hạn rồi, nếu không phải mình xuất hiện, chắc chắn hắn còn chống đỡ được nữa, nhưng giờ, hắn đã muốn buông lỏng, để hai mắt lộ ra vẻ quật cường lẫn mệt mỏi khiến Fiennes xót xa cùng cực.

“Để tôi ở một mình với cậu ta được chứ?” Fiennes quay lại hỏi hai cô ả kia.

“Đương nhiên là được, ngài sĩ quan.”

Fiennes tiến về phía Trần Cận, cho đến khi chỉ còn cách đúng một cm, hắn giơ tay, nhẹ nhàng quét ngón trỏ trên mặt Trần Cận, mê hoặc và quyến rũ: “Tôi muốn từ từ chơi với cậu ấy.”

“Bọn em ở ngay ngoài cửa, có gì ngài cứ gọi.” Các cô gái cười, lui ra ngoài.

Đuổi hết đám râu ria đi rồi, Fiennes lập tức luồn tay xuống cái thắt lưng đã bị cởi quá nửa của Trần Cận, chưa kịp đụng đến nơi nhạy cảm, cả người Trần Cận đã muốn run rẩy.

“Ừm...” hắn lừ mắt nhìn Fiennes, có chút oán giận, nhưng rất nhanh, hắn mỉm cười, ánh mắt mê ly đầy khiêu khích.

“Họ chuốc cái gì cho cậu rồi, liều cao lắm phải không.” Fiennes hít hít trên cổ Trần Cận, vết hầu hắn không khỏi khát khao trượt trượt vài cái. Fiennes nhẹ nhàng gỡ khăn bịt miệng cho hắn, Trần Cận lập tức ngửa đầu hớp hớp không khí, như một con cá bị thiếu dưỡng khí nghiêm trọng.

“Anh tính... làm gì tôi đây?” Trần Cận cố nén cảm giác khó ở, hỏi hắn bằng giọng khàn khàn.

“Tôi cũng đang tính hỏi cậu, làm sao cậu lại để mình thành thế này, hửm?” phối hợp với khung cảnh trong phòng, Fiennes độc địa chất vấn hắn, giờ hắn thực sự muốn nhốt Trần Cận lại, vừa thấy vẻ yếu đuối chật vật của hắn, mình đã lại dễ dàng tha thứ cho mọi sự bốc đồng của hắn trước kia. Tại sao phải khiến tôi lo lắng đến thế? Trần Cận!

“Cởi trói cho tôi.” hắn bắt đầu thở hết nổi, “Tôi không thể chịu...”

Fiennes nói lỏng dây trói cho hắn, Trần Cận lập tức vùng dậy ôm cổ hắn, nếu năm phút đồng hồ trước Trần Cận còn đang nghĩ ngộ nhỡ quân cứu viện tới không kịp, hắn phải làm sao để thí mạng luôn với gã “yêu râu xanh” sắp vào sờ mó mình, nhưng đối là hiện tại, hắn chỉ còn muốn sao cho thân thể thực sự được giải tỏa khỏi cơn khó chịu này.

Fiennes đã nhận ra sự bất thường của Trần Cận, bởi vậy hắn trượt tay xuống theo mông hắn, khẽ nhấn ngón giữa một chút, quả nhiên là nghe được tiếng rên rỉ khó nhịn của hắn, Fiennes lập tức sầm mặt: “Chúng động vào cậu hả?” phía sau của Trần Cận rõ ràng đã bị người ta bôi thứ gì đó.

“Hừ... hai ngày hai đêm đấy, anh còn không cam lòng à?” Trần Cận chủ động dán mình lên, khiêu khích hắn.

Fiennes thô bạo xô hắn lên tường, vẻ điềm đạm thường thấy đã hoàn toàn biến mất, hắn gầm lên: “Ai dám xúc phạm cậu, tôi sẽ giết nó!”

“Anh điên rồi...” Trần Cận đột ngột chồm tới hôn hắn, đó là một nụ hôn chân chính của đàn ông, cuồng nhiệt và hoang dại, cơ thể ướt sũng mồ hôi ra sức cọ xát trên vải áo đối phương, đầu lưỡi đói khát khuấy đảo, Trần Cận chủ động đòi hỏi Fiennes, hầu như muốn cắn xé, muốn nuốt chửng hắn.

Fiennes cũng đã bị lửa giận và dục vọng làm sục sôi đầu óc, một nụ hôn sâu cùng Trần Cận, giờ thứ cảm giác nóng hấp tấp đang dâng lên trong mình khiến hắn cũng khó mà tin tưởng, mà Trần Cận kể từ lúc nhìn thấy Fiennes, hắn đã hoàn toàn dỡ bỏ mọi sự phòng vệ, trong đầu hắn chỉ còn lại hai chữ: làm tình.

Hắn vội vã tuột thắt lưng Fiennes, mân mê mông hắn, rồi kích động nói như mê sảng bên tai Fiennes: “Tôi muốn anh... làm... tôi chỉ muốn anh...”

Thực tình Trần Cận đã không còn biết mình đang nói gì, giọng hắn cũng phát run rẩy, tự tay hắn lôi thứ đó của Fiennes ra, rồi ngồi thụp xuống, há miệng ngậm lấy không suy nghĩ. Trong giây lát hơi thở Fiennes chợt nặng nề, hắn nhắm mắt lại, hưởng thụ sự phục vụ nhiệt tình hiếm có của Trần Cận.

Tình thế lúc này mới thật khấn trương, Fiennes biết chỉ vài phút nữa thôi, Herman sẽ xâm nhập được vào hệ thống, đến lúc ấy thì quả là rúng động, bí mật sâu kín nhất của hắn và Trần Cận sẽ bị phơi bày, bằng một cách không thể trần trụi hơn nữa.

Nhưng giờ Trần Cận đã hoàn toàn mê loạn, cùng với nhịp đập thình thình trong ***g ngực, Fiennes cũng dần nhận hết nỗi, hắn đẩy Trần Cận ra, lôi hắn dậy, xô hắn lên cái bàn hỏi cung, Trần Cận thở hổn hển, nhìn hắn chằm chằm bằng ánh mắt chưa bao giờ bóng lửa đến thế.

Có lẽ mấy ngày nay phải nhận quá chật vật, giờ chỉ mới ôm hôn đã khiến hắn muốn bùng nổ đến nơi, cả người rùng rục khô nóng.

Đến khi bên dưới được giải phóng, những ngón tay của đối phương cùng lúc âu yếm hắn, tiết tấu xoa nắn như thổi bùng lên cuồng phong, Trần Cận sung sướng bật nẩy người, bàn tay ram ráp những đốt chai của Fiennes vẫn dốc sức chà xát, khiến hắn phải điên cuồng ôm ghì lấy vai Fiennes, rồi rướn đầu dậy tìm kiếm đầu lưỡi hắn, bạo liệt quần quýt lấy nhau.

“...A! Làm, làm đi...” Trần Cận lảm nhảm không thành câu, hắn nghĩ mình sắp tan chảy rồi, máu chảy rần rạt trong những đường mạch đang không ngừng bành trướng, tham lam bào mòn lý trí lẫn tự tôn của hắn.

Fiennes nhìn gương mặt Trần Cận tràn đầy dục vọng, cũng chống đỡ hết nỗi sự khiêu khích của hắn, hắn thô bạo ban hai chân Trần Cận ra, gồng mình lao đến, khoảnh khắc ấy, Trần Cận thấy như một cơn đau đớn lẫn lộn cùng khoái cảm ngọt ngào cuộn lên trong cơ thể hắn. Lần này Fiennes quả thật không định nương tay một chút nào, phía sau đã bị bôi trơn qua bằng thuốc càn giúp hắn xâm nhập đến tận cùng, không hề gặp trở ngại.

“Ừm...” Fiennes rướn thẳng người, tư thế này, hắn có thể nhìn rõ mồn một nơi kết hợp giữa hắn và Trần Cận, nhìn Trần Cận điên cuồng oằn cong thắt lưng, nhìn ánh mắt hắn chất chứa cả nhẫn nại lẫn sung sướng khi mình tiến đến, tất cả đều khiến Fiennes mất kiểm soát.

Cứ thế xông đến, chà xát, Fiennes thúc tới thật sâu, như thể muốn thâm tóm tắt thảy ở hắn.

“A! Mẹ kiếp...” Rốt cuộc Trần Cận buột ra một tiếng chữ thề, hắn đã muốn bay hết hồn vía, Fiennes không ngừng công kích trúng cái điểm khiến hắn run rẩy toàn thân, cả ngón chân cũng rung lên bần bật, hắn cảm giác như bị kích điện, rồi từng đợt từng đợt sóng khoái cảm như giầy vò lãng nhục theo đó mà ập đến tới tấp.

“Trần Cận... cậu là của tôi! Không bao giờ tôi để kẻ nào động đến cậu nữa!!” trong nháy mắt, Fiennes đột nhiên nhận ra cuộc đời này chưa một ai có thể khiến hắn điên đảo lý trí như Trần Cận. Hắn khề gằm lên cái tên ấy, một lần nữa, một lần nữa.

Lưng trượt trên mặt bàn nghe tê dại, mọi sự tập trung của hắn đều bị những động tác đầy xâm lược của Fiennes cướp đi.

“... Ha... A! Đứng...” Trần Cận đã không thể nói được trọn một câu nữa, tay trái hắn tuột xuống tìm đến nơi đó của mình, tay phải lại vung lên ghì lấy cánh tay cường tráng của Fiennes, những móng tay hầu như cắm sâu vào da thịt hắn, sự phản kháng ngọt ngào mà hoang dại ấy cũng không đủ khiến đương sự biết điều hơn chút nào, thậm chí chỉ càng châm ngòi cho một trận xâm chiếm còn vô độ hơn nữa.

Fiennes lại vùi mình vào sâu thẳm trong cơ thể hắn, để nơi ấy được nhuộm đắm hương vị của mình, để những dấu tích lưu lại càng thêm sâu sắc.

Fiennes hôn hển thở gấp, rốt cuộc hắn thúc bừa tới vài cái nữa, tiếng gầm gừ chỉ thuộc về một gã đàn ông bật ra từ cuồng hống, khoảnh khắc cao trào, Trần Cận cảm giác được nơi đang siết lấy thứ cương cứng kia đột ngột co rút kịch liệt, chính hắn cũng đột ngột phun trào, chất lỏng đặc dính vậy đầy trên bụng, loang thành một mảnh tình sắc.

Hai cơ thể quần lấy nhau trong dư vị vô phương tan biến.

Nếu chỉ đơn thuần là ham muốn thể xác, mà đã không sao dần được lòng để buông tha hắn... thì giờ hắn thậm chí đã không chế được cả tinh thần mình... Fiennes có chút động tình, vùi đầu vào mớ tóc đen của Trần Cận.

Trần Cận vẫn còn thất thần, hần há miệng thở dốc, lúc này mới nghĩ đến thiết bị ghi hình trong góc phòng, hần giật mình, nói không ra hơi: “Này... có thiết bị giám sát...” thân thể đầu hàng trước cả lý trí, giờ sức tỉnh lại, Trần Cận tự dừng thấy bối rối, hần tuyệt nhiên không dám nhớ lại mình vừa làm cái gì, cơ mà nan giải hơn là... dục vọng trong hần mới phát tiết được phân nửa mà thôi.

“Không sao, tôi sẽ xử lý.” Fiennes ngẩng đầu lên, thấy đèn báo động đã vụt sáng, liền sau đó là tiếng chuông báo cháy rúc lên, hần kéo Trần Cận dậy khỏi bàn, cài lại quần cho hần, “Đến giờ rồi, ta đi thôi.”

“Còn Sartori...”

“Mặc kệ hần, đi với tôi.”

Fiennes đẩy cửa ra, thấy đám con gái ngoài cửa và bọn tay chân đã bị người của mình dẫn đi cả rồi, hần theo lối đi sắp đặt sẵn để ra khỏi đó, người của đội Săn Cánh đổ vào khu vực cấm, giả làm khách khứa để trà trộn vào đám đông, làm rối tầm nhìn, đội bảo vệ của câu lạc bộ đã bị điều động hết, chúng đang ra sức phong tỏa những phòng bí mật dưới tầng ngầm. Một số khách có địa vị đều theo vệ sĩ của mình thoát ra bằng đường bí mật, người của câu lạc bộ thật ra cũng chẳng dám ngăn cản đám tai to mặt lớn ấy.

Chỉ phút chốc, cả tầng ngầm rối tung lên.

Trần Cận thực tình vì bị tiêm thuốc lúc trước, lại bị trói quá lâu, cơ bắp hai chân cũng muốn rút lại, thành ra đi đứng không thuận tiện lắm, Fiennes nhận ra tình trạng của hần, liền đỡ sau lưng dìu hần đi tiếp.

Đến ngõ sau, Fiennes đẩy hần vào một chiếc Mustang đen, rồi cho tài xế lái thẳng ra đại lộ, bỏ lại sau lưng địa ngục thiên đường kia.

Trần Cận đã mồ hôi đầm đìa, mệt đến không buồn mở miệng nữa.

Fiennes đưa một bình nước, rồi xem thử mạch cho hần: “Tôi đưa cậu tới phòng khám nhé.”

“Chết cùng không cần. Tôi không sao.” Trần Cận cương quyết đáp, không đời nào hần muốn để bác sĩ thấy bộ dạng phóng dăng chết tiệt này của mình.

“Chính xác là ai ra tay với cậu?”

“Sao? Định trả thù hộ tôi à?” Trần Cận tựa lưng trên ghế sau, lười biếng ngửa đầu, mặt mỉm cười gian, “Họ chưa biết mình chọc vào ai cả?”

“Không ai được phép động vào cậu.” thái độ của Fiennes hoàn toàn không giống đang nói đùa.

“Tôi chẳng bị ai động vào cả, coi vậy mà tôi là hàng quý để đấu giá đó. Chúng cho một mụ đồng bóng vào chinh tôi, quẹt ít thuốc rồi hành một đêm mà thôi, mà lần đầu tiên tôi bị phụ nữ phết roi nhé. Người đẹp trai quá đúng là tội nợ hơn thiên hạ.” Trần Cận nói trớt quớt, cũng chẳng định kể lể nhiều, rồi tự dừng hần huych người bên cạnh, “Nè, anh mua tôi bao nhiêu đó?”

“Năm trăm nghìn.”

“Xài tiền như rác.”

“Tôi sẽ đòi bọn chúng trả gấp bội.”

“Thế nghe còn được.”

“Mệt hả? Ngủ đi.”

“Anh lấy được vân tay Sartori chưa?”

“Lấy rồi.”

“Vậy thì tốt...” ngay lúc Fiennes cho rằng hần đã ngủ rồi, có người mới làm như lơ đãng hỏi, “Trước là anh gian tôi hả? Tôi và Nana... không có gì đâu.”

“Tôi biết. Tôi không nhỏ mọn vậy, cứ như cậu thật tôi cũng chẳng biết phải giận thế nào nữa.”

“Mau mà thôi, chẳng hiểu nói gì luôn.” khước môi Trần Cận thoáng lộ ra một nụ cười phức tạp, rốt cuộc hần nặng nề nhắm mắt ngủ.

Fiennes quay sang nhìn hắn, chỉ là nhìn, mà trông đôi môi đang khê nhếch nhợt nhạt vì mất nước, Fiennes lại thấy kích động muốn hôn hắn.

Một lần nữa đánh mất rồi giành được về, lòng hắn lại có những thay đổi tinh tế lạ lùng. Chỉ cần nghĩ rằng rời mắt sơ sẩy một phút đã có thể vượt mất hắn, lại thấy ảo giác rằng có một thứ lòng tin thật dễ dàng sụp đổ. Vốn tưởng rằng mình có thể khống chế được xúc cảm, rằng bất kể tình thế ra sao mình đều sẵn sàng bình thản chống đỡ, nhưng giờ hắn đã không cách nào lờ đi những cơn chấn động phức tạp Trần Cận đem tới cho mình. Cảm giác ấy, thật ngọt ngào, sâu kín, buốt nhói, và khó mà chịu đựng.

Fiennes hiểu rằng phải tìm ra một cách, để hắn và Trần Cận có thể yên ổn lâu dài bên nhau, để Trần Cận mỗi khi chực lao đầu vào nguy hiểm có thể tự giác nhớ một chút chút rằng hắn sẽ thấy lo lắng, sợ hãi nhường nào.

Đêm đó tài xế đưa Trần Cận về một khách sạn, Fiennes lại đi tiếp giải quyết nốt công việc.

Trước tiên hắn liên lạc với Herman, hỏi thẳng vào đề: “Quay được rồi chứ?”

Đối phương im lặng một lát mới đáp: “Ừm, tám giờ.”

“Biên tập bằng gốc đi, trước ngày kia, tôi muốn câu lạc bộ Thiên Đường lên báo.”

Herman đột nhiên hỏi vặn lại, có vẻ bất mãn: “Thế còn đoạn của anh và anh ta? Muốn xử lý thế nào đây?”

“Xóa đi.”

“Có người thấy rồi.”

Fiennes nhíu mày, trầm ngâm: “Cái gì?”

“Lúc đó Nana Hồ đứng cạnh tôi, cô ta cũng thấy.”

“Cậu nói cho cô ta tôi là ai rồi hả?”

“Không nói, chỉ sợ cô ta sẽ đến liều mạng với anh.”

Herman cười khan: “Thảo nào anh không coi chị tôi ra gì, ra anh hứng thú với đàn ông.”

“Anh nói cẩn thận! Không đến lượt cậu đánh giá chuyện của chúng tôi. Trần Cận là người của tôi, ai dám gây khó dễ cho cậu ấy, tôi sẽ không nương tay với kẻ đó. Lần này coi như cậu có công, tôi thực hiện đúng giao ước, cậu có thể trở lại FBI, nhưng nhớ lấy, đừng tính gây sự với tôi nữa, vĩnh viễn đừng.”

Herman thâm rợn người, định nói gì để phản bác, nhưng hắn nhận ra lời lẽ của mình như đã bị đối phương đổ chì đông cứng. Chuyện này cứ như một ván bạc, hôm nay hắn vạch trần bí mật của người đó, sau này nếu lại dám xúc phạm, chắc chắn sẽ phải lãnh hậu quả. Đối phương đang nghiêm túc cảnh cáo hắn, chớ vội đắc ý ngông nghênh.

Trước khi hợp tác với Fiennes, họ là đối thủ, và hắn thua. Sau một phen hợp tác, hắn trở thành trợ thủ, hắn đã có cơ hội lật ngược tình thế, nhưng phải đánh đổi bằng lập trường của bản thân, vì thế Herman quyết định buông tha gã đối thủ này. Bởi, căn bản hắn không đấu lại hắn ta.

20. Chương 19

Đêm đó khi Fiennes trở lại khách sạn, Trần Cận đã tắm xong và lên giường ngủ. Quả nhiên dù mệt mỏi cả người, nhưng hễ có phòng tắm, hắn nhất định phải vào, tính ưa sạch sẽ ấy và lối ẩu tả thường ngày đúng là sự mâu thuẫn lớn lao nhất trong con người hắn.

Mí mắt Trần Cận thỉnh thoảng khê run rẩy, giống như trong mơ vẫn phải chận vật chống cự lại thứ gì, có lẽ tác dụng của thuốc còn chưa hết, hắn nằm sấp mà ngủ, mặt ửng hồng, hơi thở cũng có phần hỗn loạn.

Đột nhiên Fiennes cảm thấy khổ sở, gã đàn ông này cứ đơn giản vậy mà chạm đến trái tim hắn, khiến hắn lăm lăm khi lo lắng đến điên đảo lý trí, trong khi hắn ta... vẫn không biết tự giác một chút nào.

Fiennes đứng cạnh giường, cởi sơ-mi và quần dài, cả quần lót, để trần toàn thân xốc chăn lên giường, bàn tay vừa khê xoa lưng Trần Cận, hân đã tỉnh dậy.

Hắn giơ tay lên, quàng cổ Fiennes, hai người lập tức ăn ý bắt lấy môi nhau. Nụ hôn này như là dư âm của đêm trước, mang theo dục vọng nóng bỏng không sao dập tắt, cả hai đều cần được bù đắp bằng cách chỉ của riêng họ.

Chỉ có tiếng thở dốc, không một ai lên tiếng. Fiennes kích động đè Trần Cận xuống trong im lặng, luồng dư nhiệt trong cơ thể buộc hắn phải buông lỏng thắt lưng, đến khi Fiennes tiến đến, Trần Cận bật ra một tiếng thở mạnh vì chấn động, tinh thần vốn đang bị kìm nén căng thẳng, giờ dưới sự tấn công mạnh bạo đầy kỹ xảo cả sau lẫn trước của Fiennes, rốt cuộc đang dần trở thành cuộc chơi mê loạn của những giác quan, Trần Cận thật muốn xuôi lơ cả người.

Fiennes chống tay dậy, vẫn nhịp nhàng xâm nhập cơ thể hắn, hơi thở nóng rực phả trên gáy Trần Cận, khiến hắn run rẩy. Dưới cơn bão oanh tạc điên cuồng, bàn tay Fiennes trườn lên chụp lấy bàn tay Trần Cận, cho đến khi mười ngón đan nhau, họ siết lấy nhau càng lúc càng chặt chẽ hơn.

“Ừm.. A...” Fiennes khê gầm lên đầy nhục cảm, chạm đến cao trào. Đoạn, hắn buông mình nằm đè trên lưng Trần Cận, thỏa mãn thở hổn hển, ý thức vẫn còn đắm chìm trong khoái cảm, vô phương dứt khỏi.

Đêm đó, Trần Cận thực sự cảm thấy mình không ổn, bất kể bị giày vò đến mức nào, hắn vẫn không thể thỏa mãn, bên dưới ma sát với drap giường đã nghe tê dại, nhưng hắn không cách nào bắn ra được. Hắn thấy bứt rứt bất an, như một con dã thú bị vây trong hố bẫy đang cuồng chân tìm đường thoát ra.

Rốt cuộc, hắn vùng dậy, xô Fiennes xuống giường, khuỷu tay ập xuống dần trên ngực hắn, không cho hắn cử động.

“Giúp tôi...” hắn kéo tay Fiennes xuống bên dưới mình, nhắm mắt hưởng thụ sự vỗ về săn sóc của Fiennes. Nhưng mặc kệ thân thể muốn bùng nổ đến mức nào, hắn vẫn không sao giải phóng được. Hắn biết, đêm nay chỉ có duy nhất động tác tiến vào ấy, mới khiến mình đạt được khoái cảm, đó hoàn toàn là bản năng của một gã đàn ông.

Hắn muốn thượng Fiennes, chết tiệt, hắn muốn thượng hắn ta!

Trần Cận hiểu rằng hắn có thể tiếp nhận sự chiếm hữu của đối phương, bởi vì hắn đã nghĩ thông suốt rồi, ban đầu còn cảm thấy tự ái bị tổn thương, nhưng sau hắn nhận ra, ở trên giường ai thượng ai căn bản không phải vấn đề. Làm một thằng đàn ông, lên giường sao phải dùng dằng ra vẻ làm gì, tự hắn hiểu bản lãnh của mình không cần phải chứng tỏ bằng cách đi chinh phục một gã đàn ông khác, hắn nghĩ hắn và Fiennes vốn là bình đẳng, cùng hưởng thụ, cùng điên cuồng, sung sướng cho thỏa lòng là được, có gì phải tính toán thiệt hơn.

Bởi vậy sau này hắn không đặc biệt chấp nhất chuyện ấy nữa. Nhưng hôm nay thì khác, Trần Cận chưa bao giờ cảm thấy khao khát thế này, trước đúng là có vài lần được cho thử mà không xong, rốt cuộc vẫn chưa được toại nguyện. Giờ đã đúng thời cơ chưa hắn cũng chẳng biết, nhưng hắn chỉ khẳng định, hắn đã không thể khống chế được ham muốn chiếm lấy Fiennes, chân chính chiếm lấy hắn, vậy nên hắn sẽ khiêu chiến, ngay đêm nay.

Lúc này hoàn toàn là xung động thể xác chiến thắng lý trí, Trần Cận nghĩ hắn không thể do dự mà cũng không định do dự nữa, hắn chỉ muốn tiến công, muốn khiến Fiennes phải khuất phục. Chỉ cần thoáng nghĩ Fiennes sẽ ở bên dưới mình, cho mình khoái cảm cuồng nhiệt, Trần Cận lập tức thấy sục sôi cả người, cảm giác kích thích cảm kỳ khiến ngọn lửa trong ***g ngực hắn càng lúc càng bị thổi bùng lên dữ dội.

“Fiennes...” Trần Cận gạt tay hắn ra, “Lật người lại đi.”

“Hừm?”

“Để tôi...” hắn cúi xuống, dán môi lên cảm Fiennes. “Làm người đàn ông của anh.”

“Cậu sao vậy...”

Trần Cận khiêu khích nhay cấn từ cảm xuống yết hầu hắn, rồi một lần nữa lướt môi lên mơn trớn vành tai hắn, mê hoặc hắn bằng hơi thở của mình: “Anh bảo tôi làm sao? Tôi muốn thượng anh.”

...

Fiennes trầm mặc hết vài giây, rút cuộc hần chậm chạp cử động, đẩy Trần Cận ra rồi xoay người nằm sấp xuống giường, còn nhấc tay đặt lên gối, đoạn hần hít sâu một hơi: “Được... vậy đêm nay...”

Trần Cận tưởng mình nghe lộn rồi, hần sững sốt một hồi mới dám xác định đối phương thực sự thỏa hiệp dễ dàng như thế, không thêm giả-bộ-chống-cự đã thỏa hiệp luôn.

Cơ thể Fiennes cường tráng đến hoàn hảo, đường nét mỗi bắp cơ đều như được gọt khắc chi li, vùng hông trên cột sống kéo dài duyên dáng, cặp mông săn chắc tròn đầy đặc biệt của người phương Tây, bất quá thân thể hần không lông lá rậm rạp như thường thấy ở người nước ngoài, hần là vẫn được chăm chút kĩ lưỡng, làn da màu đồng bóng loáng khiến người ta không khỏi chói mắt. Giờ này, mồ hôi đang rịn rịn ra từ những lỗ chân lông khiến cả cơ thể hần như được che phủ dưới một màn sương mờ quyến rũ.

Trần Cận khê lướt lưỡi liếm khoảng lưng hần, đến khi đầu lưỡi chạm đến thắt lưng, nếu không phải nhận thấy rõ ràng mông hần hơi run rẩy, Trần Cận thật không tưởng được Fiennes cũng có lúc bị căng thẳng hồi hộp trên giường.

Đổi lại là trước kia, Fiennes nhất định sẽ nghĩ đủ mọi cách để đánh lạc hướng hần, rồi cạy mạnh đè lại hần, giành lại thế thượng phong, dìm chết từ trong trứng nước các loại ý đồ thể hiện bản năng giống đực lâu lâu nổi lên của Trần Cận, nhưng hôm nay thì khác, hôm nay hần tuyệt nhiên không cử động, cũng không cố làm gì để lãng chuyện. Hần lại còn nằm sấp rất chi nghe lời. Dễ dàng dung túng và phối hợp với sự khiêu khích của Trần Cận, ra sức mở rộng cơ thể mình, để ngón tay hần dễ dàng thâm nhập đến nơi bí ẩn chưa một ai từng biết đến kia.

Trần Cận đã xung động đến tận cùng, hần liều mạng kiềm chế trái tim đang đập thành thành như trống trận trong ***g ngực, động tác của hần thật chậm, thật chậm, như chỉ e sẽ đánh thức những ý niệm điên cuồng vừa mới ngủ yên trong Fiennes. Trần Cận biết lần đầu sẽ đau đến thế nào, vậy nên hần với tay lần mò trong ngăn kéo tủ đầu giường.

Fiennes hơi ngoái lại nhìn hần, khàn khàn giọng nói: “Đừng, không cần cái đó, đến đây đi.”

“Tôi không định để anh cảm thấy tôi tệ đâu.” Trần Cận đã tìm thấy thuốc bôi trơn, hần quẹt một chút lên ngón tay, rồi chậm rãi đẩy vào cơ thể Fiennes, cảm giác lạnh lạnh đập dính khiến Fiennes thoáng đông cứng, nhưng rút cuộc hần vẫn hơi rướn thắt lưng, phối hợp với Trần Cận.

Thực tình Trần Cận cũng sắp nhịn hết nổi rồi, chỉ chốc lát sau, hần đã trực tiếp dẫn mình đến lối vào mê hồn ấy.

“A!! Ừm...” Cảm giác chặt khít khiến hần thỏa mãn đến buột miệng rên rỉ.

Tiếng rên của Fiennes cũng dần vang lên, theo phản xạ hần chống khuỷu tay cổ nhôm dậy, rồi nắm lấy đầu giường chạm trở hoa văn, những đốt ngón tay càng lúc càng siết chặt...

Trần Cận bị mê hoặc bởi biểu cảm nhăn nhịn đầy khêu gợi của Fiennes, trước kia hần chưa từng khẳng khái đòi hỏi, vì thực sự hần chưa hề sẵn sàng để thượng một gã đàn ông, nhưng Fiennes đang dẫn thay đổi hần, cũng chỉ duy nhất Fiennes có thể khiến hần nhìn nhận rằng ở một người đàn ông thực sự tồn tại tình yêu đồng giới.

Đêm nay, sự thỏa hiệp của Fiennes khiến hần mơ hồ cảm nhận được một điều gì đó, nhưng hần không muốn nghĩ thêm nữa. Hần chỉ không ngừng âu yếm Fiennes, vừa chậm rãi hạ bớt nhịp độ, vừa ôm ghì lấy hần từ sau lưng, lại trân mình tiến đến một lần nữa, sự săn sóc của Fiennes khiến hần thấy như mình được thổi bay lên tận thiên đường đích thực.

“... Mẹ nó... quá... A!”

Lần đầu tiên Trần Cận buông thả đến thế, thứ cảm giác như chìm đắm cả thể xác lẫn tinh thần, hòa cùng khát khao trân trọng bảo vệ đưa hần vượt qua cả giới hạn tình ái, cho hần nếm trải những cung bậc chưa từng biết tên. Hần chưa bao giờ biết cơ thể một người đàn ông có thể mềm dẻo, chặt khít đến thế, giữa nhịp điệu thúc tới kịch liệt, khoái cảm tột đỉnh từ cảm giác được ma sát, hút siết lấy đã hoàn toàn nhấn chìm hần.

Trần Cận thậm chí không biết rốt cuộc Fiennes có đạt được khoái cảm hay không. Giây phút cao trào, sóng tình dồn dập ập tới, giằng co hết hơn mười giây đồng hồ. Hắn sung sướng muốn chết ngất, rốt cuộc cứ thế ngã sấp trên người Fiennes, giữa hai chân một mảnh ẩm ướt...

Khi Trần Cận tỉnh lại, đã giữa trưa, hắn ngủ say quá, cũng chẳng biết Fiennes đã rời đi lúc nào. Nhớ lại đêm điên cuồng hôm qua, hắn ngồi trên giường mà muốn ngơ ngẩn, khóe miệng khẽ nhếch lên, cơ bản là không thể điều khiển được cảm giác thỏa mãn trong bụng.

Đành rằng lúc xong việc Fiennes đã bảo “Từ sau đừng điên vậy nữa...” ý là sẽ không có chuyện mở đường cho hắn thể hiện khí khái nam nhi lần nữa đâu, cơ mà tốt xấu hắn cũng đã được thưởng-thức mỹ vị rồi, cả thế giới chỉ có một mình hắn có được đặc quyền ấy. Đời nào hắn dễ dàng thỏa lòng vậy? Cái này coi bộ không phải tín hiệu tốt nha

Đêm qua liều bậy bạ chẳng qua cũng vì còn thuốc trong người, Fiennes thấy hắn vật vã chịu hết nổi mới nhẹ tay đặc xá cho, từ sau muốn cho hắn ta vào khuôn khổ chắc hơi bị khó à.

Thật tình hôm sau Fiennes cũng hơi bị thần thờ, làm cũng làm xong rồi, không thể nào coi như chưa có gì xảy ra, tuy mặt ngoài nhất định hắn sẽ không để đối phương nhìn ra chút nào bất thường, nhưng nếu sau này tên đó còn định phạm-quy lần nữa, hay chẳng may hắn ta thử một lần rồi nghiện luôn... thì hắn biết làm sao đây?

Tới đây xem ra sếp Fi và Trần thiếu gia sẽ đấu trí so tài dài dài, chưa nói còn phải cố gắng hết mình cứu vãn hậu quả từ một phen sai lầm can tội nhẹ dạ nhất thời nữa kia.

Tối hôm đó Trần Cận quay về khách sạn, bảo thẳng Tom đàn em nhắn tin báo cho Hỏa đường luôn, hắn cũng biết mình đột ngột mất tích, sẽ khiến Nana Hồ lo lắng chừng nào. Giờ đã hoành tráng trở về, đương nhiên phải đích thân gọi cho người ta.

“A Cận à?” trong giọng mừng rỡ của Nana còn nghe ra được một chút mát mát gượng gạo, dù cô đã cố gắng che giấu, “Anh không sao chứ?”

“Không sao, nên gọi báo cô một tiếng đây.”

“Tại tôi hại anh, tôi không nên nói chuyện ký giấy tùy tiện vậy, làm anh mất cảnh giác.” thật tình người phụ nữ thép Nana tối qua đúng là đã rơi lệ, lúc chứng kiến tám giây tình cảm mãnh liệt ấy... cô thực sự bị kích động. Cô đã rất muốn chất vấn Trần Cận rằng, tại sao anh lại hạ mình vì một người đàn ông như thế? Tại sao người đàn ông đó có thể chiếm được nụ hôn của anh? Tại sao... tại sao không thể yêu tôi?

Trần Cận còn chưa nhận ra sự bất thường của Nana: “Tôi chẳng đã an toàn rồi sao. Thật ra là cô ấy, để giúp tôi chắc cũng chịu thiệt ít nhiều hử?”

“Anh nghĩ được vậy, tôi đã thấy mình lãi lẩm rồi.” Nana không dám nói ra mấy ngày nay cô đã lo lắng thế nào, hầu như viện đến mọi con đường có thể, như phát điên thỉnh cầu cấp trên nghĩ cách tiếp viện, “A Cận, chừng nào ta lại được hợp tác cùng nhau?”

“Hợp tác với đồ xui xẻo như tôi, cô không sợ bị liên lụy hử?”

“Anh là một đồng sự rất tốt. Tiếc là anh không tính nói chuyện yêu đương với tôi thôi à.”

“Mỹ nhân duy nhất của Hào Môn, đời nào tôi dám hưởng chứ” Trần Cận biết tránh né không được, cũng định nói thẳng thắn, “Chúng ta không thích hợp đâu.”

Nana cười khổ: “Anh lại từ chối tôi rồi. Lại một lần nữa.”

“Tôi chỉ không muốn cô phí thời gian thôi.”

“Chỉ ít, anh là một người thành thật.” Nana im lặng một lát, đột nhiên lại hỏi, “Trần Cận, anh thích người đó sao?”

Trần Cận hơi ngần người: “Ai?”

“Ai cũng vậy, anh có người mình thích rồi đúng không?”

“Loại chuyện ấy, tôi chẳng biết nói sao a...” Trần Cận nghĩ nghĩ một lát, rồi đáp ba phải, “Làm người sẽ có lúc hồ đồ, không biết thực ra mình muốn gì, nhưng có thể ở cùng nhau, chắc chắn là có lý do, không thì đã chẳng thể nào...”

Nana nghe đến đó là đủ hiểu. Hắn thích người đó.

Đột nhiên nước mắt cô ứa ra, nhưng ngoài miệng vẫn bông lơn: “Nếu có cơ hội hợp tác lần nữa, nhất định tôi sẽ có được anh.”

“Người ta đồn ông đàn ang bị cô nói thể là chạm tự ái lắm ghen, mà nữa, tôi chẳng quen bị người ta coi chừng đâu.”

Nước mắt dần khiến cô khó mà nhìn rõ phía trước, nhưng cô vẫn gượng cười: “Luôn có ngoại lệ mà, A Cận, được biết anh thật lòng tôi rất vui.”

Hai ngày sau, Trần Cận trở lại New York, chuyện ở Rio sau này hắn cũng được nghe phong phanh. Chỉ trong thời gian ngắn câu lạc bộ Thiên Đường đã bị niêm phong, tám chính khách và doanh nhân lớn của địa phương bị dính vào scandal mãi ***, sáu người phụ trách câu lạc bộ đã bị bắt vì tình nghi đưa hối lộ, rửa tiền, bắt cóc. Giới truyền thông như mèo thấy mỡ, lập tức đổ xô đưa tin rầm rộ.

Bên ngoài đều đoán già đoán non về thể lực thần thông đứng sau màn, đã đưa được tុ điểm tệ nạn nổi tiếng như câu lạc bộ Thiên Đường vào sổ đen, có người còn nói ấy là kết quả của đấu đá chính trị hoặc là hành động của chính phủ, chưa ai dám chắc.

Sartori bỏ chạy ra nước ngoài.

Tuy rằng lần này coi như đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng Trần Cận xét ra mình làm ăn hơi bị thất bại, thiếu chút nữa là thành đồ chơi cho một bọn biến thái, thành ra hắn chỉ thấy rất chi uất ức.

Dù không biết rõ, Trần Cận cũng mơ hồ đoán được Fiennes đã phi tang hết đoạn băng ghi lại cảnh tình ái của bọn họ, nhưng hắn tuyệt nhiên không dám hỏi thẳng tọc văng có biết không, thành thật mà nói, ba cái chuyện ấy, thà không biết còn hơn, đỡ khỏi bụng dạ thấp thỏm.

Một tuần sau đó không gặp Fiennes, chắc hắn vẫn đang đi công cán giải quyết nốt vụ “Giấu mù”.

Tiếp đến Giang Uy liên lạc với hắn, ra là mới phải nhận nhiệm vụ mới không hay ho lắm, sang một nước nhỏ ở Nam Âu.

“Không đừng bắt anh đi biên giới nộ vũ khí, mà các lão còn giả bộ cho anh mấy thằng người Âu dần dợn của đội bảo an nữa chứ, thành ra anh phải nuôi ăn bọn nó ngày ba bữa.”

“Ba cái trò tạp nham này, chắc mấy lão cáo già lại đùn đẩy nhau chán đây mà. Không lão nào thèm làm, xong lại tưởng lên lút dúi cho Hạt bộ vài thằng bỏ đi là ngon lắm, hay cứ thả về cho bọn điều động dọn dẹp đi? Nhiệm vụ kiểu ấy không phải trước giờ vẫn giao cho Lộ đường hả?”

“Thì thế, giờ anh bày mới điên lên đây.” Giang Uy cũng hỏi hắn, “Nghe nói nhiệm vụ của bày ở Rio cũng dữ lắm hả, rồi có sao không?”

“Vớ vẩn, bị sao mà tôi còn ngồi đây chắc?” Trần Cận không muốn nói nhiều, việc làm cùng với Fiennes càng không tiện khoe ra, “Mà anh ấy, tuần sau mừng thọ sáu mươi của Phosa đấy, kiểu gì chẳng mở tiệc chiêu đãi Hào Môn, ông anh kịp về không?”

Giang Uy đánh trống lảng: “Ai mà biết, anh mà dọn xong đồng rác ở đây thì được. Tiệc Hồng Môn của Phosa là dịp tốt để a đưa tí chút đây, chắc nhiều sếp đến lắm, bọn họ thì chẳng ưa gì gặp đám nhà quê bọn mình đâu, nhưng tốt xấu cũng nhờ mình mài mặt ra chiến trường mới có chứ, đảm bảo không lão nào dám giở mặt khinh bọn mình.”

Yêu nhau giết nhau, gặp nhau thù nhau, thật chẳng hiểu đến bao giờ mới hòa hợp được.

Giang Uy thở dài: “Thật tình hay anh xin quách lên tổng bộ ngồi cạo giấy nhĩ.”

Trần Cận phì cười: “Cạo cái đầu anh! Anh giữ mông trên ghế được quá năm phút hả? Rồi rồi, đi tập đây, gặp sau nha.”

“Ai ha, chăm quá ta. Lại đi chen chúc hử. Qua đây làm cu li cho anh đi, đảm bảo hiệu quả hơn tới phòng tập nhiều.”

Năm phút sau, Trần Cận lái xe đến một trung tâm thể hình trong thành phố, vì bắp chân vẫn chưa lành hẳn, nên chuyên gia phục hồi chức năng khuyến cáo hắn nên thường làm trị liệu dưới nước.

Trần Cận thành thạo đi giày chịu lực, nhảy xuống đi lại trong bể nước ngập đến ngang ngực, hắn cảm thấy rất ổn, bất quá mỗi lần tập được năm phút cần nghỉ một lần.

Phòng trị liệu có thể bao trọn gói, nhưng Trần Cận chẳng ngại xài chung với người khác, có điều hôm nay chẳng hiểu sao vắng khách vậy, ngoài hắn ra, chỉ có một chàng sinh viên bị thương đầu gối.

Đang nghỉ, Trần Cận nhận được điện thoại: “A lô?”

“Cậu đang ở đâu vậy?”

“Mắc gì tôi đi đâu cũng phải báo anh?”

“Tôi đến New York rồi, sắp đến tìm cậu.”

“Đang ở trung tâm trị liệu dưới nước ES, còn nữa tiếng nữa, anh về nhà đi, bữa nay tôi bảo tụi nó làm sủi cảo tôm thủy tinh đó. Mới mượn đầu bếp Quảng Đông nha, cơ mà bả làm cả món Đông Nam Á cũng ngon lắm, sợ không hợp khẩu vị nước ngoài của anh thôi.”

“Chân thấy đỡ không?”

“Đang chữa đây, ổn rồi.” Trần Cận vẫy gọi người phụ trách trị liệu, ý bảo chuẩn bị xuống nước lượt nữa, “Bên đó anh xong chưa?”

“Ừ, còn đâu sẽ giao cho bọn họ làm nốt.” đột nhiên Fiennes ngừng một chút, “Lần này tôi tới... có chuyện muốn nói với cậu.”

“Chuyện gì à? Nghe long trọng vậy chắc không phải chuyện tốt nha.”

“Cũng tạm.”

“Tiều! Lại còn tạm.” Trần Cận cười mắng, “Tôi xuống nước đây, lát về nhà nói.”

Hai mươi phút sau, Trần Cận nhìn quanh lần nữa mới thấy người phụ trách rời đi ban nãy vẫn chưa trở lại, quay đằng sau lại cả gã sinh viên cũng đi đâu mất, hắn đi ra thành bể, nghĩ hơi là lạ, vừa lúc ấy thì thấy một người. Đối phương mỉm cười với hắn, ánh mắt vẫn trầm tĩnh và kiên định, hắn ta giơ tay phải ra, kéo hắn đang cả người ướt rượt lên bờ.

Trần Cận cởi đôi giày cao su không thấm nước ra, chậm rãi bước tới ngồi xuống hàng ghế cạnh bể, tháo nốt bao chịu lực trên đùi: “Có lộn không hử, anh mặc cả một cây như này ra ngoài, tính hù dọa ai a.”

“Vừa hợp xong, chưa kịp thay.” Fiennes tiện tay rút một cái khăn tắm sạch từ giá khử trùng trên bờ, áp lên đầu Trần Cận, nhẹ nhàng xoa mớ tóc ướt sũng cho hắn, động tác vô cùng dịu dàng.

Đây không phải lần đầu Trần Cận thấy Fiennes mặc quân phục, bất quá lần này đúng là làm hắn rung động nhất, dáng người Fiennes cao lớn, hiên ngang oai vệ, gương mặt điển trai hại người ta ghen tị, hơn nữa trên vai hắn cài hai ngôi sao, đúng là sáng chói muốn lóa mắt a. Thảo nào mấy câu lạc bộ biến thái ấy thích chơi mặc quân phục, nhìn bộ dạng Fiennes lúc này, kiểu gì chẳng khiến một đám thiếu nữ mơ tưởng a.

“Anh đuổi người trị liệu của tôi và thằng nhỏ vô tội ở đây đi đâu rồi?”

“Phòng bên, tôi bảo họ tôi sẽ đi ngay.”

“Thế nên, giờ tôi sẽ ra xe đợi cậu.”

“Anh thế này là đang tính đến ăn chực nhà tôi đấy hử?”

“Phải.”

Vậy mà cũng dám nói nữa, “Tôi không đảm bảo A Địch và Tiểu Lệ còn nhận ra anh đâu đấy, bảo mẫu nói tụi nó mới giảm béo xong, tụi thì thấy giờ tụi nó hiểu chiến không ai bằng, coi chừng bị cắn miếng nào tôi không chịu trách nhiệm đâu.”

Fiennes xoa xoa mớ tóc ướt của Trần Cận lần nữa, mỉm cười bỏ ra ngoài.

“Đầu đàn ông không được tự tiện xoa, nói anh hiểu không a.”

Bọn Đại Lý không ngờ đến đại bản doanh New York của đại ca còn được thấy Fiennes, lần này hẳn ta không chỉ công khai cùng ăn cùng ngủ với Trần đại ca, mà còn không buồn coi đám đàn em bọn họ như người ngoài, thỉnh thoảng đi ra vào còn gật đầu chào hỏi bọn họ, hại bọn họ cuống hết sức. Không hiểu hẳn đến để thị sát, hay chỉ là tạt qua ở lại ít lâu.

Ai ai cũng biết chức vị hẳn rất cao, đại ca tuy có quan hệ rất kỳ lạ khó hiểu, nhưng trước mặt đám đàn em vẫn luôn cố tình lơ người này đi, thành ra bọn họ vẫn mù mờ chẳng hiểu gì hết.

“Sáng nay tao thấy ổng đi ra từ phòng ngủ của đại ca a!”

“Suýt... đừng để đại ca nghe thấy!”

“Ổng uống cà phê bằng tách của đại ca a!”

“Vớ vẩn, mày chưa uống cốc người khác bao giờ hả?!”

“Tiểu Lệ còn ăn thịt bò ổng cho nhé! A Địch cũng phải ghen tị.”

“Tiểu Lệ mà dúi lên, thịt người còn dám ăn, có gì mà lạ!”

“Hôm qua ổng ghé sát tai nói chuyện với đại ca luôn, đại ca không đẩy ra nhé, không đẩy ra luôn nhé!”

“Anh Đại Lý chả nói thầm với đại ca suốt còn gì!”

“Cái đấy khác!”

“Khác gì mà khác!”

“Tao thấy khác! Đại ca còn cười mê mẩn luôn.”

Lời xì xào cứ thế lan ra. Trần Cận đã nghĩ giặc trong nhà quả nhiên khó đề phòng, hẳn cũng hết cách ngăn cản Fiennes xâm nhập lãnh địa của mình rồi. Cứ trông bọn đàn em đã bắt đầu quen thuộc với cảnh người này đi qua đi lại trong nhà, rốt cuộc hẳn kệ luôn, để bọn nó muốn đoán sao thì đoán. Hẳn chẳng định giải thích với ai hết, đằng nào cũng phải không xong, nghĩ nhiều tổ mết thân.

Mấy ngày nay Fiennes đi gặp một số chính khách ở New York, tối hôm đó về chỗ Trần Cận đã qua giờ cơm.

“Anh ăn gì chưa? Tôi bảo đầu bếp làm ít mì Ý nhé.”

“Không cần, tôi ăn lúc bảy giờ rồi.”

“Chắc.” Trần Cận vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh trên sofa, “Lần trước anh bảo có chuyện muốn nói với tôi, là chuyện gì hả? Suýt chút nữa tôi quên, giờ mới nhớ ra.”

“Sinh nhật Phosa, cậu định tặng gì?” Fiennes bước tới.

“Hừ, chuyện đó hả, tôi còn tưởng cái gì.” Trần Cận rung chân, nghĩ nghĩ một lát, “Tặng tẩu thuốc đi, ổng sưu tập món đó hả?”

“Cậu biết cả thú vui của Phosa à?” Fiennes nhướn mày, ra vẻ ngạc nhiên nhìn hẳn.

“Anh tưởng tôi lạc hậu lắm a, dù Phosa ngứa mắt Xích bộ, tốt xấu tôi cũng biết người biết ta mà.”

“Vậy cậu biết thú vui của tôi là gì chứ?” Fiennes hỏi hẳn, biểu cảm rất chi thâm thúy.

Trần Cận cũng sẵn lòng tiếp chiêu: “Anh sao? Không phải sưu tập lòng người hả. Còn muốn bọn họ móc tim ra dâng cho mình, máu me be bét nữa kìa”

Trần Cận nhìn Fiennes ngồi xuống, hần chủ động nhào sang, khuỷu tay chống lên thành ghế, ngẩng đầu nhìn hần chăm chú, “Tôi hỏi anh nhé, có phải anh ý mình bắt mắt, lại còn lăm tiền nhiều của, nên chuyên đi trêu ghẹo thiên hạ không hở?”

Fiennes bị hần làm cho dở khóc dở cười: “Cậu đang tính nói gì đây?”

“Hứ, không phải tôi thành kiến nhé. Mấy nhỏ bạn gái cũ của tôi hay than phiền tụi châu Âu giàu có ấy, toàn có mối nói cũ, coi người ta như trái banh đá qua đá lại. Trước kia anh đá chị hai thằng tóc vàng phải không?”

Fiennes nhú mày: “Cậu nghe Herman nói hả?”

“Đừng có để bụng mà, người ta tiện miệng hỏi thôi.” Rõ ràng rất muốn biết rõ sự tình, nhưng vẫn ra vẻ bất cần, đúng là làm bộ quá đi a Trần Cận.

Không ngờ Fiennes cũng nghiêm túc, sẵn sàng cung khai hết. Đại để gia đình Herman là một dòng họ giàu có, Laura Herman, chị của Danny vốn là thư ký của một thống đốc ở Nam Mỹ, sau này thăng tiến lên thành một đại tướng dưới quyền Fiennes ở Otford, nửa năm sau đó hai người từng có quan hệ với nhau, nhưng qua một năm thì chia tay. Về sau Fiennes vẫn mở đường cho Laura, bố trí cho cô ta làm việc trong lãnh sự quán.

Nửa năm sau khi chia tay, đột nhiên Laura trao quyền cho cấp dưới rồi một mình đi châu Phi. Danny Herman vẫn nghĩ chị cậu ta bỏ cả tiền đồ xán lạn để đi tha hương, chắc chắn là vì quá đau lòng chuyện cũ.

“Buộc Laura thôi việc là vì cô ấy tham gia vào một số vụ hối lộ thương mại, gây tổn thất cho công ty, tôi ghét nhất có người giở trò sau lưng mình, cô ấy đã chủ động đến thương lượng với tôi, xin tôi cho một đường thoát. Vì liên quan đến bí mật làm ăn, tôi cũng không muốn làm to chuyện.”

Fiennes nói xong, liền chăm chú nhìn Trần Cận: “Cậu cho rằng quyền rũ cả nam lẫn nữ là con người tôi sao? Cũng chỉ có mình cậu để ý tôi thật sự là thế nào.”

Giọng Fiennes càng nói càng khê khàng, càng nói càng gần gũi, rốt cuộc chớp mũi hai người đã dán lấy nhau.

“Nana Hồ nóng bỏng như vậy, đàn ông các phân bộ đều mơ ước được hẹn hò với cô ta, cậu không xúc động chút nào ư?”

Trần Cận không hề lùi lại, cười gian đáp: “Anh nghĩ tôi là cầm thú a? Thấy người đẹp là thích chắc.”

“Hành động cùng cậu vài lần, mà chưa lần nào cậu khiến tôi yên tâm cả. Tôi chỉ sợ lúc nào đó, tôi không thể kiểm soát được tình hình. Nếu không thể bảo vệ cậu, tôi sợ tôi sẽ hối hận.”

“Phải nói bao nhiêu lần anh mới hiểu hả, mẹ kiếp tôi không cần anh bảo vệ.” dứt lời, môi lưỡi lập tức quấn lấy nhau, nhất thời đôi bên hôn đến khó mà chia lìa.

Đại Lý vừa từ ngoài vườn trở vào, chuẩn bị báo với Trần Cận hai hôm nữa anh Uy ở Hạt bộ về New York sẽ tới tìm hần. Kết quả là vừa bước chân vào phòng khách, đã bắt gặp nguyên cảnh tượng, hại hần sợ muốn bay mất vài phần hồn, chưa đến mức ngã đập mặt xuống sàn giả chết coi như may lắm rồi.

Trước kia các anh em dò hỏi tin tức Đại Lý kiểu gì, hay ra sức tìm bằng cứ chứng minh đại ca không có tư tình dính dáng gì đến gã sếp to bí ẩn của tổ Trung Đông ấy, Đại Lý đều chỉ quyết rắn mặt, lên giọng đứng đắn dạy dỗ mấy đứa đó một phen: Tụi bây nghĩ bậy bạ gì hả! Sao không kiếm việc tử tế mà làm đi! Thật một lũ đầu óc chap mạch!

Đây vốn không phải lần đầu Đại Lý bắt gặp đại ca hôn cái gã đó, lần trước ở bể bơi, cả đồng người cũng thấy, nhưng lúc ấy rõ ràng đại ca nhà hần tỏ ra rất chi không cam chịu rồi còn chống cự ra trò, thành ra Đại Lý đã quyết coi hành vi quá đà nói trên là phong tục chào hỏi kinh dị của bọn Tây rồi.

Nhưng lần này... rành rành là đại ca chủ động, lại còn có vẻ nôn nóng ghê gớm, thế này khác gì bỏ đứt đôi bộ giáp quyết tâm hộ chủ của Đại Lý a. Đại ca a, đây là phòng khách mà, ừ thì là nhà anh thật đấy, ừ thì quanh đây không có người làm thật đấy, ừ thì bọn đàn em đều ở ngoài canh chừng thật đấy. Nhưng đây là phòng khách nhà anh a! Anh trắng trợn thế này, từ giờ tôi biết phải làm sao để lấp liếm giùm anh đây...

“Đại-Lý!”

Lý Thăng run run đứng dậy, chột dạ không dám bước vào nữa, hấn cảm mặt mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, bắt đầu dững cảm lớn tiếng đáp: “Đại ca, tôi chưa nhìn thấy gì hết!”

“Biến đi.” Trần Cận nhưc đầu đuôi tên Đại Lý chuyên phá hoại không khí ra ngoài.

Vì hơi bị mất mặt, hấn không khỏi có chút hối hận với sự xốc nổi vừa xong của mình. Hấn trừng mắt nhìn Fiennes, than thở thật khó hiểu: “Anh nói xem, sao giờ cứ hễ đụng đến anh là tôi cứ hăm hăm dờ dờ như bị chích máu gà vậy?”

“Tôi thấy có gì không hay đâu nhỉ.” biểu cảm của Fiennes lúc này trong mắt đối phương đích thị là giả-bộ-chính-kịch, Trần Cận biết thừa hấn ta ngoài miệng nói vậy, trong bụng nhất định đang sướng chết đi được.

“Anh có thiệt miếng thịt nào đâu, đương nhiên anh không sao rồi. Nhưng mà tôi thấy điên lắm!” Trần Cận lại nhoài sang, lưu manh hỏi, “Hồi này tổng bộ khủng hoảng tài chính hở? Anh hơi bị ki rồi nha, ở đây hoài ăn ăn ngủ ngủ, không thấy mắc cỡ a.”

Fiennes thần nhiên đưa tay lục túi áo: “Muốn bao nhiêu, tôi viết séc cho cậu.”

“Tiều.” Trần Cận bĩu môi cười, “Anh tính ép tôi thêm cho anh một bữa khuya, rồi mượn cả chuyên gia trị liệu Trung Quốc đến a.” với hấn mà nói, Fiennes đúng là đồ xưa không đi đánh không chết, người này cứ như có tuyệt chiêu Hóa Cốt Miên Chương (), dễ dàng đập nát be ý chí của hấn, hại hấn sung sức đầy người cũng không cách nào phát tiết được.

Bữa nay Fiennes coi vẻ rất hăng hái, rất hiếm khi thấy bộ dạng thả lỏng không hề đề phòng này của hấn, trông qua cứ như đang khoe khoang sức quyến rũ vô tội vạ, lại thêm ý cười chập chờn trong ánh mắt trầm tĩnh, thật là chói mắt người ta.

“Mai tôi định tới Buffalo, cậu đi cùng chứ?”

“Không đi.” Trần Cận dang hai tay, vất chân lựa một tư thế thoải mái để ngả người ra, lười biếng nói, “Có phải nhân viên bàn giấy với sinh viên quèn đâu, ngồi đấy chờ anh ăn chơi xong ngoắc tay gọi đi theo á? Thích thế thì đừng kiếm tôi.”

“Vậy cuối tuần đi cùng tôi đến tiệc sinh nhật của Phosa nhé, vậy thì đủ long trọng chứ?”

“Anh thiếu gì bạn gái, tôi đi cùng để gây shock chắc, tha tôi đi, tôi sẽ đi một mình. Hơi bị nhiều bạn lau nhau muốn tới để nịnh nọt các sếp ghen, đời nào tôi bỏ qua được.”

Fiennes nhìn hấn, cũng không biết ánh mắt mình lúc này âu yếm đến mức nào, hấn không nói nữa, chỉ ngồi nhìn như vậy. Trần Cận tự dưng nghe lưng lạnh toát, nghĩ bụng sếp Fi bữa nay đầu óc bị sao sao rồi thì phải, mắc gì quái lạ vậy, tự dưng ngồi nhà tán tỉnh hấn.

Sự thật đã chứng minh, dự đoán của Trần đại thiếu gia quả nhiên không lầm. Ba ngày sau, trong bữa tiệc tối sinh nhật Fiennes, rốt cuộc hấn đã được ném thử một phen “Big Surprise ngoài sức tưởng tượng!”.

() Hóa Cốt Miên Chương: đại để là một loại công phu trong truyện chương đầu =>) lịch sử như nào bạn xin thôi ko trình bày vì thật ra bạn cũng chưa có tìm hiểu ngọn ngành. Chỉ cần biết thiên hạ đồn món này bị trúng một cái lúc đầu còn chưa nhận ra, sau hai canh giờ nạn nhân mới thấy xương cốt mềm nhũn như bông, người đứt từng khúc, nội tạng cũng nát be, rất chi thê thảm.

Ở đây thì... đại để là chàng bị nhũn nhèo với xếp =>) có vậy thôi à =))))))))))

21. Chương 20

Sự tình bắt đầu từ bữa tiệc sinh nhật hôm ấy, gã Giang Uy hăm hăm dờ dờ chạy vội từ Nam Âu về giúp vui, người thì bắt nắng đen nhẻm. Chưa gì hấn đã tóm được Trần Cận, rồi lúi xềnh xệch ra cửa sổ sát sàn phía Tây sảnh, bắt đầu dò hỏi.

“Bây thấy thằng đó chưa?”

“Ai?”

“Lại còn giả vờ với anh!” Uy ca giậm chân, “Đang đứng với lão Weddela kia kìa, mắt bây lé a? Đừng bảo bây không biết hắn ta cũng đến.”

Trung tướng Weddela là khách quý của Hào Môn, hôm nay ông ta tới cùng ái nữ, coi như là rất nể mặt Phosa. Ông già Weddela từng gặp Trần Cận một lần, ngay sau khi kỳ thi Scotch kết thúc, nhưng Trần Cận không dám chắc ông còn nhớ “đồng đội kỳ quặc của Andre” hôm đó, là hắn không.

Bữa nay Phosa trông mặt mày hồng hào, rất chi thân thiện, không thấy tí ti gì vẻ đáng ghét mọi khi ông vẫn giương ra trong những cuộc họp ở Hào Môn, tự dưng biến thành bề trên đáng kính, hại Trần Cận tròn mắt nhìn, cũng khiến hắn được một phen chắc lưỡi rằng mấy lão chơi với chính trị và quyền lực này quả là tắc kè hoa cao thủ.

“Ông đến thì tôi không được đến chắc? Tôi làm gì mà phải sợ.” Trần Cận hùng hồn đáp, ra vẻ tỉnh rụi như không.

“Hôm nay anh mới biết nhé, thằng chả là chủ công ty đầu tư Otford, mà ít xuất hiện trước công chúng lắm, người ngoài hầu như chẳng biết gì về hắn đâu.” kể cả ở Hào Môn cũng rất hiếm người biết về hắn ta, chỉ biết hắn là một trong những nhân vật đứng sau bí hiểm của Hào Môn.

Trần Cận giả bộ trót quớt: “Uy ca a, kỳ này ông anh lạc hậu quá, gặp ông lần đầu tiên thằng này chả biết tổng hết rồi. Mà tôi với anh có tình yêu tình báo gì đâu nhỉ, mắc gì lôi tôi vô đây thì thảo hử?”

“Tán chuyện với anh một tí bây cũng kêu ca à?” Giang Uy hấp háy mắt, nói thẳng: “Vừa xong anh nghe có người nói tay Andre Fiennes ấy là ứng cử viên chọn rể của lão Weddela đó, thế nên hôm nay mới đến đây.”

“Con rể à?” Trần Cận cười khẩy, “Bọn họ làm trò đó, tin mấy trò diễn ấy thì anh tiêu rồi.”

“Anh chỉ tính nói với cậu một tiếng thôi, đừng có chết chìm trong ấy, gã đó không phải đối tượng lý tưởng đâu. Đến lúc hắn ta thành thông gia với một gia tộc hoành tráng, khí thế tận trời rồi, chỉ sợ cậu còn chẳng có cửa bước vào Hào Môn nữa.”

“Cùng lắm thì bỏ Hào Môn.” Trần Cận nhấp rượu, đột nhiên không thể nhận ra vị là cay hay đắng nữa.

“Bỏ á? Nói dễ dàng quá. Nếu thằng đó chẳng được rộng rãi như cậu tưởng thì sao?”

“Tôi không uy hiếp được anh ta, anh ta cũng chẳng việc gì phải làm khó tôi, anh ta không tẻ nhạt vậy đâu.”

“Cậu hiểu hắn thế cơ à? Cậu chắc không?”

“Uy ca.” Trần Cận nghiêm túc nói, “Tôi chắc chắn.”

Giang Uy thở dài: “Tự cậu biết mình đi. Đây là lần cuối cùng anh nhắc cậu đó.”

“Nói thật nhé, anh ta muốn cản tôi cũng chẳng được, lúc cần phải đi, tự tôi sẽ đi.”

“Được, cậu đã nói thế, anh tin cậu, nào!” Giang Uy lấy một ly Champagne vừa bưng qua, “Uống đi.”

Lúc ấy dàn violon trong sảnh bắt đầu tấu một khúc nhạc trữ tình, quả nhiên Fiennes dắt con gái tướng quân Weddela vào chính giữa hội trường, bắt đầu nhảy. Cả hai cùng tao nhã sang trọng, bất kể bề ngoài hay địa vị đều rất xứng đôi, lão tướng quân được thể cười sung sướng hết cỡ.

Giang Uy nhìn cặp đôi đáng mơ ước nọ một hồi, đến khi quay lưng lại, mới thấy Trần Cận đã bỏ đi từ bao giờ.

Trần Cận cảm thấy ở trong sảnh thật bức bối, thành ra hắn bỏ ra ngoài hít thở một chút, lúc này hắn đang tì tay trên hàng lan can trong hành lang gấp khúc, đứng nhìn vườn hoa và tòa phun nước nhỏ cách đó khoảng ba chục mét, chỗ đó mắc đèn đủ màu, coi bộ rất được các cặp tình nhân đi ngang qua ưa thích.

Bất quá Trần Cận vốn không có lấy nửa tể bào lãng mạn trong người, thế nên hắn chỉ thấy mớ đèn ấy thật khoa trương quá thể. Hắn đã tính kiểm thuốc hút, mà nghĩ một lát xong lại thôi, quyết định nhịn.

Tự nhủ rằng mình sẽ không để tâm hấn ta gặp gỡ phụ nữ, kết quả là, vẫn khó chịu như thế. Tuy Trần Cận không chỉ một lần muốn xác nhận giữa hai gã đàn ông rốt cuộc có thể đi đến đâu, hoặc họ có thể bước vào đời nhau sâu sắc tới mức nào, thậm chí hấn càng muốn biết mình chiếm bao nhiêu phần trong trái tim đối phương, nhưng hấn không thể hỏi, không thể mở lời, vì... họ là người Hào Môn, và vì hấn là Hào Môn, Diệm.

Cũng không biết đã đứng bao lâu, khi hấn định trở vào, vừa quay đầu lại đã sững người. Người đó đang đứng sau lưng hấn, không biết đã ở đó từ bao giờ nữa, thần kinh phản xạ nhạy cảm của hấn bữa tay hóa ra đã tệ đến mức này.

“Sao lại ra đây?” Trần Cận định thần, cười lưu manh như không, “Ít nhất cũng nhảy hết ba điệu chứ.”

Fiennes không thèm chấp hấn, chỉ nghiêm túc nói: “Trước tôi đã bảo, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Đến rồi đây! Đến nhanh vậy cơ đấy?!

“Tôi biết, chia tay hả?” Trần Cận tiếp lời, tín hiệu ngang bướng cao ngạo lộ rõ giữa hai đầu mày, “Khỏi cần phiền phức vậy, bảo người chuyển lời được rồi, anh không cần đích thân giải thích. Tôi biết, rồi sẽ đến ngày này, tôi chẳng có gì để nói hết.”

“Không có gì để nói sao?” biết rõ Trần Cận đang giận lấy, Fiennes vẫn nhú mày, hấn tiến lên mấy bước, tới trước mặt hấn, “Tôi hẹn hò hay đính hôn với người khác, cậu cũng chẳng có gì để nói à? Cậu rộng rãi thật đấy, Trần Cận.”

Trần Cận chần động, qua một lát hấn sấn đến túm cổ áo lễ phục của Fiennes, tay kia vung lên, nhưng đối mặt với cặp mắt sâu thẳm như sẵn sàng nhìn thấu tâm can hấn của Fiennes, rốt cuộc hấn lại thấy nhụt chí.

Chậm chạp thả tay ra, có chút bối rối lùi lại nửa bước, rồi hấn quay đi, nói: “Sorry, tôi mất bình tĩnh.”

“Có một số việc, không cần phải luôn giữ gìn. Nếu đã muốn bộc lộ, vậy cậu cứ để mặc nó đi.” Fiennes vòng cánh tay phải cường tráng ôm lấy hấn, đoạn dán môi bên tai hấn, khẽ nói, “Trần Cận, cậu không biết, tôi thích nhìn cậu mất bình tĩnh vì tôi đến mức nào, nhiều khi tôi thật chỉ muốn biết, rốt cuộc cậu có để tâm đến tôi hay không.”

“Mẹ nó cuối cùng anh tính nói gì hả!” Trần Cận tức điên người, hấn chán đời gần giọng, nhưng không đẩy hấn ta ra.

Ngay lúc ấy, Trần Cận cảm thấy ngón tay mình run lên, một vật kim loại bị dúi vào tay hấn, hấn thoáng sững sốt, cúi xuống, xòe tay ra nhìn, hình tròn, bằng bạch kim, kiểu dáng cho nam giới đơn giản tinh tế, không lạnh như hấn tưởng, vì đã bị người đó nắm trong tay từ nãy giờ.

“Thế này là sao?” Trần Cận nghĩ các loại dây thần kinh trong đầu mình chắc đứt phứt hết rồi.

“Thật ra chúng ta cũng có thể kết hôn mà, hiện giờ rất nhiều bang đã chấp nhận.”

“Tôi không hỏi cái ấy, được không hả!” Trần Cận quay phứt đi, đẩy hấn ra, bắt đầu lấy lại tinh thần sau hồi hoảng loạn, hấn mất cỡ năm giây, rồi trừng mắt nhìn hấn ta bằng biểu cảm khổ sở hết chỗ nói, như thể đối phương đúng là đồ con nít bốc đồng, “Nào anh teo rồi hả? Kết hôn à? Anh và tôi á?”

“Cậu không thích tôi kết hôn với người khác, giờ tôi cũng có thể nói rõ ràng với cậu, tương lai tôi sẽ không cho phép cậu kết hôn với ai hết. Vì thế, tại sao chúng ta không nhìn thẳng vào vấn đề?” ánh mắt gà đàn ông này quá chân thành tha thiết, chân thành đến dọa Trần Cận phát sợ, xài đòn sát thủ với hấn à, tính một chiêu đoạt mạng hấn luôn a!

Chiêu này quả nhiên lợi hại, kết hôn cái con khỉ, có phải đỡ hơi đâu, tự dưng đi vợ tội vào người a sắp! Rốt cuộc anh nghĩ cái gì trong đầu không biết...

Trần Cận cố sức chống chế: “Anh nói như trò trẻ con ấy? Mà hình như anh nghĩ hơi bị phức tạp quá rồi a!”

“Cậu đang nghĩ phức tạp thì đúng hơn, tôi đã xác định chắc chắn về mối quan hệ của chúng ta rồi, tôi cũng đã lựa chọn! Trần Cận, sao cậu không dám thừa nhận tôi nhỉ?”

“Thừa nhận anh? Lời hứa của tôi quan trọng vậy hả? Một lời hứa ấy sẽ hại chết anh đó! Anh biết không hả?!” không phải hấn cố tình làm khó đối phương, cũng không phải hấn muốn gào lên thế này, nhưng... hấn thực sự không biết phải làm sao nữa.

Fiennes biết chỉ bằng vào nhiệt huyết của mình không thể thuyết phục được cái tên quen thói lảng tránh tình cảm như Trần Cận: “Không lẽ so với việc chia tay tôi, cậu nghĩ kết hôn với tôi còn khó hơn à?”

“Cái đó... hai cái đó khác nhau.”

Trần Cận không khỏi thầm chửi rủa: ai biết được tại Tây lại lẻo mép vậy... á à, lại còn ra vẻ tổn thương à, cái tên vừa bá đạo chết người lúc này không phải tôi nha, là anh nha! Cả đời tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ được đàn ông cầu hôn đâu a, thế mà có anh à! Mà nào tôi đã làm gì anh hả, mắc gì anh làm như tôi ăn anh sạch bách rồi vậy, không phải người ta đã nói người ta còn phải suy nghĩ hả hả hả! Phụ nữ được cầu hôn xong còn phải nghĩ nữa là, tốt xấu anh cũng làm ăn tuần tự giùm đi, bức hôn nhau vậy, chơi khó tôi quá sức a! Trần Cận này còn đương thanh niên hào hoa phong nhã, tôi chưa tính chôn đời vào mồ yêu đương sớm vậy đâu à

“Này tóm lại thì tôi hay chỗ nào hở, sao anh cứ muốn lôi tôi vào nhà thờ bằng được thế? Kết hôn với tôi, thấy sao cũng chỉ có anh thiệt thôi à? Tôi không phải loại người ngồi viết thỏa thuận tiền hôn nhân đâu. Anh cũng biết thừa đấy, tôi tham tiền nè, háo sắc nè, còn ưa sạch sẽ nè, còn... thích nhiệm vụ nguy hiểm nè, suốt ngày đi về tả tơi nè, phụ nữ còn nói tôi vô tâm vô tính không biết phải trái, mắc gì anh cứ quyết phải dẫn tôi đi gặp cha xứ hả?” nào giờ lần đầu tiên nghe thấy hấn khiêm tốn khách quan nhìn nhận về bản thân vậy.

Nếu không phải là Trần Cận, e là Fiennes lần đầu được nghe người khác hỏi hấn một loạt các câu so sánh thiệt hơn vậy, giờ hấn sẽ thấy một lòng nhiệt huyết của mình bị để lộn chỗ mất rồi.

Nhưng Fiennes chỉ đáp đơn giản: “Tôi thích cậu, không thể đánh đổi một ai khác.”

“Tôi không muốn hại anh đâu, sếp à.”

Trần Cận kinh ngạc thiệt tình, từ bé đến lớn, chưa bao giờ hấn nghĩ mình sẽ gặp phải vấn đề cá nhân nguy ngập cỡ này. Đây là tính xô hấn từ bờ cực đoan này sang bờ cực đoan khác đây, đảng nào cũng là vực thẳm hết.

“Tôi chỉ muốn mọi chuyện rõ ràng, tôi đã bày tỏ suy nghĩ của tôi với cậu rồi. Cậu có thể từ chối, tôi sẽ không trách cậu.”

Đương nhiên là tôi muốn từ chối, ở đâu ra kiểu đánh úp như này! Trần Cận xuội xị hỏi: “Lần đầu tiên anh làm chuyện này hả?”

Cầu hôn sao? “Ừm, lần đầu tiên.”

Đột nhiên Trần Cận thống thiết lên án: “Tôi cũng thế, lần đầu tiên đấy.” tốt xấu cũng thông cảm cho khả năng thích ứng của người ta giùm a, anh nghĩ xong rồi là việc anh, đây tôi đã nghĩ đâu...

Ít nhất cũng cho người ta thời gian chuẩn bị chút đi, dù là với Trần Cận hấn mà nói, có cho bao nhiêu thời gian chắc cũng vậy à.

“Tôi muốn cho cậu một bất ngờ.”

“Thằng này có phải đàn bà con gái đâu, tôi thềm vào bất ngờ.” Trần Cận lắc đầu quầy quậy, ra sức kết cấu lại ổ cứng trong não, chỉnh đốn lại mạch tư duy, “Fiennes, tôi sẽ bớt thời gian cân nhắc đề nghị của anh bữa nay, nhưng tôi phải chắc chắn bọn đang trong sảnh kia sẽ không gây sự với anh đã. Còn nữa, đây là việc giữa tôi với anh à, tôi không muốn làm to chuyện đâu, anh cũng không phải giục giã tôi, vì tôi là tôi nghĩ lâu đấy, chắc khoảng... ờ... ba năm năm năm há? Tôi không chắc đâu. Anh cứ việc chạy theo cũng được, cái ấy tôi không ngại.”

Fiennes im lặng cười, nào giờ Trần Cận thật chưa thấy Fiennes cười hài lòng đến thế, hình như còn kim lại hết nổi, lúc sau để che giấu, hấn lại cố ý quay đầu nhìn nhìn vôi phun nước đằng xa.

Trần Cận thở phào, cũng tự biết mình hơi bị nhỏ mọn, năm phút đối thoại vừa xong đã hại tim hấn đập bình bình nhanh cỡ gấp đôi bình thường, làm hấn thiếu điều phát bệnh tim luôn.

Hấn cúi xuống nhìn cái nhẫn trong tay: “Cái này mắc tiền lắm hả? Tạm thời tôi giữ à. Anh mà đổi ý cứ việc đòi a.”

“Cậu không thể nói một câu dễ nghe hả?”

“Thích nghe hay thì từ đầu đừng chọc vào tôi.” Trần Cận cào cào tóc, “Tháng sau tôi tính đi Hồng Kông, anh biết rồi nhé.”

“Định đi bao lâu? Tôi có thể đi cùng cậu.”

“Anh không hiểu ý người ta ám chỉ gì hả?” Trần Cận vỗ vỗ ót, “Tôi thấy giờ mình đang trong tình thế rất xấu hổ a, anh không thấy tốt nhất mình nên xa nhau ít bữa cho cả hai cùng bình tĩnh thì hơn hả?”

“Không.” Fiennes đáp rất nghiêm túc.

Được lắm, anh thắng.

“Được rồi, tôi vào uống một ly đã.” Trần Cận còn nguyên nụ cười trên môi, quay đầu đi vào sảnh, đi được năm mét lại quay lại nói, “Nếu lão Weddela biết anh đưa tôi hết rượu ngon ổng cho anh, rồi ổng có xót ruột không hả?”

“Thế nên đừng để lộ ra.” Fiennes bắt đắc dĩ dang hai tay với hấn, rồi nháy nháy mắt.

“Giờ tôi đi mách ổng đây.” Trần Cận cười gian, quay đầu đi tiếp, qua cổng vòm, qua đám đông hỗn độn, hấn im lặng siết chặt nắm tay, siết rất chặt, vật dính ước kiên định nằm trong lòng bàn tay hấn, nghe nhói nhói đau, nhưng xúc giác rõ mồn một chưa bao giờ chân thực đến thế.

– Chính văn hoàn-

22. Chương 21: Phiên Ngoại Thứ Nhất

Nhân một kỳ nghỉ dài hiếm có sau khi hoàn thành nhiệm vụ, lại sẵn đang ở Los Angeles, nên tiện thể mượn luôn biệt thự ở Beverly Hollywood của thằng bạn, xả hơi ít hôm.

Bơi hai vòng bể. Tay vừa chạm thành bể bơi, ngẩng lên đã thấy một đôi giày cao gót xanh bóng án ngữ trước mắt: Trần đại ca nhíu mày, ghéech cằm, lừ mắt với bọn vệ sĩ đầu đất đứng cách đó không xa. Đàng đó, Đại Lý xòe tay nhìn hấn vô tội, ý là: Anh biết mà đại ca, có ai đâu lại tiểu thư Shirley đâu.

Trần Cận cười khan, thái độ cũng dịu xuống, hấn quay đi, tiếp tục chìm mình vào làn nước, mặc kệ tiếng phản đối của đối phương để bơi thêm mấy vòng, lúc mệt mới ngoi lên thành bể bên kia. Tiếng giày cao gót cộp cộp lại đuổi theo.

“Nè, em đã xin lỗi rồi nhé, anh còn muốn sao nữa hả!” trước kia mỗi lần tính đồng đánh tiểu thư của cô nổi lên, bắt đầu làm bộ giận dỗi đáng thương, đàn ông nào trông vậy mà không ra sức vỗ về đến khi cô vui lòng mới thôi.

Trước kia, Trần Cận cũng biết cà lơ nói vài câu dỗ dành kiểu: Rồi rồi, có gì mà dỗi hoài, theo ý em là được chứ gì. Hoặc trắng trợn vỗ “tét” cặp mông săn chắc của cô, rồi bảo: Đi hóng gió đi, bảo muốn mua túi xách mới cơ mà?

Cô thích tính hào hiệp, phóng khoáng và sự thuần thực của hấn, chỉ là, mấy tháng trước sau lần cô nổi hứng kiêu kỳ, tự dưng hấn không gửi tin trả lời, thậm chí đến khi cô nhắn lại bảo chia tay đi, hấn cũng chẳng buồn níu kéo gì hết, vậy là Shirley bối rối.

Mặc kệ nói thế nào, Leslie Trần vẫn là tình nhân phương Đông điển trai nhất của cô, rất hiếm có người đàn ông nào vừa nam tính vừa khôi hài như hấn, cô đã cảm thấy hấn hoàn toàn khác với những gã suốt ngày ăn bận áo vét chần chu bình thường.

Leslie Trần không tính toán với phụ nữ, không có khuynh hướng bạo lực, nghề nghiệp thì bí ẩn, nhìn qua rất có địa vị, muốn gì có nấy. Bề ngoài che chắn hoàn hảo. Bên trong lại kiềm chế ổn thỏa, dù lâu lâu có lỡ hện, hoặc hoàn toàn mất có hện với cô, nhưng cái ấy không hề ảnh hưởng đến việc hắn trở thành một đối tượng lý tưởng hiếm có.

“Anh bức mình vì em ra biển với ông già người Anh ấy đúng không, lúc ấy người ta chỉ định trêu tức anh chút xíu thôi mà.”

Lúc này, Trần Cận leo lên bờ. Bước tới nhặt một cái khăn tắm trên ghế dài, xoa xoa tóc, sau đó hắn tùy tiện liếc nhìn sau lưng, bộ dạng hậm hực của Shirley thật khiến hắn nghĩ phụ nữ đúng là một loài không sao lường được.

“Đã bảo em đừng đến rồi mà.”

Shirley mạnh miệng đáp: “Em đi thử vai ở gần đây, tiện đường thì ghé qua thôi.”

“Anh đã bảo em đừng tới.”

Ít khi thấy Trần Cận lạnh lùng đến thế, cô đột nhiên nổi giận: “Anh nghĩ em là cái gì hả?”

Trần Cận quay lại nhìn mặt cô, lạnh nhạt nói: “Em biết anh không thích phụ nữ đến tận nhà ồn ào. Em muốn gì thì nói đi, anh nghe đây.”

“Anh không thích em nữa phải không? Anh có người đàn bà khác rồi đúng không? Cô ta đẹp hơn em sao?” Shirley hung dữ nhìn hắn.

Trần Cận thừa nhận, hắn từng rất thích phụ nữ thế này, gương mặt tinh tế, tóc dài, cơ thể thon thả hấp dẫn, ngực căng đầy, đuôi mày khéo mắt đa tình, mỗi lần gót giày bước qua sẽ khiến tất cả đàn ông quanh đó phải quay lại liếc nhìn ngưỡng mộ.

Trần Cận tự nhận hắn không phải loại đàn ông dễ mê mải trong tình ái, nhưng cười ngửa xem hoa thì hắn trải qua nhiều loại phụ nữ rồi, nói chung đều là những em vóc dáng gợi cảm hơn người, bất kể tính tình nóng nảy như Shirley hay e lệ nhũn nhặn như Fanny.

Phải rồi, lâu lắm không hện hò với mấy em tình cũ ấy. Nguyên nhân thì... chỉ có tự hắn hiểu, mà thật ra tự hắn cũng không dám chắc hồi này mình bị sao nữa. Chắc vì công việc bận quá. Hứng thú với Shirley cũng nguội dần, cả những người khác hắn cũng lười thăm hỏi, thành ra... ừ rồi, cứ coi như hắn đang viện cớ đi.

“Em đang hỏi anh đó, cô ta đẹp hơn em hả!” Shirley vừa giành được vai diễn, giờ cô rất rất tự tin vào bản thân mình, “Em không tin anh sẽ bỏ em vì người khác, anh bảo cô ta ra đây em đấu công bằng!”

Bình thường các em ghen tuông bừa bãi, hắn cũng không để tâm lắm, dễ dàng chút chút là ổn rồi. Nhưng bữa nay coi bộ Shirley định gây sự thiệt a.

Trần Cận cười cho xong chuyện: “Được rồi, anh sẽ bảo Tiểu Kiến đưa em về.”

“Về á?” Trời còn chưa tối, anh định bảo đàn em đưa em về á?! Mình không gặp nhau mấy tháng rồi hả.”

“Muốn ở lại đây cũng được a. Phòng trống nhiều lắm, em chọn phòng nào cũng được.”

“Vì sao hả?!”

Giữa lúc ấy thì Đại Lý cầm máy cầm tay xuất hiện, mặt mày rất chi căng thẳng.

“Đại ca, gọi anh đây.”

Bình thường nếu không phải nhân vật cực kỳ quan trọng gọi, Đại Lý không đời nào đưa hắn đích thân nghe, thành ra hắn lắc lắc đầu, có linh cảm là... Shirley thấy Đại Lý thận trọng đưa mắt nhìn mình, tự dưng cũng thấy nghi ngờ, bởi vậy cô lập tức nhìn chằm chằm Trần Cận.

“A lô?”

...

Đối phương nói gì đó, Trần Cận vô thức mỉm cười bí hiểm, rồi hắn nhẹ nhàng hỏi: “Đang ở đâu đó?”

Đầu dây bên kia còn nói thêm mấy câu, Trần Cận có vẻ ngại quanh đây có người, thành ra không đáp gì rõ ràng, chỉ “Ừ ừ, ừ ừ.”

Cuối cùng, hắn mới nói hắn một câu: “Tối đây giờ có tiện không?... Ừ ừ, biết rồi mà. Vậy lúc đó gặp há.”

Lúc nói điện thoại còn thấy miệng cười cười, đến khi cúp máy quay lại thấy Shirley và Đại Lý đang rất chi nghiêm túc, hắn mới sực tỉnh: “Tiều! Làm gì nhìn người ta chăm chăm vậy a, bộ mặt tôi mọc hoa hử. Rồi rồi, ăn ăn, đói rồi, đầu bếp mời ở đâu về đó? Bít-tết làm xịn luôn.”

Shirley giậm chân sau lưng hắn: “Leslie! Anh đừng quá đáng nhé!”

Đêm đó, Shirley mặc nội y gợi cảm hết sức, khoác áo bông tắm mò vào phòng ngủ của Trần Cận. Đợi ai đó tắm xong đi ra mới bắt ngờ phát hiện người đẹp như ngọc đang nằm trên giường mình, quỵn rũ vô cùng.

Trần Cận bước tới, cười cười như không, ngồi xuống cạnh cô, vén tóc mai cô ra sau tai, nhìn đôi mắt mê hoặc của cô, hắn thấy mình có phản ứng sinh lý, nhưng tâm lý tuyệt nhiên không rung động.

“Shirley, em không chỉ định lên giường với anh đấy chứ?”

“Xa anh rồi, em thấy khó khăn lắm, lúc đó mới biết em thật sự yêu anh mất rồi.” Shirley nhìn thẳng vào hắn, “Em muốn làm bạn gái anh.”

Trần Cận mỉm cười: “Anh đang làm gì, ít nhiều em cũng đoán được chứ. Sắp thành ngôi sao lớn rồi, theo loại đàn ông như anh không có kết quả tốt đâu.”

“Em muốn theo anh.”

Ánh mắt Trần Cận chợt lóe lên một tia u ám, hắn lấp liếm bằng cách đưa tay vuốt má Shirley: “Được rồi, đừng nói gì nữa, người như anh thực sự không thích hợp với em đâu.”

Shirley vốn luôn được người người o bế, giờ này đúng là muốn nổi khùng, hôm nay mình tự nguyện hiến thân, hắn lại còn ra vẻ không thêm, cô tức chết đi được: “Anh sao vậy! Anh thích cô ta đến thế cơ à? Rốt cuộc cô ta là ai hả!”

Trần Cận cũng nhịn hết nổi, “Em nên biết anh không thích phụ nữ hỏi anh chuyện đó.”

“Hôm nay em cứ ở đây đây, em sẽ không đi đâu hết.”

“Tùy em, chẳng nào giường cũng thừa chỗ.”

“Anh!”

Trần Cận tỉnh bơ leo lên giường, nhắm mắt ngủ.

Một đêm trong sáng, đương nhiên bên ngoài nhìn vào thì chẳng trong sáng là bao, các anh em Xích bộ thấy sáng sớm Shirley bước ra từ phòng đại ca, thật không khỏi thán phục ao diễm phúc dạt dào của sếp, gái đẹp vậy quanh mà đuổi đi không được luôn.

Bất quá lúc sau Trần Cận nhận được lời mời của một đại ca ở Quảng Đông, mời hắn tới một nhà hàng Trung Hoa ăn điểm tâm. Bởi vậy trước khi đi hắn đã gọi Đại Lý ra dặn: “Bảo Tiểu Kiến đưa Shirley về nhà đi, không thì ra khách sạn cũng được.”

Đại Lý biết ý đại ca, vì hôm qua ngài Fiennes kia gọi điện bảo năm giờ chiều nay sẽ tới biệt thự.

Đi theo đại ca lâu ngày, có gốc cũng biết đại ca nhà hắn quan hệ không tầm thường với nhà tài phiệt kiêm sếp lớn Hào Môn ấy, chỉ cần đại ca được nghỉ ít bữa, người đó nhất định sẽ bớt ra mấy ngày đến với hắn, còn hỏi bọn họ thân nhau đến mức nào thì... đám đàn em cũng không nói hết được, dù lâu lâu các anh em vẫn tình cờ bắt gặp bọn họ làm mấy cử chỉ thân mật, nhưng mắt thấy đại ca đào hoa với phụ nữ thế kia, họ cũng bị mơ hồ luôn.

Bất quá nếu tiểu thư Shirley không chịu đi, mà ngài Fiennes kia thì rõ ưa thích trò đánh úp, thì đụng độ nhau cũng chẳng lạ.

Ở bên kia, Fiennes đang phong trần mệt mỏi bước xuống máy bay riêng, rồi được vệ sĩ hộ tống lên một chiếc xe jeep lùn.

Đến khi Trần Cận nhận được tin, giữa trưa hần lại phải vội vàng quay lại biệt thự trên núi.

“Thằng cha này ác không chịu được, tự dưng đến sớm làm gì không biết.” Trần Cận ai oán than thở.

Đại Lý trầm nghĩ: đại ca, sao lúc nào anh cũng phải chột dạ vậy a...

Gần như Trần Cận vừa bước chân vào sân biệt thự, có gã đàn em đã đến trước báo tin năm phút nữa Fiennes sẽ tới.

Trần Cận sực nhớ ra Shirley.

“Shirley chưa đi à?”

“Dạ phải. Hình như cô ấy đang cáu lắm, cứ trốn trong phòng thay đồ không chịu ra.”

“Mặc kệ cô ta. Đừng để cô ta chạy ra quấy rối là được.”

Đại Lý lại nghĩ: đại ca a, cái giọng cuống quýt lo tình cũ bồ mới chạm mặt nhau của anh là sao vậy a...

Trần Cận vội lên phòng ngủ tầng hai, chuẩn bị thay áo, vì ban nãy một gã phục vụ ở nhà hàng lan chanh bê mỳ hoành thánh rồi trượt tay, làm bắn ít nước canh lên người hần.

Mở tủ lấy cái áo sơ-mi đỏ ra mặc, kết quả là vừa xỏ tay áo, đã rung mình, theo bản năng hần quay phắt lại nhìn góc tủ.

Vài giây sau, Trần Cận lắc đầu thở dài nói: “Ra đi.”

Shirley cắn môi chui ra: “Anh đừng mơ đuổi được em đi, em còn muốn ở lại đây vài ngày.”

“Rốt cuộc em muốn sao hả?”

“Đương nhiên là gặp mặt tình địch rồi.” Shirley châm chọc, “Vui vẻ quá nhỉ, nhìn qua đã thấy sắp có chuyện hay rồi, hôm qua thì ra về bí hiểm lắm, cô ta sắp đến hả? Anh vội vàng đuổi em đi bằng được, chẳng qua vì sợ em ở đây phá hoại không khí của mấy người hả?”

“Nè em chơi đủ chưa, đừng có giỡn.” Trần Cận nắm cổ tay cô, hần cũng chẳng định giấu võ giương oai với phụ nữ, nhưng đối phương lẩn lướt quá đáng, hần cũng nhứt đầu, “Bây giờ quay về phòng, chiều sẽ đưa em về, nghe lời đi, nếu không anh đảm bảo sau này em không bao giờ gặp được anh nữa đâu.”

Shirley chưa từng thấy Trần Cận nói chuyện với mình bằng vẻ nghiêm túc như vậy, tự dưng cô cũng lạnh lùng.

“Anh không muốn nói lại đâu.”

Shirley hít sâu một hơi, ưỡn ngực lên, đi theo Trần Cận ra cửa, kết quả là người đằng trước đột nhiên quay ngoắt lại, ôm vai Shirley đẩy vội vàng cô về phòng ngủ, rồi ấn cô vào đúng ngăn tủ áo cô vừa chui ra.

Ngón tay hần ghì mạnh quá, Shirley giật mình nhìn hần, cũng bị hoảng lây, rốt cuộc cô bị Trần Cận ra lệnh bằng giọng vừa nóng nảy vừa trầm trọng: “Đội trong này, tuyệt đối tuyệt đối không được lên tiếng, mặc kệ chuyện gì cũng không được ra.”

Nói xong liền quay lưng bỏ ra ngoài, Shirley đang bực hết nước nói, đột nhiên cô nghe thấy tiếng bước chân trên hành lang, sau đó có người vào phòng cùng Trần Cận.

Lúc ấy nào Trần Cận thật tình than khổ rằm trời: Mẹ nó chứ. Rõ ràng đã tính bữa nay là ngày tốt mà, thế quái nào lại để xảy ra vụ bê bối cỡ này hả hả. Mắt thấy Fiennes rảo bước đi tới, rồi phăm phăm kéo hần vào phòng ngủ, hoàn toàn không định cho hần thương lượng câu nào, hần chỉ còn nước trợn mắt ngoái nhìn bọn đàn em giữ cửa bên ngoài.

Vấn đề là, trong phòng lúc này ngoài hai người bọn họ, còn có một cô em ghen tức dữ dội a. Ai bảo hần biết coi, tình thế như này là kiểu gì hả!

Fiennes ghé sát bên tai hần, bắt đầu thì thầm rất chi tình tứ: “Ăn mặc gợi cảm thế này là định quyến rũ tôi sao?”

Lúc này Trần Cận mới nhận ra, vừa xong cuống quá, quên cài khuy áo luôn, bởi vậy tiện thể cái khó ló cái khôn, hắn một tay cài áo, tay kia quàng cổ Fiennes, nói sang sảng: “Ha ha ha, tôi đói quá à, mình đi ăn cái gì há, này tôi đã bảo anh đầu bếp ở đây xịn lắm chưa hả... Á!”

Kế điệu hô ly sơn chưa thành công, Fiennes đã dứt khoát bịt miệng hắn, rồi áp cả người tới, hại Trần đại ca phải lù lù lù lù, lù một hồi thì bị đẩy ngã lăn ra giường luôn.

Chết tiệt! Còn Shirley ở đây!

Trần Cận giãy giụa nghĩ phải làm sao để ngăn được loại hành vi ác ma vừa gặp đã lên cơn động dục này của Fiennes, nhưng đối phương nghiêm nhiên coi ấy là phản ứng khêu gợi của hắn, đôi bên dây dưa một hồi, rốt cuộc cùng thở hổn hển.

Cặp mắt thâm sâu của Fiennes chăm chú vây lấy Trần Cận đang tính chống cự thêm một phen bằng cái nhìn gần như gian tà, rốt cuộc hắn nói: “Chắc chắn cậu không thể đoán được tôi nhớ cậu nhường nào...”

Trần Cận bị hắn nhìn muốn hôn mê luôn, đại não nhất thời giựt giựt, không sao nghĩ rành rọt được rằng: vừa xong mình tính làm gì vậy?

Chỉ lát sau, Fiennes luồn ngón tay vào tóc hắn, từ nhẹ nhàng đến mạnh bạo, rồi lại cúi xuống hôn hắn thật sâu.

Không ổn! Lần này lại bị ăn cho xem...

Áo vốn chưa cài hết, giờ đã bị Fiennes bá đạo tuột nốt ra. Đến khi đối phương vừa rút thắt lưng hắn vừa tự cởi áo mình, rồi vội vã kéo khóa quần, coi bộ rất rất định thẳng tiến vào sự vụ, Trần Cận hoảng muốn đổ mắt: “Tiều. Mấy bữa sao anh đã thuận tay thế này, này từ từ từ từ...”

Fiennes chẳng hề định che giấu ánh mắt nôn nóng, như thể muốn bù đắp khoảng trống tình ái những ngày gần đây ngay lập tức: “Không phải vừa ăn điểm tâm sao? Đã đói rồi ư? A, để tôi cho cậu ăn no nhé...”

“Anh từ từ đã...” Trần Cận sắp hôn mê thật rồi, bình thường thì ừ thôi cũng được đi, cơ mà giờ hắn vẫn nhớ đến cô em trong tủ áo kia à, mấy câu khó đỡ nhất thế giới này bảo hắn nói toẹt ra sao được, thật đúng là...

Coi tình hình này, thằng chả chắc không định ngừng giữa chừng đâu, chưa nói cả hắn cũng đã...

“Nói cậu muốn tôi đi.”

“Mắc ói. Ai đi nói kiểu ấy... Á!” đối phương đột ngột mút mạnh trên ngực hắn, hại hắn bị chặn họng tức thì.

Rồi rồi, đằng nào cũng lộ bেম rồi, hắn chồm dậy, Fiennes không kịp đề phòng, chớp mắt đã bị hắn đè xuống giường.

Trần Cận nhìn hắn rất lưu manh, vừa như đang cười vừa như uy hiếp: “Hôm nay đến lượt tôi chứ.”

“Cậu đang muốn thể hiện trước mặt người khác sao?”

“Hơ?”

“Rốt cuộc cậu định để người ta xem bao lâu nữa, đến khi in thành DVD cho cậu giành làm nhân vật chính sao?” nụ cười của Fiennes đột nhiên trở nên lạnh lẽo, hắn đẩy Trần Cận ra, đứng dậy, để trần nửa người bước về phía tủ áo.

Trần Cận ôm đầu ngồi xuống mép giường, biết chạy trời không khỏi nắng rồi, đành nhếch môi cười khổ, phen này thằng này nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch oan tình à, giấu phụ nữ trong phòng ngủ chưa nói, vừa xong mình còn quần áo xộc xệch, nhìn đường nào cũng giống bị bắt gian tại giường, còn biện hộ con khi gì nữa à.

“Không muốn nói gì sao?” Fiennes quét mắt từ gương mặt xinh đẹp kinh hoàng của cô gái sang bộ dạng lộn xộn không sợ nước sôi của Trần Cận.

“Mẹ nó anh thích thăm vấn không, thằng này còn nói được gì hả.”

“Vậy cậu chỉ cần cho tôi biết, vị tiểu thư ưa nhìn lén này là ai? Tự tôi sẽ lý giải vấn đề.”

“Lý giải cái con khỉ!” Trần Cận cũng nổi sùng: “Tôi và cô ấy không còn gì hết.”

“Vậy tôi hỏi cậu, tối qua cô ta ngủ cùng cậu ở đây phải không?”

“Anh! Phải thì làm sao? Tôi làm gì nào!”

Trong nháy mắt, khí thế hùng hậu từ Fiennes đã bao trùm lấy Shirley: “Giờ cô biết rồi đấy, cậu ấy là của tôi, cô đi được rồi. Còn nữa, cẩn thận cái miệng, tôi không ưa áp chế phụ nữ.”

Còn hơn lúc thấy Trần Cận quan hệ với một gã đàn ông, sự đường hoàng xuất chúng và khí thế khiếp người của người này khiến Shirley kinh hoàng thực sự, cô cảm giác như mình sắp bị ánh mắt đối phương bắn chết, khiến cô vô thức sợ hãi, sợ hãi chưa từng thấy.

Trần Cận thật tình hết cách với thái độ ghen tức trắng trợn của Fiennes, cả hấn cũng coi không vừa mắt: “Nè, anh dọa cô ấy làm gì hử. Mất mặt quá đi.”

“Cậu thương tiếc à?” Fiennes quay lại nhìn Trần Cận, khó nhận ra có phải hấn đang giận dữ hay không, nhưng một tay hấn vẫn chống vào tường, giam Shirley dưới bóng mình.

“Tôi đã bảo tôi không còn gì với cô ấy nữa.”

“Không còn gì mà cậu giấu cô ta trong phòng ngủ sao? Không phải sợ tôi thấy sao, hay hôm nay tôi tới không đúng lúc rồi?”

Trần Cận chịu hết nổi lối hỏi vòng vo này, hấn đứng dậy tiến tới chỗ họ: “Để cô ấy về đi, không liên quan gì đến cô ấy hết, anh gây sự với tôi được rồi.” mẹ nó chứ, hình như càng bôi càng be bét a, đây đâu có định diễn anh hùng cứu mỹ nhân a!

“Được.” đáng ngạc nhiên là Fiennes lại dễ dàng hợp tác vậy, kỳ lạ à nha.

“Cô đi được rồi, tiểu thư.” hấn tránh ra, ra hiệu mời đi.

Không biết Shirley bị chấn động vì cảnh tượng Trần Cận ôm nhau trên giường với đàn ông, hay bị đông cứng vì khí thế lạnh lùng đầy uy hiếp của chính gã đàn ông ấy, cô cứ thế bước ra khỏi phòng, ngơ ngẩn như mất hồn.

Cửa phòng ngủ lại khép lại. Trong giây lát, Fiennes túm cổ tay Trần Cận, bẻ quặt hai tay hấn lên, thô bạo ép hấn vào cửa tủ.

Bờ ngực trần của Trần Cận phập phồng kịch liệt: “Có gì từ từ nói...”

“Cậu thích cô ta sao?”

“Không.” hấn nhìn thẳng vào mắt hấn ta, “Tôi thích ai, anh không biết hử?” ánh mắt Fiennes nhất thời dịu xuống, hấn phả hơi thở trên má Trần Cận: “Đồng ý với tôi đi, đừng để họ ở lại phòng cậu.”

“Anh bá đạo thế hử.”

“Phải, điều đó đâu phải hôm nay cậu mới biết.”

“Hai tư sáu, ba năm bảy cũng không cho luôn hử? Ai cho anh cấm tôi giao du kết bạn a?”

Fiennes chăm chú nhìn hấn, khẽ nhíu mày: “Tôi chỉ không ưa những người bạn vòng ngực cỡ G này của cậu thôi.”

“A...” Trần Cận không biết nên khóc hay cười nữa, “Đuổi chạy hết một đám rồi hơi anh thỏa mãn rồi chứ?”

Chóp mũi hai người chậm rãi đụng nhau, Fiennes bóc mẽ hấn: “Vừa rồi nếu không phải tôi phát hiện ra, cô ta thì im lặng, chắc cậu định cho cô nàng tình cũ ấy xem miễn phí chúng ta làm đến cùng hử?”

“Ừa đó, còn chuẩn bị một cái V8, in ra CD, phát hành toàn cầu luôn kìa.” Trần Cận khiêu khích đáp, kết quả là giây tiếp theo Fiennes buông tay hấn ra, ôm ghì lấy hấn, hai người hôn như bốc lửa.

Ngay lúc Trần Cận chuẩn bị bị tắc thở vì hôn rồi, Fiennes đột ngột dừng lại, hơi thở càng lúc càng nặng nề. Hấn trượt môi dọc từ cằm Trần Cận, qua yết hầu, qua xương quai xanh...

Trần Cận cúi đầu, vừa thở dốc vừa hưng phấn nhìn Fiennes liếm hôn, khiêu khích vùng mẫn cảm nơi bụng dưới hắn, hắn cảm giác toàn thân mình rạo rực nóng cháy.

“Ừn...” rên rỉ thốt ra, khoái cảm như sóng cuồng ập tới, khiến hắn vô phương chống đỡ.

Đúng lúc ấy, hắn nghe được Fiennes thấp giọng nói: “Tôi sẽ không chia sẻ cậu với bất cứ kẻ nào, cậu là của một mình tôi.”

“Ai bảo tôi là của anh... A!”

Bên dưới đã bị Fiennes khống chế, Trần Cận chịu không nổi kích thích, hắn buột miệng thở gấp.

Dưới lầu, Đại Lý nhìn Shirley mặt mày tái mét đi xuống cầu thang, cũng biết cô vừa có chuyện ồn ào với đại ca rồi, đã thế hắn còn nghe bọn trên lầu nói Shirley vừa ra từ phòng ngủ của đại ca, mà kỳ dị hơn là, chuyện ấy xảy ra sau khi ngài Fi kia đến.

Tiểu Kiến lập tức lên đón: “Tiểu thư Shirley, bọn tôi đang tìm cô đó, không biết cô ở trong phòng đại ca, anh phải bàn chuyện với khách, tôi đưa cô về khách sạn nhé.”

“Khách à?” Shirley ngơ ngác nói: “Người đàn ông đó...” nói đến đó thì như sự nhớ ra chuyện gì, cô ngậm bật, rút cuộc đồng ý rời khỏi biệt thự, ngoan ngoãn lạ thường.

Mấy đứa đàn em đứng coi kịch vui bên cạnh quen thói hóng hớt với Đại Lý: “Anh Đại Lý à, ngài Fi ấy lần nào đại ca nghỉ cũng đến há, trước còn thất lễ với đại ca ngay ở bể bơi há, đúng là hết muốn sống luôn! Thế mà cuối cùng ổng có bị đại ca đuổi đi đâu, này anh bảo có khi nào đại ca chơi... cả nam lẫn nữ không a? Ai cha, thế thì ngẫu quá sức! Không hổ là đại ca a.”

Đại Lý quạt ót thẳng em: “Rảnh rồi nghĩ bậy sao không kiếm việc mà làm đi hử.”

Thằng em ầm ỨC xoa đầu: “Dạ.”

Một phút sau, một mình Đại Lý trở vào sân lẩm bẩm: “Sẽ không có chuyện gì chứ, nhìn thế nào gã Fiennes ấy cũng là nhân vật nguy hiểm a...”

23. Chương 22: Phiên Ngoại Thứ Hai

— Lữ hành —

Ở lại New York hai tuần, thực là thỏa mãn dạt dào, lại khỏe khoắn hùng hồn như trước, tâm tình được nhiên là tốt rồi. Hôm trước còn xuống phố Tàu tham gia lễ thành hôn kiểu Trung Quốc của Đại Vĩ, bỏ phong bao mừng cưới kếch xù, khiến thằng Đại Vĩ vốn thật thà mừng muốn rơi nước mắt. Bọn đàn em thì hiếm có cơ hội chúc rượu đại ca, hắn cũng xuề xòa chấp hết, thành ra uống say túy lúy luôn.

Hôm sau thì bay về Hồng Kông, nghiệm thu thành quả đầu tư của hắn... ấy là ngôi nhà hắn tậu nửa năm trước ở Tượng Quân Áo. Hắn cũng chưa có lúc nào đến ở, hai tháng trước mượn người tới sửa sang phòng tắm, lắp một bồn tắm mát-xa cỡ bự, sơn lại hết tường nhà, rồi đưa chìa khóa cho đàn em định kỳ đến dọn dẹp quét tước.

Trần Cận vẫn cho rằng Fiennes nói sẽ về Hồng Kông với hắn là giỡn chơi thôi, vì hồi này mỗi lần gặp trợ lý Normal của hắn ta là một lần thấy anh ta vội tới tã, Trần Cận nghĩ bận bịu thế thì gã làm sếp cũng phải có tinh thần tự giác hy sinh tí chứ, thế nên hắn đã hồn nhiên gạt luôn ai đó ra khỏi lịch trình của mình.

Bất quá, có một số người trời sinh tự cao tự đại, không phải tình huống đặc thù, tuyệt đối hắn ta không dễ dàng cho người khác thỏa nguyện, Trần Cận vốn đã rất tên nhảm chuẩn bị lên đường về Hồng Kông, mà chỉ vì cái tính tùy tiện của Fi đại gia mà kế hoạch hư bọt hư đường hết cả.

Khi một người cao lớn tiến về phía hắn, còn cách chừng năm bước, Trần Cận nhảy bèn quay phắt lại, một giây sau, người đó thản nhiên khoát tay, nhét túi đồ của mình vào cabin hành lý, rồi mỉm cười với hắn, và tỉnh bơ ngồi xuống ghế cạnh hắn một cách rất chi vô sỉ.

Trần Cận rất rất muốn giảng cho hắn rằng: thể loại tình tiết lâm li kiểu ngồi chung máy bay lại cùng hàng ghế xong bén duyên nhau này này nọ nọ toàn là nhằm nhĩ hết, làm khổ gì có chuyện khéo như thế.

“Anh làm gì ở đây hả?” Trần Cận tức tối hỏi.

“Giống cậu thôi, tôi đi Hồng Kông.”

“Sao bảo anh phải đi Vienna cơ mà?!”

Đổi phương ung dung gỡ cặp kính mát màu trà xuống, nhìn hắn: “Mới đổi kế hoạch rồi.”

Hít sâu hít sâu, ha... phải bình tĩnh phải bình tĩnh.

Vốn Trần Cận đã tính đường đi nước bước chu đáo rồi: đầu tiên viện cớ đi Hồng Kông lo thủ tục sang tên nhà cửa, mà nhà mua xong phải lắp đặt thêm tiện nghi, hắn lại không ưa khách sạn, thế nên đến cảng rồi sẽ ở tạm nhà Trần Thạc, tiện thể thưởng thức bộ dạng tức tối hậm hực của thằng Trịnh kia, vậy mới đã nghiền! Giờ dùng cái lại tòi ra một cục nợ thế này, bảo hắn phải giải thích với Trần Thạc sao đây?!

“Anh tưởng tôi xin nghỉ lâu vậy để làm gì hả?”

“Tôi không rõ, cậu đã bao giờ nói với tôi đâu.” Fiennes ôn hòa nhìn vào mắt hắn.

“Tôi muốn về tổng vệ sinh nhà mới đó, không được hả?”

Không được nghe trả lời thành thật, cũng hơi thất vọng, bắt quá trong từ điển của Fiennes không có hai chữ “nản lòng”, hắn ghé sát bên tai Trần Cận, nhẹ nhàng nói: “Tôi giỏi dọn dẹp lắm đấy, cậu muốn tôi cũng được.”

Tiểu.

Kế tiếp là một chuyến bay dài, phải nói là dài lê thê như thể cố tình muốn cho Trần Cận thích nghi bằng được với cái đồ phiền toái bự sự muốn chạy không được này và tình thế phức tạp đang đón chào hắn ở Hồng Kông.

Bởi vì quan hệ của hắn với gã này vẫn rất chi là lộn xộn, thành ra không thể trắng trợn mặt dày từ chối hắn ta được, nhưng cái kiểu làm ăn này của Fiennes, thật không khác gì vào shop lớn bị tui nó bóp cổ bắt mua hàng.

Không cho hắn biện hộ hả, hắn đâu định để gã này tóm gáy chứ, thế nên Trần Cận phải góp ý nghiêm chỉnh với hắn ta, cảnh cáo hắn ta kể từ giờ đi đứng như nào phải nghe lời hắn mới được. Fiennes lại rất nhũn nhặn nhận lỗi, không tỏ ý phản đối gì hết.

Vì có gã đó ngồi cạnh, Trần Cận mất ngủ. Mà đáng ghét hơn là, đặt mông ngồi xuống ghế khoang hạng nhất chưa được bao lâu, Fiennes đã thản nhiên nhắm mắt nghỉ ngơi được.

Dù chân là chân người ta, người ta thích đi đâu thì đi, nhưng cái trò giả trang vì hành này mà gặp chuyện gì bất trắc, còn không phải Trần Cận hắn phải chịu hết nữa. Ngồi nghĩ lung tung hồi lâu, lại thêm hơi rượu đêm qua chưa tan hẳn, rốt cuộc hắn gồng mình chịu trận hơn mười tiếng đồng hồ.

Ra khỏi sân bay quốc tế Hồng Kông, nhìn cái tên ngồi ghế sau đang tinh thần sáng láng, ung dung nhàn nhã ngắm cảnh ngoài cửa sổ xe, Trần Cận bắt đầu có tư tưởng chấp nhận số phận vậy. Vì Fiennes không dẫn vệ sĩ đi cùng, cũng không thể xách súng ống theo phòng thân, thành ra hắn không cảnh giác một chút không được.

“Này sao anh rảnh rồi thế nhỉ, tổ Trung Đông không đến ăn vạ anh, thì anh đến ăn vạ tôi hử.”

“Nếu cậu thật sự mất hứng vì tôi ở đây, cứ coi như không thấy tôi cũng được.”

Trần Cận cự lại: “Xin anh đi, anh to tổ chẳng như này, bảo tôi coi như không có kiểu gì hả.”

“Cậu lại định làm chuyện xấu gì muốn giấu tôi phải không?” Fiennes rời mắt khỏi cửa sổ, quay lại đấu nhãn với Trần Cận.

Trần Cận nghiêng răng nghiêng lợi: “Được lắm, tôi đánh không lại anh. Tôi nói thẳng nhé! Tôi tính đến ở chỗ Trần Thạc, anh chịu ra khách sạn ở không, nếu không, đi theo thì liệu mà tử tế cho tôi, cấm không được nói

linh tinh gì hết, để trình Diệu Dương nó bắt thóp tôi.” nói tới nói lui, chẳng qua là Trần Cận không mấy lạc quan về tình cảnh kỳ dị bốn người chạm mặt sắp tới.

Người ở cảng coi bộ rất chuộng Tây, cứ có mặt Tây giờ ra là tiện vô cùng, chưa kể Fiennes ngoại hình xuất sắc, nụ cười quyến rũ hút hồn, chỉ xuống xe vào siêu thị mua hộp dụng cụ đã được mấy nữ sinh thu ngân yêu cầu chụp hình chung, rồi thì không ngừng xuýt xoa “Anh đẹp trai quá đi nha” này nọ, lại còn dõ người hỏi hần có phải từng là diễn viên khách mời trong series “NCIS” của Mỹ không!

Trần Cận đứng một bên nghe xong tự dưng thấy da gà rụng lả tả. Lúc sau lại thấy Fiennes dễ tính đứng chụp hình cùng người ta thiệt, hần trợn trắng mắt thăm oán thán: người này đúng thật là!

– Oan gia –

Chuẩn bị vào check-in, Trịnh Diệu Dương gọi cho Trần Thạc: “Công việc thế nào rồi?”

“Người của Sang Liên đến công ty rồi, chín giờ sáng mai ký hợp đồng.”

“Muốn tôi tới không?”

“Hôm nay thì thôi, một mình tôi cũng được. Mà cũng đâu có kịp chuyến bay, tôi sẽ bảo tài xế đến sân bay lúc tám giờ.”

“Ừm, tôi sẽ về thẳng luôn. Tôi đang muốn soát lại kế hoạch phân phối vốn ở Singapore.”

“Ừm...” đầu dây bên kia hình như vừa nhớ ra chuyện gì, lại thuận miệng nói, “Trong nhà có thể... thay đổi một chút, cậu cứ mặc kệ được rồi.”

Diệu Dương cười khê: “Anh thay bộ đồ gỗ Thụy Điển rồi chứ gì? Mấy chuyện ấy không cần hỏi tôi đâu, tự anh quyết là tốt rồi.”

Chín giờ tối, Diệu Dương về đến nhà, người làm ra xách hành lý vào cho hần. Diệu Dương đi tiếp vào phòng khách, cởi áo khoác ra, ngồi xuống sô-pha, giờ bản kế hoạch ra đọc. Đột nhiên nghe thấy tiếng động sau lưng, hần quay lại, thấy vạt áo ngủ của Trần Thạc lộ ra cạnh quầy bar mini.

“Anh về sớm vậy hả? Tôi cứ nghĩ bọn họ sẽ quần chân anh hết buổi tối cơ đấy.” ngửi thấy mùi cà phê từ trong bếp, Diệu Dương có chút hào hứng, “Thằng khốn Serampur chơi khá lắm, thì ra nó ngấp nghé khu đất ở Nguyên Lăng của mình lâu rồi, thấy mình không rời ra thì lợi dụng công ty Đông Đức để lên giọng với tôi, hôm nào chúng ta đi phủ đầu cho nó biết mặt nhé, dạo này cà phê trên máy bay càng ngày càng khó uống, Trần Thạc, cho tôi một tách luôn đi.”

Mười lăm giây sau, đối phương ung dung cầm một tách cà phê đến sau lưng trình Diệu Dương, rồi chìa tới trước mặt hần, Diệu Dương vô thức nhận lấy, rồi cúi đầu uống một hớp, và...

“Phụt...” Phun ra.

Đang chuẩn bị nhảy dựng lên, người sau lưng đã nhảy tót ra trước mặt hần, rồi mở miệng nói bằng cái giọng đáng ghét không chịu được: “Ngại quá à, tôi lỡ tay bỏ nhầm đường thành muối rồi. Mà thấy có vẻ nóng quá, nên còn vắn thêm ít nước máy vào a.”

Diệu Dương lợm tập kế hoạch lên, rồi đứng nhìn trần trời gã vênh váo trước mặt.

Đối phương còn không biết sống chết dạy dỗ hần: “Chú mày què tay cụt chân hả, rót cà phê á! Thạc Thạc nhà tao để cho mày sai vật thể hả? Nào có thích mát-xa bấm huyết đủ bộ không a, ngài-Trịnh?”

Diệu Dương vốn đã muốn nổi sùng rồi, nhưng mới thấy cái mặt y hệt người yêu mình mà làm bộ dạng hét sức đáng ăn đập kia, bụng hần lại thấy do dự một cách rất chi phức tạp, hần nhăn mày găm giữ: “Con người anh, có bệnh không hả!”

Thì ra Trần Thạc nói “thay đổi” trong nhà là ám chỉ gã này. Hần ta quả nhiên là sinh vật hần vĩnh viễn không thể thích ứng nổi.

Đúng lúc ấy, Diệu Dương lại nghe tiếng động trên lầu, hần sắc bén ngẩng lên, vừa hay nhìn thấy một gã ngoại quốc đang bước xuống, gương mặt điển trai, vóc người cao lớn, nhìn qua thì lịch lãm đường hoàng lắm,

bất quá có thể quan hệ kiểu ấy với tên Trần Cận này, Diệu Dương sẵn sàng dán mác cho gã đó là “không phải người không phải thứ”.

Lập tức hắn đoán ra đối phương là ai.

Vì việc của tên diên kia, cũng không phải chưa từng giao thiệp với gã đàn ông này. Nể mặt Trần Thạc, hắn cũng đã miễn cưỡng dung túng cho tên đó thỉnh thoảng ngủ lại nhà, thế mà giờ hắn ta lại dám ngang nhiên dắt cả nhân vật nguy hiểm đến đây, đúng là khinh trịch Diệu Dương hắn nhẫn nại vô chừng mực a!

“Giới thiệu nhé, đây là bạn tôi Fiennes, còn ngài trịnh Diệu Dương đây là... em dâu tôi há?” nói xong còn cố tình liếc mắt nhìn người ta.

“Ồ diên.” đúng là miệng chó không biết nhổ răng ngà. Diệu Dương thô lỗ gạt hắn ra, cầm tài liệu đi thẳng lên lầu, lúc lướt qua vị khách Tây thì thuận miệng nói, “Cứ tự nhiên.” rồi không thèm nhìn bọn họ nữa, hắn biến mất luôn ở đầu hành lang.

Trần Cận thủng thủng quay lại nhà bếp tự rót một tách cà phê nóng, rồi quay lại nói với Fiennes: “Thấy rồi chứ? Thăng nhãi đó đúng là mắt mọc trên trán mà, lão toét với anh lớn thế đấy. Thạc Thạc nhà tôi chẳng qua là bị nó gạt thôi, mặc kệ đừng có để ý đến nó.”

Còn hơn ai đó, Fiennes coi như tự biết mình: “Thật ra cũng tại chúng ta, mình cũng là khách không mời mà?”

“Sợ nó lườm nguýt thì anh chạy theo tôi đến đây làm gì? Đừng có lo, đây là đất của Trần Thạc rồi, anh cứ làm như thăng trịnh nó không tồn tại đi, yên tâm không sao hết, may mà nhà tụi nó lăm phòng khách, thế nên giao hẹn nha, anh đừng có mò sang phòng tôi a, để thăng Trịnh trông thấy, nó lại không bắt thóp tôi nữa.”

“Tôi nghĩ cậu ta biết quan hệ của chúng ta chứ.”

Trần Cận cười mỉm đáp: “Nè, đừng có nói vậy. Ở đây ấy, tốt nhất chúng ta có quan hệ gì khác thì hơn.”

“Ý cậu là, giờ tôi chỉ là cấp trên của cậu thôi chứ gì?”

Mỗi lần Fiennes trịnh trọng hỏi hắn mấy câu liên quan đến bản chất tình hình, Trần Cận luôn không nén được hồi hộp, vì vậy hắn bắt đầu xài chiêu ám chỉ đưa đẩy, vừa đủ chữa cháy: “Về một nghĩa nào đó, anh có thể ở trên tôi. Cơ mà... không phải hôm nay.”

– Quốc tụy –

Tám giờ sáng, Trần Thạc gõ cửa phòng Trần Cận, hỏi thẳng vào đề: “Anh rảnh không?”

Trần Cận vừa tỉnh ngủ, làm một hơi hai trăm lượt hít đất, thở còn chưa xong, bởi vậy hắn hỗn hển dựa cửa hỏi: “Cưng có việc gì a? Anh đang tính chín giờ đi thuê xe.”

“Không cần đi, chiếc Maserati trong gara hôm nay để anh dùng đó.”

Trần Cận huyết gió, Trần Thạc bữa nay thật dễ thương a.

“Ai nha, vậy thì rảnh rồi, anh có thể đổi lịch thành giữa trưa đi hóng gió.”

“Tốt lắm. Chín giờ em đợi anh ở phòng chơi bài.” Trần Thạc nói thêm một câu trước khi quay đi, “Còn nhớ cách chơi mạt chược Quảng Đông không?”

Hơ? Dù chẳng hiểu mô tê gì, Trần Cận vẫn đáp rất lẹ: “Mạt chược hử, lúc nào cũng sẵn sàng tiếp, tháng trước anh vừa làm hai ván xập xám chướng nha.” thăng đàn em Tiểu Kiến là người Quảng Đông, chơi mạt chược thiếu chân, lăm lức lôi kéo cả Trần đại ca vào, bất quá vì Trần Cận chơi bài cũng hơi chuyên nghiệp, thăng nhiều mà lại không đòi tiền bọn họ, thành ra nhiều khi bọn đàn em cũng không dám gọi hắn.

“Ba chân thiếu một à?”

“Thêm anh mới là ba.”

Trần Thạc quay lại giải thích với hắn: “Mai bọn em phải tiếp xúc với một khách hàng quan trọng, bà chủ ấy thích chơi mạt chược, bà ta hẹn em và Diệu Dương chiều mai chơi bài. Lâu lắm không chơi, ngứa tay rồi, Diệu Dương thì không giỏi, em đã dạy cậu ấy, nhưng vẫn cần luyện qua mấy ván.”

“Nó học được hả, thế chẳng phải anh nên dạy cho Fiennes tí chút sao, nửa tiếng là đủ xài rồi.”

“Tùy anh.” Trần Thạc bỏ đi, vừa lúc Fiennes ra khỏi phòng mình, hai người đứng mặt trên hành lang.

Fiennes nhã nhặn chào hỏi: “Hi, buổi sáng tốt lành.”

“Chào.” Trần Thạc gật đầu, rồi xuống lầu.

Fiennes quay sang nhìn Trần Cận, ai đó đang cười rất chi quái dị, còn có vẻ trầm ngâm.

Fiennes bước tới cạnh hắn: “Trần Thạc tìm cậu à?”

Lúc này Trần Cận mới quay sang nhìn Fiennes, rồi hớn hờ nói: “Đến lúc quyết đấu rồi.”

Chuyện này liên quan đến mặt mũi, Trần Cận trước tiên là thành võ sĩ đường cùng, sau nữa, xuất phát điểm như nhau, đời nào có chuyện Fiennes thua thắng Trịnh Diệu Dương ngang ngược ấy.

Nghĩ ra một cách siêu hay để đả kích lòng tự tôn của kẻ thù: còn gì mất mặt hơn bại trong tay một tay mơ mạt chược a!

“Biết chơi mạt chược Trung Quốc không?”

Dù Fiennes thấy câu hỏi có hơi bá vớ, nhưng hắn vẫn thành thực đáp: “Có xem qua, biết một chút.”

Trần Cận mừng rỡ: “Tôi biết anh hay mà.”

Bảo quản gia mang một bộ mạt chược lên, rồi trình trọng nói với Fiennes: “Thầy giỏi có trò giỏi nha, anh phải ráng vào a.”

Fiennes theo hắn vào phòng ngủ: “Làm vậy được hả?”

“Phát huy hết thông minh trí tuệ của anh đi, tranh thủ đánh cho nó tởm luôn!” thầy khó tính mỉm cười cổ vũ, “Yên tâm anh OK lắm.”

Nửa giờ đồng hồ sau, Trần Cận tỉ mỉ giảng giải cho Fiennes thế nào là thính bài, bổ hoa, thế nào là ăn, thăm, cống, liên thuận tử. “Nghệ thuật mạt chược thâm sâu lắm, mạt chược Quảng Đông thì xứng danh là một môn tinh túy rồi, nửa tiếng đồng hồ nhiều lắm chỉ dạy được sơ sơ thôi, muốn chơi thành thạo phải qua thực chiến kia.”

“Không kẻ thắng luôn, thì phải xem phiên.” sau đó hắn nói đến các loại tổ hợp cuối ván bài, “Tự mạc, tam nguyên, hoa yêu, chính hoa, thêm một phiên hỗn nhất sắc, đối đối hồ, hoa hồ tam phiên tiểu tứ hỉ, đại tam nguyên lục phiên. Thắng Trịnh đánh nham nhờ thế đảm bảo không thể có đại tứ hỉ, thập bát la hán, bình thường vớ được một thanh đồng sắc là may lắm rồi. Mình cứ chơi cẩn thận một tí là được.”

Trần Cận tiện tay gom mấy quân bài, cho Fiennes coi, đối phương liếc mắt hỏi: “Bảy quân bài hoa thành hoa hồ à?”

“Chắc, đã bảo anh học lạ lắm mà!”

Nhìn ánh mắt tán thưởng của Trần Cận, đột nhiên Fiennes có chút rung động, bởi vậy hắn đột ngột ôm đầu Trần Cận, hôn hắn.

Đến khi hai người lăn lên giường luôn rồi, Trần Cận mới nhận ra mình vừa sơ sẩy một phen: “Nè nè, không có thì giờ đâu, đang làm chuyện quan trọng mà... nè anh hôn chỗ nào đó, a!”

Fiennes chặn lời hắn, luồn tay vào quần lót hắn để buộc hắn nghe lời ngay tức thì, rồi nói bằng giọng khêu gợi mười mười: “Mình cũng đang làm chuyện quan trọng đây thôi...”

Một tiếng sau.

Vừa thấy Trần Cận bộ dạng hết sức đáng ghét, miệng cười đắc ý, vênh vang đi vào phòng chơi bài, Diệu Dương lập tức nhăn mặt quay lại hỏi Trần Thạc: “Sự phụ anh bảo là anh ta hả?”

“Anh ấy chơi không tệ đâu.”

Tiếp theo là Fiennes trông rất chi phần chấn, miệng cười dịu dàng bước vào, Diệu Dương lại hỏi: “Còn gã tay mơ kia là sao?”

“Đến thử khả năng kiểm chế của cậu đấy.” Trần Thạc bật cười.

Diệu Dương cười khở: “Tôi có định đến Ma Cao giành cúp vua bài đâu.”

“Lý phu nhân ghét nhất thấy ai cẩu thả trên bàn mạt chược, ít nhất đừng để bà ấy nghĩ cậu đang cố tình chứ.”

“A, đông đủ cả rồi à, nào tới thôi.” Trần Cận kéo ghế ngồi xuống, đồ xúc xắc, “Để đây anh cầm cái.”

Kết quả chỗ ngồi là Diệu Dương Nam, Trần Cận Bắc, Fiennes là cánh dưới của Diệu Dương, chia bài từ Trần Thạc.

Vòng đầu tiên, Diệu Dương mở đầu làm một hướng pháo, chuẩn bị thừa thắng xông lên, kết quả là gã ngồi đối diện lấy bài xong, lại cười tủm tỉm nói với hắn: “Ngại quá, tôi kê hồ rồi.” và thế là hắn bị chặn đường ngang nhiên.

Diệu Dương quyết định trên bàn chơi bài, không thêm chấp nhặt hắn ta.

Tiếp đó Trần Thạc có đủ bộ tam sỏ, thắng được một thanh tam nguyên.

Đến vòng thứ sáu, Diệu Dương bính bài của Trần Cận, bị cồng, quân này vừa xong Fiennes vừa ăn được, thành ra ai đó cũng không thêm nường tay, giật luôn cồng của Diệu Dương.

“Ha ha ha...” Trần Cận cười ha hả.

Diệu Dương nhìn sang Trần Thạc, có vẻ bức bối: “Thế mà là chơi giỏi hả? Cửa trên thắng mà còn cười.”

“Cồng kiểu này không nên để ảnh giành mất.” Trần Thạc lần đầu tiên không bênh Diệu Dương, “Thêm một phiên.”

Mấy vòng tiếp theo hầu hết đều là Trần Thạc và Trần Cận thắng. Thịnh thoảng Trần Thạc cũng nhắc vớ một chút: “Bài vừa xong của cậu, có thể thành chữ đồng sắc đấy.”

Có một số người cũng không quên phá hoại không khí bất cứ lúc nào: “Đời nào, bài đấy của nó tạp sắc tùm lum còn chả được.”

Chơi mãi đến vòng mười một, Diệu Dương được một bộ tiểu tứ hỉ để báo thù rửa hận, ba quân tử, thêm một mất phong, hắn lia ánh mắt như muốn giết người về phía người đối diện, rất chi khinh thường nói: “Lục phiên.”

Bốn gã đàn ông ngồi chơi mạt chược, bầu không khí đã hết sức khủng bố, thành ra đánh tới đánh lui, không biết ai mào đầu trước, họ bắt đầu trò chuyện.

Fiennes ăn liền hai quân của Diệu Dương, ăn xong thì thấy bài mình sắp thắng rồi. Lúc ấy, Diệu Dương hỏi Trần Cận ngồi đối diện: “Không phải anh mua nhà rồi hả?” câu tiếp theo không thêm nói ra, nhưng hắn nhiên ý là: Thế sao còn mặt dày ở lì đây nữa.

Trần Cận đáp rất trôi chảy: “Nhà anh mua là để chừng nào Trần Thạc chán mày, cho nó chuyển đến đó ở cho yên tĩnh.”

Diệu Dương cười lạnh: “Nói vậy, tôi còn phải hỏi chìa khóa dự phòng của anh ấy nhỉ.”

“Không cho đâu, chú mày xin đi a.”

Trần Thạc lạnh lùng chặn đứng bọn họ: “Cả hai người, ngậm miệng lại.”

“Thắng rồi.” Fiennes vô tội lật bài mình ra.

Trần Cận la toáng lên: “Ai cha! Đại tam nguyên!”

—

24. Chương 23: Phiên Ngoại Thứ Ba

– Song tử tình –

Vừa hoàn thành cuộc phỏng vấn ở đại học Colombia, lên xe rút di động ra mới thấy tin nhắn khẩn cấp, chỉ có bốn chữ: “Quán cũ, năm giờ!”

Trần Thạc ngồi yên lặng trên ghế lái, hần khẽ nhú mào, nhếch môi. Lát sau hần nhìn qua đồng hồ đeo tay, còn nửa tiếng nữa.

Đến khi nhấn ga phóng xe đi, thái độ hần đã hoàn toàn bình thản.

Trần Thạc luôn quen đến điểm hẹn sớm vài phút, mà cái tin nhắn gửi kèm một hình mặt cười toe toét ấy, nhất định sẽ kéo theo vô-cùng-nhiều phiền phức.

Người hẹn Trần Thạc đang ngồi trong góc tầng hai một quán rượu ở phố Tàu, chọn đúng chỗ cạnh cửa sổ, vừa thấy hần tới đã giơ tay vẫy. Tên đó vóc người cao ráo, gương mặt điển trai, nhưng ánh mắt ngả ngớn cử chỉ thô lỗ, giờ thì đang dựa lưng vào tường, lười biếng ngồi vắt chân, áo sơ mi sặc sỡ phanh hở ngực, miệng cười nhờn như trêu tức, đôi chân dài xỏ trong cái quần jeans tả tơi.

Đây không phải ai khác, chính là anh sinh đôi Trần Cận của hần.

Trần Thạc liếc nhìn ông anh, thăm thở dài, cái người sinh ra sớm hơn hần mười phút này đúng là sinh vật thật lười trử danh trong lịch sử nhân loại, chuyện gì cũng dảm làm, phiêu lưu mạo hiểm nào cũng dảm thử, mà bản tính nổi trội nhất là ưa gây sự.

“Vừa gọi đồ cho cưng rồi, còn nóng nhé, bình Blue Mountain này là bà chủ cất làm của riêng đó, thử miếng đi.”

Vào quán rượu Trung Quốc gọi cà phê, cũng chỉ có đồ dở hơi này làm thế.

“Phỏng vấn mấy lần rồi đúng không, cậu tiến bộ bao nhiêu rồi đây. Cậu xem ngoài phố có mấy thằng lười manh đi học hử.” Trần Cận có chút đắc ý giơ tay vỗ vỗ gáy đối phương, “Em út của anh muốn vào Ivy League, mà vào được thật luôn chớ, giỏi lắm giỏi lắm!”

Trần Cận mò hai hạt lạc bỏ vào miệng nhai: “Lão già cho cậu thực tập ấy, có tin được không đó? Loại mồm nhai nhải bảo đầu tư cho cậu, thật ra là đồ biến thái không thiếu đầu nha.”

“Anh nghĩ em không đầu óc như anh hử?” Trần Thạc không thèm chấp, “Anh đang lo em thành trí thức rởm, rồi không có ai dọn dẹp hậu quả cho anh nữa chứ gì.”

“Anh em với nhau mà mắc gì cậu xoáy vào nỗi đau của anh.”

Nhìn gương mặt giống hệt mình mà làm ra biểu cảm chột nhả vậy, tâm trạng hần không khỏi có chút phức tạp.

“Cuối cùng là có chuyện gì đây?” Trần Thạc hỏi thẳng.

“Làm như cứ có chuyện xấu anh mới tìm cưng vậy, anh là thiếu tình huynh đệ lắm nha, hưởng hồ mặt cậu đẹp trai y chang anh, chơi xấu cậu chắc trời phạt anh chết teo.”

“Anh nói một tràng vậy mà không mắc cỡ thật hử? Nào đừng có quanh co, gọi em tới gấp thế làm gì?”

Trần Cận vò tóc, lúng túng nói: “Đại ca băng Phúc Châu kể bên, tối mai làm lễ mở Hương đường, nhận đàn em ở giáo xứ mạn Tây, đúng ra anh phải đến ủng hộ. Nhưng thằng A Lượng hôm trước gây chuyện bênh bồ rồi bị thương, anh phải đi thương lượng thay nó. Hai việc cùng lúc, anh không cách nào chạy cả đôi bên được.” Trần Cận thề thốt, “Lần này tuyệt đối không có gì nguy hiểm đâu, bên băng Phúc Châu chỉ cần đến ngồi, rồi đi ăn một bữa ở quán Tàu thôi, đảm bảo không lao động nặng nhọc gì đâu mà.”

“Anh tưởng em thèm ăn không của anh một bữa tiệc chắc?”

“Tội mình là anh em tương thân tương ái a, giúp đỡ lẫn nhau đồng cam cộng khổ a, giúp anh lần này đi mà.” nói xong, liền bật dậy, kéo ghế sang ngồi sát cạnh Trần Thạc, rồi khoác vai hần, cọ đầu tỉ tê, “Cậu xem cậu bỏ anh lại bay một mình rồi, sắp thành người thượng lưu rồi, không thấy thương tiếc tội nghiệp anh hử?”

Cậu biết không, anh ở giới ngầm lẫn lộn một mình cực lắm ấy. Càng lúc càng hiếm có cơ hội anh em ra tay giúp nhau, không có cậu, thật tình lắm việc anh chẳng biết làm sao nữa.”

Trần Thạc thở dài, hẳn không thể chống cự được nhất là mỗi lần Trần Cận mè nheo, bởi vậy đành miễn cưỡng đáp: “Nói nhảm nhiều quá, để em nghĩ đã.”

Trần Cận vỗ vai Trần Thạc bồm bộp: “Biết cương nghĩa khí lắm mà! Được rồi, lần sau cần anh thế vai vụ gì, cứ call anh lúc nào cũng được nha.”

“Trông anh thế này bảo em call kiểu gì hả? Anh đi thi hay đi phỏng vấn hộ em được không? Còn nói mạnh miệng.”

“Anh thế này thì làm sao? IN nhất, fashion nhất giới ngầm là anh đấy nhé. Cậu đổi tông ăn mặc chính kịch như này, làm anh hoang mang lạ lắm chừng nào biết không?”

“Đưa em một bộ đồ của anh đi, bộ cũ em quăng rồi.”

“Bộ đó là hồi ức chung của tụi mình nha, quăng á! Vậy mà cậu cũng nỡ hờ! Lấy cái áo phong có chữ kí David của anh nhé?”

“Anh định để em mặc bộ đó đi dự lễ hả?”

“Không phải, bữa nay cho phép cưng mặc nhả nhận chút.”

Đồ không bao giờ biết nhả nhận là gì này, đến lúc có việc cần hẳn mới tử tế một chút.

“Mai mấy giờ đây?”

“Bảy rưỡi!” Trần Cận nghe em út đã dịu giọng, lập tức ôm đầu Trần Thạc hôn chụt lên má hẳn một cái, không thèm để ý đến bộ dạng cứng đờ kinh dị của đối phương.

Trần Thạc chùi nước miếng trên mặt, bất đắc dĩ nói: “Anh điên a.”

“Nhìn cái mặt đẹp trai vô địch thế giới giống hệt anh này, đúng là sướng quá a.”

“Đồ tự kỷ điên khùng.” Trần Thạc nhin hết nổi phải đứng dậy, “Em đi đây, còn phải về Thành Nghiệp.”

Trần Cận rừ rì nói: “Hồi này anh đang kiếm chỗ yên thân đây, có một thằng lính đánh thuê chuyên nghiệp gọi cho anh ý này, anh đang phân vân, hay cũng bỏ giới ngầm giống cậu, đi kiếm việc gì hay ho nhỉ.”

Một câu nói đã nứu chân được Trần Thạc, không ai hiểu hơn hẳn những thứ hay học của Trần Cận có thể bạo lực và nguy hiểm đến mức nào.

“Anh đừng làm bừa, những việc động dao động súng là chết người đấy, anh phải hiểu chứ.”

“Cưng xót anh hén.”

Trần Thạc sải hai ba bước đã trở lại đứng trước mặt hẳn: “Em chỉ không muốn phải nhặt xác anh sớm vậy thôi.”

Từ khi hai vị thân sinh ra anh em họ Trần trốn nợ cờ bạc sang Trung Đông rồi mất tích, họ chỉ còn nhau là người thân duy nhất.

“Ngoài cậu, còn ai lo chuyện sống chết của anh nữa đây.” thái độ Trần Cận vẫn rõ cà lơ phát phơ, nhưng kỳ thực Trần Thạc đã cảm thấy được tâm trạng hẳn vừa chùng xuống, “À Thạc, anh sẽ lo cho cậu cả đời nhé?”

Trần Thạc đứng nhìn xuống hẳn, không cử động, một lát sau mới tiện tay xoa đầu hẳn: “Có những việc anh không thể đối phó được đâu, đừng cậy mạnh mãi, thôi gây sự khấp nơi là đỡ cho em lắm rồi.”

“Thạc Thạc, đã bảo cưng yêu anh chết được mà.” Trần Cận cười lưu manh, nhào đến ôm eo Trần Thạc.

“Đồ điên này!” Trần Thạc rõ là muốn nhảy dựng, ra sức túm áo Trần Cận lôi hẳn ra, “Em nói rồi đấy, nếu đêm mai bọn thổ phỉ ấy bày ra ba cái món vi cá tổ yến, đừng hòng em động đưa vào.”

“Biết cưng yêu môi trường rồi.”

“Anh phàm ăn như thế nên mới mập ú ra hả?” quăng lại mấy lời ám chỉ xấu bụng, Trần Thạc thản nhiên quay lưng bỏ đi.

“Hơ?!” Trần Cận vô thức cúi xuống nhìn nhìn bụng mình, rồi âm ỨC nói: “Anh mập chỗ nào đâu! Đáng anh chuẩn như này lên trang bìa tạp chí hơi bị được đó!”

Hai tháng sau.

“Anh chuẩn bị rời giới ngầm rồi.” giọng Trần Cận nghe như đã suy nghĩ kỹ càng rồi, “Hai giáo xứ đều đổi chủ, anh không muốn dính vào thuốc phiện, mà hàng nóng thì phải làm ăn với bọn ngoại quốc không rõ gốc gác, để ít nữa sợ không rút được chân ra.”

“Anh nghĩ kĩ rồi chứ?”

“Anh dọn cả đường lui rồi.”

“Không chỉ chừa đúng một đường đẩy chứ?”

“Chẳng gạt được cậu chuyện gì hết.” Trần Cận cười trầm tư, “Anh định vào Hào Môn.”

“Hào Môn? Tổ chức làm việc cho chính phủ phải không, khó lường lắm đấy, nếu thấy không có được thì đừng miễn cưỡng.”

“Ừ, anh biết.”

Cả hai không nói thêm gì, đều trầm ngâm cầm điện thoại, chừng mười giây sau Trần Cận mới lên tiếng: “Sau này cậu mà làm cho lão già họ Trương ấy thật, chắc không chỉ đơn giản là ngồi văn phòng đánh điện thoại đâu. Nếu bên trong nó không tốt như vỏ ngoài, thì đừng dấn sâu vào.”

“Anh biết làm anh hai hồi nào đó?”

“Chỉ có A Thạc bây không biết lớn nhỏ thôi nha.” Trần Cận phóng mắt nhìn cây cầu treo phía xa, cười cười, “Sắp đi Boston hả?”

“Thứ hai.”

“Chừng nào về thăm anh đó? Lâu quá là anh nhớ cưng nha.”

“Đừng nói nghe mắc ói, thật hết chịu nổi anh.”

“Hứ, đúng là lạnh lùng, không biết anh xa cậu một cái là ốm tương tư luôn hử?”

“Đồ điên.”

“Cậu không biết đâu, phải thích người ta lắm mới gọi người ta là đồ điên được đó.”

“Đồ điên.”

“Trần Thạc, đừng quên ở New York cậu còn một thằng anh đấy.”

“Đường anh sắp đi, không phải càng ít người biết càng tốt hả. Dù thế nào, em chỉ yêu cầu anh một điều thôi... giữ mạng đấy.”

“Mình bây giờ mỗi đứa mỗi thuyền rồi. Nếu có ngày cậu không đồng tình với anh, anh cũng không đồng tình với cậu, cậu tính sao?”

“Anh lo thân mình đi đã.”

“Ai nha, đồ lạnh lùng a. Cơ mà anh quen giọng này của cưng quá rồi.”

“Nói xong chưa? Xong thì em cúp máy.”

“Chớ chớ, còn chuyện này!”

“Gì nữa?”

“Mấy nhỏ sinh viên ở Cambridge ngon lắm không?”

Cạch... đầu dây bên kia cúp máy.

– Toàn văn hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-mon-diem-tuc>